COLECȚIA

Iubiri de poveste

KATE NOBLE

Rămășagul

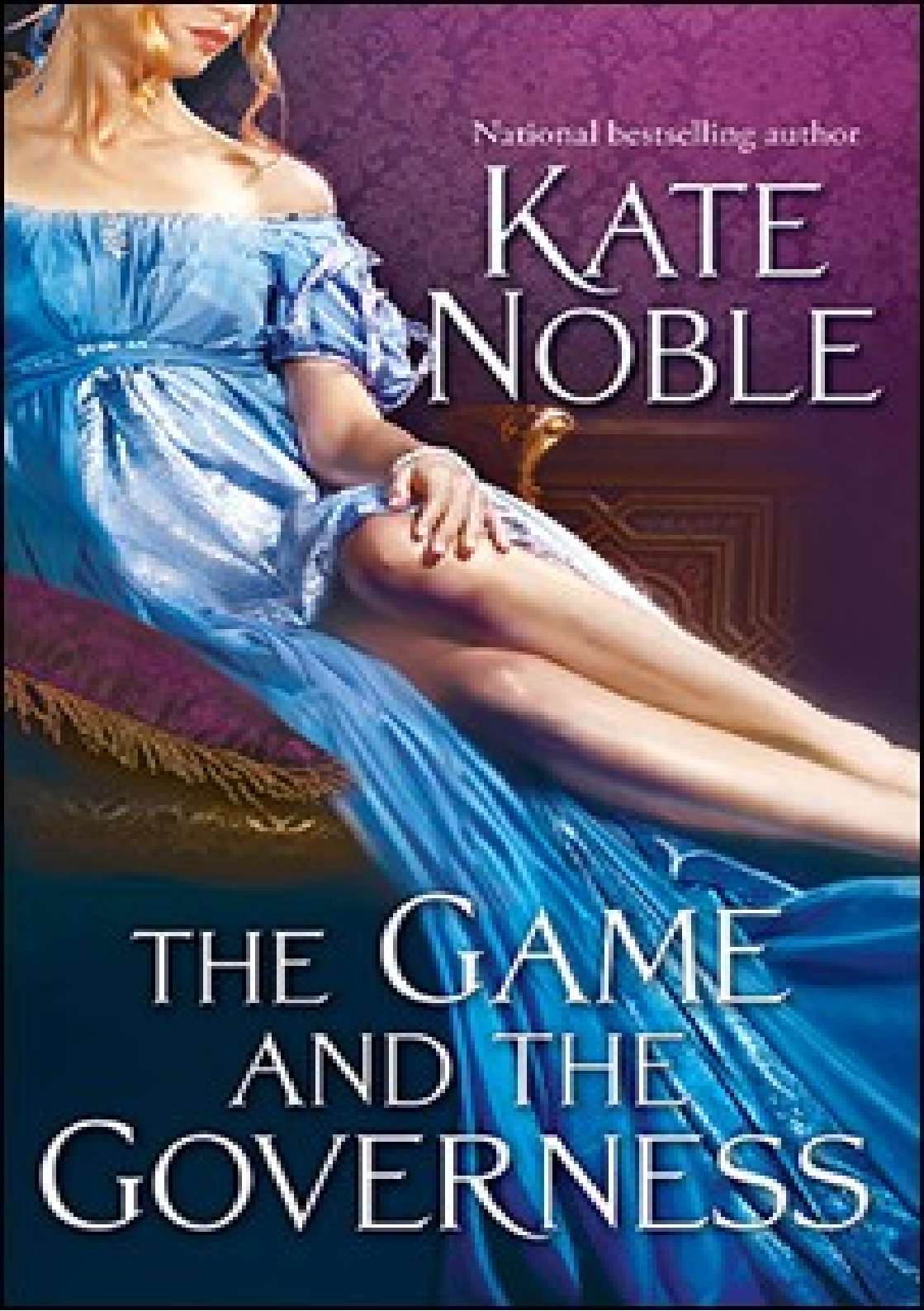
National bestselling author
KATE NOBLE
THE GAME AND THE GOVERNESS

KATE NOBLE

Rămășagul

The Game and the Governess
Kate Noble
2014 Kate Wilcox

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Rămăşagul
Kate Noble
2015 Grup Media Litera
Copertă: Florentina Tlidor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NOBLE, KATE
Rămăşagul / Kate Noble. Trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2015
INBN 978-606-741-614-5 I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Lui Lord Edward Granville, conte de Ashby

Grosvenor Square
Londra
1817

Stimate domnule,

Vă voi scrie o scrisoare scurtă. Nu am timp să aştern prea multe cuvinte şi nici prea multe de zis. Doar „să vă ia naiba”. Să vă ia naiba pentru ce aţi făcut – aţi fost direct sau indirect pricina unei dureri imense, şi ar trebui să îndurați cea mai cruntă pedeapsă.

Tatăl meu, fie-i ţărâna uşoară, a părăsit această lume. Deşi mă tem că Dumnezeu nu-i va lăsa sufletul să se odihnească, căci din propria-i voinţă s-a despărţit în mod cumplit de lumea celor vii.

Am citit scrisoarea pe care i-aţi adresat-o tatălui meu. Lucrul cel mai grăitor mi s-a părut că, avertizându-l pe tata să stea departe de domnul Sharp, i-aţi oferit informaţii din care reieşea că v-a tras şi pe dumneavoastră pe sfoară. Şi de la dumneavoastră a furat pretextând că anumite investiţii nu au fost bune sau deturnând fonduri de la moşiile dumneavoastră. Dar nimic nu a ajuns în ziare. Totul a fost discret muşamalizat. Domnul Sharp nu a fost niciodată arestat şi găsit vinovat

de acele infracţiuni. Dacă aţi fi procedat astfel, v-aţi fi făcut de râs în ochii tuturor. În schimb, domnul Sharp a fost lăsat liber în ţară, unde s-a putut folosi de reputaţia şi de asocierea cu dumneavoastră pentru a profita de oamenii de la ţară care nu au atâtea relaţii ca aceia de la oraş. Care nu sunt aşa isteţi.

V-aţi apărat cu îndârjire preţioasa reputaţie şi l-aţi lăsat pe tata să plătească pentru asta.

Mă îndoiesc că noi doi vom avea ocazia să ne întâlnim vreodată. Situaţia mea se schimbă cu repeziciune acum, şi trebuie să-mi croiesc drumul în viaţă. Nu vreau nimic de la dumneavoastră, ci doar să simţiţi nenorocirea nepăsării dumneavoastră. Şi vreau să ştiţi doar un lucru:

Dacă voi avea vreodată prilejul să vă fac rău, să fiţi încredinţat că aşa se va întâmpla. Voi considera că Dumnezeu mi-a dat acest prilej şi că am tot dreptul să mă răzbun ca fiică a tatălui meu. Dar nu voi considera asta un act de răzbunare.

Se va face, pur şi simplu, dreptate.

Domnişoara P. Baker
Şcoala doamnei Beveridge Surrey

Capitolul 1

Totul începe cu un pariu.

1822

Se spune că nu trebuie să-ţi angajezi prietenii.

E limpede că oamenii care au spus asta aveau

o înţelegere profundă a vieţii, o sclipire de inteligenţă care recunoaşte adevăruri inerente – sau poate aveau experienţa care dovedeşte veridicitatea unei asemenea afirmaţii.

Contele de Ashby nu era înzestrat cu niciuna dintre aceste calităţi.

— Eram hotărât. Şi, din fericire, am împlinit optsprezece ani la ţanc: m-am înrolat în armată, spre groaza unchiului meu îndepărtat, însă Napoleon a abdicat şi a fost trimis pe insula Elba două zile mai târziu.

Însă contele de Ashby avea norocul de partea lui. Din plin. Avea noroc la cărţi. Avea trecere la femei. Avusese noroc chiar şi cu titlul nobiliar.

— Evident că la început nu mi s-a părut că ar aduce noroc, deşi unchiului meu îndepărtat i se părea, fără îndoială, fiind singurul moştenitor al lui Ashby pe care l-a găsit în Imperiul Britanic. Pe atunci aş fi crezut că bătrânul venise pe continent şi îl închisese pe Boney ca să-mi pună beţe în roate.

Doar printr-un noroc chior fiul şi nepotul bătrânului conte de Ashby au murit într-un accident tragic în care a fost implicat şi un bursuc mult prea prietenos, ceea ce l-a făcut pe Edward Granville – sau Ned, cum i s-a zis mereu – cea mai apropiată rudă de parte bărbătească. A devenit foarte cunoscut după ce a moştenit unul dintre cele mai vechi teritorii deţinute de un conte din Anglia. Datorită unui asemenea noroc a intervenit

bătrânul conte şi l-a dus pe micul Ned când avea doisprezece ani departe de neînsemnatul orăşel Hollyhock şi de sărăcia bine mascată a mamei, crescându-l după regulile aristocraţiei.

— Dar atunci mizerabilul ăla francez a găsit o cale să se furişeze de pe insulă, şi de data asta chiar am avut noroc cu ghiotura! Chiar am reuşit să particip la război! Dar am avut noroc chior să fiu în acelaşi regiment cu doctorul Gray aici de faţă. Şi – hai, Turner, nu mai sta în ascuns, povestea asta e şi despre tine!

Doar norocul a făcut ca Ned Granville să fie găsit la locul şi timpul potrivite ca să îşi salveze atât prietenul şi comandantul, căpitanul John Turner, cât şi pe alţi şaptesprezece din regimentul lor pe ultimul câmp de luptă.

— Aşadar, iată-ne în ceaţa nedesluşită a bătăliei pe un câmp din Belgia – şi slavă cerului, pentru că începeam să cred că războiul însemna doar să merg în marş în linie dreaptă şi să le iau banii lui Turner şi lui Gray la cărţi –, şi deodată flancul stâng, din care facem parte, lasă un deal în urmă şi este bombardat de câţiva franţuji din vârful lui.

Faptele sale de curaj din acea zi aveau să-i asigure decorarea din partea coroanei.

— Aşa că suntem la pământ şi îl aşteptăm pe mesager să apară cu muniţie în plus ca să putem să tragem şi noi, când Turner îl vede pe sărmanul băiat secerat de gloanţe la pământ, la nici treizeci

de metri. Iar Turner se ridică înainte ca noi ceilalţi să-l putem acoperi şi o zbugheşte pe câmp. Apucă muniţia şi mai are jumătate din drum, când un glonţ îi străpunge umărul. Iată-l la pământ cu muniţia în mână. Dar eu nu văd altceva decât un prieten sângerând, aşa că eu sunt idiotul care se năpusteşte în toată zăpăceala aia după el.

De la faptele acelea de curaj avea să i se tragă şi porecla lui Ned Granville.

— Am avut un noroc chior că nu m-a atins niciun glonţ. Şi, odată ce l-a scos pe Turner în afara liniei de atac şi am adus muniţie în flanc ca să rămânem pe poziţie, i-am bătut măr pe francezi. A doua zi dimineaţă, Rhys – doctorul Gray aici de faţă – l-a bandajat pe Turner suficient cât să poată merge. A venit şi m-a bătut pe umăr şi m-a numit Ned Norocosul. Şi de atunci am rămas cu asta – dar şi cu el pe cap.

Din acel moment, Ned Norocosul – şi toţi cei din jurul lui – trebuia să accepte că norocul îi guverna pur şi simplu viaţa.

Şi, din moment ce era aşa norocos, se poate spune că Ned Norocosul nu avea într-adevăr nicio grijă. De ce să se îngrijoreze când norocul era de partea lui? De ce să-i pese de sfaturile potrivit cărora nu era bine să-şi angajeze prietenii? Pfui, ce enervant! Ar fi mult mai la îndemână să ai un prieten într-o poziţie de încredere decât să-ţi faci tot timpul griji că servitorii au să te tragă pe sfoară.

Da, ar putea stârni resentimente.

Da, acele resentimente ar putea să se acumuleze şi să otrăvească totul.

Dar nu când venea vorba despre Ned. Era prea bun, prea norocos pentru aşa ceva.

Aşadar, Ned Granville, conte de Ashby, l-a angajat pe John Turner, cel mai bun prieten al său, fost căpitan al Armatei Maiestăţii Sale, în solemna funcţie de secretar.

Şi avea să regrete amarnic acest lucru.

Dacă s-ar fi uitat cineva în odaia respectivă, poate aplecat peste balconul de la etajul al doilea pentru mai multă imparţialitate, şi ar fi văzut ce se petrecea în camera plină de fum a clubului al cărui nume nu era rostit în timpul dineurilor cu soţiile, acea persoană l-ar fi văzut pe contele de Ashby în culmea fericirii povestindu-şi faptele de eroism de la Waterloo cu aplombul obişnuit, iar pe ceilalţi reacţionând ca de obicei: râzând cu jovialitate.

Însă, pe măsură ce se scurgea noaptea, mulţimea începea să se preocupe de propriile vicii, aşa că numai trei bărbaţi rămâneau la masă ca să joace cărţi: domnul John Turner, tăcut şi cu spatele încordat, doctorul Rhys Gray, gânditor şi circumspect, şi contele de Ashby, Ned Norocosul, la înălţimea poreclei date.

— *Vingt-Un!* strigă Ned, iar un zâmbet sclipitor îi lumină trăsăturile pe când întorcea un as.

Ceilalţi doi de la masă gemură în timp ce îşi aruncau cărţile de joc nefolositoare de-a lungul pânzei verzi pentru mesele de biliard. Însă cei doi bărbaţi ar fi trebuit să se obişnuiască până acum cu aşa ceva. Până la urmă, pierdeau de ani buni la cărţi în favoarea lui Ned.

— Nu mai pot, făcu Rhys, dându-se în lături de la masă. Nu mai joc niciodată. E o prostie să joci cu cineva care are aşa mult noroc.

— Nu e ca şi cum am ce să fac, zise Ned şi ridică din umeri. Pur şi simplu am primit o mână mai bună.

— Ar fi ceva dacă ai mai da din norocul ăla, interveni Rhys glumeţ. Dar mereu ai fost singurul câştigător, chiar şi când jucam pe resturi uscate de vită, în tabără.

— Nu-s de acord, i-o tăie Ned indignat. Să ştii că dau şi la alţii din norocul meu. Dacă-mi amintesc bine, Turner şi-a băgat în buzunar câteva resturi de vită.

— Şi mai nimic altceva de atunci, spuse John Turner misterios.

Acum observatorul l-ar vedea pe contele de Ashby scrâşnind uşor din dinţi, în semn de enervare. Dar poate că o făcea doar ca răspuns la ultima mână pe care o dădea bunul doctor.

— Oricum, zise Ned, întorcându-se spre Rhys, erai aşa ocupat să te îngrijeşti de răniţi, că nu ţi-a stat mintea la joc. Şi, chiar şi în seara asta, în iadul ăsta, tot refuzi să pariezi ceva mai mult

decât resturi de vită.

— În calitate de om de ştiinţă, nu prea văd rostul jocurilor de noroc. Am urmărit multă vreme cum decurg şi singura concluzie consecventă la care am ajuns e că pierd bani, răspunse Rhys cu amuzament.

— Nu le vezi rostul? Ned râse zgomotos. Jocurile de noroc sunt *palpitante.* Îţi petreci viaţa făcând observaţii în laboratorul tău mic din Greenwich şi nu joci niciodată pe mize mari.

— Care-i rostul? Se uită la Turner, care stătea serios în faţa lui. Tu ce părere ai, Turner?

John Turner îşi ridică privirea de la cărţile din mână. Păru că se gândeşte un pic la întrebare, apoi…

— Mda, uneori viaţa e mai dulce dacă joci pe mize mari. Dar trebuie să alegi un moment prielnic.

— Uite, Turner e de acord cu mine. Te asigur că e o raritate în ultima vreme, făcu Ned şi se uită din nou la mâna lui. Ca să fiu sincer, eşti cam posomorât de la o vreme, Turner. Chiar am crezut c-o să stai în seara asta acasă, să-ţi studiezi ziarele nepreţuite – în singura noapte când Rhys e în Londra!

— Dacă ai fi vrut să mergem în orice alt club, aş fi fost nevoit, îi răspunse Turner, în a cărui voce se simţi un vag reproş. Ştii la fel de bine ca mine care e adevărul. Şi mă tem că a fi posomorât face parte din fişa postului de secretar, nu din…

Tăcerea care se lăsă în cameră fu spartă doar de zgomotul de cărţi întoarse, până când Rhys întrebă uşor distras, cu privirea aţintită asupra mâinii:

— Nu din ce, Turner?

Contele şi angajatul lui se uitară urât unul la altul.

— Nu din a unuia ca mine, isprăvi Turner.

Contele îşi dădu ochii peste cap. Nu putea să îţi scape aşa ceva nici dacă stăteai pe balcon.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Rhys.

Fiind doctor, era mereu curios, uimitor de orb când venea vorba despre tensiunea crescândă din încăperea întunecată şi plină de fum.

— Se referă la moară, răspunse contele în locul lui pe un ton destins şi familiar care ar fi părut ciudat dacă ar fi fost folosit de un bărbat de talia contelui când se adresa secretarului şi doctorului, dar aşa stăteau lucrurile cu Ashby.

Între aceşti doi bărbaţi se ridicase un zid de multă vreme. Cel puţin aşa credea el.

— De trei săptămâni se tot plânge. Dacă erai proprietar de moară şi nu secretarul meu, nu ai fi fost primit nici măcar aici, aşa că…

— Da’ ce-i cu moara? întrebă Rhys, uitându-se la Turner.

— Moara familiei mele a mai suferit un neajuns, oftă Turner, dar rămase cu spatele drept.

— Credeam că ai construit-o din nou după incendiu, zise Rhys, încreţindu-şi una din

sprâncenele deschise la culoare.

— Da, însă doar clădirea, nu şi echipamentul. Am cheltuit fiecare bănuţ ca să cumpăr ustensile noi din America, dar corabia s-a rătăcit pe mare.

— Vai, Turner, îmi pare tare rău, începu Rhys. Dar sigur poţi să te împrumuţi…

Însă Turner scutură din cap.

— Pentru bănci, o moară care nu a mai mers de cinci ani nu reprezintă o investiţie bună.

Cealaltă sursă de împrumut nu fu adusă în discuţie; acea sursă era prezentă în cameră, dar nu trebuie să se înţeleagă că nu s-a primit un răspuns. Turner se uită scurt la bunul doctor Rhys şi îşi dădu seama că şi acea cale era o fundătură.

— Dar Turner voia să spună că, dacă ar putea să salveze moara familiei, n-ar mai fi aşa posomorât şi chiar ne-am simţi bine în compania lui. Dar trebuie să spun că nu ar fi aşa, zise Ned pe când întorcea un as.

— Nu crezi că aş fi o companie mai plăcută dacă aş munci pentru ca afacerea familiei să fie din nou de succes şi dacă mi-aş face un nume? întrebă Turner, mijindu-şi ochii negri.

— Sigur că nu! zise Ned, zâmbind relaxat. Iar motivul e unul simplu de tot: ai munci tot timpul! Asta nu face pe nimeni agreabil.

— Şi acum lucrez tot timpul, răspunse Turner. Crede-mă, nu-mi prea rămân multe după-amiezi libere după ce-ţi administrez cele cinci moşii.

— Da, totul e mereu *atât* de important, spuse Ned teatral. Toate câmpurile alea care trebuie dragate necesită constant înştiinţări, şi scrisori, şi toate aiurelile alea.

Turner strânse din buze, care deveniră o linie severă.

— Nici nu intenţionez să te plictisesc cu detalii legate de afacerile tale. Până la urmă, nu eram un învăţat când am acceptat slujba. Mi-am petrecut primii trei ani descifrând cifrele vechi şi învăţând singur ce am de făcut.

Când auzi de „cifrele vechi”, Ned se încordă vizibil.

— Ei bine, spuse Ned, schimbând subiectul, măcar eşti aici în Londra. Sunt mai multe de făcut şi de văzut preţ de un cvartal ca să-ţi pui mintea la contribuţie decât în tot ţinutul Lincolnshire.

— Poate sunt mai multe pentru tine.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că lumea e alta pentru un conte şi alta pentru secretarul lui.

— Oameni buni, interveni Rhys ca reacţie la vocile din ce în ce mai ridicate ale prietenilor săi. Nu mai bine jucăm noi cărţi? Aş paria câţiva bănuţi pe mâna asta.

Dar nu îl băgară în seamă.

— Turner, nu mai fi aşa plictisitor! Nu-i nimic mai groaznic pe lume asta decât să fii plictisitor, zise Ned cu asprime. Apoi adăugă cu satisfacţie: Ai nevoie, mai presus ca orice, de o femeie sub

tine. Ia nu mai fi aşa posomorât şi simte-te şi tu bine câteva ore. O să ţi se schimbe perspectiva.

— S-ar putea să te mire, dar majoritatea femeilor nu se aruncă în braţele unui secretar la fel de des ca în ale unui conte.

— Atunci *cumpără* una. Ned îşi puse exasperat cărţile (foarte bune) pe masă. Să ştii că aici ar fi câteva destul de dornice. Doamna Delacroix are grijă ca fetele ei să fie mereu curate. Şi am văzut-o pe roşcata aia apetisantă cum se uita la tine. Putem întreba dacă mai e disponibilă. La naiba, plătesc eu!

— Îţi mulţumesc, însă te refuz, zise Turner şi zâmbi cu mâhnire. Azvârli cărţile în mijlocul mesei, pe când Ned îşi strângea jetoanele. Ned Norocosul câştigase şi acea mână. Din nou. Prefer să câştig timpul petrecut cu o femeie, nu să-l cumpăr.

— Iar asta n-o să se întâmple *niciodată* dacă o să ai faţa asta acră! Ned luă cărţile de pe masă, le strânse şi începu să le amestece. Şi, apropo, îmi displace profund insinuarea că nu am valoare decât datorită titlului nobiliar.

— Ashby, fii serios, chiar n-a zis asta, începu Rhys, dar Turner rămase suspect de tăcut.

— Ba da. A spus că viaţa unui conte e diferită de a unui secretar. Şi, deşi e adevărat, insinuează că orice lucru bun, orice dram de noroc de care am avut parte în viaţă se datorează faptului că am moştenit titlul de conte, iar orice nefericire are

Turner este din cauza faptului că este lovit de ghinion în ultima vreme. Când de fapt lucrurile stau taman pe dos. El e serios şi nu zâmbeşte, *deci* are ghinion. Cu moara, cu femeile, cu viaţa în general. Eu sunt de obicei o persoană binedispusă şi am noroc. Nu prea are nicio legătură cu titlul nobiliar, ci cu mine. Cu cine *sunt.* Ned Norocosul. Trecu o secundă. Şi, *domnule* Turner, dacă am fost prea generos cu tine, permite-mi te rog să-mi îndrept greşeala.

Zgomotul făcut de mâna cu care izbi în masă stârni un ecou în toată încăperea. Pereţii, cuprinşi de o tăcere misterioasă şi ruşinaţi de bărbatul cu cel mai înalt titlu, răsunau de mustrarea adusă lui Turner. Contele era totuşi conte până la urmă. Şi era limpede că Turner se cam jucase cu focul.

— Îmi cer iertare dacă am lăsat să se înţeleagă că filosofia ta de viaţă se datorează rangului şi nu firii tale, spuse Turner spăşit.

— Prea bine.

Ned îşi drese zgomotos glasul şi se concentră să împartă cărţile. Avea un valet şi un şase. Un as pentru Turner şi o carte cu faţa în jos, care…

Turner se uită şi el atunci cu atenţie la cărţile lui şi întoarse regele de inimă roşie, ceea ce însemna că avea o mână câştigătoare. Însă, în loc să strige *„vingt-un!”* cum făcuse angajatorul său, zise încetişor:

— Dar te ajută şi rangul, cu siguranţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Ned,

aruncând cărţile pe masa verde.

Toate privirile se aţintiră asupra contelui, care avea o căutătură severă şi directă.

— Turner, nu sunt cretin. Ştiu că sunt oameni pe lumea asta care mă apreciază datorită rangului şi care încearcă să-mi intre pe sub piele din acest motiv. De asta preţuiesc prietenia voastră – a amândurora. Şi de asta apreciez ce faci pentru mine, Turner. E foarte important să am pe cineva de încredere în funcţia asta. Dar resping cu înverşunare ideea că toată viaţa mea e modelată de acest titlu. Nu l-am avut dintotdeauna, ştii. Crezi că Lady Brimley ar fi vrut să aibă de-a face cu mine dacă eram doar un pedant ridicol?

Când auziră de ultima cucerire a contelui – o femeie măritată şi bogată mai plictisită chiar şi decât Ned şi foarte dispusă să găsească o cale de a-şi umple timpul –, Turner şi Rhys ridicară amândoi din sprâncene.

— Aşadar, vrei să spui că trecerea pe care o ai la femei nu e influenţată, nici ea, de rang? îndrăzni Turner pe un ton calm.

— Sigur că nu! răspunse Ned. Dacă e să mă iau după experienţa mea deloc neînsemnată…

În acest moment, doctorul se înecase probabil cu băutura, pentru că începu să tuşească violent.

— Aşa cum spuneam, continuă Ned, odată ce Rhys îşi ceru scuze pentru întrerupere, din experienţa mea deloc însemnată, contează mai mult cine eşti decât ce ai când vine vorba despre

femei.

Se uită la privirile golite de expresie ale prietenilor săi.

— Hai, spuneţi-mi că sunt romantic. Ned nu putea să-şi mascheze tonul sardonic din voce. Dar, dacă o femeie m-ar găsi plictisitor, mărginit sau, Doamne fereşte, *acrit* ca tine, n-ar rezista nici cinci minute lângă mine, chit c-aş fi prinţ sau… Cerşetor!

— Cu siguranţă le cucereşte farmecul tău umil! spuse Rhys cu blândeţe, zâmbetul lui forţându-l şi pe Ned să zâmbească.

Dar Turner era tăcut. Cântărea spusele contelui.

— Turner, îţi jur că atitudinea ta îţi pune beţe în roate – fie că ai de-a face cu femeile sau cu bancherii. Atitudinea mea deschisă îmi aduce noroc. Nu invers.

— Aşadar, ai putea s-o faci? întrebă Turner, cuprins de un calm şi de o linişte ciudate.

— Ce anume?

— Să faci o femeie să se îndrăgostească de tine fără să ştie de rangul tău. Să zicem, dacă ai fi un om ca mine.

Ned se lăsă cu îngâmfare pe spate şi îşi puse mâinile împreunate pe abdomenul plat.

— Aş putea s-o fac chiar dacă *aş fi tu.* O să fie la fel de uşor ca atunci când îţi iau banii la cărţi. Şi va dura şi mai puţin.

Se întâmplă repede, dar nu era ceva ce putea

fi ratat. Turner zâmbi. Primul lui zâmbet în toată seara.

— Cât crezi că ţi-ar lua? îl întrebă.

Ochii îi scăpărau în încăperea întunecată. Ned se rezemă de spătarul scaunului şi îşi frecă bărbia, căzut pe gânduri.

— De obicei, femeile încep să tânjească după mine în câteva zile. Dar, din moment ce nu am rang, bănuiesc că ar putea dura o săptămână în plus.

Turner rămase perfect nemişcat în vreme ce zise:

— Îţi dau două săptămâni.

Rhys şi Ned ridicară capetele în acelaşi timp, amândoi fiind la fel de uimiţi. Dar Rhys văzu privirea sugestivă a lui Turner şi făcu un ultim efort de a aplana conflictul între cei doi prieteni ai săi care se ciondăneau, unul fiind în poziţia deloc egală de angajat al celuilalt.

— Turner, Ned… încercă Rhys din nou, sperând ca folosirea jovială a numelui de botez a lui Ned să-l aducă la realitate. Ajung atât de rar în Londra, şi de data asta doar pentru o noapte. Putem să nu facem altceva decât să jucăm cărţi?

— Dar jucăm, îi răspunse Turner. Nu vezi? Excelenţa Sa mă provoacă la un pariu.

— Da?

— Aşa e? făcu Ned nedumerit. Apoi încercă să mascheze acest lucru. Păi, da, asta fac.

— Tocmai mi-ai zis că poţi să faci o femeie să

se îndrăgostească de tine într-o săptămână şi puţin, chiar dacă ai fi un bărbat de rangul meu. La naiba, chiar dacă ai fi în *locul meu,* aşa ai zis.

— Aşa…

— Aşa că facem schimb de vieţi. Devino Turner. Curtează o femeie şi cucereşte-o. Şi te las două săptămâni – ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient, după cum ai socotit.

— Dar stai… cum… îngăimă Ned înainte să îşi revină din şoc.

Şi apoi… râse.

Dar era singurul. Nici măcar Rhys nu-i ţinu isonul.

— N-are nicio noimă, spuse Ned într-un final. Ca să nu mai spun că e imposibil.

— De ce?

— Păi, pe lângă faptul că *sunt* conte şi toată lumea ştie asta.

— Toţi cei din Londra ştiu. Dar în Leicestershire nimeni n-are habar.

— În Leicestershire? întrebă Rhys pe un ton ridicat. Ce Dumnezeu are Leicestershire de-a face cu asta?

— Mergem mâine acolo. Ca să ne îngrijim de casa veche din Hollyhock a mamei lui Ashby.

— În *Hollyhock?!* Ned sări din scaun. Se poate presupune cu uşurinţă că toţi uitaseră de cărţi, căci pariul care se punea acum era cu mult mai interesant. De ce naiba aş vrea să mă duc în Hollyhock?

— Pentru că primăria are o propunere de afaceri în ceea ce priveşte proprietatea, iar terenul şi clădirea trebuiesc evaluate înainte să te hotărăşti ce să faci cu ele, îi răspunse Turner cu severitate. Nu pot şi nu voi semna în locul tău. A fost o regulă foarte bine stabilită, şi pe bună dreptate, dacă-ţi mai aduci aminte.

Trei oameni încuviinţară înţelept din cap. Contele de Ashby avea motive serioase să fie prudent cu afacerile mai serioase şi să pună pe cineva de încredere în funcţia de secretar. Şi vânzarea casei mamei sale din Hollyhock putea fi considerată o „afacere serioasă”.

— Dar de ce Dumnezeu să merg acum la Hollyhock? În toiul sezonului? Pentru numele lui Dumnezeu, balul dat de Lady Brimley e săptămâna viitoare, şi, dacă nu mă duc, n-o să mai intru niciodată… în graţiile ei. Ned scutură autoritar din cap. Nu, fixează altă dată, Turner. De preferat când pot să mă îmbăt două săptămâni la rând.

— Am stabilit plecarea pentru acum *datorită* petrecerii lui Lady Brimley, zise Turner. Apoi spuse apăsat: La care va cânta doamna Wellburton.

Când fu pomenită precedenta ţiitoare a contelui – o actriţă cu o siluetă mai bună decât vocea, dar cu o imaginaţie absolut uimitoare Ned se foi încurcat pe scaun.

— Da, ei bine… poate ai dreptate. Poate că acum e cel mai bine să stau departe de Londra.

Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ne-am prins, Ashby, răspunse Rhys. La fel de uşor cum se prinde sifilisul de om.

Ned decise să nu comenteze acea afirmaţie.

— În ordine. Care era propunerea? întrebă Ned înainte de a răspunde singur. Stai, îmi aduc aminte. E ceva legat de un izvor termal. Dar, Doamne sfinte, numai numele de „Hollyhock” mă face să mă gândesc la poteci sălbatice presărate cu muri şi o mulţime de vaci. Nu-mi pot închipui un loc mai plictisitor unde să stai două săptămâni. N-am mai fost acolo de la doisprezece ani.

— Aşa că nimeni nu are cum să te recunoască, zise Turner.

— Ba normal că o să mă recunoască, i-o tăie Ned. Tot eu sunt.

— Diferenţa dintre un băiat de doisprezece ani şi un bărbat în toată firea este cam aceeaşi ca între un băiat de doisprezece ani şi un nou-născut, interveni Rhys.

Când Ned îl privi cu reproş, el bâigui nişte scuze.

— Chiar şi aşa, arăt ca mine şi tu ca tine, încercă Ned uimit.

— Şi cine spune că nu arătăm la fel? Turner ridică din umeri. Avem aceeaşi înălţime, părul castaniu şi ochii căprui. Asta e tot ce o să-şi amintească oamenii din Hollyhock despre un băieţel care a devenit de mult adult. Şi, oricum, zise Turner, aplecându-se şi zâmbind, mă îndoiesc

că ţi se va părea plictisitoare escapada la Hollyhock dacă eu sunt tu şi tu eşti eu.

— Şi felul în care vorbeşti reprezintă o mică problemă, zise Ned deodată. Accentul tău e mai… nordic decât al meu.

Ceea ce era adevărat. Ned fusese scos din Leicestershire şi crescut de unchiul său îndepărtat în Surrey, unde fusese ştearsă orice urmă de sărăcie care se oglindea în accent. Dar Ned fusese prudent şi nu spusese că pronunţia lui Turner era mai din *clasa muncitoare* decât a lui Ned. Turner, care se născuse la ţară în Lincolnshire şi crescut printre negustori, avea un accent ce reflecta locul unde crescuse.

Dar se pare că învăţase câte ceva între timp. Când deschise din nou gura, Turner vorbi pe un ton melodios şi cultivat, ca al unui gentilom din Londra.

— Mă îndoiesc că va fi o problemă, zise Turner, imitând perfect accentul lui Ned şi apoi zâmbi. Dar, dacă cineva reuşeşte să-şi dea seama de şiretlicul nostru din cauza modului meu de a vorbi, mă declar învins, şi tu câştigi.

— Domnilor, interveni Rhys, e o idee cum nu se poate mai proastă. Nu-mi pot închipui ce speraţi să aflaţi din experimentul ăsta.

— Eu ştiu, răspunse Turner. Dacă contele are dreptate, mă va fi învăţat o lecţie de preţ despre viaţă! Dacă va reuşi doar prin jovialitatea lui *obişnuită* să cucerească inima unei tinere domniţe,

atunci e limpede că n-am niciun motiv să iau aşa de în serios greutăţile vieţii. Dar, dacă se înşală…

— Nu mă înşel, interveni Ned imediat, uitându-se fix şi insistent la Turner. Dar nici nu am de gând să iau parte la farsa asta. Tu vrei să facem schimb de vieţi!

Rhys oftă uşurat. Dar Turner îi susţinu privirea lui Ned. Se uita lung. Îl provoca.

Un pariu.

— Dar… ar putea fi interesant, se gândi Ned mai bine.

— Vai, nu, spuse Rhys printre degete.

— Dacă am reuşi să ducem şarada la bun sfârşit! Ar fi de pomină! O păţanie de povestit ani buni de acum înainte!

— Ashby, chiar îţi place să spui o poveste bună, zise Turner zâmbind paşnic.

— Şi îţi şi dau o lecţie în acelaşi timp. Cu atât mai bine. Apoi Ned zâmbi mânzeşte. Care-ţi sunt condiţiile?

Deşi inima îi bătea tare, Turner reuşi să mascheze acest lucru.

— Dacă nu reuşeşti să câştigi inima unei femei… zise el şi luă o gură de aer… atunci trebuie să-mi dai cinci mii de lire.

Rhys începu să tuşească din nou.

— Vrei să-ţi dau cinci mii de lire? îl întrebă Ned râzând. Câtă îndrăzneală din partea ta!

— Tu ai zis că viaţa nu e nimic fără o mizămare din când în când.

— Şi tu ai zis că trebuie să-ţi alegi cu grijă jocul. Şi se pare că ai făcut-o. Însă aşa o sumă…

— Ţi-o poţi permite. Zâmbetul lui deveni de gheaţă. Ştiu sigur.

— Şi dacă am dreptate? Ned se aplecă în scaun, făcându-şi vocea glacială să devină ameninţătoare. Ce se întâmplă dacă reuşesc?

Turner ridică din sprâncene.

— Ce vrei?

Ned se prefăcu a se gândi o clipă.

— Singurul lucru pe care îl ai. Singurul lucru la care ţii. Ned se uită cum Turner şovăia. Îţi iau moara de pe cap. Cum nu funcţionează, bănuiesc că face mai puţin de cinci mii, dar sunt dispus să ne considerăm chit.

Turner rămase nemişcat. Neclintit. Poate că învăţase asta în război. Apoi întinse mâna pe masă.

— Sunt de acord.

— Nu, nu, asta-i nebunie curată, zise Rhys şi se ridică. Nu voi fi părtaş la aşa ceva.

— Mă tem că trebuie, spuse Turner tărăgănat. Nu eşti doar martor, va trebui să fii şi judecătorul nostru.

— Judecător?

Rhys ridică tonul, aşezându-se la loc pe când îşi lua capul în mâini.

— Da… tu eşti singura persoană îndeajuns de imparţială cât să facă asta. Se întoarse spre Ned. Este în regulă, *domnul meu*?

— Da, este bine, răspunse acesta tăios, simţindu-se iritat de tonul lui Turner.

— Aşadar, ne-am înţeles? Batem palma? întrebă Turner cu mâna încă în aer, aşteptând să o strângă pe a lui Ned.

— Da. Ned îi luă mâna şi i-o strânse o dată cu putere. Să ai noroc, îi ură bunului său prieten.

— Dintre noi doi, tu vei avea mai mare nevoie de noroc.

Capitolul 2

Regulile sunt stabilite.

— M-am gândit că nu o să fie doar uşor, ci şi amuzant.

Ned şi Turner călăriseră unul lângă altul o bună parte din acea dimineaţă. Plecaseră cu o zi înainte din Londra cu Rhys şi ajunseseră în Smithfield, unde începea Great North Road, până să se înalţe soarele pe cer. Făcuseră cea mai obositoare parte a călătoriei în prima zi, călărind în forţă până la Peterborough. Erau urmaţi de o trăsură cu bagajele lor şi cu Danson, valetul lui Ned.

Însă, în a doua parte a călătoriei, erau doar ei doi. Îl lăsaseră pe Rhys în urmă.

După ce bătuseră palma şi făcuseră pariul, nu

le fusese uşor să îl convingă pe Rhys să îşi joace rolul. Atât Ned, cât şi Turner îl linguşiseră şi îl convinseseră pe Rhys să vină cu ei în călătorie.

— În primul rând, e o idee groaznică, şi amândoi o să regretaţi amarnic, le spusese Rhys, încrucişându-şi nemulţumit braţele. În al doilea rând, n-am timp să vin până la Leicestershire cu voi doi – am *treburi* de care să mă ocup. Sunt doar în trecere prin Londra în drum spre Peterborough, unde e un spiţer care o să-mi arate nişte experimente fascinante pe care să le adaptăm în laboratorul nostru…

— Peterborough! îl întrerupsese Turner. La ţanc! E la doar câteva ore de Hollyhock. Te poţi duce să lucrezi cu spiţerul tău şi apoi vii la noi peste două săptămâni.

— Da, încuviinţase Ned. E un plan mult mai bun, mai ales dacă n-o să-ţi auzim tot timpul profeţiile prevestitoare de rău. Vino doar la sfârşit, ca să judeci.

Rhys se uitase când la unul, când la altul judecându-i, cercetându-i.

Dar seriozitatea lui Turner îi forţase mâna lui Rhys.

— Ştiu că ţi-a fost greu, începuse Rhys, făcându-l pe Ned să tresară.

Lui Turner îi fusese greu? Şi de ce mă rog? Că avea mâncare, un acoperiş deasupra capului, un salariu şi prestigiul de a lucra pentru un conte?

— Eşti dispus să rişti să strici o prietenie care

a rezistat mai bine de un deceniu?

— Despre ce vorbiţi acolo? făcuse Ned, dând capul pe spate şi râzând sănătos. Rhys, trebuie să fie amuzant! Distractiv!

— Nimeni nu-şi pariază întreaga viaţă din amuzament, Ashby, spusese Rhys cu seriozitate.

Ned nu făcuse decât să îşi ridice braţele disperat în faţa abordării pragmatice şi plictisitoare a jocului.

— Vezi altă cale? îl întrebase Turner încetişor, cu ochii fixaţi asupra lui Rhys.

Cei doi bărbaţi îşi transmiseseră, fără vorbe, un mesaj ce îl făcu pe Ned să simtă că îi scăpa gluma făcută de ei. Deşi niciunul nu râdea.

Rhys îi susţinuse o clipă privirea lui Turner. Apoi ridicase mâinile în aer în semn de disperare.

— Bine, o să fiu judecătorul vostru.

Aşadar, Rhys se apucase să scrie o scrisoare pentru colegul său din Peterborough, şi, datorită câtorva călăreţi rapizi, bătrânul spiţer avu câteva ore la dispoziţie să se pregătească de sosirea neprevăzută a contelui de Ashby şi a suitei sale.

Când ajunseseră la Peterborough, se pregătiseră să facă schimb de vieţi. Se părea că cel mai important lucru era să restrângă numărul de oameni care ştiau adevărul. Hotărâseră ca Danson, valetul lui Ned, să fie singurul servitor care să îi însoţească. De fapt, dacă mergeau cu mai puţini, aşa cum le pusese în vedere Danson, niciun om nu avea să-l recunoască pe contele de

Ashby.

— Oameni buni, o să staţi cu doctorul Gray aici de faţă, le spusese Ned vizitiului şi îngrijitorului de cai îmbrăcat cu livrea – căruia armăsarul lui, Abandon, avea să-i simtă lipsa. Danson o să ia o trăsură din Peterborough ca să ajungă mâine la Hollyhock. Nu e vorba că n-avem încredere în voi… dar chiar n-avem.

Ciudat, dar atât vizitiul, cât şi îngrijitorul de cai se arătaseră împăcaţi cu decizia.

Fusese ultima noapte în care Ned avea să fie el însuşi pentru următoarele două săptămâni. Căci, când se trezise dimineaţa, el şi Turner făcuseră schimb de haine, cai şi vieţi.

Îşi luaseră rămas-bun de la Rhys şi de la gazda lor, spiţerul – un om bun şi învăţat, al cărui auz fusese afectat de bucuria neţărmurită pe care o avea să facă lucruri să explodeze în laboratorul lui – şi porniseră la drum după un mic dejun în tihnă, ca să întârzie inevitabilul.

Iar acum soarele era sus pe cer, iar ei erau la doar câţiva kilometri de destinaţia lor şi, ce era ciudat, nu schimbaseră o vorbă de când încălecaseră pe cai.

Până acum.

— Am spus că o să fie distractiv, repetă Ned. Să fiu în pielea ta.

— Şi ce-o să fie aşa distractiv? i-o întoarse Turner pe un ton neutru.

— Pur şi simplu n-o să-mi mai fac griji în

legătură cu nimic. N-o să-mi bat capul cu hainele, cu politeţurile faţă de gazdă sau cu toate fleacurile deranjante ale vieţii de conte.

Turner scoase un sunet dezaprobator.

— Aşadar, continuă Ned, o să-mi petrec timpul cucerind orice femeie tânără de care-mi place.

Turner trase de frâie, încetinindu-şi calul – de fapt, superbul armăsar negru al lui Ned. Calul necheză nemulţumit. Se pare că Turner nu învăţase subtilitatea călăririi unui pursânge ca Abandon. Acesta reacţiona la cea mai slabă atingere. Spre deosebire de iapa pe care Turner o călărea de obicei, care părea încăpăţânată ca un catâr.

— Poate ar trebui să stabilim nişte reguli, murmură Turner. În legătură cu pariul.

— Poftim? făcu Ned. Ce fel de reguli?

— Chestii de bază. Cum ar fi, dacă unul din noi spune cine este, pierde.

— Mi se pare perfect normal, încuviinţă Ned. Însă, dat fiind faptul că e un pariu şi eu trebuie să mă strofoc cel mai mult, spuse Ned pe un ton rezonabil, cred că trebuie să stabilim că îţi este interzis să te amesteci.

— Cum să mă amestec? îl întrebă Turner, încercând din răsputeri să-l facă pe Abandon să nu tropăie în vreme ce se oprea.

— Ai putea să spui minciuni oricărei domniţe care se arată interesată de mine, ai putea… Stai

aşa, lasă-mă pe mine, zise Ned, întinzându-se şi apucând frâiele lui Abandon, slăbind strânsoarea lui Turner. Nu trebuie să ţii frâiele aşa strâns. O să creadă că e ceva de care trebuie să se teamă.

Turner îşi lăsă mâinile mai moi şi slăbi strânsoarea. Abandon se potoli imediat.

— O, îţi mulţumesc, mormăi Turner. Apoi, după ce se reaşează mai bine în spinarea lui Abandon, vorbi din nou: Sunt de acord cu regula ta. E un pariu între doi gentilomi, şi mă voi comporta ca atare tot timpul.

— De fapt, nu cred că ar trebui să spui nimic rău de mine, hotărî Ned. Nici măcar un mic defect. Trebuie doar să mă lauzi.

— Din moment ce o să-mi porţi numele, dacă îţi arăt dispreţ, o să se răsfrângă asupra mea, cugetă Turner, dar, când văzu cum se uita Ned la el, ridică mâna într-un gest împăciuitor. În regulă, doar o să te laud. Dar… am şi eu o condiţie.

— Te ascult cu atenţie.

— Obiectul afecţiunii tale trebuie să fie o domniţă de viţă nobilă. Cineva cu maniere alese. Nu servitoare sau bucătărese.

Ned se încruntă. „Cum de a ghicit…?” Turner zâmbi cu un aer superior.

— Scopul pariului e ca tu, Ned, să te dai drept mine şi să faci o tânără domniţă să se îndrăgostească de tine. Aşadar, ar trebui să fie cineva pe care aş putea să o curtez. Şi, deşi sunt secretarul tău, am proprietăţi…

— Le mai ai măcar pentru câteva săptămâni.

Turner se uită urât la el.

— Şi am fost şi ofiţer în armată.

Deşi nu îşi cumpărase funcţia. Mulţi ofiţeri muriseră în războaie, aşa că lăsaseră un post disponibil pentru oricine voia să îl ocupe. Turner primise unul de locotenent şi fusese ridicat la grad de căpitan pentru meritele de pe câmpul de bătălie.

— Iar aceste calităţi te fac la fel de snob ca un lord, îi spuse Ned pe un ton sec. Va fi puţin mai greu să mă limitez doar la domniţe alese, dar… în regulă, sunt de acord cu condiţia ta. Oricum, nu am văzut diferenţe semnificative la sexul slab, în funcţie de poziţia socială, când vine vorba despre amor. Dacă-ţi mărturiseşti dragostea, o vor face şi ele.

— A, da, şi încă o condiţie, adăugă Turner, dându-i pinteni lui Abandon să meargă mai departe. Nu-ţi poţi exprima făţiş sentimentele. Declaraţia ei de iubire trebuie să fie spontană.

— Poftim? strigă Ned, lovindu-şi armăsarul nărăvaş ca să se mişte şi prinzându-l din urmă pe Turner. Turner, dar e ridicol!

Şi făcea praf planul lui Ned. Totul era limpede aşternut în mintea lui. Avea să întâlnească o fată – deşi acum se părea că servitoarele şi bucătăresele ieşeau din discuţie –, să o curteze o săptămână, apoi să îi spună cât o iubea. Şi îi mai rămânea o săptămână să o

convingă să îi spună şi ea că îl iubea. Şi, în situaţia improbabilă în care primea un refuz răspicat, mai avea o săptămână să curteze pe altcineva.

— De ce-i ridicol? i-o întoarse Turner. Vrei să-mi dovedeşti că firea ta bonomă te descurcă din orice situaţie, nu declaraţiile pătimaşe de iubire. Domniţa, oricare ar fi ea, nu se poate lăsa influenţată de aşa ceva.

— Nu cred că înţelegi cum funcţionează. Nicio domniţă – nu una de viţă nobilă, în niciun caz, cum mi-ai pus tu condiţia – nu se va declara îndrăgostită înainte să audă o declaraţie din partea bărbatului. Ned scutură din cap. Pur şi simplu nu se întâmplă aşa.

Turner păru să reflecteze la asta preţ de o clipă.

— Ei bine, atunci să trecem în revistă ce înseamnă o declaraţie de dragoste.

Ned zâmbi. În sfârşit, o regulă care să funcţioneze în avantajul *lui.*

— Aşa să facem. Dar *ce* anume constituie o declaraţie?

— Ei bine, dacă reuşeşti să o convingi să-şi exprime sentimentele făţiş fie în scris, fie în public, atunci mă declar mulţumit.

— Dar dacă n-o face? Dacă e prea educată pentru aşa ceva?

— Ei bine… Se gândi o clipă. Dacă poţi obţine trei lucruri de la o domniţă, va fi o dovadă suficientă pentru mine.

— Şi care sunt aceste trei lucruri? îl întrebă Ned bănuitor.

Turner le enumeră pe degete.

— Un dans în public.

— E destul de uşor, recunoscu Ned.

— Apoi un simbol al afecţiunii. O mănuşă, o floare presată sau un fleac de genul ăsta. A, şi trebuie să ţi-l dea ea de bunăvoie, nu să i-l iei fără să ştie.

— Turner, dacă astea-ţi sunt condiţiile, n-o să se îndrăgostească o domniţă de mine în două săptămâni, ci toate, pufni Ned arogant.

— Şi ultimul: o… cunoaştere intimă a domniţei.

Ned se opri brusc.

— Cum adică „o cunoaştere *intima*”?

— Da, o aluniţă pe o parte ascunsă a trupului, un secret din tinereţe – ceva de genul ăsta. Toate femeile au aşa ceva. Turner zâmbi ca o felină de pradă – ca un tigru. Pe tine te priveşte cum afli informaţiile.

— Stai aşa, îi zise el pe un ton sever. Vrei să *seduc* pe cineva. Iar asta ar putea avea consecinţe pentru mai mult de două săptămâni.

Turner ridică din umeri.

— Doar dacă nu reuşeşti să o convingi să-ţi declare făţiş dragostea. Mai e şi opţiunea asta. Oricum, seducerea ei nu e obligatorie, ci doar o cale de a obţine ce vrei.

O cale? Fir-ar să fie, era singura metodă la

care se putea gândi Ned. Deodată, se simţi de parcă nu mai avea nicio certitudine. Se legăna pe cal, apucând temeinic frâiele ca să rămână drept.

— Te-ai asprit, îi zise Ned dând supărat din cap.

— Ai devenit neliniştit?

— Deloc, i-o tăie Ned imediat. Doar că prefer să evit lucrurile care nu mai pot fi întoarse. Dar dacă asta trebuie să fac...

Bravada lui nu se potrivea însă cu senzaţia ciudată din stomac. Putea fi oare... o nelinişte? Un dram de vinovăţie?

— Dacă simţi că nu te poţi ridica la nivelul sarcinii... te poţi retrage, îi zise Turner cu voce aspră.

— Până să înceapă jocul? Ned ridică brusc privirea. Nu, sigur că nu!

Aşadar, asta era tactica lui Turner, nu? Să-i pună condiţii din ce în ce mai ridicole, sperând că avea să se retragă, lăsându-l pe el câştigător. Ei bine, nu luase în consideraţie norocul lui Ned.

Se uită la inelul cu sigiliu pe care îl purta la mâna dreaptă. Blazonul contelui de Ashby. Unchiul lui îndepărtat fusese primul care îi spusese cât de norocos era. Când îl luase pe Ned la 12 ani în grija sa, acesta se răzvrătise la început, căci ura să fie departe de singura casă şi familie pe care le văzuse vreodată. Dar pe urmă bătrânul contele îi trăsese una peste cap şi îi spusese... „Tu nu înţelegi ce norocos eşti că te afli

aici? Dacă ai rămâne acolo, oamenii ar vrea ceva de la tine. Şi, fără protecţia mea, ai fi într-atât de neghiob încât să le dai ce vor.”

Ned miji ochii. Da, Turner, bunul său prieten, voia ceva de la el. Voia ca el să aibă dreptate, iar Ned să se înşele.

Ei bine, câtă vreme era conte de Ashby, nimeni nu avea să profite de pe urma lui. Nu avea să se lase intimidat aşa uşor de ceva atât de lumesc precum un dram de vinovăţie. Avea să-i dovedească nătărăului de Turner că firea sa deschisă, norocul lui…

Şi avea dreptate. Urma să fie distractiv.

— De ce zâmbeşti aşa larg? îl întrebă Turner cu o notă de bănuială în glas.

Ned ridică privirea, mirat de propriul zâmbet.

— O, nimic, zise el, nereuşind să-şi stăpânească noile convingeri justificate. Uite, ia-l, ca transformarea să fie completă.

Îi întinse inelul cu sigiliu. Turner îl luă şi-l vârî pe deget cu un gest deloc blând.

— Ai degetele prea groase? îl tachină Ned.

— Mai degrabă mâinile tale sunt prea delicate şi feminine, i-o întoarse Turner, zâmbindu-i fals.

Fu o clipă scurtă de tachinare între doi bărbaţi, între doi camarazi. Trecuse multă vreme de când el şi Turner nu se mai înţepaseră în glumă. De când…

Dar apoi Turner se îndreptă de spate şi îi

dădu pinteni lui Abandon – uşor, observă Ned –, făcând-o să meargă la trap pe o potecă ce pornea din drumul principal.

— Nu mergi pe unde trebuie, îi atrase atenţia Ned, odată ce îl ajunse din urmă. Hollyhock e la vreo trei kilometri distanţă pe drumul principal.

— N-o să stăm la Hollyhock, ci la Puffington Arms, casa lui Sir Nathan şi a lui Lady Widcoate.

Ned ridică din sprâncene.

— De ce să stăm acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

Turner oftă.

— Pentru că, atunci când am scris celor din oraş în numele tău şi le-am zis că vii, nici n-au vrut să audă că un conte – mai ales un conte care se trage din Hollyhock – are să stea la un han. Din moment ce nu se poate locui în vechea căsuţă a mamei tale, am apelat la familia Widcoate. Mi s-a spus că au cea mai mare casă din ţinut.

— Ceea ce nu înseamnă deloc că e mare. Ned îşi miji ochii, încercând să-şi aducă aminte. Mi-amintesc de ei. Vag. Sir Nathan Widcoate tocmai se însurase când plecam, iar soţia şi sora ei mai tânără veneau să stea la el.

Iar Lady Widcoate îşi băgase nasul peste tot. Mereu se prefăcea că era preocupată de ceilalţi, dar de fapt era trufaşă şi o trata de sus pe mama lui. Cât de exasperant să stai cu o asemenea femeie în aceeaşi casă.

Însă poate că dracul nu era totuşi atât de

negru.

— Poate au o fiică sau două, cugetă Ned. Numai bune să fie cucerite.

Turner îi aruncă o căutătură urâtă.

— Mă îndoiesc că familia Widcoate te va ajuta la altceva decât să te familiarizezi cu împrejurimile.

— Cred că o să mă descurc de minune să mă prezint şi fără ajutor, răspunse Ned zâmbind.

Văzuse ceva care îi stârnise interesul.

Drumul pe care o luaseră era străjuit de un gard lung şi jos de lemn care încadra un câmp întins pe care păştea câte o vacă din loc în loc. Iar acolo, de-a lungul gardului, era o femeie – îşi pusese pe umeri un şal de lână peste rochia cenuşie de lucru, însă hainele nu puteau ascunde cât de slabă era. Părul ei blond era strâns la spate, iar în faţa ei alergau doi copii, un băiat şi o fată, care foloseau beţe pe post de săbii.

Nu încăpea îndoială ce gen de femeie era. Era limpede guvernantă după atitudine şi după felul în care se mişca.

Nu era chiar o domniţă. Dar era femeie, aşa că Ned putea să-şi pună talentele de cuceritor în practică.

— Ce spui, Turner? îl provocă Ned. Ne intrăm în rol?

Ned se îndreptă spre de gard în zona unde se opriseră copii când văzuseră caii apropiindu-se.

— Bună ziua, strigă Ned pe un ton jovial.

Duse mâna la pălărie în chip de salut pentru domniţă. Ce zi frumoasă, domnişoară.

Dar apoi se întâmplă ceva ciudat. De obicei, când îl vedea cineva, chiar şi străinii, îi zâmbeau şi îi răspundeau încântaţi. Dar femeia rămase tăcută. Iar copiii…

— E cel mai frumos cal pe care l-am văzut vreodată. Fetiţa, roşie în obraji şi cu părul numai bucle, se băgă sub gard şi se duse într-o fugă la Turner, admirându-i calul. Pot s-o ating?

— Chiar vrea să meargă călare, spuse băiatul pe un ton serios, alăturându-se lui Turner pe partea cealaltă.

— Copii! îi certă guvernanta. Îndepărtaţi-vă de cal, vă rog. Nu ştim cum reacţionează.

— E foarte bine crescut, zise Turner, fără vreo urmă din accentul său nordic obişnuit.

— Poate că vorbeam despre călăreţ, zise ea cu asprime, făcându-l pe Ned să zâmbească şi pe Turner să se încrunte nedumerit. Oricum, continuă guvernanta, n-am de unde să ştiu dacă iapa e potolită în preajma copiilor mici. Rose, Henry… daţi-vă înapoi. Acum.

— Ar trebui să ascultaţi de guvernanta voastră, adăugă Ned, făcându-i cu ochiul femeii.

Dar, lucru tare ciudat, ea nu roşi. Nici măcar nu schiţă un zâmbet, în schimb, se uită din nou cu ochii mijiţi la Turner fără să clipească. De parcă aştepta…

A, da! Să facă prezentările!

— O, da, mă cheamă John Turner, zise Ned. Se simţea ciudat rostind numele. Şi el e…

— Lord Granville, conte de Ashby, spuse Turner, făcând o plecăciune scurtă – atât cât se putea din şa. Ne îndreptăm spre Puffington Arms, reşedinţa lui Sir Nathan Widcoate. Ne puteţi spune dacă am luat-o bine?

Apoi se întâmplă ceva. Ned observă pentru că se uita la ea cu luare-aminte, sperând să reacţioneze cumva, să spună ceva din care să reiasă că era câtuşi de puţin interesată.

Dar, în loc să primească vreun semn care să-i dea speranţă, femeia îl ignoră. În schimb, când Turner vorbi cu fata, aceasta deveni rigidă.

Abia se observa, era aproape imperceptibil. Dar Ned îşi dădu seama, era limpede ca lumina zilei. Ce ciudat, guvernanta palidă care se uita cu ochii mijiţi era speriată de Turner… şi nu-l băga deloc în seamă pe Ned.

Dacă Turner observase şi el, nu zise nimic. Iar ea îşi şterse orice urmă de emoţie de pe chip şi răspunse cu calm:

— Sunteţi pe drumul bun. Puffington Arms e la un kilometru jumătate depărtare pe drumul ăsta, după cotitură. O s-o vedeţi imediat.

— Acolo locuim! strigă fetiţa, care era în mod evident şefa.

— Serios? se miră Ned.

Dar fu din nou ignorat, spre marea lui surprindere.

— Eu sunt Rose. El e Henry. Domnule, dacă veniţi cu noi, putem să călărim pe calul dumneavoastră?

— Pot să trag de frâie? se rugă Henry.

Dar guvernanta severă îi ţinea foarte din scurt.

— Ar trebui să plecaţi, domnule, zise ea, adresându-i-se lui Turner, dar uitându-se cu hotărâre în jos. Sunteţi aşteptat. De fapt, toată lumea vă aşteaptă.

Şi, cu asta, fură lăsaţi să plece. *Guvernanta* le făcuse vânt. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să încline pălăriile şi să meargă mai departe călare.

— Asta da, primire, spuse Turner zâmbindu-i afectat. N-ar fi putut să te ignore mai mult. Nu simţi că ţi s-a cam dus norocul?

— Nici de tine n-a părut prea impresionată, i-o tăie Ned.

Îl deranja felul în care femeia trecuse de la severitate la asprime.

— Măcar s-a uitat la mine. Pe tine nici nu te-a învrednicit cu o privire. Ridică din umeri. E guvernantă. Probabil n-a mai întâlnit vreodată pe cineva cu un rang aşa înalt.

— La naiba, spuse Ned, lăsând deoparte orice alt gând mai profund ce l-ar fi putut necăji. Cui îi pasă de părerea unei guvernante nefericite şi simple? O să mai găsim o mulţime de domnişoare care vor fi mult mai încântate să li se facă pe plac.

Pe când cotiră şi începură să vadă Puffington Arms, Turner zâmbi din nou ca o felină.

— Ştii ce? Cred că ai dreptate, *domnule Turner.* Cred că ne vom distra pe cinste.

Capitolul 3

Alţi jucători intră în horă.

— E aici? A ajuns, nu? El e cel care a cotit, nu? De ce sunt doi? Leticia îşi ţinu gura şi îşi aţinti privirea asupra celor doi gentilomi călare care apăruseră la orizont.

— Calmează-te, Fanny, spuse Leticia tărăgănat, neclintindu-se de la punctul de observaţie din dreptul ferestrei.

Era locul perfect – vedea cel mai bine cărarea, dar stătea pe o băncuţă lungă şi comodă. Cu o carte în mână, oricine ar fi crezut că îşi petrecuse dimineaţa citind.

Nu că Leticia ar fi fost vreodată surprinsă petrecându-şi o dimineaţă citind şi lenevind.

Leticia avea un aer senin, însă Fanny, care se tot învârtea încoace şi încolo pe lângă ea, o călca pe nervi.

— E totul gata? Leticia parcă o auzea pe Fanny cum îşi freacă mâinile agitată. Hei, mă

auzi? o strigă pe sărmana fată care se nimerise să vină chiar atunci să ia tava cu ceai. Dădacă, ce faci aici? Unde sunt copiii?

Dădaca, o fată îndesată cu o fire calmă, potrivită pentru copii, făcu o plecăciune.

— Doamna mea, copiii se plimbă înainte să ia ceaiul cu domnişoara Baker. Şi celelalte fete deretică de zor prin odăi pentru conte, aşa că i-am spus bucătăresei c-o să dau şi eu o mână de ajutor.

— Ei bine… Fanny păru zăpăcită pe moment, aşa cum era adesea când lucrurile nu mergeau conform planului. Ia asta! Să nu creadă cumva contele că mâncăm brioşe şi prăjiturele toată ziua! Şi spune-le celorlalte fete că-s peste măsură de leneşe. Făcu un semn din cap după ce dădaca luă tava.

Apoi Fanny veni şi scutură agitată draperia de deasupra capului Leticiei, făcând praful să se împrăştie.

— Vai, cât praf! O să creadă că suntem neglijente. Dădacă, lasă tava aia de ceai şi vino să cureţi imediat aici.

„Sărmana dădaca”, se gândi Leticia fără să vrea, apoi îşi zise: „Vai de mine!” pe când Fanny o forţa pe sărmana femeie să scuture bine perdeaua. Chiar deasupra capului Leticiei.

— Fanny – *hapciu* –, ajunge! spuse Leticia pe cel mai sever ton de care era în stare. Apoi îi spuse mai blând dădacei: Fata mea, ia tava de

ceai, apoi trimite pe una din fete să deretice prin cameră. Oricum nu o vom folosi decât înainte de cină – dar să te asiguri că va străluci de curăţenie până atunci.

Dădaca încuviinţă din cap, roşind recunoscătoare, apoi se duse să ia tava de ceai şi să ceară permisiunea de a părăsi salonul.

— Şi de când nesocoteşti ordinele pe care le dau servitorilor *mei?* întrebă Fanny ţâfnoasă.

— De când… *hapciu!* Se părea că scuturarea perdelei lăsase urme pe termen lung. Dacă mai strănuta, Leticia urma să aibă nasul roşu ca un măr înainte ca gentilomii să ajungă la cărarea din faţa casei. De când ai început să te porţi ca o neroadă. Adică de la cina de ieri-seară.

Fanny îi aruncă Leticiei o privire pe care doar surorile mai mari le pot avea pentru surorile mai mici.

— Ei bine, să ştii că-i adevărat. Ai început să te agiţi imediat ce s-a servit primul fel, îi spuse Leticia cu un zâmbet slab, deşi stătea cu privirea aţintită asupra bărbaţilor care se apropiau. De la distanţa aceea, nu putea să distingă care era cel mai arătos – dar putea să vadă care era calul mai frumos. Armăsarul superb şi uriaş – cu siguranţă era al contelui. Sigur că da, îl vedea acum. Cenuşiul distins al hainei, felul în care se ţinea pe calul aparent nărăvaş, dacă te luai după mersul smucit…

— Cum să-mi păstrez calmul când primul fel

era compromis şi aveam mulţi musafiri de mulţumit? spuse Fanny, bosumflându-se.

— Primul fel n-a fost compromis – a ajuns doar cu cincisprezece secunde mai târziu decât te aşteptai. Leticia oftă, întorcându-se cu faţa la sora ei pentru prima oară de când intrase Fanny în cameră. Şi n-ar trebui să te agiţi aşa în privinţa musafirilor. Sunt un grup foarte vesel de fete.

— Toate nişte fluşturatice, pufni Fanny, nesesizând ironia de a spune aşa ceva despre altcineva. Nu ştiu de ce-ai insistat să le invit pe toate – şi pe doamna Rye! Femeia aia mă calcă pe nervi! Credeam că scopul era să…

— Ştiu prea bine care e rostul, i-o tăie Leticia, netezindu-şi fustele pe când se ridica. Contele va fi la uşă în orice moment. Crezi c-ar fi o idee bună să le spunem…

— Lady Widcoate! Contesă Churzy!

Vocea stridentă le întrerupse conversaţia când uşa de la salon se deschise cu o bufnitură puternică! Ambele surori se întoarseră spre sursa zgomotului – Leticia, cu calmul ei aparent, iar Fanny atât de speriată, că scoase un „vai de mine!” Domnişoara Henrietta Benson, o femeie îmbujorată, binedispusă şi de familie bună năvăli în încăpere. Acum, că cele două femei erau atente, nu părea foarte sigură pe ce voia să spună.

— Da, domnişoară Benson? zise Leticia.

Fata îşi aminti pentru ce venise şi se avântă într-o peroraţie rapidă spusă dintr-o suflare.

— V-aţi uitat pe alee? Eu, Clara şi Minnie eram într-o parte a casei şi ne jucam cu bilele de lemn în curte lângă stejarul masiv de lână iaz şi, când Minnie a pierdut bila în apă, a trebuit să intre în apa noroioasă s-o scoată, dar aşa a văzut mai bine aleea, şi am zărit doi domni venind călare! Doamna Rhy e sigură că e contele, deşi era aşteptat seara, iar Minnie s-a dus sus să-şi schimbe rochia – ce crezi, să ne strângem toate să le ieşim în întâmpinare?

Din fericire, constată Leticia, Fanny doar clipi de două ori înainte să-i răspundă fetei.

— Desigur, domnişoară Benson! Câtă perspicacitate din partea dumitale. Eu şi Leticia tocmai spuneam acelaşi lucru. Fetelor, strângeţi-vă, vă rog, în faţa casei, şi coborâm şi noi imediat.

Leticia îi zâmbi senin surorii ei odată ce Henrietta se îndreptă grăbită spre uşă. Dar fruntea lui Franny era tot încruntată.

— Ei, haide, încercă ea să o îmbuneze. Sunt toate fete respectabile. Şi le eram datoare familiilor lor, fiindcă ne-au ajutat în Bath. Cum să nu le invit la Puffington Arms să-şi tragă şi ele sufletul la ţară?

— Nu pretind că-ţi înţeleg metodele sofisticate, Letty, îi zise Fanny, folosind porecla din copilărie, căci ştia că astfel avea să o înfurie pe Leticia. Dar ştiu că fetele alea – şi însoţitoarea lor – sunt aici doar ca să câştige mâna contelui.

— Ştiu asta, Fanny.

— Dar *tu* eşti aici ca să câştigi mâna contelui.

Leticia nu făcu decât să ridice din umeri.

— Ei bine, da, dar şi să-mi văd sora şi nepoţeii dragi.

— O, Doamne! Fanny deveni din nou neliniştită. Copiii! Afurisita aia de guvernantă i-a dus la plimbare, şi acum, când o să-l întâlnească pe conte, o să fie plini de noroi, sunt sigură! Va trebui să trimit pe cineva să-i aducă.

— Lasă asta, îi răspunse Leticia. Vor fi prezentaţi cum se cuvine când copiii vor fi aduşi înainte de cină. Dacă îi vede contele acum, va fi zăpăceală.

Şi orice ar fi putut distrage atenţia de la ea nu era permis.

— Da… aşa e cel mai bine. Ţine-i departe dacă sunt mânjiţi de noroi, zise Fanny cu năduf.

Sora ei se duse spre uşă, dar Leticia o chemă înapoi.

— Fanny, nu uita: să mă prezinţi cu titlul nobiliar.

Fanny clipi din nou de două ori.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă îl cunoaşte pe Churzy? Atunci va şti totul.

— Nu-l cunoaşte pe Churzy, pentru că el nu ştia pe nimeni, slavă cerului, i-o tăie Leticia. Apoi îi zise pe un ton blând: Face parte din plan, draga mea.

— Un plan care ar fi bine să funcţioneze, oftă Fanny înainte să iasă cu paşi mărunţi din

încăpere.

Leticia zâmbi până când uşa se închise în urma surorii ei. Apoi îşi permise în cele din urmă luxul de a lăsa zâmbetul să se topească. Ori de câte ori Fanny începea să se agite, Leticiei i se părea cel mai bine să rămână aparent senină – totuşi, stomacul îi sălta, şi îşi dorea din tot sufletul să-l lase să se agite, căci aceasta părea să fie o moştenire de familie.

Însă nu putea. Dacă părea emoţionată, totul se destrăma. Avea să pară slabă.

Leticia se ridică de parcă o trăsese un fir invizibil legat de coloană şi se îndreptă de spate. Apoi se duse la oglinda atârnată deasupra bufetului şi se analiză. Părul îi arăta bine acum că revenise la ţară – soarele îi dădea căldură, făcându-l să capete nuanţa lemnului de mahon. Pielea îi era încă de un alb cremos, iar ochii negri şi luminoşi. Când zâmbea prea larg se formau nişte riduri în colţul ochilor… ei bine, asta se putea rezolva simplu. Pur şi simplu nu avea să zâmbească prea mult. Oricum nu avea motive.

Una peste alta, pentru o văduvă care făcea treizeci de ani (n-ar fi recunoscut *niciodată* că trecuse acel prag anul trecut şi că aproape împlinea 31), Leticia era mulţumită că nu arăta îndurerată ca orice văduvă şi că nici timpul nu îşi pusese amprenta asupra ei.

Era încă frumoasă. Încă tânără – sau tinerică. Şi vicleană.

Deşi Leticia îşi folosea frumuseţea în avantajul ei, *mintea* era cea care îi aducea foloase.

Datorită isteţimii îşi convinsese tatăl, singurul părinte care rămăsese în viaţă, să-i permită să stea cu Fanny când avea doar 14 ani şi să se mărite la 20 cu Sir Nathan. Aşadar, Leticia avusese parte de avantajul de a creşte într-o casă de la ţară şi nu deasupra fabricii de cherestea a tatălui ei din Manchester.

Tot datorită isteţimii reuşise Leticia să-şi convingă tatăl şi cumnatul să o lase să meargă la bal când împlinise 18 ani. Şi tot datorită isteţimii se căsătorise cu contele Churzy, un austriac cu un castel, cu un apetit nefericit pentru cursele de cai şi cu un istoric familial de crize de inimă.

Atâta timp cât Fanny reuşea să-şi joace rolul şi planul Leticiei mergea ca uns, isteţimea avea s-o ajute să intre în graţiile contelui de Ashby – chit că acesta voia sau nu.

Se mai uită încă o dată în oglindă, zâmbi slab (avu grijă să nu facă riduri), şi privirea îi deveni plină de blândeţe. Era feminină, atrăgătoare şi cu o aură de mister în jurul ei.

Totul avea să meargă de minune.

*

Primul gând care-i veni lui Ned în minte în vreme ce se apropia cu Turner de reşedinţa Widcoate fu că acum îi părea tare mică acea casă.

În copilărie, Puffington Arms fusese cea mai mare reşedinţă din tot ţinutul – cu siguranţă mai mare decât căsuţa mamei sale din Hollyhock. Era un loc unde erau invitaţi rar, doar la ocazii speciale. Era un loc unde trebuia să meargă îmbrăcat cu cele mai bune haine, care îl zgâriau la gât. Dar acum casa i se părea atât de înghesuită… şi de *împodobită.*

Îşi aminti că mama lui îi scrisese într-una dintre puţinele scrisori pe care i se permisese lui să le parcurgă că tânăra Lady Widcoate avea o pasiune pentru decoraţiuni, iar nătângul de Sir Nathan era dispus să-i facă pe plac.

Poate că „pasiune” era un eufemism. La fel şi „decoraţiuni.” Erau coloane pe care nu şi le amintea. Balustrade şi cornişe pe fiecare centimetru pătrat. Erau şi turnuleţe, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi de unde fuseseră aduse toate sculpturile?

Cu mulţi ani în urmă, casa pe care şi-o amintea fusese impozantă datorită importanţei avute în zonă. Acum era ridicolă din cauza opulenţei, lipsei de gust şi a oricărui simţ al măsurii.

Era de aşteptat. Bănuia asta acum, căci îşi petrecuse o mare parte din viaţă înconjurat de arhitectură desăvârşită, iar prefăcătoria de la Puffington Arms putea fi uşor descoperită, punând, prin comparaţie, casa într-o lumină nefavorabilă. Se îndoia că vreo casă din

Hollyhock se putea compara cu ce era aici. Un alt lucru remarcat de Ned fu numărul de femei strânse în faţa casei.

O mulţime de femei.

Şi nici picior de bărbat.

Nici majordomi, nici servitori. Nici urmă de Sir Nathan. În schimb, erau o suită de servitoare, ajutoare de bucătărese şi domniţe, desigur. Unele tinere. Şi una cu un aer de mamă – însoţitoarea, dacă ghicise bine. Fundele şi volanele se ridicau în vreme ce femeile se tot foiau, se dichiseau şi încercau să stea cât de cât adunate. Ca pentru o prezentare.

Fir-ar să fie! Toate erau aici pentru el.

Spre deosebire de ceea ce credea Turner, Ned nu era atât de nătâng încât să creadă că toate femeile de pretutindeni se ţineau scai de el datorită farmecului şi bunei sale dispoziţii. Ştia prea bine că titlul de conte reprezenta un trofeu de obţinut pentru tinerele debutante şi pentru mamele lor deopotrivă. Ştia diferenţa dintre a fi privit ca un bun oaspete la cină şi a fi privit cu râvnă ca un potenţial soţ.

Dar, pe când Turner evita orice lucru ce nu-i aducea un bănuţ pe care să-l bage în moara lui falimentară, Ned nu vedea rostul în a fi tăios sau necivilizat cu cei care se ţineau de el pentru rang sau avere. De fapt, nu credea că putea fi la fel de mojic precum Turner nici dacă se străduia. Prefera să fie un oaspete plăcut la cină pentru

oricine stătea lângă el, indiferent de motivele ascunse.

Şi aşa avea să facă şi de data asta.

Dar, stai aşa – îşi dădu el seama, amintindu-şi supărat –, că acele domniţe nu se dichiseau pentru *el,* ci pentru contele de Ashby, iar inelul lui cu sigiliu era acum pe degetul sărmanului, nevinovatului, plictisitorului şi acrului John Turner.

Ce surpriză le aştepta!

Şi, odată ce proasta lui dispoziţie avea să le cam taie fetelor avântul, mai puţin celor mai avide doritoare de avere, aveau să rămână o mulţime de domniţe de fermecat, astfel încât să câştige el acel pariu ridicol.

Ned aproape că zâmbi. Fu cât pe ce să îşi permită un zâmbet larg şi să râdă pe înfundate. Dar Turner, care era puţin în faţa lui, se întoarse şi îi zise:

— Ei bine, iată primul test.

— Ce vrei să spui? Guvernanta n-a fost un test suficient pentru tine?

— Guvernanta nu te-a mai întâlnit niciodată, dar cei din familia Widcoate da. Şi o să-i vezi din nou.

Ned ridică mirat din sprâncene. Desigur! Se văzuse cu familia Widcoate de multe ori în tinereţe, iar ultimii şaisprezece ani nu îl schimbaseră aşa mult încât să fie de nerecunoscut. Şi se pare că, dacă lucrurile stăteau

chiar aşa…

— Ideea e că, dacă mă recunoaşte cineva, admiţi că ai pierdut, iar eu câştig, da?

— Nu, ideea e că, dacă te recunoaşte cineva *fără amestecul tău,* atunci mă declar învins. Turner se uită pieziş la el. Să nu măsluieşti cărţile. Ţine ambele mâini pe masă.

— John, n-am nevoie de şmecherii, i-o întoarse Ned. Nu uita, norocul e de partea mea.

Turner se întoarse pentru a privi drept înainte la toate fetele care aşteptau.

— Şi sper din tot sufletul să nu te părăsească.

După câţiva paşi, se apropiară suficient de mult cât să fie auziţi. Şi se părea că Lady Widcoate nu era genul care să-şi piardă rândul.

— Lord Ashby! Lord Ashby! Ce încântare să te văd din nou!

Femeia era mai împlinită decât şi-o amintea Ned, dar obrajii dolofani şi trandafirii erau la fel, la fel ca şi buclele de la tâmple şi boneta ca un taburet de pe cap – era cu cel puţin zece ani în urmă cu moda, ar fi râs toţi de ea la Almack. Făcea entuziasmată cu mâna şi păşi înainte pe când Turner descăleca de pe Abandon. Ned făcu la fel. Era şi un grăjdar – ha, până la urmă era un bărbat aici! —, care se duse repede să apuce frâiele lui Abandon. Armăsarul nechează şi se agită, după călătoria solicitantă. Deşi Turner nu-i acorda nicio atenţie, nesuferitul.

— Lady Widcoate! zise Turner pe un ton jovial

– *Turner, jovial?* — şi îşi plecă uşor capul drept răspuns la plecăciunea adâncă a lui Lady Widcoate. Tu eşti? Nu te-ai schimbat deloc, pe cinstea mea! Parcă m-am întors în timp.

Obrajii lui Lady Widcoate se făcură şi mai trandafirii, întregu-i chip strălucind de la un asemenea compliment.

— Vai, cât mă flatezi! Dar tu te-ai schimbat foarte mult.

— Da? zise Ned cu glas strident, din spatele lui Turner. Chiar crezi asta?

Oricât îşi dorea Ned ca Turner să piardă – sau ca el să-i dea de înţeles că avea să câştige Ned nu se putu abţine să nu se gândească totuşi ce uşor ar fi ca lumea să îl recunoască şi toată farsa asta să ia sfârşit.

Ce-i drept, distracţia s-ar termina înainte să poată începe, dar…

Ar fi o nerozie să nu încerce oricum.

Toţi cei de pe alee se întoarseră spre Ned. Zâmbi larg, dar nimeni nu îi răspunse zâmbetului său. Turner era sever şi bănuitor pe bună dreptate, dar, după expresia de pe chipul lui Lady Widcoate, Ned tocmai comisese o faptă tare gravă.

— Lady Widcoate, spuse Turner pe un ton ameninţător, el e domnul Turner, ajutorul meu.

— Da, zise Lady Widcoate cu o politeţe forţată, pe când Ned spera că face o plecăciune mai de Doamne-ajută.

— Mi-am dat seama că nu mă pot descurca fără el. Sunt aici cu afaceri, la urma urmei.

Turner zâmbi. Ned nu era sigur, dar simţea o notă de servilism în glasul lui.

Ce şmecher! Se dădea bine pe lângă familia Widcoate, sperând să nu-l dea de gol că nu semăna deloc la înfăţişare cu cei din neamul Ashby.

Bineînţeles.

— Desigur. Lady Widcoate arboră din nou acel zâmbet gingaş. Dar, domnul meu, să sperăm că n-ai venit să-ţi vizitezi vechiul cămin *doar* ca să faci afaceri.

— Imposibil, cu aşa o… adunare *veselă,* zise el, arătând mulţimea de femei strânse în jurul lui.

— Da, tare veselă! făcu Ned o nouă tentativă de-a intra în vorbă.

Încercă să vină în faţă, dar avea încă în mână frâiele iepei, care era mai încăpăţânată decât fusese Turner vreodată.

O altă privire dezaprobatoare dinspre cei strânşi acolo îl ţinu la locul lui, cum făcea şi iapa, de altfel.

— Lord Ashby, să-ţi prezint nişte… prietene care mă vizitează din Bath. Acestea sunt doamna Rye şi fiica ei, domnişoara Clara Rye. Ea e domnişoara Henrietta Benson, care stă de puţin timp la Bath şi…

— Aici sunt, aici sunt, aici sunt!

O tânără cu umeri ca de bivol veni spre ei,

izbindu-se de domnişoara Henrietta, al cărei păr era de un roşu aprins, şi de domnişoara Clara, măruntă şi cu ochi mari.

— … Şi domnişoara Minnie Rye, isprăvi Lady Widcoate.

— Nepoata mea, interveni doamna Rye, care zâmbea prea mult.

— Pe unde ai fost? întrebă în şoaptă domnişoara Henrietta.

— Mi-am făcut griji, era cât pe ce să-l ratezi!

Trupul fragil al domnişoarei Clara se cutremură de parcă îi era frig.

— Trebuia să-mi schimb rochia, nu crezi? Nu pot să fac cunoştinţă cu un nesuferi… pardon, *neasemuit* conte într-o rochie plină de noroi, nu-i aşa? făcu Minnie, aruncându-i o privire furişă mamei sale, care avea grijă ca fata să vorbească cuviincios.

— O, nu, şopti Henrietta, care se întunecă la faţă văzând noua rochie a lui Minnie. Ai ales o rochie nepotrivită.

— Poftim?

Minnie întoarse capul cu părul numai bucle ticsite cu agrafe.

— E roz. Şi eu port aceeaşi culoare. Glasul Clarei era un şuşotit tremurător. Ne-am pus de acord să purtăm toate ori culori diferite, ori aceeaşi culoare, dar acum doar noi două avem aceeaşi culoare, iar Henrietta a rămas pe dinafară. Trebuie să te schimbi.

— Nu pot. Am doar rochii de zi, care sunt oricum pline de noroi.

— Ei bine, tu ai vrut să te joci cu bilele lângă iaz, pufni Henrietta teatral. Vai, ce coşmar sinistru!

— Şi tu ai ţintă proastă, şi eu sunt singura căreia nu i-e frică de puţină apă ca să poată juca, i-o întoarse Minnie.

— A fost bila ta, nu a mea… Şi nu sunt eu aia care a adus doar trei rochii cu ea!

— Fetelor! le avertiză doamna Rye pe un ton sever şi zâmbind forţat. Vă rog!

— Ce prostie fără margini să ne pregătim din vreme garderoba, pufni Minnie.

— Minnie! strigă doamna Rye. Ai grijă cum vorbeşti!

Pe când cearta fetelor se apropia periculos de mult de o încăierare, Ned nu-l slăbea din priviri pe Turner. Dacă ar fi fost după el, ar fi intervenit. Ar fi complimentat fiecare fată pentru rochia aleasă, fie în roz sau de altă culoare. Ar fi detensionat situaţia şi le-ar fi făcut foarte fericite pe cele şase femei şi pe Lady Widcoate. Dar Turner arăta asemenea unui răcan care se pregătea să facă primul pas pe câmpul de bătălie.

Ned era gata să intervină şi să-l salveze pe Turner de la a fi nevoit să ia atitudine, atrăgând asupra lui mânia domniţelor – până la urmă, toate aveau să-şi petreacă următoarele două săptămâni îndrăgostindu-se de el –, când o adevărată zeiţă îşi

făcu apariţia.

— Dragilor! se auzi vocea răguşită plutind deasupra lor, liniştind imediat femeile strânse acolo. Domnului îi va fi tare greu să vă admire rochiile dacă vi le tot criticaţi. Marea de volănaşe se despică, şi din mijlocul lor apăru un model de graţie şi stil.

Un model de graţie şi stil care lui Ned i se părea ciudat de cunoscut.

— Lord Ashby, v-o prezint pe contesa Churzy, spuse Lady Widcoate cu eleganţă.

— O, vai! exclamă contesa şi râse zgomotos – un bubuit menit să atragă atenţia. Şi, după cum arăta Turner, îşi atinsese scopul. Draga mea soră, cu siguranţă nu trebuie să fim atât de teribil de formali? Până la urmă, ultima oară când ne-am văzut, el era tânărul Ned Granville, iar eu doar Leticia. Sau Letty, cum îmi mai spuneai adesea.

„Desigur!” Ned îşi aminti brusc de sosirea noii Lady Widcoate în zonă. O adusese pe sora ei, Leticia, pe atunci o fetişcană stângace de 13 sau 14 (pe când el era un nătâng de 11). El urma să plece să locuiască cu unchiul său îndepărtat peste şase luni, dar singurul lucru care îi rămăsese întipărit în minte despre domnişoara Leticia era că ştia să joace whist şi că reuşea mereu să câştige, că strănuta când mirosea o floare şi insista să nu i se spună *niciodată* Letty.

Iar Ned evident că făcuse asta. Cât de des se putea.

Dar acum – acum nimeni nu putea să o confunde cu o Letty. Era prea matură, prea desăvârşită. Prea cunoscătoare, dacă acel zâmbet şi acea privire erau un indiciu.

Şi acum mult prea concentrată asupra lui John Turner pentru gustul lui Ned.

— Letty, zise Turner. Desigur. Dar nu cred c-ar mai trebui să-ţi spun Letty.

— Aşa e, n-a fost niciodată porecla mea preferată. Ochii îi scăpărară când se apropie şi îl luă de braţ până să-şi dea seama Turner că el însuşi i-l oferise. Dar bănuiesc că nu mă deranjează să-mi spună aşa prietenii buni.

— Într-adevăr. Turner îi zâmbi, ţinându-şi privirea aţintită asupra chipului ei în vreme ce tânăra îl călăuzea spre casă prin grămada de fete. Şi-mi poţi spune…

Vocea i se stinse preţ de câteva clipe. Desigur, una era ca Turner să răspundă la titulatura de Lord Ashby şi cu totul altceva la „Ned”. Dar, ca să fim sinceri, Turner şi-a revenit rapid, dând dovadă chiar de o oarecare fineţe.

— Ei bine, bănuiesc că pot să mi te adresezi cu orice poreclă oribilă din copilărie.

Ea râse melodios şi uşor, ceea ce denota mai multă sinceritate decât hohotul zgomotos exersat de mai devreme.

— Cred că eşti lihnit. Nimic nu se compară cu puţin ceai pe terasă după un asemenea drum călare.

— Să ştii că ai dreptate, îi zise el, zâmbind larg.

Când ajunseră la trepte, uitându-se numai unul la altul, Lady Widcoate strigă după ei.

— O, Lord Ashby! O să vă pregătim odăile…

Dar Turner flutură din mână, de parcă gazda era un ţânţar enervant.

— Lady Widcoate, omul meu se va ocupa de tot.

Spunând acestea, John Turner şi Leticia, care acum era contesa de Churzy, intrară pe nesimţite în casă, sub privirea lui Lady Widcoate, a celor patru musafire şi a celor şase servitori.

— Vezi, Clara? Aşa prinzi un conte în capcană! începu imediat domnişoara Rye, făcând-o pe fiica ei tremurândă să palpite cu… o emoţie pe care doar tinerele domniţe o simt, presupuse el. Toată zarva aia stupidă legată de rochiile voastre!

— Ea a început! zise Minnie şi arătă cu reproş spre Clara.

— Tu ai intrat în noroi, Minnie, ripostă Henrietta, zadarnic.

Continuară să se certe în vreme ce se îndreptau spre casă (mai puţin Minnie, care se rupsese de grup ca să o ia pe lângă casă şi să se joace singură cu bilele). Între timp, Ned se văzu nevoit să strige după ele.

— Lady Widcoate, mă scuzaţi! Lady Widcoate? încercă Ned să intre în vorbă, pe când servitoarele îşi târşâiau picioarele pe lângă el,

revenind la sarcinile lor cu o râvnă de care nu credea că sunt în stare servitorii. Insă rugăminţile lui stăruitoare nu fură auzite în acea agitaţie, iar Lady Widcoate se făcu nevăzută în casă. Mă scuzaţi, îi zise el unei servitoare tinere care curăţa aleea cu o mătură tare greu de folosit. Niciodată… adică… unde se duc?

Servitoarea se uită la el de parcă avea două capete.

— Cu toţii se ţin după conte, nu-i aşa?

— Păi, da, dar Tur… n-ar trebui să-l las singur pe conte. Până la urmă sunt…

— Cel mai bine vorbeşti cu menajera, ca să faci iute toate aranjamentele legate de odăile stăpânului tău, dacă are nevoie de tine acum.

— Ce aranjamente? întrebă Ned.

Cu siguranţă păruse la fel de nedumerit cum se simţea, pentru că fata se uită şi ea mirată la el.

— Ce anume preferă stăpânul tău. Camerele să fie spre est, o cărămidă caldă la noapte, chestii de astea. Dacă mănâncă doar sfeclă, ce program o să aibă în următoarele zile, ca să fie în acord cu ce-o să vrea Lady Widcoate de la el.

— Asta-i treaba *valetului,* zise Ned strâmbând din nas.

Totul cu excepţia fixării programului cădea în sarcina lui Danson, valetul său. Nu?

— Da… zise fata nedumerită, pe când se chinuia cu mătura cea mare.

— Valetul e pe drum… vine cu trăsura şi

cuferele. Noi doi am mers înainte. Adoptă o expresie plină de sine. Sunt secretarul contelui şi-ţi voi fi recunoscător dacă vei ţine minte.

Fata făcu ochii mari, apoi se lăsă într-o plecăciune.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Turner. Contele a zis că sunteţi omul lui, iar noi am bănuit…

— Mda, vă rog să nu mai bănuiţi nimic de acum încolo. Ned se încruntă. Chiar arăt ca un valet? Serios?

Servitoarea se uită la el din cap până în picioare.

— Nu, bănuiesc că nu.

Ned se simţi mai liniştit, până când…

— Mă aştept ca valetul unui conte să fie mai bine înţolit. Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

— Nu, îi răspunse Ned sec.

Servitoarea încuviinţă din cap.

— Desigur. O zi bună, domnule.

— Îţi mulţumesc, zise Ned, înclinând capul.

Şi reveni la firea lui deschisă. Până la urmă, trebuia să impresioneze un număr mare de domniţe cu spiritul său cordial, ceea ce însemna că trebuia să nu se lase afectat de faptul că servitorii îl confundau cu altcineva. Era un grup de femei tocmai bun pentru el. Tot ce trebuia să facă era să se ţină după ele.

Făcu doar doi paşi până cineva îi dejucă planul.

— Poate vreţi să vă duceţi calul în grajd înainte să intraţi în casă, domnule, strigă servitoarea după el, în vreme ce trăgea după ea mătura în spatele conacului.

Sfinte Sisoe, încă ţinea în mână frâiele iepei lui Turner. Nu venise niciun grăjdar după el, aşa cum se întâmplase în cazul „contelui”.

Se uită în stânga şi în dreapta şi văzu că era singur în faţa casei. Mă rog, cu excepţia iepei.

— Fir-ar să fie, înjură.

— Grajdurile sunt pe acolo, se auzi o voce din spatele lui.

Ned se întoarse şi îi văzu pe guvernantă şi pe cei doi copii pe câmp. Faţa ei palidă era ca de gheaţă, şi avea o expresie severă. Cei mici păreau să fi obosit de atâta joacă, dat fiind cât de cuminţi erau.

— Duceţi-vă împrejur şi o să le vedeţi… Arată ca un templu grecesc fals. Îi arătă cu eleganţă pe unde să o ia. Rose, Henry, veniţi cu mine. Trebuie să ne spălăm până se întoarce tatăl vostru din oraş.

Ned încuviinţă uşor din cap când guvernanta trecu, ducându-i pe copii înăuntru. Dar se uita drept înainte. Apoi făcu un lucru tare ciudat. Bătu din picioare înainte să treacă pragul ca să îşi dea jos praful de pe pantofi. Copiii făcură la fel.

Ned ar fi stat să mediteze la asta dacă ar fi fost liber să o facă şi dacă nu ar fi avut nicio altă grijă pe lume. Însă iapa iritată a lui Turner îl

muşcă uşor de umăr, aşa că Ned îşi dădu seama că are treburi mai presante decât severitatea guvernantei faţă de el.

Trebuia să ducă iapa la grajd şi pe urmă…

Trebuia să pună la cale un plan de cucerire.

Capitolul 4

Se joacă prima mână.

Ideea e că un plan de cucerire merge cel mai bine dacă se face pe teren drept. De fapt, ca orice ofensivă. Câmpiile de la Waterloo erau un pic înclinate, şi unii au spus că de aceea a câştigat Wellington războiul. Sau cel puţin Ned credea asta. De fapt, nu-şi amintea foarte bine ce se petrecuse la Waterloo şi, când s-a dus acolo câţiva ani mai târziu – pentru că vederea câmpurilor de bătaie unde ai luptat le impresiona peste poate pe domniţele aflate cu el în trăsură –, peisajul era atât de schimbat, că devenise aproape de nerecunoscut, chiar şi pentru Wellington.

Însă, pentru un plan de cucerire, un teren drept de bătălie este crucial. Iar Ned ştia limpede un lucru: casa Widcoate nu era o alegere echitabilă. Absolut deloc.

Oamenii *se uitau* la el. Sau, mai degrabă, nu se uita nimeni la el în acel sens. Cei care îl luau în

seamă abia de îi aruncau câte o privire, îl studiau cu repeziciune. Nu pe îndelete. Şi, când cineva stăruia cu privirea asupra lui, expresia era, ei bine, *răutăcioasă.*

Când intră în casă, de pildă. După ce lăsase iapa lui Turner la grajdurile care arătau ca ruinele greceşti şi se dusese să vadă ce făcea Abandon, asigurându-se că era tratat cu grija meritată de un armăsar de un asemenea calibru. Ceea ce se şi întâmpla, căci calul mesteca ovăz în boxa din colţ, ca un prinţ.

Spre cinstea lui, singurul grăjdar venise şi luase imediat frâiele iepei lui Turner, pe care le ţinea Ned.

— Scuze, zisese bărbatul cu un pronunţat accent scoţian. Armăsarul părea un pic agitat, aşa că l-am plimbat mai întâi.

Ned încuviinţase din cap. Măcar aici exista o explicaţie pentru care fusese trecut cu vederea. Era limpede că Abandon era cea mai straşnică făptură din toată gospodăria, fie ea umană sau animală, şi, prin urmare, era cel mai agitat.

Odată ce văzu că iapa lui Turner era într-o boxă (şi se asigură că primea o găleată de ovăz la fel de mare ca a lui Abandon… deşi Abandon era mai mare şi trebuia să primească o porţie mai mare, însă aici era vorba despre o chestiune de principiu) se dusese în casă, sperând să prindă grupul din urmă.

Intră în casă prin faţă cu paşi apăsaţi, iar

cineva *se uită* pentru prima oară la el. Era vorba despre tânăra servitoare, iar *privirea* era dezaprobatoare. Ned era hotărât să o ignore, dar apoi văzu că servitoarea se uita la noroiul pe care îl adusese de la grajduri.

Ned se hotărî să ignore şi asta.

Găsi grupul pe terasă – sau pe verandă, dacă ar fi fost vorba despre o casă mai puţină importanţă pentru împrejurimi. Cu toţii erau relaxaţi, bucurându-se de o limonadă înviorătoare şi de aerul proaspăt. Turner stătea pe un scaun deosebit, cu Lady Widcoate în stânga sa şi cu contesa de Churzy în dreapta. Restul grupului de femei se strânsese în jurul lor, mai puţin Minnie, care părea dornică să îşi etaleze forţa fizică şi o convinsese pe verişoara ei agitată – cum o chema? Clara cumva? — să joace popice din nou.

Când îşi drese glasul ca să îşi facă simţită prezenţa… Ei bine, Ned se alese cu o a doua *privire.* Apoi cu a treia, a patra, a cincea oară şi aşa mai departe.

În cele din urmă, Turner reuşi să se dezlipească de doamnele de la Puffington Arms suficient cât să se întoarcă şi să îl vadă pe Ned.

Aceasta fu următoarea *privire.* Şi ultima pe care avea să o mai îngăduie Ned.

— Domnul meu, zise el pe un ton calm şi melodios, încercând să nu i se împleticească limba, putem vorbi un pic între patru ochi?

— E important? pufni Lady Widcoate. Contele

abia a ajuns.

— Da, ştiu, şi eu la fel, zise Ned, nereuşind să se abţină.

Toţi de pe terasă amuţiră. Iar felul în care se *uită* Lady Widcoate la Ned depăşea oricare *altă privire* pe care o primise înainte.

— O, Fanny, lasă-l pe Ashby să se ducă, zise contesa de Churzy râzând, relaxând atmosfera. Bărbaţii au secretele lor, şi-l poţi îmbuna mai târziu cu limonadă.

Turner se ridică şi făcu o plecăciune scurtă şi rigidă în faţa doamnelor înainte de a i se alătura lui Ned.

Ned îl duse pe lângă casă, sperând să fie destul de departe de urechile ciulite ale femeilor. Apoi mai făcu douăzeci de paşi.

— Cred că suntem destul de departe şi nu ne aude nimeni, zise Turner cu glas tărăgănat.

— Nu poţi şti niciodată, îi răspunse Ned. Înmulţeşte-ţi paşii cu numărul de femei din casă, apoi triplează tot, şi atunci poate că n-o să tragă niciuna cu urechea.

— Dar ce s-a putut întâmpla în ultimele douăzeci de minute de ai recurs la un asemenea subterfugiu?

— O, nu-mi pot închipui! Poate faptul că te-ai exprimat în aşa fel încât toţi cei din subordinea lui Lady Widcoate să creadă că sunt valetul tău?

Turner clipi de două ori. Apoi schiţă un surâs pieziş.

— Cine, eu? N-aş face niciodată aşa ceva!

— Şi totuşi, ai făcut-o.

— Dar este în contradicţie cu regulile stabilite. Nu te pot denigra.

— Şi totuşi, ai făcut-o.

— Da, iar dacă ai încerca să faci pe cineva să te recunoască, jocul s-ar termina. Zâmbetul lui Turner se topi. Şi totuşi, ai făcut-o.

Ned se încruntă.

— N-am făcut aşa ceva!

— Scuză-mă, dar primul lucru pe care i l-ai zis lui Lady Widcoate când a spus că eu – contele – nu m-am schimbat a fost „Da, chiar crezi asta?”

— Asta nu…

— Să-i scriu lui Rhys să-şi dea cu părerea? i-o întoarse Turner cu un aer nevinovat. Dacă nu poţi să faci faţă pariului, opreşte şarada asta şi dă-mi cinci mii de lire. Putem să explicăm uşor păcăleala, şi probabil vom fi iertaţi.

— Cred că mă desconsideri dacă ai impresia că mă las păgubaş după douăzeci de minute, zise Ned şi zâmbi cât de insipid putea, ceea ce ştia că avea să-l scoată pe Turner din sărite. N-am nici cea mai mică intenţie de a da totul în vileag. E de aşteptat… să se mai petreacă modificări. Şi, atâta timp cât le spui răspicat tinerelor domniţe că nu sunt valetul tău şi că voi fi prezent la cină, la popice şi la toate activităţile încântătoare de recreere pe care le-au născocit pentru tine, totul va fi minunat.

Trebuia să aibă şanse egale, aşa considera Ned. Doar atât cerea.

Turner se uită preţ de o clipă în depărtare. Trase aer în piept, de parcă făcea un efort de voinţă, apoi expiră şi se supuse solicitării superiorului său. Ca întotdeauna.

— Mi se pare o cerinţă rezonabilă. Şi o să încerc să mă exprim în aşa fel încât să nu pari plângăreţ şi îndreptăţit.

— Bun. Ned îşi relaxă umerii şi se calmă. Apoi zise ca pentru sine: Poate aşa se vor opri privirile răuvoitoare.

Turner mormăi ceva pe sub mustaţă, şi, preţ de o clipă, Ned fu convins că auzise „nu, n-o să se întâmple”. Însă, înainte să-l poată întreba pe Turner, un huruit din faţa casei îi atrase atenţia. După ce făcu repede câţiva paşi, văzu trăsura în care se aflau Danson, valetul, şi cuferele lor luând-o pe drumul spre Puffington Arms şi apropiindu-se cu repeziciune.

— O, slavă cerului! murmură Ned. Danson e aici. Şi hainele noastre. Acum ne putem acomoda cum se cuvine. Şi pot să fac o baie. Cred că miros îngrozitor.

— Nu mai rău ca de obicei, zise Turner sec, iar Ned se stăpâni să nu-şi trosnească prietenul peste braţ, aşa cum o făceau când erau în armată.

— Ei bine, nici tu nu eşti mai breaz. Mi-e greu să cred că domniţele te pot suferi.

— După douăzeci de minute, mi-am dat deja

seama că rezistă destul de bine în prezenţa unui conte.

— Apropo, îndrăzni Ned. Aş avea mare grijă în locul tău cu contesa Churzy.

— De ce? îl întrebă Turner. Pare plăcută şi încântată să-mi acorde atenţie.

— Păi, da, dar n-aş vrea ca vreun conte austriac să afle de atenţiile astea şi să *mă* vâneze din cauza lor.

— De fapt, se înveseli Turner, contesa Churzy e văduvă. N-o să vină niciun conte furios să-ţi pună la îndoială onoarea. Sau pe a mea.

— Oricum… ai grijă să nu faci ceva ce să nu mai pot descurca, te rog, îi zise Ned. Mă îndoiesc că femeia asta caută doar un pat cald.

— Văduvele sunt deja compromise, i-o tăie el. De acolo li se trage şi farmecul.

Ned trebuia să admită că avea dreptate.

Altceva nu mai aveau de discutat pentru moment.

— Ei bine, atunci… bănuiesc că ne vedem la cină.

— Cred că da, zise Ned.

Niciunul din ei nu părea prea dornic să facă primul plecăciunea – Ned credea că trebuia să primească un asemenea respect câtă vreme erau singuri, în timp ce Turner dorea, negreşit, să continue şarada cât mai mult posibil. Conversaţia lor nu se putea termina decât dacă se întorceau cu spatele şi porneau în direcţii diferite.

Însă Turner strigă înainte ca Ned să cotească:

— Mult noroc, prietene.

— Mersi, dar n-o să am nevoie.

Nu, nu avea nevoie de noroc, se hotărî Ned în vreme ce mergea spre casă, căutându-l pe Danson ca să poată face o baie şi să-şi schimbe hainele. Pentru că Turner tocmai dăduse cărţile pe faţă, cu sau fără voie.

*

Ned aproape sări de fericire pe scări după servitoarea care îi ducea sus cufărul (de fapt al lui Tuner). Era aceeaşi care îi spusese că purta haine nedemne chiar şi de un valet. Se chinuia un pic, dar Ned se gândi că îi era greu pentru că se tot uita peste umăr ca să îi arunce câte o căutătură lui Ned. De parcă se aştepta să o ajute, ceea ce îl făcea să pufnească batjocoritor. Însă în tăcere.

Între timp, Ned se hotărâse să fie vesel, pentru că avusese nevoie de doar douăzeci de minute şi de sosirea trăsurii ca să îşi dea seama ce strategie avea Turner.

Şi era atât de simplă. Turner se aştepta ca Ned să renunţe.

Nu pentru că nu era îndeajuns de fermecător încât să cucerească o femeie. Nu pentru că nu era norocos, ci pentru că avea impresia că Ned avea să se sature să îi facă plecăciuni şi să poarte haine pe care Danson nu ar fi vrut nici în ruptul capului

să le îmbrace.

Turner se gândea că Ned devenise un filfizon. Credea că era prea delicat pentru a trăi mai puţin confortabil decât era obişnuit un conte. Ei bine, Turner nu ştia totul despre Ned.

Turner ştia că Ned fusese pe câmpul de bătaie, dar trata acest fapt de parcă ar fi fost un moment de rătăcire. Nu îşi amintea că în copilărie Ned nu dusese o viaţă privilegiată. Lucrase în grădina de zarzavaturi a mamei sale de la trei ani şi cărase apă din şi înspre oraş pentru gătit, spălat şi grădinărit încă de când începuse să meargă.

Făcuse multe focuri în soba unei odăiţe pline de fum. Trăise mult mai puţin confortabil decât un conte şi… nu-i plăcuse. Dar o făcuse. Şi putea să o facă din nou.

Merseră până în capătul holului de la etajul al doilea, trecând de câteva uşi în drum, unele deschise, lăsând să se vadă dormitoarele de la Puffington Arms. Nu erau la fel de impunătoare cum fusese obişnuit Ned, dar, din fericire, aveau mobila bogat ornamentată care se potrivea cu restul casei, aşa că avea să fie în regulă, se gândi Ned. Când ajunseră la uşa din capătul holului, Ned îi zâmbi micuţei servitoare, aproape strivite de mărimea şi de greutatea cufărului.

— Aţi… putea să deschideţi uşa? îl rugă ea de sub cufăr. Apoi adăugă repezit: Domnule Turner?

— O, da! începu Ned. Desigur.

Deschise uşa şi văzu… un alt rând de trepte.

Care duceau la etajul al treilea. Acesta era mai şubred şi mai dosit decât cel de dinainte.

— Păi… ce-i asta? o întrebă pe tânăra servitoare. Unde mergem?

— La camera dumneavoastră, domnule Turner.

— Ei bine… sunt convins că încăperea mea e la etajul întâi. Cu ceilalţi oaspeţi.

— A… cred că toate camerele sunt ocupate de invitaţi.

Spunând acestea, servitoarea luă din nou cufărul în braţe şi o porni pe scări… care nu numai că arătau, dar chiar erau tare şubrede.

— Desigur, e limpede, zise Ned urmând-o.

Până la urmă, era de aşteptat să apară schimbări. Şi, dacă voia să-l învingă pe Turner, nu se putea lăsa necăjit de nimic. Nici că era separat de restul oaspeţilor, nici că fusese confundat cu un valet. Nimic nu avea să-i strice buna dispoziţie.

Nici când îşi văzu încăperea înghesuită şi podelele goale. Tavanul jos şi înclinat şi patul mic. Chiuveta mică, acum goală.

Nu. Asta nu avea să îl facă să dea înapoi.

— Minunat! Fantastic! făcu el, păstrându-şi zâmbetul lipit pe faţă. O lăsă pe servitoare să pună jos cufărul foarte greu şi se dădu din calea ei, căci nu prea era spaţiu. Mulţumesc, îşi aminti să spună, încercând din nou să treacă de ea, dar lovindu-se de grinda joasă a tavanului.

— Sunteţi bine, domnule Turner? îl întrebă

fata, care reuşise enervant de bine să evite grinda joasă.

Deşi, ca să fim corecţi, era mai scundă.

— Minunat. Fantastic. Ned îşi frecă locul care avea să se umfle cât un ou de gâscă dintr-o clipă în alta. Trimite-l pe Danson aici sus. Şi pune de o baie, te rog.

— Danson, domnule Turner?

— E… e valetul contelui meu. Trebuie să… să trecem în revistă anumite lucruri.

— O să-i spun să vină pe la dumneata, zise ea, încuviinţând din cap, apoi plecă, rotindu-şi uşurată umerii.

Ned se mulţumi să se uite prin cameră, pe fereastra mică şi neclară, de unde putea să vadă iazul de lângă casă. Încăperea mică nu avea nicio vatră, dar era vară, aşa că nu avea cum să conteze prea mult. Era limpede că această cameră nu putea fi folosită iarna, iar asta îl făcu să creadă că fusese găzduit aici pentru că acea casă-care-de-fapt-nu-era-prea-mare era ticsită de oaspeţi.

Deschise cufărul lui Turner fără prea mult chef. Se uită prin hainele lui, în stare bună şi fără găuri, dar nici pe departe la modă.

— Minunat. Fantastic, zise el zâmbind fals.

Greutatea cufărului părea să fie dată de teancurile de foi şi de registre contabile. Ned îşi dădu ochii peste cap. Bineînţeles că Turner îşi căra toată nebunia cu el. Cel mai probabil pentru un asemenea moment, când Ned deschidea

cufărul şi putea vedea *câtă treabă* făcuse Turner. Tare amuzant.

Ei bine, pur şi simplu avea să ignore totul. Nu era acolo să parcurgă hârţogăria lui Turner, ci să cucerească o domniţă – orice domniţă –, iar o baie era primul pas spre reuşită.

Unde naiba era apa de baie? Şi Danson?

Ned mai aşteptă o jumătate de oră înainte să pornească în căutarea lor.

Tocmai ajunsese la capătul rândului de scări care scârţâiau, când dădu nas în nas cu guvernanta.

— O, mă scuzaţi, zise el, scrutând chipul tinerei femei.

Aceasta se uită la el atât de direct, că îl făcu să se descurajeze.

— Păi, îl caut pe valetul contelui.

Guvernanta stătu puţin pe gânduri până să răspundă:

— Cred că l-am văzut când muta lucrurile contelui în cameră.

— Mulţumesc, domnişoară…

— Baker, completă ea, susţinându-i privirea, fără a clipi.

Era directă. Îl judeca. Se simţea peste măsură de tulburat.

— Vă mulţumesc, domnişoară Baker. Eu sunt domnul Turner.

— Îmi amintesc.

— Aşa e. Ei bine… Poate că Turner avusese

dreptate. Unele femei erau pur şi simplu imune la politeţuri. Chiar şi aşa, Ned nu se putu abţine să nu încerce să facă puţină conversaţie. Unde sunt copiii de care aveţi grijă?

— Fac baie, domnule Turner.

— Aha! Aşadar, se face baie aici, glumi el. Domnişoara Baker nu zâmbi, ci ridică dintr-o sprânceană, într-un mod surprinzător de expresiv.

— Recunosc că n-am mai ieşit de mult din Leicestershire. A devenit îmbăierea demodată în altă parte? întrebă ea sec.

— Păi… nu. Încă e considerată un lucru bun, zise el stânjenit, pe când un zâmbet uluit i se contura la colţurile gurii. Femeia nu renunţase însă nicio clipă la atitudinea de guvernantă. Trebuie să dau repede de urma valetului contelui.

— Atunci vă doresc vânătoare plăcută, domnule Turner.

Ned stătu locului când femeia se întoarse să urce treptele. Oare guvernanta posacă tocmai făcuse o glumă? Scutură din cap. Locul acesta devenea din ce în ce mai ciudat.

— Minunat, spuse în şoaptă. Fantastic.

Capitolul 5

Ai intrat în horă, trebuie să joci.

— Danson! strigă Ned când intră în încăperea ocupată de Turner, care era mult mai spaţioasă decât cea primită de el.

Dar acesta era un amănunt lipsit de importanţă, care nu merita adus în discuţie. Era ceva care îl făcea pe Ned să zâmbească hotărât şi să spună: „Minunat! Fantastic!”

Danson, valetul său cu mină tristă, ridică privirea de la cizmele preferate ale lui Ned, pe care le lustruia.

— De ce-mi lustruieşti cizmele? îl întrebă Ned. E limpede că nu pot să le port. Iar lui Turner nu-i vin.

— Faptul că v-aţi decis să vă supuneţi unui asemenea experiment social ciudat nu înseamnă că trebuie să-mi scadă standardele în ceea ce priveşte hainele dumneavoastră – chit că puteţi să le purtaţi, chit că nu. Răspunsul lui Danson fu rostit pe un ton sec, amuzat şi atât de tipic lui. Consecvenţa lui era aproape încurajatoare. Să îndrăznesc să sper că aţi renunţat la ideea asta groaznică şi v-aţi revenit în simţiri? îl întrebă apoi, în privire citindu-i-se o speranţă amestecată cu plictiseală.

— Încă nu, Danson. Mă bucur că ai aşa mare grijă de hainele mele. Acum, dacă am putea vorbi despre mine, ţi-aş rămâne îndatorat!

— La ce vă referiţi, domnul meu? făcu Danson cu şiretenie. Adică… domnule Turner.

— Mă refer la faptul că am trimis o servitoare

să te aducă la mine.

— Da, mi-a zis.

— Aşa…

— Păi, prima mea sarcină a fost să-l instalez pe *conte.* Nu puteam să vin şi să mă consult cu *secretarul* contelui până nu rezolvam trebuşoara asta.

Danson isprăvi cu cizmele şi le puse într-un şifonier spaţios.

— Sunt convins că cizmele pe care niciunul din noi nu le va purta mai pot aştepta.

— Într-adevăr. Eu, pe de altă parte, nu sunt aşa sigur ca dumneavoastră, domnule.

Ned oftă. Ştia că Danson avea rezerve în privinţa pariului făcut. Dar crezuse că valetul lui îşi vărsase amarul înainte să plece. Se părea însă că amărăciunea lui căpăta proporţii.

— Oricum ar fi, Danson, sunt aici ca să îţi cer ajutorul. Am mers călare din Peterborough azi-dimineaţă şi trebuie să fac baie înainte de cina din seara asta.

Danson trase adânc aer pe nas.

— Sunt de acord cu afirmaţia dumneavoastră, domnule.

— Păi…

— Păi ce? făcu Danson.

— Păi, dacă te-ai putea apuca să-mi pregăteşti baia, ţi-aş fi foarte recunoscător.

— Cred că mi-aţi cerut înainte să plecăm din Peterborough să mă supun şi să-l slujesc pe

domnul Turner cum aş face cu dumneavoastră, iar pe dumneavoastră să vă tratez ca pe domnul Turner, zise Danson, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Nu am poruncit niciodată să i se pregătească baia domnului Turner.

„Minunat. Fantastic.”

— Însă dacă ai putea să te înduri în cazul de faţă…

Danson oftă.

— Desigur, domnule. Baia a fost pregătită. Vă duc în odaia în care să vă îmbăiaţi.

Danson luă un prosop dintr-un sertar şi îl conduse pe Ned pe hol.

Nu era surprinzător că la Puffington Arms se folosea o odaie specială pentru îmbăiere. În ciuda schimbărilor aduse decorului de către Lady Widcoate, aceasta era funcţională. Avea pardoseală şi acces special la bucătăriile de jos, unde se încălzea şi de unde se aducea apa pentru încântarea celui care se îmbăia.

Totuşi, Ned nu era neobişnuit să împartă cu alţii această odaie. Se obişnuise cu confortul oferit de odaia de îmbăiere personală pe care o avea la casa sa din Londra, lângă dormitorul principal. Dar nu conta. Nu era nicio problemă să împartă odaia asta cu altcineva, însă era mai deranjant să împartă şi apa.

— Danson, ce-i aia? întrebă el pe când uşa de la baie se închise în spatele lor.

— Cada dumneavoastră, domnule.

— Dar apa e... Tulbure. Murdară. Plină de săpun. Folosită.

— Bineînţeles că da, răspunse Danson. *Contele* s-a îmbăiat prima oară, aşa cum se cuvine. Apoi Sir Nathan, şi pe urmă cei doi copii mici.

— Deci eu mă îmbăiez după patru oameni?

— Sunteţi norocos, domnule, majoritatea doamnelor şi-au făcut abluţiunile în această dimineaţă, pregătindu-se de venirea dumneavoastră. Expresia de pe chipul lui Ned fusese grăitoare, căci Danson se aplecă în faţă şi şopti: Nu vă puteţi aştepta ca personalul să irosească timp şi bani să pregătească o baie doar pentru dumneavoastră, *domnule Turner.*

Ned îi întâlni privirea lui Danson, dar valetul se dădu politicos un pas în spate şi îi făcu semn lui Ned să se dezbrace şi să intre în apa soioasă.

— Minunat! spuse Ned fără să vrea, făcând un efort de voinţă. Fantastic!

*

— Încetaţi chiar acum să vă mai prostiţi! porunci Phoebe Baker pe cel mai sever ton de guvernantă, în vreme ce se ferea de lovitura puternică a unui prosop ud şi răsucit.

Dar Rose şi Henry Widcoate, care purtau halate de baie, nu păreau dispuse să pună capăt Războiului Prosoapelor fără să se stabilească un învingător detaşat şi un învins care să-şi cedeze

pământurile şi bogăţiile. Acest lucru deveni evident după următorul schimb de replici:

Rose: „Spune piua!”

Henry: „De ce?” Trebuie specificat că Henry avea şase ani şi sora lui opt, aşa că nu cunoştea foarte bine nuanţele războiului prosoapelor.

Rose: „Piua înseamnă că te dai bătut!”

Henry: „Aha. Dar nu mă dau bătut. Te-am lovit de şase ori, iar tu doar de patru ori!”

Zvârr! Rose: „Acum de cinci ori. Iar cine pierde renunţă la desert în seara asta.”

Henry: „Atunci clar nu mă dau bătut!”

Domnişoara Baker: „Dacă nu încetaţi ostilităţile în momentul ăsta, mâine o să faceţi de două ori mai multe lecţii de ortografie!”

Se pare că a fost o ameninţare suficientă, de la un imperiu mai puternic, pentru a pune capăt Războiului Prosoapelor, care în cărţile de istorie avea să fie redus mai mult ca sigur la o ambuscadă, hotărî Phoebe.

Rose şi Henry se uitară la ea şi clipiră, de parcă tocmai îşi dăduseră seama că femeia era în cameră cu ei. Părul le era încă ud de la baie, iar apa le intra în ochi.

— A, da, bună seara, zise ea, cu mâinile în şolduri. Am fost aici în tot acest timp. Am fost martoră la fărădelegile voastre şi trebuie să insist asupra negocierii unui armistiţiu înainte de cină.

— Ne pare rău, domnişoară Baker, răspunseră ei la unison.

— Ce-i ăla armistiţiu? întrebă Rose, ţopăind neliniştită.

Rose sărea mereu. Rapid, căci avea multă energie şi nu ştia cum să o risipească. Henry era copilul tăcut, contemplativ, care, după cum o arăta cel mai recent conflict, putea să intre în bucluc foarte uşor dacă îl îndemna sora lui.

Dar amândoi erau curioşi – iar elevii curioşi semnificau mare lucru pentru o guvernantă.

— Armistiţiu înseamnă încetarea ostilităţilor. Cei doi copii se uitară cu expresii nedumerite la ea. O promisiune de pace.

— Ca atunci când bărbatul ăla osos a fost trimis pe insula aia de către Wellington? întrebă Henry.

— Cam aşa ceva, răspunse Phoebe, mulţumită de cum un copil de şase ani percepea un război care se sfârşise cu puţin înainte să se nască el.

Un război a cărui legendă întrecea faptele, cum se întâmpla deseori. Era limpede că istoria era scrisă de învingători.

— O să vă pară tare rău amândurora dacă nu vă pregătiţi de cină. Tatăl vostru a venit din Hollyhock şi sunteţi aşteptaţi în salon înainte de cină. Doica ţi-a pregătit cele mai bune costume, Henry. Şi rochia ta roz drăguţă, Rose.

Amândoi îngheţară. Oricât de tineri erau şi oricât de detaşată încercase Phoebe să pară, Rose

şi Henry ştiau prea bine ce însemna să se îmbrace cu cele mai bune haine şi să discute cu tatăl lor.

— O să ni se facă „examinarea”, nu-i aşa? întrebă Rose, căreia nu îi mai ardea de ţopăit.

Phoebe se uită în ochii imploratori ai copiilor. Ar fi putut să-i mintă. Ar fi putut să-i aline, să-i mângâie şi să-i cocoloşească, aşa cum îşi dorea de fapt.

Dar nu pentru asta erau făcute guvernantele.

— Da, răspunse ea cu asprime. Îmi închipui că da.

Rose gemu şi căzu cu faţa înainte într-un fotoliu în cel mai teatral mod cu putinţă, în vreme ce Henry îşi duse degetul mare la gură într-un gest reflex.

— Hai, acum, îi dojeni Phoebe, aplecându-se la nivelul lui Henry, pentru a-i scoate degetul mare dintre dinţi. Să nu mai văd aşa ceva. Henry, nu trebuie să-ţi bagi degetul în gură.

— Dar *urâm* „examinarea”! se tângui Rose, foindu-se în fotoliu.

— Oare perspectiva discuţiei cu tatăl vostru îţi afectează gravitaţia în asemenea măsură încât nu te mai poţi sălta în picioare? o întrebă ea cu o sprânceană ridicată.

Rose, care cunoştea prea bine tonul, reuşi să se ridice, dar cam bosumflată.

— De ce vă prostiţi atât? Tatăl vostru vrea doar să se asigure că învăţaţi bine, cum ar şi trebui. Şi aşa stau lucrurile. Rose, ieri ai rezolvat

perfect exerciţiile cu tabla înmulţirii.

Rose păru a se gândi la asta, de parcă, da, reuşise ceva demn de laudă. Deşi Phoebe ştia că Lady Widcoate nu urma să fie de acord.

— Pot să-i arăt tatei desenul? o întrebă Henry, ţinând în sus o pagină din caietul său de schiţe. Desenase destul de frumos o floare a soarelui… pentru un copil de şase ani. Cu toate acestea, Phoebe, care îşi cunoştea stăpânul, nu credea că avea să considere desenul suficient de masculin pentru moştenitorul de la Puffington Arms.

— Păi… murmură Phoebe şi dădu în urmă o pagină sau două. De ce nu-i arătăm desenul cu gândacii, pe care l-ai făcut ieri? Şi putem să scriem dedesubt denumirea în latină?

Henry se gândi puţin, apoi încuviinţă din cap şi îşi scoase degetul mare din gură.

— Excelent, zise Phoebe şi încuviinţă şi ea – era cel mai semnificativ gest aprobator pe care o guvernantă îl putea acorda elevilor ei. Sau cel puţin aşa îi zisese Lady Widcoate prima oară când îndrăznise să le zâmbească copiilor.

Nu, o guvernantă nu trebuia să le zâmbească sau să îi cocoloşească. Acestea cădeau în sarcina mamei. Iar tatăl trebuia să îi sperie cumplit pe copii cu întrebări insistente şi fără nici cea mai mică urmă de răbdare.

— Dar de ce trebuie să fim examinaţi? întrebă Rose, ale cărei spaime nu fuseseră domolite de

abilitatea entomologică a frăţiorului ei mai mic. Ne-a mai chestionat şi acum două zile.

Da, mai avusese loc un interogatoriu în urmă cu două zile, când oaspeţii începuseră să sosească: prietenii de la Bath ai contesei Churzy. Şi făcuseră zarvă mare.

Phoebe nu mai fusese de multă vreme la şcoală, aşa că uitase cât tămbălău putea face un grup de femei tinere. Una dintre ele dorise să-i cunoască pe micuţi, aşa că aceştia se îmbrăcaseră cu cele mai frumoase haine, fiind apoi scoşi la înaintare înainte de cină şi întrebaţi cum stăteau cu lecţiile, în faţa unei camere pline cu persoane străine.

Fusese o idee izvorâtă din inteligenţa plină de nepăsare a lui Lady Widcoate.

Din fericire, Rose şi Henry se descurcară destul de bine, date fiind împrejurările. Rose se împotmolise puţin la începutul psalmului pe care îl învăţase pe de rost pentru acea ocazie, dar, din fericire, contesa Churzy o întrebase chiar atunci pe sora ei: „E Psalmul 23? Acela care începe cu «Domnul e păstorul meu?» Niciodată nu mi-l aduc aminte”, şi Rose reuşise să continue.

Desigur, nu copiilor trebuia să le fie frică de tatăl lor. Făcea doar pe durul şi juca teatru, uitând furia şi pricina acesteia imediat ce respectiva problemă lua sfârşit. Sir Nathan nu avea deloc răbdare pentru lucrurile dificile, dar firea sa impulsivă nu avea să afecteze pe nimeni cu

adevărat. Cu atât mai puţin pe copiii săi.

Nu, Phoebe era cea care avea motive de îngrijorare dacă Rose şi Henry nu făceau o figură bună de faţă cu oaspeţii. Sir Nathan era genul care se înfuria, însă Lady Widcoate avea grijă să nu uite nimic. Şi nu îşi revărsa niciodată furia asupra copiilor, d urma să îşi verse năduful pe cea pe care o considera vinovată.

Uneori lui Phoebe îi era milă de Lady Widcoate. Avea doi copii minunaţi. Dar nu putea înţelege de ce fiicei sale pline de energie îi plăceau matematica şi caii, iar fiului ei – să deseneze în linişte. Cu siguranţă ar fi trebuit să fie invers. Cel puţin aşa stăteau lucrurile în viziunea ei mărginită privind buna rânduială şi normalitatea. Adeseori îi arunca priviri duşmănoase lui Phoebe, de parcă înclinaţiile naturale ale copiilor erau vina guvernantei.

Dar Phoebe alungă acele gândurile, îşi aşternu pe chip expresia calmă de guvernantă şi se întoarse să se uite în ochii mari şi speriaţi ai copiilor.

— Vă amintiţi de cei doi bărbaţi care au venit azi. Ne-am întâlnit cu ei pe câmp.

— Cel cu calul frumos, zise Rose şi încuviinţă din cap, iar gândul la armăsar o înveseli puţin.

— E contele de Assby[1], zise Henry, iar Phoebe se văzu nevoită să îşi înăbuşe o tuse închipuită, ca

---

1 Joc de cuvinte intraductibil în limba română. *Ass* înseamnă atât „măgar", cât şi „nesimţit, lipsit de consideraţie" în limba engleză, (n.tr.)

micuţii să nu o vadă schiţând un zâmbet pe guvernanta lor severă şi sobră.

— E contele de Ashby, îl corectă, deşi se gândi în sinea ei că versiunea lui Henry era mai aproape de adevăr.

Contele de Ashby, bărbatul care îi schimbase viaţa fără să ştie – sau mai degrabă fără să-i pese – şi o condamnase la un trai în purgatoriul guvernantelor, merita cu prisosinţă blazonul familiei şi rangul de Măgar.

Simţise cum îi urcase fierea în gât când îl văzuse în această după-amiază. Dar nu. Trebuia să îşi înăbuşe aceste simţăminte. Trebuia să rămână calmă şi stăpână pe situaţie. Nu avea să iasă nimic bun dacă arunca injurii în dreapta şi în stânga.

O guvernantă care face asta în cazul unui conte îşi asumă un mare risc.

— Da, bărbatul cu calul, răspunse ea, trăgând aer adânc în piept pentru a se calma. Mă gândesc că părinţii voştri vor să-l cunoaşteţi.

— Dar deja am făcut cunoştinţă, zise Henry, cu foarte multă logică. Pe drum.

— Da, replică Phoebe, dar de data asta ar fi vorba despre o prezentare formală. Când Rose şi Henry se uitară descumpăniţi la ea, îşi puse mâinile în şold şi se îndreptă de spate. Părinţii voştri sunt tare mândri de voi şi vor să îi arate oaspetelui de vază că voi doi sunteţi cei mai isteţi şi cei mai cuminţi copii din ţinut. Acum trebuie să vă îmbrăcaţi, altfel întârziaţi, şi aşa nu o să faceţi

impresie bună.

În vreme ce copiii se îndreptară ascultători către paturi, unde îi aşteptau hainele şi doica tânără, dar eficientă, Phoebe profită de prilej pentru a-şi netezi fustele şi a se îndrepta de spate.

Se uită în oglinda mică atârnată pe peretele camerei copiilor. Zâmbetul care trăda încântarea de ridicol se estompa. Guvernantele nu se bucurau de nimic, cu excepţia rezultatelor elevilor lor.

Phoebe se gândi că, după cinci ani în care fusese guvernanta perfectă, totul era din ce în ce mai uşor cu fiecare zi. Nu se putea prezenta celorlalţi drept alta decât era. Şi, cu puţin noroc, copiii aveau să facă impresie bună, şi asta repede. Apoi urmau să-şi vadă de-ale lor, şi nimeni să nu se mai gândească la ei în următoarele două săptămâni. Iar nimeni nu avea să se mai gândească nici la *ea* vreme de două săptămâni.

Dacă reuşea să treacă de această perioadă şi să-l evite complet pe contele de Ashby, cu atât mai bine.

Era de aşteptat ca Lady Widcoate să-l găzduiască pe secretarul contelui la etajul al treilea, care nu era foarte decorat, unde Phoebe stătuse singură şi nederanjată de nimeni. Familia era la etajul al doilea, iar personalul – la parter. Ea era singura între cei doi poli. Avea un sanctuar la etajul al treilea, unde putea să zâmbească, să râdă şi să se destindă după pofta inimii.

Se gândi în treacăt la domnul Turner, cu

părul lui castaniu încărunţit, pe care îl întâlnise mirată pe scări. Părea în acelaşi timp fericit, furios şi nedumerit. Dar şi-l scoase repede din minte.

Dacă lucra pentru conte, ştia ce fel de om era. Şi tot continua să lucreze pentru el. Asta însemna că avea un caracter îndoielnic.

Ei bine, era vorba despre doar două săptămâni. Avea să reziste.

În definitiv, rezistase atât de multă vreme.

Capitolul 6

Câştigătorul ia prima mână.

După o baie care îl făcuse să se simtă oricum numai nu curat, Ned se duse repede pe coridor, atent să evite pe oricine se afla pe hol, şi intră cu fereală în odaia sa de la etajul trei. Acolo cotrobăi prin cufărul lui Turner după cele mai bune haine.

Trecuse o grămadă de vreme de când Ned fusese nevoit să se îmbrace de unul singur, mai ales când era vorba despre vestimentaţia complicată de seară. Fu cât pe ce să-l cheme pe Danson de două ori pe când încerca să îşi aranjeze o lavalieră boţită, dar se descurcă cu greu – până la urmă fusese în armată, iar acolo nu erau valeţi. Se pare că asta era regula.

Ned şi Turner ajunseseră la Puffington Arms

după-amiaza devreme, însă, după ce Ned dusese caii la grajduri, îl găsise pe Turner, îl muştruluise cum se cuvine şi făcuse cea mai scârboasă baie din istoria îmbăierii, după-amiaza lăsa loc înserării, şi bănuia că familia Widcoate, care încerca mereu să fie la modă, se lua după tabieturile de la ţară. Mă rog, nu venise nimeni să-i spună când anume să fie gata pentru cina din seara aceasta, însă Ned refuză să fie luat pe nepregătite.

Acum ştia planul lui Turner. Ned nu avea să se mai lase prins pe picior greşit.

Aşadar, îmbrăcat în costumul cel mai bun al lui Turner şi cu o cămaşă curată, se duse în salon, cu exact o jumătate de oră înainte de cină, când o slujnică grăbită încă ştergea praful.

— Mai bine decât să întârzii, zise el către fată.

Ea clipi nedumerită, făcu o plecăciune rapidă şi se făcu nevăzută şi mai iute.

Lăsându-l pe Ned singur.

„Ce ciudat”, se gândi el. Nu mai fusese lăsat niciodată singur.

Da, fusese singur. De obicei în camera lui, când dormea. Şi chiar şi atunci, dacă îşi *dorea* companie, nu era niciodată greu să o aibă. Dar, dacă ar fi fost conte acum, nu ar fi fost lăsat vreo clipă singur în această încăpere. Una dintre fetele acelea sau doamna Rye, însoţitoarea lor, ar fi avut spioni şi ar fi venit jos mai devreme, să fure cinci

minute pe care să le petreacă singură cu el. Sau unul din soţii Widcoate ar fi venit în grabă, să se asigure că se simţea confortabil şi servitorii se îngrijeau de el. Sau măcar ar fi fost informat cum se cuvenea la ce oră era cina şi ar fi fost încă sus în cameră îmbrăcându-se, în timp ce Danson s-ar fi învârtit în jurul lui, iar Turner (din nou în rolul de secretar) ar fi încercat să-l pună la curent cu ce i se mai întâmplase.

Dar rar se întâmpla… să fie singur, fără ca nimeni să vadă ce făcea, să se întrebe cum se simţea, să îi înregistreze fiecare mişcare. Era un lucru tare ciudat.

Ultima oară când mai fusese atât de singur… avea vreo 11 ani sau cam aşa şi era în grija mamei lui. Înainte să-l găsească bătrânul conte. Pe atunci, o plimbare de la fântâna din Hollyhock la căsuţa mamei putea dura cam zece minute sau chiar o jumătate de oră, dată fiind vremea splendidă de afară şi lipsa vreunui motiv de grabă. Îşi amintea că era o cărare care cotea din drumul principal şi o lua spre pădure, un loc unde un băiat de 11 ani putea rătăci ore întregi prin sălbăticie.

Desigur, asta se întâmpla înainte să fie cineva. Un nimeni putea zăbovi în pădure preţ de câteva minute în timp ce mama lui îl aştepta acasă nerăbdătoare, să-i aducă apă. Un conte nu avea timp pentru asemenea rătăciri prosteşti.

Ei bine, ce poţi face atâta timp singur? Putea

să plece, desigur. De fapt, ar fi mai bine să se ducă sus şi să mai aştepte douăzeci de minute, apoi să coboare iar şi să-şi facă intrarea cum se cuvenea. Dacă făcea asta, Turner avea să găsească o modalitate de a-i determina pe oaspeţi să se apuce de mâncat. Era absolut convins de asta. De aceea, ruşinea de a aştepta într-o cameră goală era de preferat jignirii de a ajunge târziu la cină.

Se uită prin bibliotecă. Apoi atinse cu degetele praful de pe cotoarele cărţilor. Când luă un volum de pe raft şi îl deschise (ceva plictisitor – *Ihtiologia ţinuturilor centrale),* îşi dădu repede seama după zgomotul scos de cotor că nu fusese niciodată deschis.

La drept vorbind, Ned nu era mare cititor, dar măcar cărţile din biblioteca lui fuseseră citite. Dacă nu de el, măcar de unchiul său îndepărtat, contele bătrân. Şi Ned se mândrea că avea un raft mic cu volume pe care *chiar* le citise. Seneca i se păruse tare amuzant… odată ce se dumirise ce voia să spună.

Bănuia că acel volum era grăitor pentru locul respectiv. Puffington Arms părea umflat cu pompa, numai că începea să se desfacă pe la cusături, arătându-şi adevărata faţă. Acestea erau lucruri pe care nu le-ar fi observat niciodată în calitate de conte adulat de oaspeţi şi asaltat de îndatoriri. Parcă vedea sforile păpuşilor de la teatru şi vopseaua de pe scândurile subţiri din

lemn.

Chiar nu trebuia să fie lăsat de capul lui. Îi rămânea timp doar să se gândească la lucruri atât de *plictisitoare.*

Oricum, indiferent de situaţie, totul avea să dureze doar două săptămâni, se consolă Ned, însufleţindu-se. Şi, orice avea să se întâmple, Ned doar avea să zâmbească şi să spună: „Minunat! Fantastic!”, urmând a strânge admiratoare în urma sa.

Avea patru femei dintre care să aleagă în această casă. Ba chiar cinci, dacă o punea la socoteală şi pe doamna Rye. Deşi nu era deloc încântat când se gândea că ar trebui să afle secrete intime şi să accepte mărturii de iubire de la femeia aceea care zâmbea cu gura până la urechi şi arunca priviri pline de interes.

Şi totuşi, se putea bucura de provocare, dacă nu de premiu. Şi aşa avea să facă – da, acum stătea mai bine decât când ajunseseră, iar cu planul lui „Minunat! Fantastic!” lucrurile ar trebui să meargă ca pe roate.

Ned Norocosul era tot timpul dispus să joace.

Ned reuşi să-şi recapete buna dispoziţie caracteristică, astfel că, atunci când începură să sosească oaspeţii, câteva minute mai târziu, nu sesiză uşoara mirare şi vaga tristeţe din vocea lui Lady Widcoate când aceasta spuse:

— O, domnule Turner. Îmi cer… *scuze* în legătură cu după-amiaza asta. Sir Nathan se

aştepta să rămâneţi în oraş, atâta tot. Mai aproape de afacerile contelui. Sunteţi sigur că nu v-aţi simţi mai bine acolo? Vă promit că ne vom îngriji cum se cuvine de conte cât timp lipsiţi. Din nefericire, la etajul trei erau singurele camere disponibile acum şi…

— Lady Widcoate, vă spun sincer că încăperea de la etajul al treilea mi se pare minunată. Fantastică!

— Bine atunci. Voi ruga majordomul să mai pună un scaun la masă pentru dumneavoastră, îi răspunse ea pe un ton voios, dar zâmbetul nu i se oglindea şi în ochi.

Dar nu avea niciun drept să se supere că Lady Widcoate îl confundase sau că domnişoarele Rye intrară agitate şi se duseră repede în cealaltă parte a încăperii cu domnişoara Benson, ignorându-i zâmbetul larg. Nici că Sir Nathan îşi dresese afectat glasul când fusese prezentat.

Sir Nathan, un bărbat vânjos cu păr blond care albea şi o faţă rumenă, era la Hollyhock când el şi Turner ajunseseră, făcând ultimele aranjamente cu domnul Fennick pentru sosirea „contelui” şi cercetând proprietatea răposatei doamne Granville.

— Mi-l amintesc pe contele ăsta al dumneavoastră când era băiat, zise Sir Nathan în şoaptă, dar cum e ca bărbat?

Ned se gândi să-i joace un renghi lui Turner ca să se răzbune că îi lăsase în această după-

amiază pe toţi să creadă că era un valet, dar se răzgândi imediat. Avea să respecte regulile jocului şi nu avea să pună la îndoială caracterul prietenului său (sau pe al lui, dacă stătea mai bine să se gândească). Nu, avea să joace cinstit.

Şi se hotărî că avea şi să câştige.

— Contele e un bărbat de toată isprava, zise Ned încrezător. Mi-a salvat viaţa pe câmpul de bătălie de pe continent, în timpul războiului. Am fost trimişi să apărăm un flanc, şi el…

— Ah, asta înseamnă că vânează, cu siguranţă! zise Sir Nathan, fluturând din mână şi punând astfel capăt poveştii lui Ned. Că tot a fost mare luptător în război.

— Păi… începu Ned, nu este cel mai priceput, dar cred că se descurcă.

De fapt, lui Ned nu-i plăcea deloc vânătoarea. Şi, din câte ştia, nici lui Turner. Prea multe sunete familiare care îi trezeau amintiri triste.

— Excelent! exclamă Sir Nathan, fără a-şi da seama cât de nelalocul lui se simţea Ned. Putem să mergem la vânătoare. Mă rog, mai sunt câteva săptămâni până începe sezonul de vânat fazani, dar sunt pământurile mele, deci cui să-i pese? Sir Nathan îi trase o palmă peste spate, fericit că putea dezbate un subiect preferat. O să-mi pun servitorii să-mi cureţe muscheta. Şi mai am o armă de foc cu fitil, doar ca să mă distrez. Poţi să vii şi tu dacă vrei, desigur.

Ned se însenină, încercând să pară fericit că

era şi el inclus într-o activitate, indiferent de părerea lui despre vânătoare.

— Vă mulţumesc, domnule. Mi-ar…

— Poţi să ne încarci armele, adăugă Sir Nathan.

Ned făcu mari eforturi să nu schiţeze nicio reacţie.

— O să fie tare bine să avem iarăşi un om care să facă asta.

— Sunt convins că un servitor…

Sir Nathan clătină din capul său rotund.

— Nu avem servitori să facă trebuşoara asta şi nu pot să rog o slujnică. Văzu imediat sprânceana ridicată a lui Ned şi se grăbi să îl liniştească: Sigur că ne putem permite servitori! Sau am putea. Dar, când s-a deschis mina din Midville, toţi bărbaţii din partea locului s-au angajat acolo pe salarii mai bune. De aceea staţiunea e aşa importantă, domnule Turner. Se restabileşte ordinea la Hollyhock.

— Înţeleg.

— Aşadar… crezi că contele va accepta planul nostru? îl întrebă Sir Nathan, apropiindu-se de el şi copleşindu-l pe Ned cu respiraţia lui teribil de fetidă. Mă refer la faptul că ne-a lăsat căsuţa.

Ned îşi miji ochii. De fapt, nu se mai gândise la căsuţă sau la Hollyhock. Nu numai de când sosise, ci în ultimii şase ani. Contase prea puţin pentru el dacă era sau nu dărâmată, numai că…

Numai că, atunci când Turner adusese în

discuţie vânzarea acesteia, meditase puţin asupra acestui fapt înainte să şi-l scoată complet din minte.

— Ei bine, mă gândesc că cel mai bine ar fi să vedem mai întâi casa. De asta Tur… Adică eu am pus la cale toată călătoria până la urmă, adăugă Ned, ţinându-şi respiraţia când o spuse, făcând eforturi să nu tragă aer în piept.

Sir Nathan îl măsură din priviri şi înclină puţin capul. Arăta ca un câine, dar asta putea fi pur şi simplu o urmare a asocierii cu respiraţia lui.

— Să înţeleg că contele îţi apreciază tare mult părerile.

— De asta să fiţi sigur, zise Ned cu puţină răutate în glas. E ca şi cum mintea contelui ar fi în capul meu.

— Ştii, oraşul are planuri măreţe pentru proprietatea aia, îi zise Sir Nathan pe un ton secretos. Bătrâna proprietară nu prea ne îndrăgeşte, dar, dacă reuşim s-o scoatem la capăt… oraşul şi investitorii o să aibă de câştigat destul de bine. Şi dacă poate cineva să-şi folosească influenţa asupra contelui… de ce să nu şi profite de pe urma asta?

Ned se uită la bărbatul mai corpolent şi încercă să nu pară deranjat.

— Şi bănuiesc că dumneata eşti un asemenea investitor interesat să facă afaceri în oraş? îl întrebă el, iar buzele i se strânseră într-o linie severă.

— Da, îi răspunse Sir Widcoate. Cum ţi-am scris şi în scrisori.

— Interesant, făcu Ned, simţind că se clatină pe buza prăpastiei săpate de planul lui Turner. Îmi poţi reîmprospăta memoria? Ce altceva aţi mai menţionat în scrisori?

Însă răspunsul pe care se pregătea să-l dea Sir Nathan fu înecat de rânjetul mercantil care-i lumină faţa când văzu uşa deschizându-se şi pe John Turner intrând în cameră, îmbrăcat cu ţinuta de seară ireproşabilă a lui Ned, cu contesa Churzy la braţ.

— Ne-am întâlnit în hol, zise contesa ca să se justifice, zâmbindu-i senin lui Turner înainte să îşi retragă braţul şi să se ducă la sora ei.

Turner o urmări cu privirea, dar se apropie de Sir Nathan înainte ca restul femeilor să îl împresoare.

— Sir Nathan! strigă el zâmbind şi făcând o plecăciune scurtă. Mă îndoiesc că mă mai ţii minte.

— Ba sigur că-mi amintesc de dumneata! zise Sir Nathan pe un ton jovial, dar oarecum aspru. Vă cunosc pe tine şi pe familia ta de când erai băieţandru.

Turner zâmbi şi îi întâlni privirea lui Ned în vreme ce Sir Nathan se duse să i se bage contelui pe sub piele. Dacă Ned înţelegea bine, Turner părea că încerca să îl provoace.

Pe cine credea că prostea? Ştia el mai bine.

Era *limpede* ca lumina zilei că Turner încerca să îl provoace. Dar nu avea să cadă în capcană. În schimb, îi zâmbi cât mai larg cu putinţă lui Turner, apoi înspre domnişoare.

Din fericire, domnişoara Benson zâmbi drept răspuns, la fel şi domnişoara Clara Rye. Domnişoara Minnie doar se uită ciudat la el, dar nu era rău dacă fermecase două din trei, iar Ned se simţi în largul lui în vreme ce se apropia de fete pentru a le arăta cât de curtenitor putea fi. Însă, înainte de a face o plecăciune şi de-a rosti mai mult decât „bună seara”, uşa de la salon se deschise, şi intrară ultimii oaspeţi.

— Bună seara, domnul meu, doamnă, zise micuţa guvernantă pe un ton glacial, pe când copiii pe care îi văzuse pe câmp în după-amiaza aceasta stăteau atenţi, rigizi şi mai nemişcaţi decât ar trebui să fie orice copil de zece ani. Arătau şi mai bine. Fuseseră spălaţi şi aranjaţi – erau clar mai curaţi decât el, căci se îmbăiaseră în aceeaşi apă înaintea lui.

— Rose! Henry! strigă Sir Nathan, făcându-i pe toţi cei prezenţi în încăpere să se întoarcă spre nou-veniţi.

Guvernanta rămase cu chibzuinţă în spate, ridicându-şi privirea o dată sau de două ori, fără a o întâlni pe a lui. De parcă întâlnirea lor accidentală de pe hol nici nu avusese loc.

Probabil era o guvernantă pe cinste.

— Nu mai staţi aşa, veniţi să-l cunoaşteţi pe

conte! îi dojeni Sir Nathan şi se încruntă, făcându-i pe cei doi copii să tresară de teamă.

Reuşi să exercite pe spatele fiecăruia o slabă presiune cu palma, făcându-i pe copii să păşească în faţă.

— Domnul meu, aceştia sunt copiii mei, zise Sir Nathan pe un ton grav. Henry, moştenitorul meu, şi Rose.

— Da, ne-am întâlnit când veneam călare, zise Turner cu graţie.

Dar lui Lady Widcoate nu i se păru deloc graţios.

— Serios? făcu ea, zâmbetul devenindu-i fix şi privirea de oţel. Domnişoară Baker, să înţeleg că ţi-ai asumat tu sarcina de a-i prezenta pe copii contelui de Ashby.

— Doamna mea, eu…

— De fapt, a fost vina noastră. A mea şi a domnului Turner, interveni galant Turner, făcând semn cu capul spre Ned. Mă bizuiam pe amintiri ca să ajungem aici, iar lui Turner i s-a părut mai nimerit să întrebe, ca să ne asigurăm că ajungem la casa care trebuie. Copiii şi guvernanta lor făceau o… plimbare pe câmpul ce se întinde de-a lungul drumului.

— Şi te-au ajutat amintirile? spuse torcând contesa Churzy, îndreptându-se dinspre sora ei înspre Turner, fără să-şi mişte picioarele nici măcar un centimetru.

Era cu adevărat un vânător iscusit.

— Da, admise Turner zâmbind. Domnul Turner s-a îngrijorat de pomană.

Toţi cei strânşi în încăpere râseră pe înfundate. Dar, dacă Turner credea că Ned avea să-şi iasă din minţi la auzul unei şicane atât de banale, era încântat să-i dovedească contrariul.

— Da, dintre noi doi, eu am avut mereu un spirit matern, zise Ned zâmbind.

Se aşteptase măcar ca Turner să râdă sănătos şi să nege. Dar poate că nu îşi alesese bine cuvintele, pentru că gluma lui nu fu gustată de nimeni, iar toţi cei prezenţi se uitară fix la el de parcă îi crescuse al patrulea cap.

Cu excepţia guvernantei, care îşi ţinea privirea aţintită în pământ. Dar, de unde era, îi vedea gura strânsă şi… focul din priviri. Furia pe care şi-o ţinea cu greu în frâu.

Poate fiindcă nu era obişnuit să stea într-o parte a camerei, în loc să fie în mijloc. Poate pentru că tocmai făcuse o glumă nesărată şi era forţat mai degrabă să observe decât să interacţioneze. Însă, indiferent de motiv, Ned se trezi a se *uita* la toţi adulţii din încăpere. Şi singura persoană care nu zâmbea fie timid, răpitor, vrăjit, încurajator, fals sau din toată inima era guvernanta. Şi nici nu-şi masca prea bine dezgustul pentru Turner. Cel puţin aşa i se părea lui Ned. Dar oricum el era singurul care observa. Toată lumea era cu ochi pironiţi asupra lui Rose şi asupra lui Henry, care erau aduşi în faţa tatălui

lor.

Nici ei nu îşi ascundeau prea bine emoţiile.

— Ei bine, copii, începu lăudărosul Sir Nathan, pe un ton pe care şi-l imaginã jovial, urmat imediat de o căutătură cruntă – astfel că jovialitatea nu ieşi la suprafaţă.

Doamne, de unde avea dintr-odată darul de a observa totul?

— Ce aţi învăţat azi? îi întrebă tatăl lor, prea masiv şi impozant.

— Am făcut un desen, zise Henry curajos şi făcu un pas în faţă, să-i arate foaia tatălui său.

— Un desen, domnişoară Baker? zise bănuitoare Lady Widcoate. Crezi că aşa e cel mai bine să-şi petreacă timpul fiul meu?

— Henry a desenat nişte insecte care i s-au părut interesante, Lady Widcoate, zise domnişoara Baker pe un ton calm. Ca un fel de analiză ştiinţifică. Pentru a învăţa specii diferite.

— Da, o aprobă Henry. Acela este un gândac, şi acolo e un greiere. Şi acolo…

— Vai, gândaci, ce scârbos! izbucni contesa Churzy zâmbind. Numai un băiat ar aduce gândaci în salon.

Cei din încăpere râseră în semn de apreciere, iar Lady Widcoate oftă.

— Cred că ajunge. Apoi se întoarse şi îi zâmbi lui Rose. Şi tu, draga mea? Ai desenat şi tu ceva?

— Eu… ăăă… nu, zise Rose, începând să bată emoţionată podeaua cu vârful pantofului.

— Zi, fetiţo, zi odată, ai învăţat ceva azi? mârâi Sir Nathan. Sau ai cutreierat toată ziua pe câmp?

Se uită la domnişoara Baker, care îşi luase iar o atitudine de seriozitate blândă.

Rose se uită la domnişoara Baker, ceea ce o făcu pe Lady Widcoate să i se alăture soţului.

— Rose, nu mai bate din picior şi uită-te la tatăl tău!

— Da, Rose, zise contesa Churzy cu voce tare. Asta dacă-l găseşti sub mustaţa aia uriaşă şi stufoasă.

Ar fi fost o dojană dacă nu ar fi fost rostită pe un ton aşa blând şi cumnatul ei nu ar fi zâmbit şi hohotit. Tensiunea părea să se fi împrăştiat, aşa că Rose putu să răspundă:

— Ştiu tabla înmulţirii!

— Tabla înmulţirii, făcu tatăl ei, încercând, fără succes, să pară entuziasmat. Te cam lauzi, micuţa mea!

— Da, interveni domnişoara Baker, făcând semn cu capul înspre Rose. Ştie cu toate cifrele.

— Ei bine, atunci cât face şapte ori patru?

— Douăzeci şi opt, răspunse Rose mândră de ea.

— Şase ori nouă?

— Cincizeci şi patru.

— Zece ori zece?

— O sută!

Sir Nathan surâse blând, deşi arăta cam

plictisit. Însă Lady Widcoate rămăsese arţăgoasă.

— Domnişoară Baker, mă nedumeresc din nou temele pe care le alegi pentru ei. N-ar trebui ca fetiţele să înveţe să coasă şi să deseneze?

— Fanny, ce Dumnezeu? o întrerupse contesa Churzy. Mereu am fost dezastru la desen, şi mi s-a părut foarte nefolositor. Dar când Rose o să crească şi o să fie la casa ei, va trebui să se descurce, şi mi s-a spus că matematica îi va fi mult mai de folos.

Lady Widcoate o săgetă furioasă pe sora ei cu privirea, dar păru a se înmuia. Domnişoara Rye a fost auzită spunând şoptit: „Ştie ea sigur cel mai bine”, o afirmaţie care i se păru foarte interesantă, chiar grăitoare.

Uşurarea resimţită fiindcă scăpase de interogatoriu se citea limpede pe chipul lui Rose, şi era cât pe ce să facă o plecăciune, când Turner vorbi.

— Dar unsprezece ori unsprezece? întrebă el. Sau doisprezece ori doisprezece? Sau, şi mai bine, treisprezece ori treisprezece?

Rose îşi ridică privirea şi se uită nedumerită la el.

— Dacă vrei să foloseşti într-adevăr matematica aşa cum se cuvine, ar trebui să poţi face înmulţirea cu toate numerele, mai puţin cu cele cu adevărat grele, zise Turner, aplecându-se ca să se uite în ochii lui Rose.

Toate femeile îşi ridicară privirile şi se uitară

la Turner cu preţuire. Văzură un om învăţat, inspirat, un bărbat cu îndeajuns de multă experienţă într-ale vieţii pentru a şti cât de folositoare era matematica.

Dar lui Ned i se părea că Turner era din nou lipsit de entuziasm. Şi se pare că era rolul lui Ned să-i facă pe toţi să vadă asta.

În vreme ce Rose tremura îngrozită, încercând să se gândească la răspuns, Sir Nathan o pironea cu privirea.

— Ei bine, care-i răspunsul? Treisprezece ori treisprezece. Hai că poţi. Vezi să nu te faci de râs – şi nici pe mine!

În câteva clipe se alătură şi Lady Widcoate presiunii mulţimii, forţând-o pe fiica ei să gândească.

— Hai, Rose, nu e greu. Gândeşte! Sunt sigură că te-a învăţat domnişoara Baker.

Schimbarea bruscă de mentalitate privind fetele şi matematica se petrecu în clipa când se gândi la posibilitatea de-a se face de ruşine. Se uită urât la domnişoara Baker.

— Răspunde la întrebarea contelui! Sir Nathan era roşu ca racul la faţă, iar tuleiele din barbă erau ridicate. E uşor!

— Atunci, care e răspunsul? se trezi Ned întrebând în gura mare, făcându-i pe toţi să se uite cu mirare spre el. Ştiţi, Sir Nathan?

— Eu…

— Ştiţi răspunsul, *domnul meu?* întrebă Ned,

uitându-se acum la Turner.

Turner clipi de două ori, apoi răspunse:

— Nu trebuie. Domnule Turner, te am pe tine pentru socoteli. Dar tu ştii răspunsul?

Ned zâmbi.

— Dacă ştiu… dacă ştiu…

— Da, făcu Turner amuzat. Ştii?

— Păi… sigur că ştiu. O, Doamne, era timpul să facă nişte calcule rapide în minte. Matematica nu fusese niciodată punctul său forte – de aceea îl angajase pe Turner. Dacă doisprezece ori doisprezece era o sută patruzeci şi patru, trebuia să mai adune…

— O sută şaizeci şi nouă!

Rose, care încă era în mijlocul camerei, rostise răspunsul.

— Vai! strigă Lady Widcoate. Foarte bine, Roşie! Foarte bine! O luă pe fetiţă la piept şi o acoperi cu sărutări, lucru neplăcut atât pentru musafiri, cât şi pentru copilă, care părea vădit scârbită.

Dar, în vreme ce femeia făcea asta, Ned văzu încă două *priviri* din acelea. Crezuse că le înăbuşise pentru totdeauna în această după-amiază. Prima era de la Lady Widcoate, peste umărul copilei pe care o îmbrăţişa. Nu era… deloc prietenoasă. De parcă Ned era un gunoi de care trebuia să scape.

Nu era deloc obişnuit cu aşa ceva. Apoi o văzu şi pe guvernantă uitându-se la el.

Domnişoara Baker. Se uita ţintă la el, fără echivoc, îl analiză pe îndelete, cu spatele perfect drept. Apoi încuviinţă abia vizibil din cap.

Şi, în clipa următoare, se întoarse cu spatele.

Capitolul 7

Numai un nesăbuit joacă totul la prima mână.

Dacă întâlnirea de dinainte de cină fusese neplăcut de tensionată, atunci cina se dovedi un dezastru absolut, după spusele mult prea teatralei domnişoare Henrietta Benson.

Odată ce inspecţia formală a copiilor luă sfârşit, domnişoara Baker se pregătea să îi scoată pe cei mici din încăpere, când Sir Nathan o chemă înapoi.

— Domnişoară Baker, să fie gata mâine să ne şi distreze, zise el, aplecându-se astfel încât soţia lui să-i poată şopti din nou la ureche. Şi vezi să ştie tabla înmulţirii până la douăzeci. Altfel…

Ned se pregătea să întrebe ce urma după acel „altfel”, dar guvernanta nu părea îngrijorată. Încuviinţă pur şi simplu din cap şi le ură încetişor noapte bună oaspeţilor.

După aceea, lumea se duse în camera de zi. Ned era în sfârşit liber să treacă la următoarea

etapă a cuceririi domniţelor.

Dat fiind că la masă nu era un raport egal de forţe – până la urmă, erau doar trei bărbaţi şi şase femei în încăpere –, Ned se gândi că avea plăcerea să însoţească la masă măcar pe una dintre fete. Dar toate îl ignorară şi se ţinură după Turner, care o conduse pe Lady Widcoate, după cum era obiceiul.

Şi apoi, când se aşezară la masă, se mai petrecu un lucru teribil de ciudat. Doamna Rye era faţă în faţă cu el, ceea ce îi permitea să se întindă la discuţii cu ea, în vreme ce în stânga o avea pe domnişoara Henrietta şi în dreapta pe domnişoara Minnie. Sărmana Clara era lângă conte, la loc de cinste, şi tremura ca varga. Abia reuşea să nu verse toată supa din lingură până o ducea la gură.

Dar nu asta era ciudat. Nu, ciudăţenia s-a petrecut când s-a întins peste masă să îi pună doamnei Rye o întrebare foarte nevinovată.

— Aşadar, doamnă Rye, aţi găsit în Hollyhock, dumneavoastră sau fetele, cărări numai bune de umblat sau drumeaguri pentru călărit? Chiar îmi lipseşte puţină mişcare.

— Domnule Turner, nu sunt din Hollyhock, aşa că nu ştiu. Şi îi zâmbi foarte dulceag.

Dar, până să îi sugereze el vreunei fete să exploreze împrejurimile, doamna Rye nu îl mai băgă în seamă, ci îi acordă toată atenţia bărbatului aflat la două scaune distanţă.

— Ce aţi spus, domnul meu?

Dacă Ned era genul care să parieze – şi era –, ar fi spus că doamna Rye era văduvă.

Aşadar, erau trei fecioare şi două văduve, venite toate pentru delectarea contelui de Ashby. Minunat!

Însă, în loc să fie deranjat de întrebarea ei, Turner îi zâmbi doamnei Rye. Şi apoi îşi îndreptă atenţia înspre ea.

— Doamnă Rye, vorbeam despre Rose şi Henry şi despre educaţia lor. Aţi crescut copii, începu el.

— Da, da, aşa e. Doamna Rye rămase cu zâmbetul întipărit pe chip. Dar m-am măritat de foarte tânără. Aveam doar 16 ani! zise ea cu voce cântată, iar îşi îngroşă glasul seducător. Dar sigur nu sunt mult mai în vârstă decât contesa aici de faţă.

— Într-adevăr, răspunse contesa. Acesta-i unul dintre motivele pentru care ne-am înţeles aşa bine la Bath. Am avut remarcabilul noroc de a găsi prieteni ca dumneata şi ca fiica dumitale. Ea e o tânără atât de matură, iar dumneata… cauţi mereu compania tinerilor.

Zâmbetul doamnei Rye se înăspri aşa tare, încât Ned crezu că avea să crape.

— Îndrăznesc să spun că soţul dumitale e de acord cu o asemenea vitalitate, continuă contesa. E unul dintre cei care susţin cu însufleţire vitalitatea, mai ales în rândul femeilor.

Aha, deci nu era văduvă. Doar nefericită în căsnicie. Şi dispusă să rişte şansa fiicei şi a nepoatei ca să mai uite de supărare. Lui Ned îi era aproape milă de ea.

Dar, mai mult decât atât, i se părea că era un lucru cu care putea să se descurce.

Până la urmă, nu precizaseră niciodată că femeia pe care avea să o cucerească trebuia să fie necăsătorită. Doar să nu fie din sat sau slujnică. Astfel rămâneau *nenumărate* oportunităţi.

Dintre toate femeile din casă, doamna Rye părea cea mai dispusă să intre în joc în acest moment.

Da, putea să intre în graţiile unei domniţe, dar erau toate aşa *tinere* şi timide – fiecare în felul ei. Domnişoara Clara s-ar nărui dacă i s-ar adresa direct, iar domnişoara Henrietta ar lua notiţe. Poate că domnişoara Minnie putea fi captivată dacă o putea face să se gândească la altceva decât la sport… dar ar trebui să depună tare mult efort.

Doamna Rye ar avea nevoie doar de puţină atenţie. Dacă era atenţia cuvenită, bineînţeles. Dacă ţi se ivea prilejul, era de preferat să câştigi uşor decât să te chinuieşti.

Aşa că de ce să nu îşi încerce norocul cu doamna Rye? Avea cam 35 de ani, un stil îndrăzneţ – glumiţa despre vitalitatea ei nu era deplasată – şi cu siguranţă zâmbea mai mult decât orice femeie prinsă într-o căsătorie nefericită. Acum tot ce trebuia să facă era să îi abată atenţia

de la Turner, care juca rolul contelui, şi urma să o aibă doar pentru el.

— Lady Widcoate mi-a spus că Puffington Arms are unele dintre cele mai frumoase poteci din ţinut. Şi a pus de-a lungul lor cele mai romantice şi mai năstruşnice foişoare. Vă plimbaţi de obicei, domnul meu? îl întrebă doamna Rye şi începu fără să îşi dea seama o discuţie pe marginea subiectului cu care şi Ned îşi încercase norocul cu câteva minute mai devreme.

— Chiar, vă plimbaţi? interveni contesa Churzy. Aveţi această capacitate uimitoare?

— Da, contesă, îi răspunse amuzat contele. Apoi, cu toată eleganţa… Şi da, doamnă Rye, îmi place să mă plimb în sânul naturii.

— Nu-ţi plăcea când erai mic, interveni Lady Widcoate. Sau cel puţin aşa zicea mama ta.

— Serios? făcu Turner şi puse întrebarea pe care Ned nu putea să o adreseze: Cum aşa?

— Spunea că pierdeai prea mult timpul în pădure cu plimbările, că probabil te târâi de îţi lua aşa mult timp.

Turner râse când auzi acest lucru şi dădu capul pe spate. Şi ceilalţi izbucniră în râs.

— Pare o descriere potrivită.

Între timp, Ned se gândea: „Nu, nu pare potrivită, mă scuzaţi” şi „De când se bucură Turner la o glumă? A fost cumva o glumă?”. Însă rămase cu acea senzaţie ciudată de gol sufletesc pe care o avea ori de câte ori se gândea la mama

lui. Dar îndepărtă ca de obicei acele gânduri şi le ascunse undeva adânc, pentru a se arăta din nou binedispus şi relaxat.

— Ei bine, ar trebui să ne plimbăm pe unele dintre aceste poteci cât suntem aici, încercă din nou doamna Rye.

— Îmi place să mă plimb! interveni Minnie.

— Şi mie! îndrăzni Clara cu un firicel de voce. Deşi nu la fel de mult ca lui Minnie.

— Da, noi femeile din familia Rye ne dăm în vânt după mişcare şi aer curat, zise zâmbind doamna Rye, întorcând din nou atenţia asupra sa. Şi Henriettei îi place.

— Ba nu! se îmbufnă Henrietta. Aş vrea să fiu mai degrabă la oraş decât la ţară. Sunt mai multe de văzut acolo.

— Sunteţi o fată pe gustul meu atunci, zise Ned fără să gândească. Nimic nu e mai plictisitor decât să fii la ţară.

— Aşa e, spuse Lady Widcoate băţoasă. Ei bine, domnule Turner, îmi pare rău că aerul de ţară şi potecile nu vă atrag. Nu vă vom obliga să depuneţi un asemenea efort.

— Mă scuzaţi, dar eu… începu Ned pe un ton demn de rangul său adevărat.

Din fericire pentru el, Turner îşi drese glasul şi îl întrerupse ca să nu se dea de gol – şi să piardă probabil cinci mii de lire.

— Trebuie să-l scuzaţi pe domnul Turner. Viaţa la ţară îi aminteşte de perioada din timpul

războiului, când mergeam amândoi în marş pe câmpuri toată ziua şi toată noaptea. Cu toate acestea, continuă el, înainte ca doamnele şi domniţele de la masă să ofteze la gândul că Turner făcuse serviciul militar – sunt dispus să mă plimb pe orice cărare sau potecă din Puffington Arms. Din păcate, mâine o să fiu la Hollyhock pentru a mă ocupa de căsuţă.

— Da? se băgă Ned, dar apoi îşi aminti. A da, desigur. Aşa e.

— Prea bine! adăugă Sir Nathan pe un ton jovial. Vezi Fanny, Domnia Sa nu e aici să depene amintiri sau să se plimbe prin împrejurimi. Te-ai fi putut scuti de efortul de-a le construi.

Lady Widcoate se făcu roşie ca purpura la faţă la auzul destăinuirilor nesăbuite şi dispreţuitoare ale soţului, însă Sir Nathan continuă:

— Sunteţi aici cu afaceri, şi asta veţi face. Vă voi însoţi chiar eu. O să ne întâmpine domnul Fennick, şi sunt sigur că veţi fi plăcut impresionat de propunere. Şi apoi poate mergem şi puţin la vânătoare?

— Care-i propunerea? întrebă Ned, ignorând perspectiva vânătorii.

— Ar trebui să ştii – am schimbat destule scrisori, domnule Turner, îi răspunse mirat Sir Nathan. Dar ai putea să-i lămureşti pe cei de faţă, care nu au habar!

La drept vorbind, toate linguşelile acestea

deveniseră obositoare. Probabil avea să se trezească nevoit să ceară permisiunea de-a adresa o întrebare.

— Ei bine, nu aş vrea să plictisim doamnele, interveni Sir Nathan, aruncându-i o privire soţiei sale.

Dar domnişoara Henrietta spuse cu voce tare în mod surprinzător:

— O, dar eu sunt curioasă, zise ea, complet absorbită. Care-i propunerea pentru Hollyhock?

— Ei bine, începu Sir Nathan pe un ton satisfăcut şi pompos. Se lumină la faţă văzând că cineva avea aceleaşi interese ca el. Totul a început cu câţiva ani în urmă în Midville, un oraş la vreo opt kilometri distanţă. Se extrage cărbune acolo, şi, pe când se încerca deschiderea unui nou şantier, au dat peste un izvor mineral natural.

— Un izvor mineral? făcu Henrietta nedumerită. Ca la Bath?

— Da, exact. Iar unor oameni din ţinut le-a venit ideea să folosească izvorul şi să transforme locul într-o staţiune balneară – ca Bath –, dar, cum Midville este un oraş unde se exploatează cărbune, era puţin probabil ca oamenii de vază să vină în vizită. Aşadar, s-a venit cu propunerea de a duce apa de izvor printr-o ţeavă la Hollyhock, ca să facem aici staţiunea balneară.

— Îndrăznesc să spun că ar prinde bine oraşului şi ţinutului să aibă ceva aşa atrăgător pentru călători, zise Henrietta, care primi apoi o

privire aprobatoare din partea lui Sir Nathan.

— Ai dreptate! strigă el şi, când el şi Henrietta începură să vorbească tot mai aprins despre ce se putea construi şi despre oamenii pe care sperau să îi atragă, Ned îşi dădu seama că avea o şansă cu doamna Rye.

Nu îl mai privea pe Turner, ci se uita neinteresată cum Henrietta îl bombarda pe Sir Nathan cu întrebări.

Ned se aplecă peste masă şi şopti, zâmbind mânzeşte:

— Măcar o preocupă şi altceva, nu doar cum mă fac eu de râs.

Când nu ştii ce să faci, scoate asul din mânecă: ia-te în derâdere.

Şi, în mod miraculos, funcţionă. Doamna Rye îi zâmbi de-adevăratelea şi îşi înăbuşi un chicot. Apoi, incredibil, îi şopti şi ea:

— E încă devreme şi aveţi suficient timp să vă faceţi şi mai mult de râs.

Ned îi zâmbi larg.

Nu era rea doamna Rye. Da, încerca din răsputeri să facă impresie bună – Ned credea că nici ea nu ştia dacă se punea pe sine însăşi în valoare sau pe fetele aflate în grija ei –, dar arăta suficient de bine şi era dornică de aventură.

Doamna Rye îi mai aruncă o privire pe sub gene – una care părea plină de amuzament în lumina lumânării.

Se pare că avea să fie uşor până la urmă,

constată Ned încântat.

Cel mai bine era să facă o mişcare acum, aşa că îşi duse piciorul încetişor în faţă, pe sub masă. Căutând, bâjbâind… şi găsind fustele din satin ale doamnei Rye.

Apoi, în vreme ce holurile cu supă erau strânse şi era adus următorul fel, femeia îşi îndreptă atenţia înspre platourile cu friptură de porc şi miel din faţa ei. Ned îşi lăsă piciorul să cerceteze dantela şi jupa, găsind în cele din urmă glezna un pic grăsuţă de deasupra pantofului – şi o atinse lung şi încet.

— DOMNULE TURNER!

Ned se îndreptă imediat de spate, lovindu-şi piciorul de scaun când şi-l trase în grabă. Doamna Rye se uita la el cu un amestec de dezgust, furie şi mirare.

Toţi cei de la masă îşi întoarseră capetele şi clipiră uimiţi spre cei doi.

Fir-ar să fie. Aşa că Ned făcu singurul lucru de care era în stare. Se îndreptă de spate în scaun şi întrebă cu o politeţe chinuitoare:

— Da, doamnă Rye? E ceva în neregulă?

Doamna Rye se uită la feţele fără expresie care o priveau clipind nedumerite, văzu mirarea nepoatei şi tremurul fiicei ei, aşa că făcu şi ea singurul lucru care se putea.

— Desigur, domnule Turner, numai că s-a rezolvat acum. Vă mulţumesc foarte mult.

Toţi ceilalţi se apucară din nou să mănânce,

iar zgomotul făcut de tacâmurile care râcâiau farfuriile umplea tăcerea, în aşteptarea începerii discuţiilor. Odată ce murmurul se porni, doamna Rye se întinse peste masă la fel de secretos cum o făcuse şi Ned, asigurându-se că nu o putea auzi nimeni.

— Domnule Turner, sunteţi remarcabil, zise ea cu asprime. Aţi reuşit să vă faceţi de râs şi mai mult, în mai puţin timp decât m-aş fi gândit.

*

— Dar cine naiba se crede domnul ăsta Turner? mârâi Fanny printre dinţi când se aşeză lângă Leticia pe locul de la fereastră din salon.

Fetele mai tinere erau strânse în jurul pianului, unde Clara începuse să cânte o melodie veselă. Pentru o copilă atât de fragilă în aparenţă, interpreta cu destulă vervă la pian, se gândi Leticia. Henrietta îi întorcea paginile partiturii, iar Minnie începu să îi împartă cărţi doamnei Rye, bucuroasă să se joace orice.

— Nu ştiu cum îl suportă contele. Cum îi vorbeşte! continuă Fanny şuierând. Dar şi felul în care ne-a vorbit mie şi dragului de Sir Nathan. N-am mai văzut în viaţa mea un secretar aşa trufaş!

Leticia fredonă liniştitor, cu privirea aţintită asupra uşii, aşteptând ca bărbaţii să intre, căci domniţele le-o luaseră înainte în salon după cină.

— Nu numai că ne-a insultat, dar ne-a mai şi

incomodat. Cine vrea să aibă *un secretar* sub acoperiş?

— Fanny, fii serioasă, începu Leticia. Nu ştiu de ce eşti aşa înfumurată cu el. Nu e atât de jos în rang ca un arendaş, şi pe ei i-ai invitat la cină. Un secretar e o persoană cu o brumă de educaţie. Gândeşte-te că domnul Turner nu e în *slujba* contelui, ci e mai degrabă un… funcţionar. Eşti derutată doar pentru că nu te aşteptai să vină.

— Numai că-mi strică atâtea planuri! În plus, ne-am căsătorit cu oameni de rang înalt ca să scăpăm de asemenea *funcţionari,* pufni Fanny. Şi, dacă nu vrei să te întorci în punctul ăla, mai bine l-ai lua pe conte…

— Da, Fanny, ştiu, taci din gură, gânguri Leticia.

Dar adevărul era că nu voia să se gândească la motivele pentru care făcea asta. Prefera doar să acţioneze şi să isprăvească odată.

— Ce părere ai despre el? o întrebă Fanny. Mă refer la conte.

— E… mai diferit decât mi-l aminteam, îi răspunse Leticia, încruntându-se puţin. Mă gândeam că o să fie mai… neruşinat. Felul în care mă trăgea de păr şi îmi spunea Letty când era tânăr e o dovadă suficientă. Dar e foarte calm. Şi serios.

— Serios? făcu Fanny.

— Face pauze înainte să vorbească. De parcă îşi măsoară vorbele, discursul. Poate că s-a mai

temperat în armată. Leticia se opri un pic, cântărindu-şi cuvintele. Mi se pare pur şi simplu neaşteptat, atâta tot.

Şi mai neaşteptată era însă uşurinţa cu care îi captase ea atenţia. Doamne, venise imediat lângă ea, fascinat, în vreme ce ea depăna amintiri, şi flirtase cu viclenie. Crezuse că un bărbat aşa căutat precum contele de Ashby era îndeajuns de versat cât să nu-i cadă cu tronc prima fată drăguţă care i se arăta. Dar părea să prefere compania ei în defavoarea altora…

Deşi, ca să fie sinceră, era aici de doar câteva ore. Arătase că o prefera pe ea doar pentru că o lăsase să-l conducă în casă când ajunseseră şi apoi când o însoţise în salon în această seară.

— Doamna Rye e mare figură… Cum a încercat ea să-l ademenească pe conte! Şi când te gândeşti că are copii mari şi mai e şi căsătorită pe deasupra! zise Fanny cu glas scăzut.

— Era de aşteptat, făcu Leticia ca pentru sine.

Da, căci unul dintre motivele pentru care o invitase Leticia pe doamna Rye era că ştia cât de nefericită se simţea în Bath. Măcar să le ofere puţin răgaz atât ei, cât şi Clarei şi lui Minnie, aflate în grija ei. Dar acesta era doar unul dintre motive.

— Nu ştiu de ce m-ai pus să le invit, pufni Fanny.

— Nu ştii? o întrebă. Fanny, ce prostuţă eşti!

Ideea este că, prin comparaţie cu ele, eu fac impresie bună.

Fanny clipi repede, de parcă nu-i trecuse asta niciodată prin minte până atunci. Când, de fapt, ar fi trebuit să fie evident. Toate domniţele erau fete bune, proveneau dintr-un mediu decent şi fiecare avea calităţi care să-i permită să înflorească şi să crească, ajungând persoane interesante. Dar locuiau prea aproape una de alta – Henrietta era vecină cu familia Rye – şi, fiind aşa tinere, apropierea dintre ele scotea în evidenţă cele mai nefericite caracteristici ale lor. Minnie voia să determine pe toată lumea să joace. Henrietta voia să ştie totul despre orice. Clare era într-o permanentă stare de nehotărâre şi de agitaţie. Niciuna nu avea darul cuceririi.

Şi apoi, colac peste pupăză, şi doamna Rye. Plus Leticia, cu farmecul, frumuseţea şi firea ei sociabilă, care părea să facă jocul în acea zi.

Dar da, era încă devreme. Şi da, şi contele părea a se îngriji să acorde atenţie persoanelor care-şi arătau interesul. Respectul pentru doamna Rye şi pentru fiecare dintre fete erau o mărturie grăitoare, se gândi ea posomorâtă.

Dar momentan… momentan mergea bine. Putea chiar să-l îmbrobodească într-o săptămână. Şi ce uşurare ar fi fost, nu-i aşa?

— Ei bine, departe de mine gândul de a te sfătui cum să abordezi mica asta escapadă, zise Fanny băţoasă. Dar îţi mărturisesc că aş nutri

sentimente mai bune pentru conte dacă n-ar fi prin preajmă *individul* acela, domnul Turner. Ce crezi că a făcut de a avut aşa o ieşire doamna Rye?

— Nu ştiu, răspunse Leticia.

Deşi dat fiind cum se aplecase peste masă înainte de-a se retrage băţos, nu era greu de ghicit.

— Mă aştept la ceva groaznic de la un individ atât de respingător.

Era imposibil ca Leticia să-şi dea seama ce anume îi displăcuse lui Fanny la domnul Turner, secretarul contelui. Poate că îşi arătase aroganţa când îl provocase pe Sir Nathan să înmulţească treisprezece cu treisprezece? Poate că nu putea să treacă peste ruşinea de a-l fi confundat cu un valet? Poate că era doar Fanny şi, fiind mai mare cu şase ani, simţise mai acut că se trăgeau dintr-un tată negustor. Până la urmă, ea era aproape matură când moara tatălui începuse să se bucure de succes şi avuseseră bani suficienţi să atragă gentilomi care aveau nevoie de fonduri. Pentru Leticia fusese diferit.

De fapt, tatăl lor fusese uşurat să-şi lase fiica să crească altundeva. Nu ştiuse niciodată să aducă alinare şi se descurca mai bine cu afacerile decât cu familia lui. Iar Fanny, proaspăt căsătorită şi foarte agitată, fusese fericită să o aibă pe lângă ea în timp ce viaţa i se schimba. Aşadar, Leticia era liberă să respingă trecutul lor, să-l lase unde-i era

locul şi să se reinventeze.

Fanny fusese prima care se distanţase de vechea lor viaţă. Îşi amintea mereu că era fată de morar şi deci mult mai conştientă decât oricine de diferenţa de rang.

Oricum, furia lui Fanny se îndrepta acum spre sărmanul domn Turner şi acolo avea să rămână.

— Fanny, eşti o gazdă excelentă, o îmbună Leticia, strângând uşor mâna surorii ei. Ce petreceri minunate dai pentru noi. Nu mi-aş face prea multe griji în privinţa domnului Turner. Măcar mai reduce diferenţa numerică între sexe. E o pacoste, dar nimic mai mult.

— Aşa e, zise Fanny cu un licăr în ochi. E o pacoste. Dar, când o să isprăvesc cu el, nici măcar asta n-o să mai fie.

Capitolul 8

Din când în când, trebuie să-ţi reanalizezi strategia.

— E cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, zise Turner, nereuşind să-şi înăbuşe hohotul de râs.

Ned făcu singurul lucru de care era în stare şi îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Te rog să încerci să nu te amuzi prea tare de eşecurile mele de la cină şi să-mi sugrumi calul, îi zise Ned printre dinţii încleştaţi.

— Ai grijă, îl dojeni Turner. Vorbeşte mai tare, şi o să te audă Sir Nathan.

Era o dimineaţă superbă la ţară şi, dacă deasupra lui Ned nu ar fi planat ruşinea de noaptea trecută ca un nor negru de furtună, poate că s-ar fi bucurat de drum. Deşi s-ar fi bucurat mai mult dacă ar fi călărit pe Abandon, nu pe iapa lui Turner. Se pare că şi Abandon era de aceeaşi părere, pentru că se tot încorda, încercând să testeze limitele controlului lui Turner ca să poată galopa liber.

Ned îl înţelegea.

Dar, în vreme ce el şi Turner erau călare, Sir Nathan, care insistase să vină cu ei la întâlnirea cu comitetul oraşului pentru staţiunea balneară – care se numea acum „Societatea pentru băi” sau ceva ridicol de genul acesta –, era în trăsura care mergea agale în spatele lor. Da, Turner avea dreptate. Dacă voia să discute deschis cu Ned, trebuia să aibă grijă să nu vorbească prea tare.

— Ştii că a trebuit să îndrept lucrurile cu Lady Widcoate ca să mai poţi sta la Puffington Arms? Ce naiba credeai că faci? îl întrebă Turner din nou, scuturând din cap.

— Credeam că flirtez un pic cu o doamnă care întrunea standardele tale, îi răspunse Ned imediat, scurt şi la obiect.

— Şi ţi-ai frecat piciorul de al ei pe sub masă după ce ai schimbat două vorbe cu ea? Şi ţi-ai imaginat că o să fie entuziasmată?

— Ţin să-ţi spun că a mai mers şi altă dată.

Dar Turner râse dispreţuitor – dispreţuitor! — de el.

— A mers şi înainte fie pentru că acea lady era dispusă să intre în graţiile unui conte, fie poate fiindcă era prea intimidată ca să strige la un conte, spre deosebire de doamna Rye, care a părut încântată să o facă, îi răspunse el cu voioşie.

— Nu e cazul acum! strigă Ned, dar se uită repede peste umăr la trăsura în care era Sir Nathan şi se strădui să-şi ţină tonul sub control. N-aş… adică *niciodată* n-aş…

— Nu cu bună-ştiinţă, zise Turner, strângând puternic din maxilar.

Preţ de câteva clipe merseră în tăcere, Ned meditând la spusele lui Turner.

— Fie, oftă el în cele din urmă. Va trebui să abordez diferit femeile. Până la urmă, e de aşteptat să mai greşesc, pentru că fac eforturi să intru în pielea ta.

— Şi cum merge? îl întrebă Turner cu veselie.

— Minunat. Fantastic.

— Mă bucur să aud asta. Deşi mă îndoiesc că vei face progrese cu vreo femeie. Ai făcut o alegere tare proastă seara trecută.

— Am ales pe cineva care mi-a acordat puţină atenţie.

— Ai ales-o pe *doamna Rye,* însoţitoarea fetelor. Crezi că le va lăsa pe Minnie, Clara sau chiar pe Henrietta în preajma ta după ce i-ai făcut asemenea avansuri nedorite? Turner abia reuşi să-şi mascheze zâmbetul pe când adăugă: Pariez pe o sută de lire că acum n-o să mai poţi schimba două vorbe cu fetele.

— N-ai o sută de lire, i-o tăie Ned.

— Ba da, în numai două săptămâni. O să am de cincizeci de ori mai mult.

Încrederea din vocea lui Turner îl făcea pe Ned să scrâşnească din dinţi. Nu avea de gând să se lase aşa uşor redus la tăcere. Nu avea să renunţe fără să lupte, fir-ar să fie!

În vreme ce se îndepărtau de cărarea care lega Puffington Arms de drumul spre Hollyhock, Ned vedea orăşelul în depărtare, turla bisericii aşezată nostim pe deal, gata să-l întâmpine.

Fu copleşit de un nou sentiment străin de el. Nelinişte. Era de-a dreptul neliniştit.

— Ei bine, zise Ned cu voioşie, trecând peste acel sentiment ciudat şi supărător, lăsându-se cuprins doar de bună dispoziţie. Mi-ai acordat un avantaj fără să ştii. M-ai adus la Hollyhock. Când Turner se uită nedumerit la el, îi explică: N-ai observat că nu sunt deloc servitori la Puffington Arms, ci doar multe femei?

— Nu contează. Fără servitoare. Fără bucătărese.

— Nu mă refer la familia Widcoate. Însă, din

cauza minei de la Midville, pun pariu că la Hollyhock nu mai e picior de bărbat. Domniţele vor observa că am sosit. O să am zeci dintre care să aleg.

Turner mârâi ceva, ceea ce îl irită şi mai mult pe Ned. Aşa că se hotărî să îl înţepe.

— Contesa nu e sub paza nici unei însoţitoare. Pur şi simplu voi încerca să o cuceresc.

Ned fu răsplătit de faptul că Turner îşi miji ochii.

— Dacă ar fi Letty aici, ţi-ar spune că nimic nu e mai puţin fermecător decât un bărbat care încearcă să facă pe fermecătorul. Se agită prea mult, se vâră peste tot, se cataloghează el singur drept maternal, încearcă să discrediteze gazda cu teste de matematică şi se freacă de glezna altei musafire.

— O, deja îi spui Letty? făcu Ned vesel. Mi-ai dat un sfat, aşa că o să-ţi dau şi eu unul. O contesă avută nu merge la Bath, ci la Londra.

— Aşa, şi? replică Turner nedumerit.

— Aşa că întreabă-te ce motive are să „depene amintiri” cu tine. Şi cred c-o să afli că nu prea au deloc legătură cu *tine.*

— Măi să fie, zise Turner, încercând să pară un fin observator, însă nereuşind să ascundă petele roşietice care îi apăreau pe obraji. Se pare că eşti dispus să recunoşti că rangul are o anumită influenţă – cel puţin când îl împrumut eu.

— Nu uita că *tu* îl împrumuţi, prietene. Şi stai liniştit că, mai devreme sau mai târziu, vei vedea că statutul de conte îţi aduce şi dezavantaje.

— O să ţi-l înapoiez în aceleaşi condiţii în care mi-a fost împrumutat, zise Turner cu un zâmbet ironic înflorindu-i pe buze. Dar acum intră-ţi în rol.

Trase uşor de frâiele lui Abandon, forţându-l să se oprească. Ajunseseră la marginea oraşului, iar turla bisericii se profila deasupra lor pe un dâmb, în partea dreaptă. În stânga era un grup de douăsprezece persoane care le zâmbeau şi care – Doamne sfinte – ţineau o pancartă.

„Bine aţi venit acasă, conte de Ashby! Din partea Comitetului Staţiunii Balneare de la Hollyhock.”

— Se pare că avem spectatori.

— Cât sunt de încântat să vă întâlnesc în cele din urmă! zise domnul Fennick, slab ca o scândură, şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Turner. Şi pe dumneavoastră, domnule Turner. Veni mai aproape şi, după o plecăciune mai scurtă, începu să-l strângă tare de mână pe Ned. M-au încântat discuţiile despre staţiunea balneară purtate în corespondenţă.

— A, da? făcu Ned, uitându-se la Turner.

Părea la fel de nedumerit, dar ridică uşor din umeri. Comitetul Staţiunii Balneare de la Hollyhock se strânsese pentru a-i întâmpina pe pajiştea bisericii, care se afla întâmplător la intrarea în oraş. Reprezentanţii prezenţi erau

domnul Fennick, care părea să fie avocatul oraşului, şi o mulţime de doamne mai în vârstă, probabil soţiile fermierilor şi ale negustorilor din partea locului, care se gândeau probabil cum aveau să profite de pe urma recoltelor şi a produselor, dacă oraşul devenea destinaţie turistică. Dar niciuna nu părea interesată de amor sau de el, ci doar de staţiunea balneară.

— O, da, şopti Turner râzând. Sunt atâtea domniţe prezentabile dintre care să alegi.

Ned se încruntă. Şi trebuia să admită că erau câţiva bărbaţi în oraş – spre deosebire de ce îl lăsase să creadă Sir Nathan. Domnul Dunlap, măcelarul, spusese că îşi pusese cel mai bun şi mai „curat" şorţ pentru acest prilej. Domnului Meleavey, vicarul cu un smoc de păr roşcat şi cu zâmbet blajin, îi revenea rolul de gazdă a întâlnirii, dat fiind că aceasta avea loc pe pajiştea bisericii. Îi prezentase pe câţiva dintre oamenii din oraş în vreme ce înaintau.

— Domnule Fennick, dacă-mi permiteţi… Domnia Voastră sigur o ştiţi pe Doamna Cutărică, vă jucaţi cu fiul ei, Jamie, care se ocupă acum de ferma familiei. Nu-i aşa, doamna Cutărică? făcu domnul Meleavey, preluând controlul, ceea ce-l făcu pe domnul Fennick să zâmbească forţat. Ne-a pregătit mai multe aperitive şi băuturi, dacă doriţi să veniţi cu noi la casa parohială…

Ned zâmbi ironic la vederea acelor feţe zâmbitoare, a acelor oameni foarte entuziasmaţi

din acel orăşel, care păreau să se strângă grămadă în jurul lui Turner, copleşindu-l, înghiţindu-l cu nerăbdarea lor de a fi aproape de o asemenea persoană de viţă nobilă.

Nu-i plăcuseră niciodată momentele de genul acesta când toată lumea te admira, de parcă erai turnat în bronz şi de mare preţ. Era unul dintre motivele pentru care se simţea mai în largul lui în Londra – erau mai mulţi conţi acolo. Nu stârneau agitaţie printre oameni doar prin simpla existenţă.

Da, uimirea de pe chipul lui John Turner sugera că începuse să-şi dea seama că statutul de conte nu avea numai avantaje.

— Ei bine, iată-l, prietene, zise Sir Nathan, plesnindu-l pe domnul Fennick pe spate după ce îl trase după el în trăsura deschisă, lângă el. Cum am promis. Ştiam că propunerea de afaceri o să-l aducă pe aici.

— Nu mă aşteptam la o asemenea întâmpinare, zise Turner zâmbind nervos, încercând să-l ţină pe Abandon sub control. Deşi e… foarte drăguţ din partea voastră că aţi venit să mă întâmpinaţi.

— Noi, cei din Comitetul Staţiunii Balneare de la Hollyhock, dorim să ştiţi cât de încântaţi suntem că izvoarele minerale vor ajunge în orăşelul nostru! începu domnul Fennick, înainte să-l întrerupă domnul Meleavey şi să preia conducerea, aşa cum făcuse şi în cazul prezentărilor. După cum vedeţi, debordăm de

entuziasm!

— Păi… da. Sir Nathan, domnule Fennick, zise Turner, folosind tonul la care apela când voia ca Ned să-i sară în ajutor cu un subiect mai confortabil – care implica de obicei multă hârţogăraie –, poate vreţi să veniţi cu noi ca să facem un tur al proprietăţii… mele. Turner le zâmbi chinuit celorlalţi. Vă mulţumesc tuturor pentru primirea atât de călduroasă.

Spunând acestea, Turner ieşi din grup cu destul de puţină dibăcie şi fără niciun strop de politeţe. Domnul Fennick şi Sir Nathan îl urmară agale, mormăind numai „Da, desigur”.

Ned se întoarse spre mulţimea pe al cărei chip se citea dezamăgirea în vreme ce îl urmăreau pe Turner îndepărtându-se. El le zâmbi cât mai larg cu putinţă.

— Sunt sigur că înţelegeţi că Domnia Sa este nerăbdător să vadă căsuţa mamei. A trecut multă vreme de când n-a mai fost aici, încercă Ned să-i liniştească. Apoi se întoarse spre conducătorul grupului. Parcă aţi pomenit de gustări şi băuturi? Sunt sigur că, după ce contele va revedea casa mamei sale, va dori să vadă şi casa parohială.

Domnul Meleavey, vicarul, zâmbi larg, uşurat.

— Vă vom aştepta aici. Şi, desigur, se poate duce la mama lui cât e aici.

Lui Ned îi păli zâmbetul.

— La mama lui? întrebă el, nereuşind să-şi ascundă tremurul din voce.

— La mormântul ei. E în curtea bisericii, adăugă domnul Meleavey. Nu a putut să vină la slujbă, dacă-mi amintesc bine, căci tocmai primise ordin de înrolare în armată.

— Da. Da, desigur, zise Ned, reuşind să sune normal.

— Eu am oficiat slujba, continuă vicarul. Era o zi superbă de primăvară, cu mulţi ani în urmă. Bătrânul conte a plătit pentru piatra funerară. E din granit solid, de calitate.

— Vă mulţumesc, domnule Meleavey, reuşi să îngaime Ned.

Plecă de acolo după ce făcu o plecăciune rapidă şi se duse într-un suflet să-i prindă din urmă pe Turner, pe Sir Nathan şi pe domnul Fennick.

Când îi ajunse, se duse lângă Turner ca să nu-l audă ceilalţi doi bărbaţi.

— Spune-mi, ai crescut în sălbăticie?

— Nu, din câte ştiu.

— Cam asta ai lăsat să se înţeleagă când practic ai fugit de Comitetul Staţiunii Balneare de la Hollyhock.

Turner se uită urât la el.

— Nu am nicio legătură cu sălbăticia. Dar, ca să fim sinceri, părea cam cătrănit după voce. Am fost doar un pic copleşit, atâta tot.

Ned încuviinţă din cap şi lăsă acel moment să treacă.

— Fă la stânga aici, îl ajută Ned, dându-şi

seama că Turner era pe cale să-i ducă pe un drum greşit.

Ştia cărarea asta. Mersese pe aici în fiecare duminică din copilărie, spre casă de la biserică. Drumul ducea în centrul oraşului, care era mărginit de magazine, de atelierul fierarului, de cel al modistei şi de fântâna oraşului. Trebuia să meargă la Midville pentru un spiţer, îşi aminti el, pe când trecură pe lângă copacul care reprezentase o parte din motivul pentru care îşi rupsese braţul la opt ani. Cealaltă parte fusese reprezentată de… gravitaţie.

Şi apoi, stejarii năpădiţi de buruieni care străjuiau poteca rămaseră în urmă şi… iat-o. Căsuţa mamei lui. Căsuţa familiei Granville.

Era mai departe de drum, în propriul univers. Mică. Mai mică decât celelalte case din împrejurimi, dar fusese numai bună pentru o văduvă tânără şi fiul ei. Se mutaseră acolo după moartea tatălui lui, când Ned avea doi ani, aşa că, din fericire, nu îşi mai amintea. Căsuţa fusese lumea lor. Pădurea înconjurătoare era parte din proprietate şi fusese terenul de joacă al băieţelului.

Acum plutea în faţa lui ca o amintire care devenise aievea.

Încă mai era în picioare, iar acesta era singurul lucru bun pe care îl putea spune despre ea. Dalele de pe coş erau aproape complet acoperite de lujeri groşi de viţă, iar tufişurile din

faţă ameninţau să sugrume casa. Şi, cel mai grav, era o gaură mare în acoperişul de paie, prin care, dacă memoria nu-i juca feste, puteau să intre ploaia, vântul sau zăpada. Din fericire, cineva acoperise gaura cu o bucată mare de pânză, dar…

Cum de s-a întâmplat una ca asta? De ce lăsase Turner să se degradeze casa atât de mult? Mama lui n-ar fi…

Nu. Lăsase toate asta cu mult timp în urmă. Refuza să-i mai pese. Era contele de Ashby. Nu un puşti pe jumătatea sălbatic care bântuia prin pădurile din Leicestershire.

De parcă răspundea la o întrebare pe care nu putea să o pună, Turner îi spuse încetişor lui Ned:

— Au fost chiriaşi până anul trecut. Sperasem să vină alţii până la vară, dar n-a mai venit nimeni când s-a prăbuşit acoperişul, acum câteva luni.

— Şi nu a fost reparat? îl întrebă Ned cu mai multă asprime decât se aştepta.

— E greu să repari un acoperiş în toiul iernii. Pânza a ţinut intemperiile şi animalele la distanţă şi, din moment ce n-au fost chiriaşi, mi-ai zis să nu mă deranjez.

— Aşa am zis? întrebă el şi se uită la Turner.

— Da, aşa ai zis, răspunse Turner pe un ton serios. Şi apoi, la scurtă vreme, a venit propunerea pentru proprietate de la domnul Fennick şi de la oraş. Iar asta a schimbat decizia de a repara acoperişul.

Oare îi spusese să nu se îngrijoreze în

legătură cu asta? Era posibil, bineînţeles – ori de câte ori Turner primea corespondenţă în legătură cu una dintre proprietăţi, Ned arunca plictisit o privire. Poate că ar fi trebuit să fie mai atent. Poate că acum îşi ispăşea păcatele văzând casa dărăpănată a mamei sale.

Simţi o durere în piept. Un tremur, de parcă tocmai călcase pe un mormânt. Tresări violent, iar tovarăşul său se uită mirat la el. Această stare de melancolie îi era complet străină. Avea să o controleze până avea s-o facă să dispară complet. Ned Norocosul nu era genul sentimental sau care să fie copleşit de acest nenorocit sentiment de… nici nu ştia. Era fericit. Era pus pe distracţie.

— Mergem?

Întrebarea venise din trăsura care era acum lângă ei. Sir Nathan şi domnul Fennick coborâră, iar Turner descălecă fără să ezite. Dar Ned…

Simţi din nou în piept acea durere, care pulsa parcă mai puternic. Dacă se simţea aşa doar uitându-se de pe alee la casă, oare ce sentimente aveau să-l copleşească odată ce intra?

— Dacă este posibil, domnul… meu, o să stau aici să am grijă de cai. Îngrijitorul de cai – Kevin, dacă îşi amintea bine Ned –, care acum conducea trăsura lui Sir Nathan, păru oarecum mirat. Dar bărbatul doar ridică din umeri. Casa e mică, continuă Ned, şi sunt sigur că Sir Nathan şi domnul Fennick pot să-ţi ofere o estimare mai bună a planurilor oraşului, fără să le mai stau şi

eu în drum.

Dacă era cumva ciudat ca secretarul contelui să nu-l însoţească pe acesta în casa copilăriei, nimeni nu scoase o vorbă. Da, Turner îi întâlni privirea lui Ned pentru o clipă, gândindu-se la asta. Şi, pentru prima oară, Ned îşi mută privirea în altă parte.

Când domnul Fennick şi Sir Nathan îl conduseră pe Turner până în faţa uşii căsuţei, Ned răsuflă uşurat. Apoi întoarse iapa lui Turner şi o duse dincolo de cotitură, de unde nu mai vedea căsuţa mamei din cauza stejarilor şi unde putea sta liniştit, fără s-o mai aibă tot timpul sub priviri.

*

— Nu trebuie să-ţi pese de propunerea asta de afaceri, dar, din moment ce ai intrat în pielea mea, ar trebui măcar să te prefaci, îi zise Turner pe drum spre Puffington Arms.

Părăsiseră casa parohială după ce fuseseră serviţi cu sandviciuri şi cu ceaiuri exagerat de dulci pentru mai multă vreme decât anticipase Ned. Sir Nathan, care părea familiar cu mâncarea soţiei domnului Meleavey, plecă mai repede, pretextând că era aşteptat acasă şi exprimându-şi convingerea că Domnia Sa şi domnul Turner aveau să găsească fără probleme drumul înapoi după prânz.

Fuseseră nevoiţi să suporte vorbele mieroase

ale membrilor comitetului mult mai mult decât anticipaseră, dar reuşiseră să scape înainte să se însereze.

Turner aşteptase până când turla bisericii se vedea undeva în depărtare înainte să dea glas acuzaţiilor aduse lui Ned.

— Şi cum tot ai intrat în pielea mea, ar fi de ajutor dacă te-ai putea preface că eşti drăguţ cu cei din oraş.

Cu asta îi tot împuiase capul unchiul său îndepărtat. Distanţa trebuia să vină la pachet cu o politeţe impecabilă.

— Nu mă aşteptam să fiu *împresurat.* Şi e vina mea dacă pateurile doamnei-cum-o-cheamă aveau praf pe ele?

Nu, se pare că nu avea ce face cu pateurile prăfuite.

— Ieri nu te-a deranjat să fii împresurat, sublinie Ned.

— Asta a fost… altceva. Şi chiar m-a deranjat. Până…

Dar Turner nu îşi duse acel gând până la capăt.

Merseră unul lângă altul în tăcere, până ajunseră la câmpul unde se întâlniseră cu copiii şi guvernanta… Doamne, oare se întâmplase ieri? Parcă erau în Leicestershire de secole.

— Ia spune-mi despre propunerea de afaceri pentru casa mamei mele, zise el în cele din urmă, punând capăt tensiunii dintre ei.

Turner expiră.

— Oferta se referă mai puţin la casă şi mai mult la pământul pe care se află aceasta. Sunt foarte mulţi acri pe terenul unde e căsuţa. Şi se pare că e locul ideal pentru a construi băile. E suficient de aproape pentru ca vizitatorii să vină şi să se bucure de ceea ce are oraşul să le ofere şi îndeajuns de departe pentru a fi un loc izolat, pe gustul celor care vor să se relaxeze. Este chiar pe drumul conductei care va porni din Midville.

— Aşadar… ce vor să facă? Să cumpere proprietatea?

— Nu face parte din domeniile tale. S-a format un consorţiu de investitori pentru a cumpăra proprietatea, însă vor mai degrabă s-o închirieze şi să construiască băile pe ea, iar tu să devii investitor-filantrop, zise Turner. I-ar costa mai puţin. Şi riscurile ar fi mai mici.

— Dar ar primi şi mai puţini bani dacă are succes.

— Aşa e, fu de acord Turner. Însă casa mamei tale va fi dărâmată, pentru a face loc unei clădiri noi.

Acel sentiment ciudat de gol în faţa căruia reuşise să nu cedeze mai devreme se manifesta acum cu şi mai multă putere.

— Să fie demolată? întrebă el nedumerit.

Însă Turner nu făcu decât să ridice din umeri.

— Sau poţi să laşi casa cum e, să repari acoperişul şi s-o închiriezi din nou, ceea ce va

forţa comitetul din Hollyhock să caute alt loc unde să construiască băile. Astea sunt opţiunile pe care le ai la dispoziţie.

Opţiunile pe care le avea. Să vândă proprietatea, să o închirieze sau să o păstreze aşa.

— Pare simplu, răspunse Ned, cu un aer nonşalant. Nu înţeleg de ce m-ai obligat să vin la ţară preţ de două săptămâni pentru o decizie pe care aş putea să o iau în două zile.

— Dacă-ţi aminteşti bine, balul dat de Lady Brimley e unul dintre motive, zise Turner sec. Dar, dacă ţi-e aşa uşor să iei o hotărâre, ia-o. Şi ne putem întoarce liniştiţi la Londra.

Da, alegerea părea uşoară. Dar nu era deloc aşa.

Însă îşi umflă pieptul ţanţoş şi îi zâmbi cât mai fermecător cu putinţă lui Turner.

— Dacă ne întoarcem acum la Londra înseamnă că mă dau bătut, nu? Şi nu pun niciodată cărţile pe masă, Turner. Mereu joc până la sfârşit.

— Dacă luăm în consideraţie şansele slabe din Hollyhock şi rangul tău la Puffington, sfârşitul tragic se va petrece mai devreme decât crezi, zise Turner şi se opri.

Vedeau acum casa şi, ca ieri, se strânsese o mulţime de femei cu volănaşe şi fundiţe să-l întâmpine pe „conte”.

Totuşi, lăsând fanfaronada la o parte, Ned ştia că nu putea să-şi intre acum în rol. Nu putea

zâmbi şi să încerce din răsputeri să le facă pe doamne să uite de prostiile făcute cu o seară în urmă la cină. Acel sentiment ciudat de nelinişte nu-i dădea pace.

— O să duc caii la grajd, se oferi el, iar Turner îl privi mirat, apoi bănuitor.

— Chiar vrei să ratezi şansa de a le linguşi pe domniţe? făcu Turner, practic citindu-i gândurile lui Ned.

Dar apoi îi întâlni privirea. Ceea ce văzu în ochii lui îl făcu să nu mai fie deloc bănuitor.

— Ei bine… nici nu mă gândesc să ratez şansa de a pune un conte să-mi fie grăjdar, zise Turner cu ţâfnă, apoi descălecă de pe Abandon.

Ned făcu şi el la fel. Se dădu jos de pe iapă şi luă frâiele amândurora. Ultima persoană pe care o văzu înainte să se facă nevăzut după casă, spre grajduri, fu Turner, care ajunse lângă contesa Churzy şi o luă de braţ înainte să fie înghiţit de o mare de rochii pastel şi de atenţiile tinerelor din jur.

„Cu atât mai bine”, îşi zise. Pentru prima oară după mult timp, Ned simţea nevoia să fie singur cu gândurile sale.

Capitolul 9

Uneori poţi avea succes şi cu o carte fără

valoare.

— Aveţi grijă, strigă Phoebe, în vreme ce Rose şi Henry vociferau, încercând să se ridice ca să vadă peste porţi.

Cam asta era replica pe care o spunea iar şi iar ori de câte ori copiii erau în grajduri.

Sau prin preajma lor, îşi dădu seama. Sau afară. Sau înăuntru. Oricând erau treji, cele mai folosite cuvinte din repertoriul de guvernantă al lui Phoebe erau „aveţi grijă”. Trebuia să înceapă să se gândească la sinonime, se gândi ea, altfel copiii urmau să aibă un vocabular limitat.

— Atenţie! încercă ea, pe când Rose ţopăi până la poartă şi întinse o mână să mângâie coada calului arămiu din padoc. Calul răbdător era bătrân şi încet, obişnuit doar să tragă căruţa. Însă, indiferent de firea calului, nici unuia nu-i plăcea să fie tras de coadă.

— Domnişoară Rose, dacă o mângâi pe Sunshine pe coamă, ai grijă la coadă, o avertiză Phoebe. Dar, cum mâna fetiţei neatente se tot întindea spre crupa calului, guvernanta se văzu nevoită să se întindă şi să o apuce. Sau mai bine mergem înăuntru şi începem o lecţie de biologie şi de anatomie?

— Vreau doar să-l fac să se întoarcă, zise Rose tristă, trăgându-şi mâna.

— Da, se va întoarce şi va fi tare supărat, sublinie Phoebe pe un ton sec.

— Ne-ai spus că nu trebuie să învăţăm azi înăuntru, pentru că asta-i răsplata noastră, îi aminti Henry, căci era interesat să se uite în ochii căprui-închis ai unuia dintre caii identici de culoare castanie ai lui Sir Nathan din boxa următoare, iar acum fusese întrerupt cu ameninţarea că aveau să meargă înapoi în casă.

— Serios? se auzi o voce surprinsă de la capătul coridorului. Pentru ce sunteţi răsplătiţi?

Phoebe întoarse capul. Acolo, la intrarea în grajd, era un bărbat cu părul negru care ţinea doi cai de frâie. Se panică o clipă, gândindu-se că era contele de Ashby şi că trebuia să *discute* cu el, însă acesta mai făcu câţiva paşi, şi ea reuşi să-l vadă mai bine în lumină.

— O, domnule Turner, zise ea cu asprime, mascând orice semn de uşurare.

Chiar dacă nu era contele, tot nu trebuia să o vadă pe guvernantă cu un aer detaşat în preajma copiilor.

— Henry, uită-te! E ăla drăguţ! Interesul lui Rose pentru coada lui Sunshine dispăru complet când o luă la fugă înspre domnul Turner ca să se uite vrăjită la armăsarul impresionant de un maro atât de închis, că era aproape negru. Calul tropăi un pic în faţa fetei, însă domnul Turner îl linişti după ce puse o mână sigură pe el.

— Păi… începu Phoebe repede, nu sunt răsplătiţi. O să facem o lecţie de fiziologie.

— Da? întrebă Henry.

— Ce-i aia? făcu Rose, întorcându-şi capul.

— Fiziologia e studiul fiinţelor vii şi al modului în care funcţionează, răspunse Phoebe cu o răbdare evidentă. Iar azi vom studia caii. Pi… picioarele din faţă sunt legate de… la om ar fi de umăr…

— E humerusul, răspunse domnul Turner în locul ei.

— Serios? făcu ea, întâlnindu-i imediat privirea. Îşi duse mâna la propriul braţ fără să-şi dea seama. Dar la oameni humerusul este aici sus.

— Da, dar la cai e practic umărul.

— Dar atunci unde e articulaţia? întrebă ea fascinată. Mă refer la piciorul din faţă al calului.

— E ca la palmă: articulaţia e încheietura, îi răspunse el. Corpul animalelor e diferit de-al oamenilor.

— Domnişoară Baker, ne-aţi spus că nu trebuie să mai învăţăm azi, o avertiză Rose. Toate lucrurile astea nu par uşor de învăţat.

— Ei bine, poate că e ceva ce *eu* am vrut să învăţ, îi răspunse ea calm. Sau poate fratele tău ar vrea să afle.

Henry părea într-adevăr atent şi răbdător, dar Rose nu avea natura contemplativă a fratelui ei. I se promisese că avea să fie lăsată să admire caii şi exact asta voia să se întâmple.

— Dar cum rămâne cu răsplata noastră? stărui Rose.

— Şi pentru ce, mă rog? întrebă domnul

Turner în vreme ce îi dădu grăjdarului ambii cai pe care îi adusese în grajd.

Rose urmări cu privirea armăsarul superb al contelui pe când era dus să fie ţesălat, spălat şi hrănit.

— Te rog să-i dai lui Abandon doar ovăz şi morcovi!

Văzu cum se uita grăjdarul la el – apoi văzu şi privirea lui Phoebe.

— Păi… contele preferă o anumită dietă pentru calul lui.

Phoebe încuviinţă. Nu mai erau nevoiţi să poarte o discuţie căci Rose se apucă să ţopăie şi răspunse nerăbdătoare la întrebarea pe care Turner o pusese a doua oară.

— În după-amiaza asta nu facem lecţii pentru că ieri m-am descurcat atât de bine la examinare!

— La examinare? repetă, uitându-se la ea.

— Da, înainte de cină, zise Phoebe. Copiii îi spun „examinare”.

— Înţeleg de ce, răspunse domnul Turner cu asprime. Vă meritaţi după-amiaza liberă. Şi… cum de ai ştiut cât face treisprezece ori treisprezece?

Dar Rose ridică pur şi simplu din umeri.

— Mi-am dat seama.

— Ei bine, zise domnul Turner clipind. Asta e…

O, Doamne, ce voia să spună? Până la urmă, el nu ştiuse răspunsul. Să se enerveze că o fată îl întrecuse? O fată?

— Eşti tare isteaţă, isprăvi el, şi de această dată Phoebe nu îşi putu ascunde uşurarea.

— Mulţumesc, zise Rose, şi tot chipul i se lumină.

— Dar, dacă nu mai înveţi altceva în după-amiaza asta, ce-o să le spui părinţilor tăi la „examinarea” de diseară?

Celor doi copii le căzu faţa, şi îşi aduseră aminte de ce-i aştepta.

— Ne-am decis deja ce am învăţat azi, nu, copii? îi îmboldi Phoebe. Rose a făcut tabla înmulţirii până la douăzeci în dimineaţa asta, aşa cum i s-a cerut.

Rose încuviinţă fericită din cap, ca şi cum *chiar* învăţase ceva astăzi.

— Henry, tu ce-ai învăţat?

— Că osul braţului e amuzant.

Phoebe reuşi doar să clipească. La fel făcu şi domnul Turner.

— De unde ai învăţat asta? îl întrebă ea.

— De la tine. Ai zis că e amuzant, răspunse Henry. Apoi schimbă subiectul cu viteza unui copil îndrăzneţ: Pot să mă duc cu Rose să vedem cum ţesală caii?

Phoebe îi aruncă o privire domnului Turner, care părea o stană de piatră. Ochii lui negri îi căutau pe ai ei, ca să ia o hotărâre.

— În regulă, dar să nu îl încurcaţi pe Revin, grăjdarul.

Copiii o zbughiră în celălalt capăt al

grajdurilor, unde calul contelui şi al domnului Turner îşi luau cina.

— Aveţi grijă, strigă ea după ei. Adică să fiţi atenţi! Să nu faceţi boacăne!

— Prudenţi? o ajută domnul Turner.

— Prudenţi, zise ea, încuviinţând din cap. Va trebui să mă folosesc de acest cuvânt.

Şi apoi… tăcere.

Rămaşi singuri în colţul îndepărtat al grajdurilor, stânjeneala care devenise evidentă în discuţiile domnului Turner cu copiii se răsfrângea acum asupra ei. Ce să-i spui secretarului unui conte? Mai ales contelui de Ashby?

Din fericire, nu fu nevoită să înceapă o discuţie sau să inventeze o scuză ca să se alăture copiilor, pentru că domnul Turner sparse gheaţa:

— Fetiţa e tare inteligentă. Şi mai bună la matematică decât mine.

Phoebe se relaxă.

— E mai isteaţă decât i s-a spus. Şi fratele ei la fel, dar este mai liniştit.

— De unde ştii atât de multe despre fiziologia oamenilor? o întrebă pe un ton familiar. Mă refer la humerus şi la toate alea.

Phoebe începu să-şi depene povestea.

— Înainte, am fost guvernanta unei fetiţe foarte interesate de biologie. Am pus să-i fie aduse cărţi pe acest subiect până când mama ei a hotărât că o domnişoară nu trebuie să ştie aşa ceva. Se uită pieziş la el. Dar tu de unde ştii atâtea

despre fiziologia cailor?

El zâmbi strâmb. Phoebe nu se putu abţine să nu se holbeze la el. Dintr-un anumit motiv, inima începu să-i bată un pic mai tare când văzu acel surâs strâmb şi ciudat de fermecător.

— Un prieten de-al meu de pe front e doctor. I-am pus o mulţime de întrebări plictisitoare cât aşteptam să intrăm în luptă. Din moment ce nu reuşeam nicicum să învăţ denumirile latineşti ale oaselor corpului uman, m-a învăţat, în schimb, oasele cailor. Se pare că Phoebe nu reuşise să ascundă ce simţea cu adevărat, pentru că el se grăbi să explice: îmi plăceau caii, era mai uşor să învăţ aşa. Şi chiar mi-a fost uneori de ajutor. Odată, am pus pariu cu un duce… Se opri o clipă şi tuşi. Mă rog, cu… Cus… Grăjdarul-şef al unui duce şi am reuşit să numesc mai multe părţi ale calului decât el. Am câştigat câţiva şilingi în urma pariului.

— Mi se pare că eşti un jucător împătimit, îi reproşă ea pe un ton sever, iar expresia îi deveni din nou rigidă.

Acea trăsătură părea firească la cineva care lucra pentru contele de Ashby, se gândi ea plină de resentimente. Dar nu şi la bărbatul acesta aparent politicos şi cam stânjenit, cu un zâmbet strâmb.

— Nu joc niciodată mai mult decât îmi permit să pierd, zise el ridicând din umeri. Şi oricum nu pierd niciodată.

— Ai grijă, domnule Turner, îi zise ea cu severitate, pe cel mai nimerit ton de guvernantă. Oricine mai pierde un pariu în cele din urmă. Şi, de obicei, când nu-ţi poţi permite să pierzi.

Măcar atâta învăţase de la tatăl ei.

— Eu nu, îi zise el zâmbind. Dar se ascundea ceva în spatele acelui surâs. Ceva ciudat şi presant. De parcă se străduia să creadă şi el ce spunea şi, prin urmare, să facă să fie adevărat.

Bărbatul acesta care zâmbise atât de larg când se întâlniseră prima dată pe câmp de crezuse că aveau să-i cadă dinţii nu mai părea acum aşa sigur pe el. Voioşia de atunci era acum alimentată de o voinţă pură.

Poate că stătuse prea mult să contemple acel zâmbet. Se uitase prea curioasă la chipul lui, căci în curând privirea lui deveni precaută. Zâmbetul i se topi.

— Am… ceva între dinţi? o întrebă zâmbind, incredibil, în tot acest timp.

Iar *asta o* făcu să râdă. Aproape.

— Nu, îl asigură.

Dar nu putu să-şi ascundă amuzamentul din glas. Ştia că obrajii erau în pericol să lase loc unui zâmbet sau, Doamne fereşte, să facă gropiţe.

Guvernantele nu aveau gropiţe.

Dar era plăcut. Era atât de plăcut să stea aici cu cineva într-o tăcere oarecum stânjenitoare. De obicei stătea singură… Avea un rang prea mare pentru servitori şi prea mic pentru familie. Era în

afara tuturor.

Dar la fel era şi secretarul acesta ciudat, cu zâmbetul lui pieziş şi cu teama că avea ceva între dinţi.

O, Doamne! Iar simţea că îi venea să zâmbească.

— Păi… începu ea, tuşind ca să-şi ascundă jena. Domnule Turner, mereu încurajezi copiii să facă lucruri pe ascuns?

— Cum adică să-i încurajez? întrebă el, iar zâmbetul îngheţat i se topi, nedumerirea luându-i locul.

— Îi vezi că au o după-amiază liberă şi nu faci nimic? îl întrebă ea, nereuşind să-şi ascundă umorul sec.

Da, cel mai nimerit era să-şi acopere stinghereala cu puţin umor.

Şi asta învăţase de la tatăl ei.

Şi avea voie, nu-i aşa? Până la urmă, nu era un oaspete propriu-zis, nu părea genul care să se ducă valvârtej la Lady Widcoate şi să-i dezvăluie că guvernanta avea simţul umorului. Sau lui Lord Ashby.

Fir-ar să fie – trebuia să încerce să nu-i iasă din minte că era omul lui Lord Ashby. Dar părea să uite atât de uşor. Deodată, limba prea ascuţită şi răutatea păreau să fie un risc prea mare.

Dintr-odată, totul se transformase într-un joc riscant.

— A, la asta te referi, domnişoară Baker!

răspunse domnul Turner pe un ton ce-l imita pe al ei. Ei bine, găsesc că, dacă cei mici sunt încurajaţi să facă lucruri pe ascuns, de obicei devin mai infami când cresc.

— Şi vrei să încurajezi această… infamie, domnule Turner.

— Desigur! strigă acesta. Lumea are mare nevoie de asemenea oameni. Gândeşte-te! Toţi oamenii ăia decenţi care se poartă frumos unii cu ceilalţi… Nimic n-o să se înfăptuiască vreodată aşa!

— Da, uneori e nevoie de oameni infami pentru ca societatea să progreseze.

— Exact. Şi ce norocoşi sunt Rose şi Henry că au o guvernantă pricepută în a face lucruri pe ascuns.

— Poate că, atunci când nu vor mai avea nevoie de mine, ar trebui să le fii dumneata îndrumător, i-o întoarse ea, muşcându-şi obrazul pe interior ca să nu zâmbească. Se pare că le înţelegi şiretlicurile.

— O, nu, zise el scuturând din cap. Nu sunt… potrivit pentru copii, în general.

Ea se încruntă şi îşi îndreptă privirea înspre Rose şi Henry, care se uitau de la o distanţă sigură cum era ţesălat Abandon. Se pare că Kevin, grăjdarul, îi prevenise, aşa că amândoi stăteau în boxa goală din faţă. Dar simţea că Rose voia cu tot dinadinsul să o ia la fugă şi să atingă calul.

— Nu? Dar te-ai descurcat cu Rose şi cu

Henry. Pe urmă îşi aminti cum se încordase când Rose se apropiase pentru a face numărătoarea şi cât de scump fusese la vorbă. Deşi eşti cam rigid, domnule.

— Sincer să fiu, n-am mai petrecut timp cu copiii de când eram eu însumi mic.

— Serios? Se întoarse spre el. Nu e atât de greu. Sunt doar oameni mai scunzi care mai trebuie să tragă când şi când un pui de somn. Sunt la fel ca noi. Şi nu se descurcă la matematică.

El râse. Un râset pe înfundate, mulţumit.

— Ei bine, se pare că eşti mai iute la asta, domnişoară Baker.

Chiar atunci, Rose profită de prilej, căci grăjdarul era ocupat cu spatele calului, şi o zbughi înainte, întinzându-se să atingă grumazul strălucitor al lui Abandon.

— Rose! strigă Phoebe, vocea nemaifiindu-i jucăuşă, cum rar era, ci severă ca a unei guvernante. Ce ţi-am zis eu ţie?

— Să am grijă? se auzi glasul trist al unei fetiţe care încerca să scape neprinsă. Şi am?

Dar grăjdarul auzise şi el vocea lui Phoebe şi se întorsese, gonindu-i pe copii îndărăt.

— Domnişoară Baker, ştiţi că Lady Widcoate a zis că Rose şi Henry sunt prea mici să vină aici, zise Kevin, în vreme ce Phoebe se duse iute spre el. Amândoi am da de bucluc…

— Da, ai dreptate. Întoarse capul şi se miră când îl văzu pe domnul Turner lângă ea. O urmase

până în partea din faţă a grajdului. O, domnule Turner, trebuie să ne scuzi. Caii noi, mai ales Abandon, s-au dovedit a fi o ispită prea mare.

— Într-adevăr, fu el de acord.

— De obicei, sunt doar trei – Sunshine pentru căruţă şi cei maro pentru trăsură, îl lămuri ea.

Pentru Rose un armăsar pursânge în grajdul care arăta ca un templu grecesc în ruină de la Puffington Arms era asemenea unui inorog.

— Nimeni nu călăreşte? întrebă domnul Turner nedumerit.

— Lui Sir Nathan îi plăcea cândva, dar se pare că a ajuns la o vârstă…

— Şi, când zici vârstă, te referi, de fapt, la talie, replică el şi zâmbi afectat.

— … La care nu se mai simţea confortabil pe un cal, isprăvi ea scurt şi la obiect. Oricum, cred că a venit vremea ca micuţii să se pregătească pentru seară.

Rose şi Henry oftară din toţi rărunchii, dar veniră spre domnişoara Baker, căci li se decisese soarta.

— Prea bine, zise el şi făcu o plecăciune. Bănuiesc că ne vedem diseară înainte de cină.

— Cred că da, îi răspunse.

Phoebe se pregătea să iasă cu copiii din grajd, când, deodată, se opri. Când Turner spusese că aveau să se vadă înainte de cină – pentru „examinare” –, îşi aminti de cea din seara trecută şi ce făcuse el atunci. Şi cât de bun fusese

cu ei.

Şi ce consecinţe puteau exista acum.

— Păi, domnule Turner, începu ea, muşcându-şi buza. Să îţi dau un sfat.

El păru un mic mirat, dar zise:

— Desigur.

Făcu un pas spre el şi vorbi încetişor, sperând ca Rose şi Henry să nu audă:

— Ar trebui să fii… mai cu băgare de seamă în preajma lui Lady Widcoate.

— Abia acum îmi spui asta? zise el, zâmbind slab, dar apoi văzu că ea vorbea serios. De ce mă sfătuieşti aşa ceva?

— Seara trecută, când i-ai provocat pe Sir Nathan şi pe… pe conte să răspundă dacă ştiu rezultatul… Lui Lady Widcoate nu-i place deloc o asemenea aroganţă. Mai ales din partea…

Lăsă vocea să i se stingă, sperând ca el să înţeleagă.

— Eu… eu n-am vrut să fiu arogant, răspunse domnul Turner. Îmi voi cere scuze.

— Nu! Asta nu va face decât să îi atragă atenţia, şi va fi convinsă că ai insultat-o.

— Dar mi-ai spus că s-a simţit jignită.

— Da. Şi te previn că trebuie să fii atent. S-ar putea să se… Căută cuvântul potrivit… Răzbune.

— De ce Dumnezeu să facă aşa ceva? ripostă el. Apoi spuse deodată pe un ton sever: A mai reacţionat vreodată aşa?

— Nu, se grăbi Phoebe să-l asigure. Dar sunt

angajata ei de un an şi ştiu cum e.

— Şi cum e?

Phoebe îşi ţuguie buzele.

— E ca una dintre fetele de la şcoala doamnei Beveridge, unde cel mai mic reproş făcut de o altă fată s-ar solda cu un război în toată regula. Uneori fetele alea nu pot scăpa de spiritul teatral din anii de şcoală.

El îşi dădu capul într-o parte şi căzu pe gânduri. Dar, când vorbi, nu făcu referire la Lady Widcoate şi nici la atenţionarea guvernantei.

Nu, era vorba despre cu totul altceva.

— Şcoala doamnei Beveridge nu e lângă Southampton? o întrebă el. Ai predat acolo?

— Nu, îi răspunse ea grijulie. Am fost elevă.

El ridică dintr-o singură sprânceană, şi pe Phoebe o trecu un fior. O, Doamne, oare dezvăluise prea mult?

— Oricum, ziua bună, domnule Turner, zise ea, răsuflând grăbită. Haideţi, copii!

Se întoarse pe călcâie şi ieşi repede din grajd, cu Rose şi Henry dând repede din picioarele lor mici, ca să ţină pasul.

De abia după cincizeci de metri se simţi în siguranţă cât să încetinească. Pentru numele lui Dumnezeu, Rose şi Henry aproape fugeau pe lângă ea. Dar îi era tare greu să se liniştească.

Îi dăduse de gândit acel interes din vocea lui. Sprânceana ridicată. Oare el, secretarul contelui de Ashby, făcuse legătura între numele şcolii

doamnei Beveridge şi numele ei şi îşi dăduse seama cine era?

Voia doar să rămână incognito. Voia doar să treacă mai repede aceste două săptămâni şi să nu lase dispreţul şi ura care o mistuiseră prea multă vreme să preia controlul asupra ei.

Astăzi riscase, prin simplul fapt că fusese drăguţă cu domnul Turner.

Şi pierduse.

*

Ned mai zăbovi în grajd după ce ciudata domnişoară Baker plecase valvârtej, ca un general care îşi conduce soldaţii-copii în bătălie. Şi se pare că stătuse nemişcat suficient de mult încât să-l facă pe grăjdar să se îngrijoreze.

— Ăă, domnule Turner? întrebă grăjdarul, iţindu-şi capul de după Abandon. Sunteţi… bine?

— Da, desigur, răspunse el, încuviinţând din cap.

— Vă întreb pentru că staţi în balegă.

— Ah!

Ned se uită în jos la picioarele lui. Da, după ce făcuse doi paşi după plecarea domnişoarei Baker, călcase într-o balegă proaspătă, verde şi moale.

Danson avea să o ia razna.

Şi apoi îşi aminti că nu îl avea pe Danson la dispoziţie.

— Pfui, scoase el un sunet gâtuit pe când se trăgea într-o parte. Măi, omule, nu poţi să întreţii mai bine grajdul?

Grăjdarul nu făcu decât să ridice din umeri.

— Riscurile meseriei. Sunt singurul îngrijitor de aici.

Ned îşi miji ochii.

— Şi singurul bărbat?

— Acum da, răspunse Kevin. De ce să-i suporţi pe soţii Widcoate când e o mină la o distanţă rezonabilă, unde se oferă salarii bune?

— Şi atunci de ce mai eşti aici? Ned ridică din sprâncene. Ţi-e drag de cineva? Poate de domnişoara Baker?

Kevin zâmbi cu tristeţe.

— Nu. Nu poci să cobor în mină. Nu-mi place în locuri strâmte. Devin neliniştit.

Ned înclină din cap în semn de înţelegere.

— În plus, domnişoara Baker e prea strictă pentru gustul tău? îl tachină el.

Kevin scutură din cap.

— Aş asculta de sfatul domnişoarei Baker dacă aş fi în locul dumitale.

— Serios?

— E cea mai bună guvernantă la care puteau să spere copiii. Stă cu ei de un an şi le merge mai bine. Dacă e sau nu pricepută, asta nu ştiu. Şi nici nu ştiu cum de se descurcă cu Lady Widcoate. Poate că din dragoste pentru copilaşi, veni răspunsul. Are o slăbiciune pentru ei. De pildă,

ştie că nu trebuie să vină în grajd, pentru că doamna e de părere că sunt încă prea mici. Dar fata aia-i zărghită rău, aşa că încalcă regulile. Nu mă deranjează aşa tare, dar ar fi fost bine să am parte de mai mult ajutor, ca să pot sta cu ochii pe ei şi să-i învăţ despre cai cum trebuie.

„Încalcă regulile.” Un mic zâmbet începu să i se lăţească pe faţă, şi ignoră complet mirosul de balegă de la picioarele lui. Începea să-i încolţească o idee în minte. O idee care ar schimba cu totul întreaga călătorie la Hollyhock.

Se simţise bine cu domnişoara Baker, nu-i aşa? Schimbaseră câteva vorbe, dar fusese uşor. Nu se chinuise să-i atragă atenţia, cum făcea cu celelalte femei din casă. Şi, preţ de câteva clipe, fusese uşurat să nu se mai gândească la casa mamei lui şi la viitorul incert al acesteia, pe care îl resimţea ca pe o povară.

Şi mersese la şcoala doamnei Beveridge.

Era unul dintre cele mai bune pensioane din ţară pentru tinerele femei de calitate.

Ştia de şcoală doar pentru că Lady Brimley, ultima sa cucerire – de care uitase ciudat de uşor în ultimele două zile – vorbea neîncetat despre ea. Încerca să o bage şi pe fiica ei, şi se părea că multă lume voia asta şi că trebuia să ai relaţii pentru a reuşi.

De fapt, se gândi el şi se încruntă, nu îi pomenise oare Lady Brimley ceva de şcoala doamnei Beveridge în noaptea când îşi

consumaseră relaţia? Cum că unul ca el, care făcea parte din acea lume, putea să îşi exercite influenţa chiar şi în locuri unde nu mai fusese niciodată?

Doamne sfinte! Oare… oare Lady Brimley începuse o relaţie cu el ca să primească o recomandare? Ca să intre fiica ei la acea şcoală?

Dar această revelaţie personală şi neplăcută fu umbrită de situaţia actuală.

Şi situaţia era că, potrivit condiţiilor pariului, domnişoara Baker era o femeie pe care o putea cuceri.

Dacă studiase la şcoala doamnei Beveridge, domnişoara Baker provenea, cu siguranţă, dintr-o familie bună. Adică nu era vreo orfană, o copilă pierdută care ajunsese în situaţia actuală din cauza unor probleme. Nimic nu putea schimba acest lucru, oricare ar fi fost nefericitele împrejurări care o făcuseră să ajungă guvernantă.

Era exact genul de persoană pe care Turner ar fi curtat-o şi, aşadar, potrivită pentru Ned, care era în pielea lui Turner.

Da, domnişoara Baker nu ar fi fost niciodată prima sa alegere. Era slabă ca un ţâr, colţuroasă şi rigidă. Rochia din lână cenuşie pe care o purta – de fapt, singura cu care o văzuse îmbrăcată – era practic o armură. Până la gât, rigidă, groasă, oferind protecţie.

Însă, dintr-un motiv sau altul, făcuse o glumă cu o zi în urmă pe scări – şi o văzuse în altă

lumină.

„Încalcă regulile.”

Apoi astăzi lăsase un pic armura să cadă (nu la propriu, desigur, ar fi observat) şi dăduse frâu liber umorului ei sec. Vorbiseră – se tachinaseră! — cu lejeritate.

Şi zâmbise.

Încercase din răsputeri să se abţină, să îşi păstreze chipul placid şi banal. Într-adevăr, cu părul şi cu sprâncenele de un blond-deschis, era absolut comună, dar, când zâmbea… ceva se trezea la viaţă. Avea pometi. Avea energie.

Avea gropiţe în obraji.

Şi, când te gândeai că la Hollyhock păreau să fie numai hoaşte, iar Ned reuşise să se izoleze de alte femei din Puffington Arms, domnişoara Baker era cea mai bună şansă.

— Domnule Turner? îl întrebă din nou grăjdarul. Ţinea acum frâiele lui Abandon, gata să-l ducă în boxă. O să mai staţi aici ca o statuie multă vreme? Aşa împietrit în mijlocul drumului?

— Nu, răspunse Ned, lăsând deoparte gândurile. Planurile. Nu, trebuie să mă pregătesc de cină.

În vreme ce ieşea ţanţoş din grajd, simţi mirosul care venea de la pantofi. La naiba, stătuse afară toată ziua şi mai şi călărise. Trebuia să facă o baie dacă voia să fie prezentabil seara, atunci când avea să o vadă din nou pe domnişoara Baker. Şi să înceapă să o curteze.

Apoi îşi aminti.

Apa din cadă. În care se bălăceau acum Rose şi Henry Widcoate.

Indiferent de cum mirosea, Ned nu mai avea de gând să facă *asta* din nou.

Era un iaz mai departe de Puffington Arms, dacă îşi amintea bine. Unul în care ajungeau bile de popice, dar care părea curat.

Cu siguranţă mai curat decât apa de baie.

Îl trecu un fior – soarele cobora pe cer, şi seara se făcea mai frig. Dar trebuia să se mulţumească şi cu atât – la fel ca în cazul domnişoarei Baker.

Capitolul 10

Nu-ţi lua niciodată ochii de la cărţile din mână – se pot schimba cât ai bate din palme.

Ned coborî în salon exact la timp. Nici prea devreme, nici prea târziu şi mirosind a apă curată şi limpede de pârâu. Hainele de seară erau acceptabile. Poate că haina ar fi trebuit periată, dar cămaşa era îngrijită.

Le zâmbi politicos lui Lady Widcoate şi contesei Churzy. Prima îi zâmbi şi ea amabil, iar cealaltă păru să scuture din cap în semn de milă. Doamna Rye, aşa cum prevăzuse Turner, le ţinea

pe fiica ei, pe nepoată şi pe domnişoara Benson foarte departe de Ned, uitându-se cu duşmănie la el ori de câte ori îl vedea că îşi îndrepta privirea spre ea. Şi nu se întâmpla foarte des. Se nimerise ca ea să stea lângă uşă.

Doamna Rye reuşise totuşi să-şi ducă pupilele să se gudure pe lângă Turner, care era în apropiere, încolţit de Sir Nathan. Ascultau cu atenţie, se aplecau să audă mai bine (iar domnişoara Clara Rye se sprijinea – sau poate era împinsă în faţă de domnişoara Minnie) în vreme ce Sir Nathan îl asalta pe Turner cu întrebări despre cum i se păruse oraşul, şi dacă ar vrea să meargă la vânătoarea a doua zi, şi, da, ce părere avea despre propunerea primită?

Turner pară majoritatea întrebărilor înclinând din cap spre Ned şi spunând:

— O, domnul Turner se va uita peste propunere, ştiţi că… Şi Ned doar zâmbea. Aştepta.

Însă în scurt timp uşile de la camera de zi se deschiseră, şi Lady Widcoate începu să le facă semn tuturor să meargă într-acolo. Nici domnişoara Baker şi nici copiii nu veniseră pentru „examinare”.

— Mă scuzaţi, zise el, iar ceilalţi îl priniră cu privirea. Dar copiii? O să… coboare?

Lady Widcoate se uită din ce în ce mai iritată la el, iar pe frunte îi apăru o linie subţire, semn că era furioasă.

— *Domnule* Turner, dacă ţineţi morţiş să

aflaţi, copiii…

— Henry tuşeşte puţin, sărăcuţul. Uimitor, dar contesa Churzy termină ideea surorii sale. Apoi veni uşor spre el, printre musafiri, ca să ajungă să-l ia de *braţ.* Domnule Turner, îmi faceţi favoarea de a mă însoţi până la masă? îl rugă ea, uitându-se la el cu ochii ei căprui. Mi se pare că nici nu ne cunoaştem prea bine.

Uimit, Ned îi aruncă lui Turner o privire triumfătoare. *Aşa* mai mergea. Poate că Turner făcuse sau spusese ceva care să o jignească pe încântătoarea Leticia în puţinul timp de când se întorseseră, iar acum femeia aborda pe cineva mai demn de ea…

Dar nu. Zâmbetul nu i se citea în priviri. Şi, din punctul ei vedere, numele lui nu avea „conte” în faţă. Şi era genul care umbla după aşa ceva, chiar dacă Turner refuza să priceapă asta.

— Trebuie să scuzi copiii, zise contesa Churzy în şoaptă, pe când era condusă la cină. Guvernanta lor a trimis vorbă că Henry nu se simte bine. Sora mea ezita între a sta la căpătâiul lor şi a întreţine oaspeţii. De aia e şi mai prost dispusă.

Se gândi că Lady Widcoate ezita dacă să închidă camera copiilor ca să nu se răspândească infecţia sau să o dojenească pe domnişoara Baker. Cel mai plauzibil era că se întâmplaseră ambele lucruri.

— Ce ghinion, zise Ned, zâmbindu-i cât mai

curtenitor posibil contesei Churzy. Sunt doi copii minunaţi. Sper că nu se îmbolnăvesc des.

— Din ce am înţeles, se întâmplă destul de rar, răspunse ea. Dar guvernanta a insistat ca Rose şi Henry să nu vină în seara asta. Pentru binele ei, sper că vor putea fi aduşi mâine.

— Într-adevăr, fu de acord Ned, deşi poate cu un entuziasm cam exagerat. Şi nu cred că ar fi deloc bine pentru domnişoara Baker.

Contesa Churzy se întoarse apoi spre el, cu o sclipire în ochi.

— Domnule Turner, cred că noi doi ar trebui să fim prieteni. Cred că ne vom fi de folos unul altuia. Aş putea să vă spun tot felul de lucruri despre Hollyhock, despre propunerea oraşului şi despre *oricine* sunteţi interesat. Şi dumneavoastră aţi putea să-mi spuneţi tot soiul de lucruri despre…

— Ashby? o ajută el să termine.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, îl ştiţi mai bine ca oricine.

Ned ridică dintr-o sprânceană când auzi asta.

— Contesă, să fiţi că sigură că ştiu mai multe decât credeţi.

*

Cina se dovedi mai reuşită decât cea din seara precedentă, măcar de asta putea fi Ned sigur. Din moment ce era o discrepanţă clară între

numărul bărbaţilor şi cel al femeilor, iar numărul total de persoane era mic, Ned ştia că urma să aibă alături măcar pe cineva care avea să-şi dorească să fie oriunde altundeva. Astăzi era doamna Rye. Aceasta îi aruncă o privire duşmănoasă şi se întoarse cu spatele la el, devenind un perete între el şi domnişoara Minnie, aflată pe partea cealaltă. Din fericire, Ned era încântat că nu interacţiona prea mult. Până la urmă, avea o alternativă – banala domnişoară Baker urma să cedeze farmecului său, şi Turner avea să fie ca lovit de trăsnet.

Se putea folosi de orele petrecute la cină contemplând-o pe guvernantă. Dar cum să o curteze? Poate să se concentreze asupra copiilor, pentru a o face interesată? Desigur, nu se simţea foarte în largul lui cu copiii. Dar în timpul ei liber? Oare guvernantele aveau timp liber? O după-amiază liberă? Oare putea aştepta atât de mult ca să o întâlnească din întâmplare?

Deşi ar fi fost încântat să-şi petreacă astfel timpul, din nefericire Ned era aşezat în stânga lui Sir Nathan, ceea ce îl constrângea să schimbe două vorbe cu el.

Şi, cum era de aşteptat, discuţia se învârtea doar în jurul băilor.

— O să fie mai impozant decât ce e la Bath! Sau la Carlton House, din Brighton!

Dat fiind că Bath era un oraş renumit pentru băile sale, iar Carlton House fusese o sursă de

venit decenii întregi, până când regele o abandonase pentru a reconstrui palatul Buckingham şi a-l face palatul său oficial, afirmaţiile lui Sir Nathan despre grandoarea băilor de la Hollyhock erau cel puţin îndoielnice. Dar nu puteai să nu observi cât de entuziasmat era.

Da, Sir Nathan reuşise să-şi ţină încântarea în frâu mai toată seara, dar, pe măsură ce mâncărurile erau servite şi vinul curgea nestăvilit, devenea din ce în ce mai exuberant.

După ce li se luară din faţă şi farfuriile cu carne de oaie, fu servit desertul. Şi putea doar să spere că masa avea să se termine fără ca Sir Nathan să promită că regele însuşi avea să fie prezent la ceremonia de deschidere a staţiunii balneare.

— Hanul din Hollyhock va fi nepotrivit pentru musafirii de vază care vor veni – mă refer la duci şi ducese. Aşa că m-am gândit să construim nişte căsuţe drăguţe în partea dinspre oraş a Puffington Arms, pe care să le închiriem în timpul sezonului.

— Şi eu o să le decorez! adăugă Lady Widcoate din cealaltă parte a mesei. Reşedinţe pentru duci! Poţi să-ţi imaginezi? O, Doamne, sper să vă placă desertul din seara asta – bucătarul l-a pregătit special. Ne va servi tartă cu mure. Sper că nu vă deranjează, dar am luat murele din tufişurile de pe proprietatea mamei dumneavoastră, zise ea, apoi privirea îi căzu

asupra lui Ned şi adăugă: Sper să vă placă în mod special, domnule Turner.

— Talentul soţiei mele pentru ornarea tartelor mai că îl depăşeşte pe cel pentru decorarea căsuţelor. Sir Nathan îi făcu cu ochiul soţiei sale, făcând-o să chicotească înainte de a se concentra din nou asupra lui Turner şi asupra contesei, care stăteau în stânga şi în dreapta ei.

Talentul la decoraţiuni al lui Lady Widcoate se putea vedea peste tot (camera de zi avea un cămin atât de mare şi acoperit cu pergamente, că acoperea un întreg perete în spaţiul destul de mic, şi se părea că servitorilor le era destul de greu să se mişte pe acolo), motiv pentru care Ned era oarecum îngrijorat de cât de ornamentate aveau să fie tartele care urmau să fie aduse.

Dar învăţase în ultimele douăzeci şi patru de ore să se abţină (oricum nu voia să o înfurie pe Lady W, care părea să nu aibă nimic cu el, în ciuda tuturor semnelor de rău augur) şi să schimbe subiectul discuţiei.

— Există sezon pentru băi? îl întrebă Ned pe Sir Nathan.

— Desigur! răspunse el. Şi Brighton, şi Lyme au.

I se puse tarta în faţă. Era încântat de faptul că era o construcţie simplă compusă din mure, zahăr şi crustă. Chiar mirosea foarte bine şi îi aducea vag aminte de ceva.

— Da, dar alea sunt staţiuni balneare la mare.

Vremea e schimbătoare acolo, continuă el, ridicând furculiţa. Făcu abstracţie de privirea inexpresivă a lui Sir Nathan şi continuă, amintindu-şi să vorbească prudent. Iertaţi-mă, dar o staţiune balneară făcută din izvoare minerale nu ar avea băile în interior?

Sir Nathan se făcu un pic rozaliu la faţă, dar asta se putea datora faptului că mesteca prea tare la tarta cu mure. După ce înghiţi, flutură furculiţa în aer ca pentru a alunga vorbele lui Ned.

— Oamenii se duc la Bath în anumite perioade mai mult decât în altele. E totul trecut în propunere, domnule Turner. Apoi ridică privirea din farfurie. *Aţi citit* propunerea, nu?

Ned nu se putu abţine. Ezită, cu tarta la câţiva milimetri de gura lui.

— Desigur… începu el.

Dar apoi se petrecu al doilea miracol al serii, şi fu salvat de a doua persoană neaşteptată în acea seară.

— Domnul Turner a citit propunerea şi se pare că are anumite probleme cu ea, zise Turner pe un ton imperios, din capătul celălalt al mesei.

— Dar ce anume are împotrivă? mârâi Sir Nathan. E o afacere pe cinste şi pentru zonă, şi pentru dumneavoastră. Apoi Sir Nathan se uită cu ochii săi strălucitori şi învăpăiaţi la Ned. Şi e în interesul lui să se întâmple aşa.

Ned începu să se înroşească. Cum de îndrăznea Sir Nathan să-l intimideze? Nu mai

demult de seara trecută încercase să-l mituiască!

Urma să-i arate el cu cine avea de-a face.

— Nu vă faceţi griji, Sir Nathan, îl calmă Turner, descifrând roşeaţa de pe chipul gazdei sale mai bine decât o făcuse Ned înaintea lui. Domnul Turner e mâna mea dreaptă – vă asigur că va analiza propunerea cu toată grija pe care o are în orice aspect al vieţii sale.

Turner îi zâmbi afectat lui Ned, amintindu-i acestuia cu cât de multă „grijă” intrase în pielea lui Turner în ultimele zile.

— Ei bine, am convingerea că luarea acestei decizii necesită o perioadă de gândire şi o analiză la sânge a situaţiei. În definitiv, vom sta două săptămâni, deci contele nu va şovăi la nesfârşit, zise Ned cu prudenţă.

— Aşadar, puteţi veni la festivalul din oraş, adăugă Lady Widcoate încrezută.

Ned şi Turner se uitară unul la altul.

— Ce festival? întrebă Turner.

— Nu vă amintiţi, domnul meu? făcu Lady Widcoate râzând. Festivalul verii de la Hollyhock este cel mai important eveniment din ţinut!

— Iertaţi-mă, Lady Widcoate, spuse Ned prevăzător. Dar, dacă-mi aduc bine aminte din… corespondenţa noastră, festivalul este mult mai târziu vara.

— Păi, pufni Lady Widcoate, l-am mutat mai devreme anul acesta.

Bineînţeles că da. Pentru a-l impresiona pe

contele de Ashby. Acum, poate că Turner avea să priceapă de ce lui Ned îi plăcea mai mult la oraş.

Dar Lady Widcoate vorbea în continuare:

— … Fermierii îşi aduc cele mai bune animale şi recolte, pe care toată lumea le-a aşteptat. Iar Domnia Voastră veţi fi maestru de ceremonii!

— Da? făcu Turner înfricoşat.

— Aţi fost votat în unanimitate. Va fi o ocazie perfectă pentru locuitori să vă arate cât de încântaţi sunt.

— Le-am văzut… entuziasmul. Astăzi era foarte vizibil, spuse Turner pe un ton gâtuit.

Ce gâtuit?! Turner arăta de parcă stătea să leşine. Doamne, oare ideea de a fi preamărit la festivalul oraşului îl îngrozea în asemenea hal?

Spre deosebire de Turner, Ned îşi amintea de festivalul de la Hollyhock. Da, sigur că ştia cum era de fapt – destul de banal. Era o sărbătoare de mici dimensiuni, într-un orăşel oarecare. Dar copil fiind…

Era ceva care să te încânte. Nu i se dădea nicio însărcinare pe durata festivalului. Primea şase penny ca să cumpere prăjituri, mere sau jocuri.

Dar nu… Ned scutură din cap, dorind să uite acele amintiri. Nu avea timp de asemenea prostii. Oricum, acum îl vedea cu ochii minţii pe Turner nevoit să participe la ceremonie. Va trebui să taie panglica, să ţină un discurs şi, dacă îşi amintea bine…

— Veţi deschide balul, domnul meu! se auzi vocea domnişoarei Henrietta, ochii strălucindu-i datorită acelei veşti minunate.

— Ce bal?

— Balul verii! Invitatul special al festivalului va dansa primul dans. Şi fata pe care o alege să danseze cu el o să fie Regina verii! adăugă Henrietta. Când Minnie se uită bănuitoare la ea, pufni şi explică: Ne-a spus ieri Lady Widcoate. Erai prea ocupată să ne convingi să jucăm popice din nou ca să mai fii atentă.

— Ei bine, sunt sigur că va fi distractiv, zise Ned şi îi zâmbi Henriettei.

Ea îi zâmbi înapoi binevoitoare, dar apoi văzu încruntarea doamnei Rye şi îşi feri privirea.

— Contele e un dansator excelent. Nu-i aşa, domnul meu? Ned zâmbi înspre Turner.

Deşi avea alte talente mai rafinate, Turner nu ştia deloc să danseze.

— Pe cine credeţi că veţi alege? îl întrebă domnişoara Benson cu sufletul la gură. Desigur, nu *trebuie* să alegeţi acum…

— Sunt convins că va face o alegere înţeleaptă, domnişoară Benson, adăugă Ned, întorcându-se cu spatele. Pufni ţanţoş. Contele nu a luat nicio decizie proastă de când îl ştiu.

— Într-adevăr, adăugă Turner, mijindu-şi ochii. Şi cea mai bună hotărâre pe care am luat-o a fost să-l angajez pe domnul Turner.

Se pare că amândoi puteau să joace acest joc.

— Da? întrebă contesa Churzy politicos. Ce drăguţ să spuneţi aşa ceva.

— N-aş putea fi mai fericit, doamna mea, zise Ned cu nevinovăţie. Până la urmă, îi datorez viaţa contelui.

— Da? făcu contesa intrigată. O, dar trebuie să auzim această poveste.

— Nu cred…

Turner încercă să facă pe modestul, dar contesa se uită fix la el cu ochii ei mari şi negri care exercitau o putere aparte.

— Vă rog eu! Nouă, femeilor, ne plac poveştile de vitejie, nu-i aşa? zise ea şi se îmbufnă la perfecţie.

Ned era din nou tentat să uite că era deopotrivă inteligentă şi încântătoare, numai că avea un plan ascuns. Şi nici măcar nu se uita la el.

Turner nu avu nici măcar o şansă în faţa ei.

— Vă rugăm, haideţi să auzim! izbucni un cor de trei voci feminine mai tinere.

Şi nici doamna Rye nu protestă.

Ei bine, se gândi el cu plăcere, tarta cu mure trebuia să aştepte.

— Eram pe câmpul de luptă în Bruxelles, începu Ned, simţindu-se bine pentru prima oară în acea seară. Eu… ăă, adică contele era un tânăr ofiţer nou în regiment şi eu eram pe atunci căpitanul Turner. Încercam să apărăm un flanc, şi se trăgea în noi, iar noi aşteptam nerăbdători să se întoarcă mesagerul cu muniţia necesară…

— Nu, domnule Turner, îl întrerupse Turner încruntat. Permite-mi să spun eu ce s-a întâmplat, prietene.

Ned ridică din sprâncene, un pic mirat că fusese întrerupt. Dar Turner era conte în seara asta, aşa că acceptă.

— Eu şi domnul Turner eram în acelaşi regiment – eu am ajuns după ce se încheiase mare parte din bătălie. Tocmai împlinisem optsprezece ani şi fugisem ca un egoist de obligaţia faţă de unchiul meu îndepărtat şi mă înrolasem în armată. Dar, la două zile după înrolare, Napoleon a capitulat.

Ned se încruntă nedumerit. Turner *părea* să spună povestea corect…

— Ştiam doar să mărşăluiesc, să-mi curăţ puşca şi să mă laud că, dacă aş avea norocul să intru în luptă, aş omorî zece francezi odată. Cred că eram nesuferit, dar căpitanul nu mi-a spus-o niciodată. Turner zâmbi trufaş, şi toate domniţele râseră la presupusa lui autocritică. Apoi Napoleon a evadat de pe insula Elba, ceea ce ne-a forţat pe noi toţi să ne ducem pe câmpul acela din Belgia. Eram peste măsură de fericit la gândul că o să lupt şi eu în cele din urmă, dar adevărul e că mi-era frică. Nu-mi mai fusese niciodată atât de teamă. Dar am reuşit să ascund asta bravând, fiind binedispus şi jucând cărţi cu prietenul meu Turner aici de faţă şi cu doctorul Gray, celălalt prieten al nostru. Aşa mai uitam de instrucţii şi de

manevre şi mă gândeam doar la prezent, ceea ce a fost un mare avantaj. Turner nu se putu abţine să nu zâmbească. Am câştigat toate raţiile lor.

Minnie Rye râse şi se întinse sprijinindu-se în cot, vrăjită de poveste. Ned se uită în jur. Cu toţii erau fermecaţi. Chiar şi el.

— Bătălia a început de dimineaţă şi a durat toată ziua. Regimentul nostru – unul dintre sutele existente – era într-un flanc îndepărtat, şi primisem ordine să apărăm flancul orice-ar fi. Dar, când am început să rămânem fără muniţie, apărarea flancului a devenit… un lucru mai greu de realizat.

Aveam un mesager, un băiat nu mai mare de 14 ani – nu ştiu cum a reuşit să mintă şi să ajungă în armată, dar aveam nevoie de fiecare bărbat disponibil. Era cel mai rapid mesager de la Maraton, din Grecia. Domnul Turner – căpitanul Turner – l-a trimis înapoi să mai ia muniţie, şi sunt încredinţat că a fost convins că astfel îi dădea o sarcină mai uşoară, căci nu trebuia să fie în bătaia armelor. Dar cu siguranţă s-a rătăcit sau s-a nimerit în toiul nebuniei, pentru că l-am văzut deodată pe băiat în mijlocul câmpului. Iar muniţia noastră, salvarea noastră, era într-o desagă la pieptul lui.

Lui Ned simţi că i se face rău şi-l apucă îngrijorarea. Stomacul i se agita, iar cu ochii minţii vedea doar fumul şi pe băiat – pe nume Tom – zăcând la pământ cu membrele sale greoaie

răsucite în chip ciudat şi cu ochiul – cel care nu fusese scos din orbite de puşcă – uitându-se fix la el.

— Eu l-am văzut primul. Cu siguranţă, eram cel mai aproape. Arătam cu degetul, dar nu puteam să strig. Nu mai aveam aer, continuă Turner. Îngheţasem la marginea câmpului, şi o palmă de pământ mă apăra de gloanţe. Dacă nu luam muniţie, trebuia să o luăm la fugă pe câmp şi să ne folosim baionetele, când ceilalţi aveau gloanţe. Dar nu mă puteam mişca. Şi apoi am simţit o mână pe umăr.

Ned îi întâlni privirea lui Turner. Toţi ceilalţi din încăpere dispăruseră, şi ei doi erau din nou pe câmpul de luptă. Nebunia domnea de ambele părţi.

— Era căpitanul Turner, care nu a pregetat, ca mine. S-a dus iute pe câmp. A strigat la mine să-l acopăr şi aşa am ieşit din starea aia. Am făcut tot posibilul… *noi* am făcut tot posibilul, iar Turner a ajuns la băiat teafăr. Murise, nu mai aveam cum să-l salvăm. Dar, dacă Turner putea să ia muniţia şi să o aducă înapoi, putea salva restul regimentului.

A tăiat traista băiatului şi a eliberat-o. Apoi, în drum spre noi, i-a intrat un glonţ în coapsă, doborându-l la pământ.

Turner se opri o clipă ca să ia o gură de vin. Puteai să auzi şi musca în cameră. Începu să-şi frece piciorul fără să-şi dea seama… dar Ned fu

singurul care observă, din fericire. Toţi ceilalţi erau absorbiţi de poveste – în ochii lor strălucitori şi mari se citeau atât îngrijorarea, cât şi o teamă palpabilă.

— Apoi am avut curajul – sau prostia – să ies din poziţia mea relativ sigură şi să mă duc după Turner. Şchiopăta, chinuindu-se să se târască. Dar, deşi teama îl făcea să înainteze, rana îl încetinea. Am ajuns lângă el şi i-am luat traista. Tremuram teribil şi aveam lacrimi în ochi, şi mai că am uitat să-l iau şi pe Turner! Dar s-a rezemat de mine şi am reuşit să ne înapoiem mergând împleticit. Nu vedeam bine în faţa ochilor, aşa că Turner a trebuit să mă îndrume. Ochii mei, picioarele lui… Şi gloanţele ne zbârnâiau pe la urechi. Şi cumva ăsta a fost cel mai mare noroc. Praful care s-a ridicat de la acele gloanţe care nimereau ţărâna ne-a asigurat suficientă protecţie ca să ajungem înapoi în spatele liniilor. Ca să luptăm în continuare. Turner ridică din umeri şi zâmbi – cam cum făcea Ned când era binedispus. După ce bătălia a luat sfârşit, căpitanul Turner m-a recomandat pentru o medalie şi m-a poreclit Ned Norocosul. Restul e în cărţile de istorie.

Turner mai luă o gură de vin, dar de această dată cei din încăpere răsuflară uşuraţi.

— Ei bine, zise în cele din urmă contesa, rupând tăcerea, domnule Turner, cred că îl supraapreciaţi pe conte. Mi se pare că v-aţi salvat unul pe altul.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Ned în cele din urmă.

Avea gura iască.

— Ei bine, dacă ăsta e adevărul, atunci aşa e, i-o tăie contesa.

— Ăsta-i adevărul? întrebă domnişoara Clara cu un firicel de voce, dar complet fermecată.

— Chiar, domnule Turner, zise prietenul lui din celălalt capăt al mesei. Vă amintiţi altfel lucrurile? Sau am povestit bine?

Toţi cei din încăpere se uitau la el. Lui Ned îi venea să ţipe. Îşi dorea să îl înghită podeaua. Voia să arate spre Turner şi să-l facă mincinos, escroc şi manipulator. Dar problema era că…

— Da, ai povestit bine. Aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Atunci sunteţi amândoi demni de laudă, zise Sir Nathan răguşit.

Se clătina pe picioare şi ţinea paharul în mână ca să îi fie umplut cu vin. Un servitor veni iute şi i-l umplu.

— Pentru Lord Ashby şi domnul Turner. Pentru că au scăpat teferi din război.

— Trăiască! se auziră vocile supuse din jurul mesei, iar domniţele duseră paharele la buze.

Dar Ned nu putea să bea. Sau să mănânce. Sau să facă orice în afară de a se lăsa pradă acelui gol sufletesc care îl chinuise toată ziua.

Acelui sentiment de tristeţe.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el, ridicându-se

şi părăsind încăperea, făcând o plecăciune scurtă.

Lăsă neatins paharul cu vin şi tarta cu mure.

Ned se gândea că avea să verse.

Capitolul 11

Regulile nu se schimbă într-un joc de noroc – până la proba contrarie.

Se miră când auzi o bătaie în uşă.

Ned nu ştiuse ce să facă după ce plecase din camera de zi. Se gândise să se plimbe pe afară pe lângă iaz şi să admire stelele, dar riscul de a da nas în nas cu restul musafirilor la întoarcere era prea mare. Era ciudat, dar nu mai voia să vadă pe nimeni. Nu voia aibă pe nimeni în preajmă. *Voia* să fie lăsat singur cu gândurile sale.

Aşa că urcă la etajul al treilea, înapoi în odaia sa strâmtă şi fără căldură. Ca să fie singur cu gândurile lui.

Bănuia că trebuia să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru bătaia în uşă.

— Cine e?

— Danson, domnule, se auzi vocea oropsită a valetului.

Ned deschise uşa, şi chiar era Danson. Care avea în mână nimic altceva decât tarta cu mure.

— Am înţeles că aţi părăsit camera de zi

destul de intempestiv în seara aceasta, zise Danson şi intră în odaie.

În ton i se ghicea negreşit dezaprobarea… Chiar mai mult decât de obicei.

— Da, nu mă mai simţeam în stare să mă prefac… oftă Ned.

Glasul gâjâit al lui Danson era familiar şi liniştitor. Bărbatul puse tarta pe măsuţa de lângă actele domnului Fennick, unde era descrisă propunerea pentru staţiunea balneară şi pentru proprietatea mamei lui Ned. Se uitase cu o zi în urmă în treacăt, când se întorsese în odaie după cină, dar adormise imediat. Evitase din răsputeri să se uite în seara asta, fiindu-i teamă că acel gol din stomac avea să devină şi mai ameninţător.

— Lady Widcoate a fost profund tulburată că aţi plecat înainte să gustaţi din tarta ei cu mure, specialitatea bucătarului. A poruncit să vă fie adusă, în speranţa că… veţi simţi din nou dorinţa de a vă preface.

Danson se întoarse şi acum era în faţa lui. Se uită cu o privire nimicitoare la cum arăta Ned, din vârful cizmelor până la lavaliera pe care şi-o prinsese singur.

Expresia lui spunea totul.

— Hai, Danson, chiar aşa rău arăt? oftă Ned, nerezistând impulsului de a-şi trece mâna prin păr.

— Domnule, arătaţi de parcă aveţi purici.

Ned îşi scoase imediat mâna din păr şi o puse

pe lângă corp.

— Minunat! Fantastic! Şi eu care credeam că mi-ai curăţat hainele!

Danson nu se obosi să nege.

— Şi se pare că nu v-a ajutat cine ştie ce. Dar pe urmă privirea i se îmblânzi, şi se uită în ochii stăpânului său. Nu e neapărat de vină ţinuta dumneavoastră, aşa prost croită şi urâtă cum e, ci privirea.

— Privirea?

— Niciodată nu v-aţi priceput să vă ascundeţi sentimentele, zise Danson compătimitor. Şi de obicei nu e o problemă, din moment ce norocul e de partea Domniei Voastre şi nutriţi în general sentimente… bune.

Ned simţi cum gura i se deschide în chip de mirare.

— Poate ştiţi să citiţi oamenii, continuă Danson. Dar nu vă daţi seama cât de uşor vă pot citi oamenii. Trebuie să învăţaţi să nu mai lăsaţi să vi se vadă pe chip ce gândiţi.

Ned nu ştia ce să spună. Acel sentiment de gol sufletesc începuse în oraş, apoi la cină, în vreme ce-l asculta pe Turner istorisind varianta lui dintr-o poveste pe care Ned o spusese atât de des, că abia recunoştea adevărul versiunii altuia. Acum Danson îi spunea că toţi citiseră dezamăgirea pe chipul lui.

— Cum crezi că-i reuşeşte? întrebă el deodată.

— N-am înţeles, domnule.

— La Turner mă refer. Cum ascunde ce simte cu adevărat?

Danson se gândi un pic înainte să răspundă:

— Unii nu sunt meniţi să fie servitori. Nu apreciază claritatea şi minunăţia tradiţiei. Pufni batjocoritor. Unii sunt făcuţi să fie propriii lor stăpâni, oricât de greu ar fi. Şi să pui un om din ultima categorie în rolul primei… e nevoie de multă tărie de caracter ca să rezişti cinci ani, să zicem, cu năzuinţele neştirbite. Eu cred că îşi muşcă obrazul pe interior.

— Să-şi muşte…

— Păi asta v-ar face măcar să vă gândiţi la altceva.

Da, cu acelaşi efect. Şi deloc plăcut.

— Poate vă va ajuta să nu păreţi plin de purici. Cercetă din nou chipul angajatorului său. Deşi o să vă iau hainele pentru mâine şi o să mă asigur că vor fi spălate astă-seară, domnule.

— Să-ţi reamintesc că ţi-am poruncit să nu faci nimic din ce ar putea da în vileag pariul? Şi că, dacă o faci, pierd?

Ned îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu veţi avea nicio şansă să câştigaţi dacă nu sunteţi prezentabil, îi răspunse cu răceală Danson. Şi să fiu al naibii dacă pot îndura ca ţinuta cuiva de care am grijă să nu fie perfectă, domnul meu.

Oricât ar fi vrut să protesteze, oricât ar fi vrut

să insiste ca ordinele să îi fie respectate şi că se descurca singur… era recunoscător pentru acest mic ajutor. Pentru faptul că i se întinsese o mână.

— Excelent, Danson. Fantastic! Ia ce haine crezi că s-ar potrivi. Îi arătă şifonierul şubred, unde pusese geanta lui Turner.

Danson deschise şifonierul şi făcu sunetul pe care l-ar scoate un pechinez când e strangulat.

— Dar nici măcar nu aţi *atârnat* nimic! se tângui. Apoi Danson se îndreptă, trase repede aer în piept ca să se îmbărbăteze şi se întoarse cu geanta în mâini. Domnule, dacă îmi permiteţi, zise el cu mâna pe mânerul uşii.

— De ce să te opresc acum? zise Ned pe sub mustaţă, zâmbind slab.

— Cred că ar fi cel mai bine pentru toţi dacă v-aţi grăbi şi aţi câştiga pariul. Atunci putem să mergem cu toţii acasă.

Ned încuviinţă, iar Danson înţelese că era cazul să plece. Dar, când valetul deschise uşa şi porni spre scările spiralate, Ned văzu ceva interesant.

La celălalt capăt al coridorului, se închise o uşă. Cea a guvernantei. Văzu doar puţin din lumina caldă a lumânării căzând pe lâna grea şi cenuşie a fustelor ei. O şuviţă de păr care ieşea dintr-un coc strâns.

Desigur – el şi guvernanta erau pe acelaşi etaj! Se îngrijorase că nu avea timp să o cucerească, încercând să găsească puţin timp

între lecţiile ei şi îndatoririle sale de secretar al contelui… dar soarta, şansa sau norocul îi pusese la dispoziţie toate nopţile.

— Da, Danson, spuse el şoptit către valetul care plecase de mult. Cred că a cam venit vremea să câştig pariul ăsta.

*

Fu surprinsă de bătaia în uşă.

Phoebe îşi permisese în cele din urmă luxul de a se relaxa pentru tot restul serii. Copiii se duseseră de mult la culcare, dar ea rămăsese în camera de lecţii ca să pregătească lecţiile pentru a doua zi.

Fusese riscant să găsească o scuză pentru a scăpa de „examinare” şi trebuia să se asigure că Henry şi Rose erau pregătiţi când aveau să dea a doua zi ochii cu părinţii lor. Niciun răspuns sau amănunt nu putea fi greşit. Simţea că slujba ei depindea de asta.

Nu o mai văzuse niciodată pe Lady Widcoate atât de arţăgoasă. Nici măcar contesa nu reuşea să o liniştească. Şi Sir Nathan încerca din răsputeri să-şi impresioneze oaspeţii la una dintre cele mai ciudate petreceri la care participase, iar nervozitatea lor îi afecta pe toţi.

Phoebe nu putea da ochii cu contele sau cu secretarul lui după tot ce dăduse în vileag în această după-amiază la grajduri. Era speriată de

moarte că pe feţele lor avea să se citească faptul că o recunoscuseră. Aveau să-şi aducă aminte de numele din scrisoarea scrisă de ea şi să-l lege de fata care fusese lăsată de izbelişte în urma scandalului.

Un scandal pe care contele îl provocase, indiferent de ce credeau ceilalţi.

Aşa că revenise târziu în camera ei. Se destinse cu greu. Dacă la uşă erau soţii Widcoate sau dădaca, cu siguranţă nu avea cum să fie ea însăşi în această noapte.

— Cine este? întrebă ea, încercând să fie deopotrivă grijulie şi respectuoasă.

— Domnişoară Baker, sunt domnul Turner, se auzi vocea armonioasă de tenor.

O, Doamne! Ce naiba căuta tocmai *el* la uşa ei?

Ezită, nesigură dacă să deschidă uşa sau să-l lase să plece fără să scoată o vorbă. Părea mai vesel decât în acea după-amiază – oare asta însemna că aflase ceva? Sau poate nu aflase nimic şi pur şi simplu se simţise bine la cină?

Stomacul i se strânse la acel gând. Ea nu luase deloc cina. Avusese prea multe lecţii de pregătit ca să-şi mai aducă aminte să mănânce.

— Domnişoară Baker? se auzi vocea nesigură a domnului Turner.

Ea mai că vedea cum i se ducea zâmbetul, ceea ce o făcu să şi-l înăbuşe pe al ei.

— Ştiu că poate procedez nepotrivit, dar am…

am primit o tartă cu mure şi mă gândeam că poate vrei s-o împărţim.

Se lăsă tăcerea.

— Domnişoară Baker?

Din nou tăcere.

— În regulă. O seară plăcută, domnişoară Baker.

Stomacul îi chiorăi în chip de protest. Ce rău putea fi dacă îl vedea acum? Până la urmă, tot trebuia să dea a doua zi ochii cu el sau cu stăpânul său. Şi era suficient de flămândă cât să ignore orice presimţiri sumbre.

— Doar o clipă! îi strigă ea.

Phoebe profită de cele câteva secunde ca să îndrepte în grabă cuvertura de pat, cărţile şi foile de pe micul birou, să aprindă a doua lumânare ca să fie mai multă lumină – deşi nu câtă trebuia.

Îşi trecu mâna prin păr, coada împletită nemaifiind fixată cu ace într-un coc la ceafă, ci căzându-i peste umăr. Ei bine, n-avea ce să facă. Nu avea timp şi nici nu suporta acele de păr.

Îşi mai trecu o dată mâna peste fuste, îşi netezi şalul peste umeri şi deschise uşa.

Doar o întredeschise. Cât să vadă dincolo de ea. Apoi îl văzu pe domnul Turner îndreptându-şi părul negru şi cârlionţat cu o mână şi ţinând în cealaltă o farfurie.

Pe care era tarta cu mure.

Stomacul îi chiorăi din nou.

— Domnule Turner, zise ea, făcând un efort

să-i întâlnească privirea.

— Domnişoară Baker, răspunse el calm şi făcu o plecăciune scurtă.

Stăteau amândoi în prag. Niciunul nu ştia ce să facă sau ce să mai spună.

— Cum… a fost ziua dumitale? începu domnul Turner, care stătea în hol, părând ciudat de protocolar, cu farfuria aceea în mână.

— Bună, răspunse ea, nevenindu-i alt răspuns în minte.

— Am auzit că tânărul Henry s-a îmbolnăvit, continuă el.

— A, da, răspunse ea, amintindu-şi de minciuna îndrugată lui Lady Widcoate. Se simţea mai bine când s-a dus la culcare. Sunt ferm convinsă că va fi sănătos tun de dimineaţă.

— Să sperăm, zise domnul Turner.

— Dar ziua dumitale cum a fost, domnule Turner? încercă ea, sperând să fie măcar la fel de jenată ca el. Sau… cina?

— La fel de reuşită, zise el şi tuşi. Nici eu nu m-am simţit prea bine, aşa că am plecat înainte de desert.

Îi arătă tarta din mână.

— Sper că nu e nimic grav.

— Nu. Probabil am acelaşi lucru ca sărmanul Henry. Cu siguranţă o să fiu bine de dimineaţă.

Ea se uită la tartă, rugându-se ca stomacul să nu o trădeze şi să înceapă să chiorăie.

— Mă gândeam că s-ar putea să îţi placă, zise

el în continuare.

— N-aş vrea să mănânc tot desertul dumitale… spuse, deşi gândea exact contrariul.

— Atunci, poate îl împărţim, îi răspunse. Găsesc aici un cuţit sau…?

— Cred că am un briceag, zise ea încuviinţând. O secundă.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi până la măsuţa de scris. Era o relicvă a altei generaţii Widcoate de la Puffington Arms şi stătuse în pod până când Lady Widcoate începuse decorarea casei. Era masivă şi folositoare – două calităţi pe care, se pare, Lady Widcoate le detesta – şi avea sertare adânci prin care Phoebe scotocea acum după briceag. Când îl găsi în cele din urmă, se întoarse ca să se îndrepte din nou spre uşă…

Şi se izbi de pieptul domnului Turner.

De pieptul lui vânjos, merită menţionat. Pe care fu cât pe ce să-l înjunghie din greşeală. Da, odaia era mică, iar el făcuse doar un pas în faţă, însă…

— O! exclamă ea. Domnule Turner! N-ar… n-ar trebui să fii…

Dar amuţi când îi văzu mirarea de pe chip.

— Ce frumos e, zise el, uitându-se la pereţi.

Cele două lumânări nu arătau pe deplin cum reuşise să transforme camera, dar, datorită luminii lunii ce intra pe ferestruică, se vedea destul de bine şirul de tablouri înrămate agăţate pe pereţi.

Erau râuri şi cascade care despicau munţii. Un oraş noaptea era zugrăvit în alt tablou. Cel pe care îl fixa cu privirea domnul Turner te purta într-o pădure adâncă, făcându-te să priveşti în sus printre copacii ale căror ramuri formau un cerc, pe fundalul unui cer de noapte superb. O boltă cerească liniştitoare, un loc primitor ce dădea frâu liber imaginaţiei.

Totul se potrivea. Fiecare tablou din şir îi ducea pe cei care locuiau la sărăcăciosul etaj trei într-un tărâm nou, diferit şi uimitor.

Aici putea fi ea însăşi.

Dar acum… era *el* aici. În adăpostul ei secret.

Se simţea stânjenită, dorindu-şi să se ghemuiască undeva. El părea să fi ajuns din greşeală în refugiul ei, fără să se gândească în ce situaţie vulnerabilă o punea – şi nu se referea la reputaţie. Nu… acest loc *o* dădea în vileag. Interiorul odăii era interiorul minţii sale.

Iar el – un intrus. Dar oare era unul nepoftit? De asta nu era atât de sigură.

— Dumneata le-ai pictat? încă se uita la cerul nopţii ce se profila printre copaci.

— Da, replică ea defensiv.

— Soţii Widcoate au o pictoriţă talentată sub nas.

— Nu ştiu sigur. Nimeni nu ştie, recunoscu Phoebe. Nimeni nu urcă aici.

— Nici măcar servitorii?

Se gândi să fie diplomată în explicaţie.

— Lady Widcoate… poate fi iute la mânie cu servitoarele. Personalul se schimbă de la o lună la alta. Ca să le fac vieţile mai uşoare, car eu însămi lemnele de foc şi apa de baie. Aş pune pariu că jumătate dintre servitori cred că stau în camera copiilor.

— Mă mir că ai rezistat aşa mult la familia Widcoate, murmură el, crezând că nu putea fi auzit.

— Din fericire, scopul meu e educaţia copiilor. Da, pot trece zile, uneori săptămâni, fără să-mi văd stăpânii. Şi apoi răspunse la întrebarea lui nerostită: Da, „examinările” sunt mai dese când vor să-şi impresioneze oaspeţii.

El înclină din cap în semn că înţelesese şi se întoarse vrăjit să contemple tablourile.

Iar ea nu avea ce altceva să facă decât să-l studieze.

Venise aici pe nepusă masă – deşi în acest moment ea nu simţea că venirea lui era chiar nedorită. O urmase unde nu trebuia? Oricât de nepotrivit era ca el să fie în odaia ei, nu se *comporta* de parcă voia să îi compromită reputaţia.

Da, era aproape comic felul în care stătea cocoşat în spaţiul strâmt şi cerceta cu atenţie peretele. Era un bărbat înalt. Făcea ca pădurea, oraşul şi râurile din jurul lor să treacă în plan secund, căci statura lui impozantă ocupa tot spaţiul din mica odaie. Phoebe ştia că existau o

mulţime de motive pentru care ar fi făcut bine să fie prudentă cu el.

Şi totuşi… nu era prudentă.

— Eşti extraordinar de talentată.

— Mulţumesc, îi răspunse ea.

— Nu şi modestă? o întrebă el, ridicându-şi privirea.

— N-am pic de falsă modestie, remarcă Phoebe cu răceală.

El zâmbi slab în lumina lumânării, iar pe ea o trecu un fior.

O, Doamne! Poate chiar avea motive să se îngrijoreze.

— Eu… am studiat artele frumoase în tinereţe şi aveam talent.

— Îmi închipui că e o abilitate potrivită pentru o guvernantă, remarcă el, uitându-se acum şi în restul încăperii. Ce-i acolo?

— A, acolo. Roşi. E o corabie în miniatură.

— Îmi dau seama, făcu el, arată foarte bine. Dar cred că foarte puţine pictoriţe sunt interesate de arta navală. Mai ales cele care stau pe uscat în Leicestershire.

— Ei bine, zise ea, simţindu-se mai curajoasă decât trebuia. E un vas deosebit.

— *Blooming Daisy?* citi el numele de pe traversă. Cum aşa?

— Este vasul care mă va duce în America. Nu voi sta mereu pe uscat.

El îşi înălţă capul şi-n clipa următoare ridică

din sprâncene.

— Am nişte veri acolo din partea tatei. În Connecticut. Peste doi ani, Rose va fi dată la şcoală şi Henry va intra pe mâna preceptorilor. Şi eu voi fi pus bani deoparte ca să pot călători.

Se uită la el, aşteptând să reacţioneze în vreun fel la ce îi destăinuise. Guvernanta spera la o viaţă care nu se rezuma doar la copiii pe care îi avea în grijă. Nu îi stătea în fire să le spună oamenilor ce vise şi ce planuri avea. Până la urmă, îi fuseseră năruite în trecut şi simţise mila şi dispreţul oamenilor în egală măsură. Dar domnul Turner, care stătea în mijlocul odăii, al lumii ei, o făcea să se simtă mai deschisă, mai în largul ei.

Dar el doar încuviinţă din cap şi zise:

— Am înţeles. Îmi dai voie? întrebă el şi arăta înspre scaunul de la birou.

Ea flutură din mână, permiţându-i să se aşeze.

— Briceagul, domnişoară Baker? făcu el cu mâna întinsă.

A, da. Tarta.

Îi dădu cuţitul şi se aşeză pe celălalt scaun, cel moale pe care îl salvase din pod, pe care stătea adesea când citea.

— Asta e o odaie tare confortabilă, zise el în vreme ce tăia tarta, eliberând o aromă puternică şi delicioasă de mure şi de vară. Îndrăznesc să spun că e mai confortabilă decât restul casei.

Ea nu îşi putu reţinu zâmbetul.

— Pot trece cu vederea pasiunea lui Lady Widcoate pentru ornamentele excesive. Altfel n-aş avea deloc mobilă în cameră.

— Cum adică?

Termină de tăiat tarta şi îi făcu semn să i se alăture la biroul mic. Ea veni şi trase şi taburetul ca să fie aproape de el.

— Aaa… nimic, replică ea. Una era să-i fie milă şi să împartă o tartă cu el, însă cu totul altceva era să-şi vorbească de rău stăpânii. Lady Widcoate nu-i atât de rea.

— Dumneata m-ai prevenit azi să fiu cu băgare de seamă. Îi dădu briceagul înapoi. Nu avem furculiţe, aşa că, te rog, începe.

Trase farfuria mai aproape de ea şi luă jumătate de tartă, muşcând tare puţin. Era *delicioasă.*

Scoase un sunet gutural, un oftat de apreciere. Închise ochii şi lăsă gustul de mure să-i umple gura, savurându-l.

Când deschise ochii, domnul Turner se uita tare mirat la ea – şi el cu gura deschisă.

Şi nu îşi luă ochii de la ea.

Ea îşi duse în mod automat mâna la gură.

— Îmi cer scuze, am… Sunt murdară? îl întrebă.

— Nu! strigă el. Deloc, adăugă, zâmbind larg, făcând-o pe Phoebe să-şi aducă aminte că mai devreme în acea zi el crezuse că avea ceva între dinţi. Mă bucur că savurezi tarta. Probabil e tare

bună.

Ea lăsă uşurată mâna jos.

— N-am mâncat de seară. Şi nu primesc decât rareori bunătăţi.

— Nu primeşti bunătăţi? El clipi de câteva ori mirat. Adică nu te hrănesc?

— Bineînţeles că da, îi răspunse ea repezit.

Desigur, nu la fel ca pe cineva din familie, dar era hrănită destul de bine. În cei cinci ani de când era guvernantă, avusese stăpâni care îi dădeau mult mai puţin decât familia Widcoate, iar ea trebuia să-şi cheltuiască banii pe mâncare, ca să supravieţuiască.

Însă, în tinereţe, fusese mai plinuţă. Mai corpolentă. Acum era slabă ca un ţâr – aşa se aşteptau toţi să arate o guvernantă.

— Nu primesc des dulciuri, îl lămuri ea. Doar la ocazii speciale.

— Atunci te rog să mai iei.

Împinse farfuria spre ea. Şi se uită când mai muşcă o înghiţitură mai mare, iar dulceaţa, crusta şi murele coapte îi umplură gura.

Simţea cum i se înroşesc obrajii sub privirea lui. Care era caldă şi pătrunzătoare în lumina celor două lumânări.

Mai simţi un alt fior pe şira spinării.

Poate prea puternic.

— E o maximă potrivit căreia doi oameni care mănâncă împreună o tartă cu mure ar trebui să fie în stare să poarte măcar o conversaţie, zise ea

după ce înghiţi.

Până la urmă, s-ar simţi mai în largul ei în prezenţa lui dacă ar sta de vorbă. În loc să se… holbeze.

— Mi se pare o regulă corectă – deşi cam ţintită – pentru mâncatul unei tarte, fu el de acord. Aşa că de ce nu-mi spui mai multe despre dumneata?

— Despre mine? făcu ea, cuprinsă de panică. De ce… de ce ai vrea să ştii ceva despre mine?

Până la urmă, deja ştia mai multe decât şi-ar fi dorit ea.

— Mi-ai spus că ai fost la şcoala doamnei Beveridge. Cum ţi s-a părut?

Încerca să afle ceva? O, Doamne, oare era aici la ordinele contelui?

Nu, îşi înăbuşi acea temere. Nimeni nu se gândea la ea. Cu atât mai puţin contele de Ashby. Deşi cândva îşi dorise să răbufnească şi să trimită scrisori nimicitoare, acum voia doar să rămână anonimă, neştiută de nimeni. Furia ei fusese complet inutilă.

Dar faptul că existenţa contelui încă o deranja, că prezenţa lui o mai supăra într-atât încât devenea paranoică… acest lucru chiar o agasa.

Poate că Turner văzuse cum reacţionase la întrebarea lui în timpul cât îi luase să răspundă, pentru că, înainte ca ea să spună ceva, el flutură nonşalant din mână.

— Ai dreptate, cine vrea să vorbească despre şcoală?

— Nu, insistă ea, încercând să pară blazată, nepăsătoare. A fost bine.

Mai muşcă o dată din tartă.

— Ai fost cumva acolo… cu o bursă socială, mă scuzi că întreb? Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că ai fost o elevă sclipitoare. Şcoala doamnei Beveridge e un mediu foarte competitiv. Aşa… am auzit.

— Dumneata ţii evidenţa şcolilor de fete? îl întrebă ea precaută.

— Nu depun un efort deosebit în acest sens.

Îi zâmbi, dar nu-i mai dădu nicio explicaţie.

— N-am avut probleme cu banii. Situaţia mi s-a schimbat când a murit tata, şi am plecat de la şcoala doamnei Beveridge la scurtă vreme.

— Îmi pare tare rău să aud asta, zise el. Mă refer la pierderea tatălui dumitale. Nu că a trebuit să părăseşti şcoala. Deşi mă gândesc că nu a fost uşor nici atunci.

— Nu, zise ea, luând o altă îmbucătură din tartă. N-a fost deloc. Dar cei de la Beveridge nu au fost niciodată prea darnici. Şi nici nu puneau neapărat preţ pe inteligenţă. Nu, la şcoala doamnei Beveridge totul depindea de statut.

— Ce a păţit tatăl dumitale? o întrebă el deodată.

Poate *chiar* căuta să afle ceva până la urmă.

— S-a înecat.

Doar asta era dispusă să-i mărturisească.

— Ah. Tăcerea domni preţ de câteva clipe. Şi tatăl meu a murit când eram foarte mic. Nici măcar nu mi-l mai amintesc.

Îşi luă privirea de la ea, iar vocea părea să îi vină de la mare depărtare. Deşi era mai pragmatică din fire, nu putu să nu-i pară rău pentru el. La urma urmei, ea măcar şi-l amintea pe tatăl ei. Sfaturile lui. Momentele frumoase. Exista şi o parte bună – oricât de macabră părea.

Dar domnul Turner nu rămase trist pentru multă vreme. Scutură din cap, de parcă nu voia să se lase copleşit de tristeţe, apoi se însenină. Îşi ridică privirea, se uită la ea şi îi zâmbi larg. Prima oară i se păruse că-şi dezvelea prea mult dinţii, dar acum începea să îi placă din ce în ce mai mult.

— Dar o noapte cu tartă de mure nu e pentru amintiri triste! Să discutăm despre ceva mai vesel!

— În regulă! făcu ea. Ce-mi poţi spune?

— Eu?

— În rezervele nesecate de veselie. Mi se pare tare folositor să mă gândesc la ceva amuzant sau straniu ca să fac să-mi apară pe chip un zâmbet, la nevoie. Ezită o clipă. E propria mea formă de rebeliune.

El scutură din cap, fără a înţelege. Aşa că ea îl lămuri:

— Am observat că oamenii se aşteaptă ca o guvernantă să fie severă şi nefericită. Aşa că refuz în sinea mea.

Această filosofie de viaţă o ajutase să nu o ia razna în urmă cu cinci ani. Şi aşa avusese curajul să plănuiască plecarea în America. Dar domnul Turner se uita nedumerit la ea, aşa că Phoebe îşi drese glasul.

— Aşa că-mi amintesc mereu să mă bucur de lucrurile mărunte. Ca de pildă… Care e cel mai stupid lucru care ţi s-a întâmplat ieri?

Îl vedea cum scotocea prin minte după ceva, încercând să aleagă un moment din cele o mie dintr-o zi pe care ea o considera obişnuită, îşi sprijini bărbia în mână şi şi-o frecă gânditor.

— Am făcut baie într-o apă atât de murdară, că putea fi foarte bine şi urină.

Ea fu cât pe ce să se înece cu o bucată de tartă.

— Serios, chiar aşa a fost! continuă el. Eu am intrat ultimul – după copiii aflaţi în grija dumitale –, şi sunt sigur că puricii şi căpuşele care săreau de colo-colo şi care nu s-au înecat când au căzut de pe alte trupuri şi-au găsit un nou sălaş pe mine. Se cutremură uşor. Vreau să fac baie din nou, dar în apă curată. La asta îmi stă mintea.

Ea scutură din cap, încercând să-şi înăbuşe hohotul de râs care ameninţa să îi scape din gâtlej.

— Bănuiesc că nu eşti obişnuit cu asemenea practici. În cazul acesta, eşti destul de răsfăţat pentru un secretar.

El ridică din umeri, şi Phoebe văzu în lumina

lumânării că roşea un pic.

— În armată a fost altfel, dar de atunci am locuit singur. Şi doar eu am folosit apa. Însă am descoperit că iazul e mai bun pentru necesităţile mele de îmbăiere.

„Ai putea să mi te alături.”

Ea îi întâlni privirea. Nu rostise cuvintele, era sigură de asta. Dar cumva se furişaseră în mintea ei. De parcă tonul lui, glasul gutural de tenor, lumina lumânărilor şi tarta delicioasă făcuseră acea sugestie pentru el.

Îşi strânse şalul mai bine. Mai muşcă din tartă şi zise:

— Sunt ţipari în iaz.

El ridică mâinile în aer.

— Atunci, sunt blestemat să miros urât. Cred c-o să rezist, dar ce vină au ceilalţi bieţi meseni? Sau cei cu care iau desertul, cum e cazul acum? Nu, pur şi simplu o să mă descurc cu ţiparii. Pentru binele lor. Şi al dumitale.

— Apreciem sacrificiul dumitale, zise ea încuviinţând din cap cu înţelepciune.

— Dar dumneata? o întrebă el. Ce prostii ai făcut ieri? Apoi îi veni o idee, iar în ochi i se citi o notă de neastâmpăr. Sau, mai bine zis, ce prostie o să faci mâine?

— Mâine? întrebă ea, devenind brusc interesată.

— Da, ce prostioară o să alegi mâine, din rezerva ta nesecată de fericire? o întrebă. Poate îi

înveţi pe Rose şi pe Henry să călărească.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă Lady Widcoate va permite aşa ceva.

— Nu ştiu, răspunse ea, căzută pe gânduri. Poate Napoleon Bonaparte şi Iulius Caesar o să se lupte cu săbiile pe mirişte pentru onoarea mea. Ea zâmbi trufaş când îl văzu ridicând dintr-o sprânceană. Lui Rose îi place să se bată cu sabia pentru onoarea mea. Sau a doicii.

— Sau să vezi feţele copiilor atunci când sunt în grajd.

— O tartă împărţită cu un străin, i-o întoarse ea.

— Un sărut?

Ea ridică privirea.

— Ce anume?

Înainte să mai poată protesta, el îi cuprinse chipul cu palmele şi îi atinse buzele cu ale lui. Se întâmplase aşa de brusc, că Phoebe nu ştiu ce să facă. Cu o clipă în urmă el stătea sprijinit cu braţul de biroul ei mic şi o privea cum mânca, şi în clipa următoare… se apropiase. Apoi din ce în ce mai mult, în vreme ce vorbeau. Şi apoi, pur şi simplu… se repezise înspre ea.

Un sărut era alarmant pentru ea în aproape orice împrejurare. Dar acum nu era chiar orice împrejurare.

Buzele lui erau calde, iar presiunea exercitată asupra alor ei – o plăcută delectare. O ţinea cu mâinile de maxilar – cu mai multă blândeţe decât

bănuise –, iar degetele i se afundau în părul ei. Probabil nu avea habar că îi desfăcea coada. Fiorul plăcut îi traversă din nou şira spinării.

Iar el îşi ţinea ochii închişi.

Oamenii se sărutau cu ochii închişi?

Apoi totul încetă la fel de repede cum începuse. Se trase de lângă ea un pic, cu mâinile încă lipite de chipul ei, mângâindu-i gâtul, urechile.

— Minunat, şopti el, zâmbind slab. Fantastic.

Apoi se înclină din nou, micşorând distanţa dintre ei, şi…

Şi atunci Phoebe hotărî că era de-ajuns.

Înainte ca gura lui să o acopere pe a ei, înainte să fie sărutată cu ochii închişi, îşi aminti că avea şi ea mâini, aşa că se dădu în spate şi îl plesni.

— Au! strigă el. Urechea mea!

Îşi luă mâinile de pe faţa ei şi le puse pe a lui.

— Urechea mi-a ieşit în cale, îi zise ea furioasă, ridicându-se atât de repede, că aproape răsturnă scaunul pe care stătea.

— Asta pentru ce a fost?

— Pentru ce a fost? repetă ea, abia abţinându-se să nu zbiere. Reuşi să păstreze un ton scăzut, sever şi furios. Dumneata pentru ce crezi? Ai impresia că poţi să dai buzna în camera mea, să mă ademeneşti cu tarte şi să profiţi de mine?

— Eu… eu nu…

— Ba da, şi o ştii foarte bine.

Făcu apel la indignarea justificată a profesiei, făcându-l să se simtă ruşinat cu lipsa ei de empatie, aşa cum proceda şi cu copiii.

— Doar vorbeam şi noi…

— Exact. Doar discutam. Ca doi oameni care se cunosc. Cum de ai îndrăznit? Se lansă într-o diatribă rostită pe un ton extrem de nemilos, ţinând scaunul între ei. N-ai niciun drept, dar niciun drept să constrângi o femeie angajată în această casă, domnule Turner. Ar trebui să pleci şi să te gândeşti la consecinţele faptelor dumitale. *Acum.*

El se ridică, acum fiind din nou înalt ca nimeni altul. Phoebe rămase în aceeaşi poziţie, cu umerii încordaţi, pregătită să se năpustească asupra lui, cu o hotărâre absolută întipărită pe chip. Mâna cu care ţinea briceagul i se albise.

Însă nu îi putea susţine privirea.

Apoi… el făcu o scurtă plecăciune.

— Îmi cer iertare, zise el cu un aer grav. Am înţeles greşit.

Ar fi putut să-l lase să plece atunci. El se întoarse şi se depărtă. Dar ceva se declanşă înlăuntrul lui Phoebe. Şi nu voia ca el să scape atât de uşor.

— Ba nu.

El se întoarse din nou să o privească.

— Nu ai înţeles greşit. Ai *profitat* de mine.

Şi atunci chiar îi susţinu privirea. Şi ce văzu

în ochii ei îl descurajă complet.

Dar nu zise nimic. În schimb, părăsi camera şi închise uşa după el.

Iar Phoebe răsuflă uşurată, nefiind până atunci conştientă că îşi ţinuse răsuflarea.

Doamne, mare noroc pe ea că funcţionase. Îşi duse mâinile tremurânde la cap. Era complet vulnerabilă aici sus cu el. Briceagul ei mânjit de mure nu ar fi ajutat-o deloc. Ar fi putut să o atace. Cine i-ar fi sărit în ajutor? Ar fi putut să nu se comporte ca un domn, căutând în schimb să-şi ofere satisfacţie, pedepsind-o apoi pentru că îl refuzase.

Trase aer în piept de două ori ca să se calmeze şi se duse iute la uşă. O încuie. Apoi, ca să fie sigură, puse spătarul scaunului sub clanţa uşii.

Ce mai putea să facă? Dacă se ducea în camera copiilor, doica avea să pună întrebări şi lumea urma să afle că era uşuratică.

Dacă cerea ca el să fie mutat la alt etaj, avea să fie dată iar în vileag şi tot ea avea de suferit. Nu încăpea îndoială!

Cum de-a îndrăznit?! Cum de-a *îndrăznit*?! Avusese dreptate că trebuia să fie prudentă cu el, dar se împotrivise raţiunii când instinctele o lăsaseră de izbelişte. „Nu-i aşa rău”, îi spuneau. „Nu e ca stăpânul lui. Poate ar fi bine să mai stai de vorbă cu cineva.”

Promisiunea unui partener de dialog şi a unei

tarte cu mure o ademeniseră şi se simţise în siguranţă, dar se înşelase amarnic.

Ei bine, nu mai avea să cadă în capcană. Dacă mai încerca ceva, avea să ceară o altă cameră, indiferent de ce reacţii avea să stârnească.

Şi cu asta, basta. Deşi se îndoia că avea să doarmă în acea noapte. Se uită la ce mai rămăsese din tarta de pe masă.

Măcar nu avea să mai fie lihnită, se gândi pe când luă cealaltă jumătate şi muşcă furioasă din ea.

Mereu exista o parte bună, fie ea cât de sinistră.

Capitolul 12

Whistul e cu totul un alt joc. Ai un adversar căruia trebuie să-i iei uneori cărţile.

Ned se trezi a doua zi dimineaţă, după o noapte agitată în care se simţise groaznic. Era un sentiment cu care nu fusese deloc obişnuit. Deşi, în cele trei zile de când era la Puffington Arms, începuse să devină o obişnuinţă. Totuşi, nu chiar aşa de mult. Şi nu atât de personal.

După ce părăsise odaia domnişoarei Baker, se întorsese pe holul lung de la etajul al treilea până în camera lui, dându-şi seama că nu trecuse decât

un sfert de oră de când plecase. Şi totuşi, se întâmplaseră atât de multe – sau de puţine? — lucruri.

Se simţea obosit, iar inima îi zvâcnea în piept. Se simţea copleşit de furie şi ruşine. Fusese respins. Categoric respins, mai exact. De *guvernantă.* Care nu avea pretenţii şi nicio speranţă de ceva mai bun în viaţă, care alesese America dintre toate locurile, care mai era palidă şi subţire pe deasupra – cu gropiţe sau fără!

Avea să renunţe, se decise. Avea să-l declare învingător pe Turner şi apoi avea să părăsească acel loc nenorocit unde nu avea nicio şansă să câştige pariul. Avea să iasă pe uşă fără a privi înapoi. Să facă ce-o vrea cu casa mamei lui, el *isprăvise* cu totul. De asta era absolut sigur.

Şi aşa se duse la culcare.

Bineînţeles că dintr-odată conştiinţa – ce lucru groaznic şi trădător – începea să-i dea ghes, împiedicându-l să doarmă.

Se tot gândea la ce-i spusese ea ultima oară.

„Nu ai înţeles greşit. Ai *profitat* de mine.”

Oare asta făcuse? Era convins că înţelesese greşit. Cu siguranţă domnişoara Baker îi dăduse de înţeles toată seara că voia să fie sărutată. Până la urmă, cine scotea asemenea zgomote când mânca tartă cu mure?

„Cineva care n-a mai mâncat ceva dulce de ani buni”, îi şopti conştiinţa. Ei bine… de ce ar lăsa o femeie un bărbat în odaia ei?

Deşi se cam invitase la ea. Dar tablourile de pe pereţi erau prea minunate ca să fie trecute cu vederea. „Şi asta înseamnă că te ademenea?” Conştiinţa îl mustra din nou, şi încercă să o reducă la tăcere sufocându-se cu perna.

Dar felul în care se uitase la el…

Fusese exact aşa cum se uită cineva la altcineva în lumina slabă a lumânării. De parcă ar încerca să vadă mai bine.

Adevărul era… că nu înţelesese greşit. Fusese atât de concentrat să o farmece şi începuse să fie atât de încântat de discuţia lor ciudată, că văzuse ce voia să vadă. Lucruri pe care era obişnuit să le vadă. Şi acum, privind în urmă şi amintindu-şi de lovitura peste ureche, vedea totul mai limpede.

Fusese agitată şi rezervată. Stătuse dreaptă şi rigidă, relaxându-se doar când începuseră să discute, simţindu-se mai în largul ei. Devenise treptat mai puţin distantă, asta era adevărat, dar cam la fel cum poţi spune că un melc e mai puţin indiferent decât un crab – niciunul nu seamănă cu un căţel fericit că se află în prezenţa cuiva ce dă din coadă încântat.

Iar el *profitase* de această situaţie.

Apoi… la naiba, îl redusese la tăcere cu cea mai aspră dojana şi îl făcuse să se simtă ca un nenorocit, ceea ce şi era. Îl făcuse să fie dureros de conştient că nu se purtase deloc ca un domn.

Făcuse ceea ce un gentilom nu ar fi trebuit să facă vreodată. Ceea ce niciun gentilom nu s-ar fi

gândit să facă. Profitase de altcineva aflat într-o poziţie mai fragilă, mai vulnerabilă decât a lui.

Iar ea îl apostrofase cu curaj.

Ar trebui să se furişeze înapoi în Londra. Dar nu mânios sau frustrat.

Ci mai degrabă ruşinat.

Dar, înainte să o facă, trebuia să îi ceară iertare – şi poate astfel să câştige un dram de respect de sine.

Avusese – cât reuşise să doarmă – un somn întrerupt şi tulburat. Se tot trezea, fiind conştient de orice mişcare sau zgomot de pe hol, căci scândurile vechi din lemn de la etajul al treilea se culcau la venirea nopţii şi se trezeau odată cu soarele. Danson trecuse totuşi, surprinzător, cândva în toiul nopţii şi îi adusese hainele înapoi de la spălat, atârnându-le în şifonierul mic.

Voia să se asigure că guvernanta avea să coboare înaintea lui. Bănuia că aşa urma să se întâmple, din moment ce ziua ei începea mai devreme decât a lui. Deşi voia să îi ceară scuze – nu, *trebuia* să-i ceară scuze –, se gândi că nu ar fi bine să o facă aici, sus, la etajul al treilea. S-ar simţi mai în largul ei dacă ar fi şi alţi oameni prin preajmă. Şi el la fel.

Până la urmă, era posibil să-l lovească din nou. Încă îi mai ţiuia urechea.

Nu era sigur dacă dincolo de uşă se auzeau paşi sau doar scârţâituri, aşa că aşteptă până când i se păru nepermis de târziu şi abia atunci îşi îţi

capul pe hol.

Uşa de la capătul îndepărtat era închisă. Nu avea de unde să ştie dacă era „încă” închisă sau fusese închisă după ce plecase. Oricum, Ned riscă. Se strecură tiptil, pentru cazul în care ea era încă acolo, având mare grijă să închidă uşor uşa în urma lui, îngrijorat să nu cumva să facă vreun zgomot.

Avea să-l roage pe Danson să îl înveţe cum să se mişte fără a fi auzit, îşi propuse Ned.

Când învârti în cele din urmă mânerul uşii şi sunetul se împrăştie pe hol, se duse repede la scări şi le coborî tiptil.

Îşi ţinu răsuflarea până la etajul al doilea. Şi începu să meargă normal când ajunse la parter.

Mai întâi avea să se ducă în camera copiilor şi în sala de clasă, să o caute pe domnişoara Baker. Dacă nu era încă în odaia ei (şi, după cât arăta ceasul, era imposibil), avea să o găsească acolo.

Stomacul începu să îi chiorăie.

Sau poate era mai bine dacă lua întâi micul dejun.

Până la urmă, noaptea trecută nu mâncase tarta cu mure.

Putea să se ducă în camera unde se servea micul dejun, să înşface nişte şuncă şi *apoi* să caute sala de clasă. Spera să îi poată evita pe toţi cei cu care cinase cu o noapte în urmă. Nu era deloc obişnuit cu orele de la ţară, aşa că, din moment ce soarele răsărise, presupunea că lumea forfotea de

colo-colo. Îşi amintea atât de vag de micul dejun din dimineaţa precedentă, încât mai că ar fi crezut că se trezise direct pe iapa lui Turner, în drum spre Hollyhock.

Se lăsă purtat de miros pe hol, înspre partea de est a casei, dar, în vreme ce încerca să îşi dea seama care era uşa de la camera unde se servea micul dejun, rămase locului, căci auzi râsete.

De femei.

— O să vezi, Leticia, se auzi vocea lui Lady Widcoate. Poţi să stai cu contele o zi întreagă şi să faci ce vrei cu el. N-o să se ducă azi la Hollyhock, m-am asigurat.

— Dar cum rămâne cu Sir Nathan? întrebă contesa Churzy. Nu va dori să amâne nimic dacă se poate lua o decizie.

Cu siguranţă erau singure dacă vorbeau aşa deschis.

— Draga mea, Sir Nathan se va duce ca de obicei la Hollyhock şi va bea – adică… va pune ţara la cale cu domnul Fennick şi cu vicarul. Dar îţi promit că Ashby nu va fi printre ei. Şi nici secretarul ăla îngrozitor.

Urmă o pauză, şi se auzea de parcă cineva sorbea din ceai.

— Noaptea trecută i se citea dispreţul pe chip când s-a adus în discuţie ideea căsuţelor, zise Lady Widcoate supărată. Sunt sigură de asta. Nu l-ai auzit?

— Mmm, se auzi răspunsul ambiguu.

Se pare că nu fusese suficient pentru Lady Widcoate, căci insistă. Iar el era subiectul principal.

— M-a îngrozit comportamentul lui de noaptea trecută. A plecat de la masă aşa nitam-nisam? Doamna Rye crede că are ceva la cap, şi, dacă aşa este, trebuie să ne întrebăm care e situaţia afacerilor contelui dacă i-a dat mână liberă omului ăluia.

— Sunt buni prieteni din război. Are încredere în domnul Turner.

— Iar asta n-o pot pricepe. Ataşamentul faţă de clasele de jos ne înjoseşte pe toţi.

Din nou, nu se auzi decât un răspuns ambiguu.

— Mmm.

Poate că nu merita să intre în cuibul de viespi ca să mănânce puţină şuncă. Totuşi, Ned îşi dădu seama că nu se putea dezlipi din acel loc, căci voia să asculte în continuare.

— Mă bucur dacă Lord Ashby se va relaxa azi, zise contesa Churzy, încercând curajoasă să schimbe subiectul. Pare atât de sever şi de concentrat – de parcă o vacanţă la ţară ar fi ceva cu totul străin pentru el.

Dar Lady Widcoate nu putea fi oprită.

— Dacă aş putea să scap de celelalte fete atât de uşor cum m-am descotorosit de domnul Turner şi să vă las singuri pe amândoi, în câteva ore îl dai gata.

Stai aşa – spusese să se *descotorosească* de domnul Turner? Cum fusese scos din joc?

— Eram convinsă că planul se va duce de râpă când a plecat de la masă fără să ia măcar o înghiţitură. Dar apoi am avut ideea *sclipitoare* de a trimite farfuria la el în cameră. Sunt genială, nu? chicoti Lady Widcoate ca o şcolăriţă.

— Fanny, nu ştiu de ce faci asemenea lucruri, oftă contesa Churzy, a cărei dezaprobare reieşea din cuvinte, dacă nu cumva şi din ton.

— Pentru tine fac totul, draga mea. Dar o să fie bine. O să se simtă indispus o vreme. Cu puţin noroc, n-o să-l vedem nici azi şi nici la cină în seara asta.

Pe Ned îl năpădi groaza din creştetul capului şi până în vârful picioarelor.

Tarta.

O trimisese în camera lui. Crezuse că încercase să-l facă să se simtă vinovat sau să-l îmbuneze – sau ambele –, dar de fapt încercase să-l otrăvească cu… ceva neplăcut.

Şi el nu luase nici măcar o înghiţitură.

Dar domnişoara Baker da.

Deodată, picioarele i se desprinseră de pe podea parcă din proprie voinţă, repezindu-se înainte, de ai fi zis că erau deja cu trei paşi în faţa lui.

Da, la naiba cu şunca. Trebuia să o găsească pe domnişoara Baker. Chiar acum.

Nu era în sala de clasă. Băgă capul prin uşă şi

îi găsi, în schimb, pe Rose şi Henry în compania unei femei tinere şi trupeşe, probabil doica lor. Fără să le dea vreo explicaţie, făcu o plecăciune scurtă şi plecă la fel de repede cum intrase.

Nu putea fi decât într-un singur loc. Motivul pentru care nu era sigur dacă o auzise părăsind camera era faptul că ea nu ieşise de acolo. Urcă două, trei trepte odată, până la palierul de la etajul al treilea.

Şi o văzu pe domnişoara Baker stând în uşa dormitorului, aranjată şi gata să plece.

— Domnişoară Baker, strigă el, mergând în fugă spre ea. Când femeia tresări văzându-l, îşi aminti de ce trebuia să-i ceară scuze în primul rând şi încetini, măsurându-şi paşii. Sunteţi bine? o întrebă când ajunse în dreptul ei.

— Desigur, răspunse ea pe un ton ferm şi băţos. De ce să nu fiu?

— Păi pentru că… începu el să explice. Dar atunci se uită mai cu băgare de seamă la ea.

Era palidă. Nu că ar fi fost ceva neobişnuit, căci era mereu palidă, dar nu atât de… ofilită. Atât de scobită în obraji. Avea o mică peliculă de transpiraţie pe frunte, iar ochii ei albaştri şi reci nu erau foarte limpezi.

— Domnişoară Baker? o întrebă el? Sunteţi sigură că vă…

Apoi domnişoara Baker răspunse la întrebarea lui neterminată. Îi vomită pe pantofi.

— La naiba, zise ea cu glas răguşit. Nu

credeam că mai am ceva în mine.

Apoi leşină.

*

Simţi o lână moale cum îi zgârie uşor faţa.

O mânecă.

Era în braţele cuiva. Lumea se învârtea în cercuri ameţitoare pe când era ridicată de jos, de pe podeaua în care îşi dorea să se cufunde, să lase gravitaţia să o ţintuiască locului, cu speranţa că astfel nu avea să se mai mişte totul în jurul ei.

— Nu… îngăimă ea slăbită, dar nu putu face nimic.

— Sssst… se auzi glasul suav de tenor.

Vocea domnului Turner. A, da… venise la uşa ei. Din nou. O, nu, o ducea în braţe? Noaptea trecută… noaptea trecută fusese un bădăran.

— Nu, protestă ea din nou. Eşti rău.

— Şi dumneata nu cântăreşti mai mult decât o pană, zise el, mergând cu ea în braţe.

Cel puţin asta auzise ea. Mişcarea făcu din nou camera să se învârtă.

Nu mai era în braţele lui, nu mai era zgâriată de lâna hainei sale. În schimb, avea faţa lipită de perna răcoroasă. Fiind întinsă în pat, gravitaţia îşi făcea efectul după care ea tânjise, simţind că lumea se domolea în jurul ei. Putea să se concentreze un pic mai bine.

— Am vomitat pe dumneata, zise ea, fiind

singurul lucru care îi veni în minte.

— M-ai cam ratat, ai atins doar marginile pantofilor, zise el, învelind-o cu o pătură, înainte să…

— Ai meritat-o.

— Fără nicio îndoială, o aprobă. Dar acum să vedem cum să facem să te simţi mai confortabil.

Mâinile lui se apropiară de nasturii de la gâtul ei, şi instinctul ei preluă controlul. Îl plesni peste mâini cu toată puterea de care era în stare.

— Cum îndrăzneşti… zise ea, cu ochii plini de lacrimi, ceea ce era uimitor, căci era sigură că nu mai avea nici urmă de lichid în ea.

— Domnişoară Baker, calmează-te. N-o să profit de dumneata, îi zise el pe un ton sever, împingând-o înapoi pe saltea. Apoi îi desfăcu primii doi nasturi de la gâtul rochiei, ceea ce îi permise să tragă adânc aer în piept. Cel puţin nu după ce ai fost otrăvită, adăugă el.

— Otrăvită? făcu ea, simţind că mintea o purta din nou departe, în vreme ce ea încerca disperată să se agaţe de discuţia pe care o purtau.

El începu să se învârtă prin cameră, căutând ceva.

— Ai o oală de noapte? o întrebă.

Ea scutură din cap. Nici prin gând nu-i trecea să-l lase să vadă ce era în oala ei de noapte ascunsă bine într-un sertar din birou. Resturile unei nopţi lungi şi neplăcute.

— Apă? îi puse el a doua întrebare, iar ea îi

arătă urciorul de lângă chiuveta minusculă. El se duse şi vărsă ultimii stropi în cana mică de tinichea. Băuse cam tot noaptea trecută. Ia de aici. Se aşează lângă ea, punându-i capul în poală. Bea asta.

Ea făcu întocmai şi lăsă lichidul călduţ să i se scurgă pe gâtlejul pârjolit. Se terminase prea repede.

— Mai aduc, zise el. Am auzit-o fără să vreau pe Lady Widcoate spunând că o să treacă într-o zi sau două. O să fii bine, trebuie doar să te odihneşti.

— Nu, strigă ea, încercând să se ridice în capul oaselor. Trebuie să lucrez. Copiii… examinarea… îngăimă ea înainte să o lase puterile şi să cadă înapoi pe pat, lipindu-se de cearşaf, recunoscătoare că gravitaţia o ţintuia acolo.

Dacă mai lipseau încă o zi copiii de la examinare, avea să rămână fără slujbă. Lady Widcoate nu avea să îngăduie umilinţa de a nu putea să facă paradă cu cei mici în faţa oaspeţilor de vază. Aşa că trebuia să îi înveţe. Trebuia să se ridice. Trebuia să…

— Nu-ţi face griji, se auzi glasul blând de tenor de undeva de sus. Mă ocup eu… O să… O să mă ocup de tot. Trebuie să te odihneşti.

— Nu… dacă nu… se prelinse din nou printre aşternuturi. O să vadă…

— Cine, Sir Nathan?

— Nu, murmură ea cu ochii aproape închişi.

Ashby.

— Vrei să-l impresionezi pe conte? o întrebă el vag amuzat – chiar sardonic.

— Nu, bombăni ea, lăsând întunericul dulce să o învăluie. Este groaznic.

Îl auzi râzând pe înfundate.

— Sunt de acord cu tine.

Iar apoi… Phoebe adormi.

Capitolul 13

Uneori trebuie să pariezi orbeşte şi să joci la cacealma.

Restul dimineţii se scurse diferit pentru fiecare membru al familiei şi oaspete din casa de la Puffington Arms.

Secretarul contelui de Ashby le trimisese un bilet lui Sir Nathan şi contelui în care spunea că nu se simţea prea bine şi că nu avea să li se alăture în acea zi. Deşi contele se arătase îngrijorat şi dorise să îşi vadă prietenul ca să afle ce se întâmplase sau poate să-i scrie doctorului Gray, prietenului său, ca să-l roage să vină din Peterborough, Lady Widcoate şi contesa îl asiguraseră că urma să se simtă mai bine după câteva ore de odihnă.

— Unii oameni trebuie să se obişnuiască cu

viaţa la ţară, spusese contesa Churzy pe un ton relaxat, înainte să-l ia pe conte de braţ şi să-l facă să o conducă afară din camera unde se servea micul dejun.

Luându-se hotărârea – cu ajutorul contesei – că poate era mai bine ca afacerile să aştepte până când domnul Turner li se putea alătura, cineva anume – nu e greu de ghicit – a sugerat că ar fi potrivită o partidă de vânătoare. Dar, din moment ce secretarul nu putea să le încarce puştile şi cum majoritatea persoanelor din casă erau femei, vânătoarea se transformă în tragerea cu arcul, iar fetele – domnişoara Minnie Rye în mod deosebit – se grăbiră să se pregătească pentru a-şi pune în valoare această calitate demnă de o lady, în vreme ce Sir Nathan bombănea şi cerea să-i fie adusă trăsura ca să meargă la cârciuma din Hollyhock, aşa cum intuise Lady Widcoate.

Mai târziu în acea după-amiază, domnişoara Minnie părea mândră de victoria repurtată, dar tristă că nu fusese lăsată să tragă cu puşca, ci doar cu arcul.

— Dar ţintesc mult mai bine cu o puşcă! zise ea. Ştii, mătuşă. Tu m-ai învăţat.

Doamna Rye îi făcu semn să tacă, ca nu cumva contele să audă că încuraja asemenea îndeletniciri violente la nepoata ei. Sau la ea.

Iar Danson primise şi el un bilet în acea dimineaţă. Era deja zăpăcit din cauza contelui, care se hotărâse să stea pe lângă casă azi. Asta

însemna că avea nevoie de alte haine şi încerca să-l îmbrace pe bărbat – despre care nişte servitoare spuneau că se opunea, ce ciudat! — când primi misiva menţionată. O citise alarmat şi apoi oftase. Exprimarea publică a exasperării nu îi stătea deloc în caracter. Se pare că valetul nu prea dormise noaptea trecută, căci stătuse până târziu să spele nişte rufe.

După ce primise de la contele recalcitrant permisiunea de-a pleca, urcase până la etajul al treilea, unde fusese văzut într-o mare agitaţie, ducând după el un morman de prosoape curate şi apă de la bucătărie. Când fusese întrebat, spusese doar că primise ordin de la stăpânul lui. Cum ceilalţi servitori de la Puffington Arms nu erau prea bine instruiţi, îl crezuseră pe cuvânt pe valetul venit dintr-un mediu aristocrat care le vorbise pe un ton imperios şi nu mai puseră alte întrebări.

Şi, în cele din urmă, micuţii stăpâni Henry şi Rose Widcoate fuseseră surprinşi să afle că azi avea să se ocupe de ei un profesor suplinitor – domnul Turner,

Şi aveau să înveţe despre cai.

Desigur, domnişoara Phoebe Baker nu ştia nimic despre asta. Nu, domnişoara Baker dormea. Şi, când se trezi, fu întâmpinată de cineva la care cu siguranţă nu se aştepta.

— Domnule… domnule Danson? făcu ea, clipind ca să alunge somnul.

— Domnişoară Baker, zise valetul rigid, făcând o plecăciune scurtă, înainte să se apuce din nou să aranjeze lucrurile din camera ei. Sunt foarte uşurat să vad că arătaţi mai bine.

Cu siguranţă nu era singura care arăta mai bine. Odaia ei, pe care o păstra foarte ordonată, fusese răvăşită cu o noapte înainte să se îmbolnăvească şi era foarte ruşinată că oricine – mai ales domnul Turner – o văzuse în acea stare. Dar acum aşternuturile pe care stătea erau proaspăt spălate, fereastra era larg deschisă ca să intre briza, iar aerul proaspăt şi înmiresmat înlocuia duhoarea acră care se instalase noaptea trecută. Singurul lucru nelalocul lui era rochia care zăcea împăturită peste fotoliul în care citea ea de obicei.

Se uită în jos la ea – era îmbrăcată doar cu cămăşuţa şi cu jupa.

— De ce e… De ce dumneata… Cât e ceasul? întrebă ea, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Răspunsurile la întrebările dumneavoastră sunt următoarele: nu mai aveţi rochia pentru că aţi fi transpirat în ea. V-am dat-o jos în cel mai delicat mod cu putinţă. Deşi nu trebuie să fii delicat cu un material atât de aspru. V-am slăbit şi corsetul, dar nu prea mă pricep la vestimentaţia feminină, aşa că va trebui să strângeţi şireturile din nou. Ridică al doilea deget. Sunt aici pentru că… pentru că domnul Turner m-a rugat să vă ajut azi. Se pare că, dacă s-ar afla despre boala

dumneavoastră, amândoi aţi avea de suferit.

Boala ei. Ce-i spusese domnul Turner înainte să se bage înapoi în pat? Că fusese otrăvită. Şi era vina lui, întru câtva. Dar el o auzise pe Lady Widcoate spunând că avea să treacă…

Şi deodată totul era foarte clar. Tarta. O mâncase pe toată, şi aceasta fusese pentru domnul Turner, pe care Lady Widcoate se hotărâse să-l urască.

Se uită la domnul Danson, care încuviinţă înţelept din cap.

— Evident că voi păstra secretul. Domnul Turner are încredere în mine şi sper că şi dumneavoastră.

Şi discreţia era absolut necesară. Dacă Lady Widcoate afla că fusese bolnavă, avea să ştie motivul şi avea să se întrebe cum ajunsese tarta la ea. Ceea ce ar duce la concedierea ei, pentru că avusese indecenţa de a rămâne singură cu un bărbat.

— Iar răspunsul la a treia întrebare este că e trecut de ora ceaiului, aşa că ar trebui să încercaţi să mâncaţi asta.

Danson luă de pe biroul ei mic o tavă, pe care era un ceai cald şi ceva ce arăta a supă, plus nişte pâine. O simplă privire aruncată înspre pâine îi făcu stomacul să se revolte, dar poate ar trebui să încerce totuşi supa. Dar simţea cum îi lasă gura apă după… ei bine, după puţină apă.

Se strădui să se aşeze în capul oaselor. Între

timp, Danson se chinuia să se uite undeva deasupra capului ei, până când ea îşi dădu seama că pătura alunecase şi i se vedea partea de sus a cămăşuţei. Materialul aspru nu era de-ajuns să facă acea cămăşuţă o ţinută potrivită în care să o vadă cineva, aşa că îşi trase repede pătura până sub bărbie.

Danson dădu rigid din cap şi îi puse tava în poală.

— Pot să stau pe scaunul acesta? o întrebă el.

Avea o postură foarte respectuoasă. Phoebe încuviinţă din cap, iar el se aşează… şi îşi menţinu o postură impecabilă.

Ceea ce o făcu să zâmbească. Puţin, dar nu se simţea deloc în stare să-şi ascundă amuzamentul. Dar, dacă Danson observase, era un profesionist desăvârşit, căci nu suflă o vorbă.

Ceaiul era slab. Supa era delicioasă. Şi amândouă o făcură să îşi simtă stomacul îndeajuns de plin cât să poată gândi limpede. Şi atunci, îşi dădu seama…

— O, Doamne! strigă ea, ridicând privirea de la castronul cu supă. Se uită înspre fereastră. Razele chihlimbarii ale soarelui intrau în odaie, paralel cu podeaua. Soarele apunea. Nu e trecut de cinci! E aproape seară!

— Da, răspunse Danson. Şi considerăm că e un noroc neaşteptat că v-aţi trezit. Deşi norocul pare să fie mereu de partea domnului Turner al dumneavoastră.

— Dar trebuie… Copiii sunt în grija mea. Trebuie să fie prezentaţi părinţilor în seara asta şi trebuie… trebuie să-i învăţ *ceva* azi.

Încercă să se dea jos din pat, dar tava, pătura prinsă sub ea şi sentimentul ciudat de ameţeală o opriră până să se ridice Danson de pe scaun.

— Nu vă istoviţi. Căci nu v-am spus veştile cele mai uimitoare. Se apropie de ea, îi luă lingura şi o făcu să mai bea un pic de supă. Domnul Turner al dumneavoastră s-a ocupat azi de educaţia copiilor. Dacă sunteţi în stare să staţi în picioare şi să-i prezentaţi părinţilor, vor putea să răspundă la întrebări.

Din sutele de întrebări pe care le avea Phoebe în minte acum – „A petrecut ziua cu Rose şi cu Henry? Ce-au învăţat? Cum am să mă dau jos din pat?” –, singura care îi ieşi din gură fu…

— De ce-i tot spuneţi aşa?

— Cui?

— Domnul Turner *al meu.*

Pe buzele valetului înflori un surâs trecător.

— Ei bine, cu siguranţă nu-i *al meu.*

Phoebe înghiţi în sec.

— Mi-a spus că nu se simte în largul lui cu copiii. Să înţeleg că ce a făcut azi… nu-i stă în fire?

Danson păru că se gândeşte o clipă înainte să răspundă:

— Doamnă, atât pot să vă spun. Îl ştiu pe domnul Turner de mulţi ani şi vă pot mărturisi

sincer că nu l-am văzut niciodată făcând aşa ceva. Chiar este – cum am mai spus – uimitor.

În acel moment, uimitoarea persoană despre care tot vorbiseră năvăli în cameră după ce bătu scurt la uşă.

— Danson, e… O, domnişoară Baker! făcu el după ce îşi vârî capul în camera îngustă şi se uită pe după uşă.

Phoebe, pe care înainte nu prea o preocupase decât să arate cuviincios în faţa lui Danson, îşi trase cu înverşunare pătura până sub bărbie – şi arăta extrem de ciudat din moment ce avea lingura în gură.

Dar asta nu se compara cu felul în care arăta domnul Turner.

Părul său brunet o lua într-o sută de direcţii şi îi era mânjit de noroi. La fel ca restul corpului. Faţa nebărbierită, hainele, pantofii – mai ales pantofii păreau scăldaţi în noroi, care îi urca şi pe şosete.

Dar nu părea să-i pese, ci era mai interesat de cum arăta ea.

— Te-ai trezit! Şi mănânci… Asta chiar e o veste bună, zise el şi se şterse cu o mână murdară pe frunte. Sunt cele mai bune veşti pe care le-am primit azi. Te simţi mai bine? Parcă ai mai multă culoare, deşi tot palidă eşti. Dar aşa eşti mereu. Crezi că te simţi în stare să cobori în salon în seara asta? Nu ştiu ce ne facem dacă nu poţi, dar…

— Hmm! Danson îşi drese glasul cât se poate de sonor. Domnule, dacă nu vă supăraţi, cred că domnişoara Baker va reuşi să se ridice din pat şi să reziste cu bine dacă nu trebuie să răspundă unui şir de întrebări de prisos.

Domnul Turner se uită o clipă cu gura căscată la valetul neclintit înainte să îşi revină.

— În regulă. Sigur te simţi bine, domnişoară Baker?

Ea deschise gura să răspundă, dar Danson i-o luă înainte. Înaintea amândurora.

— O să mă asigur că domnişoara Baker e prezentabilă şi gata să se ducă în camera copiilor înainte să coboare. Îl cercetă cu un ochi critic din cap până în picioare. Şi dumneavoastră ar trebui să vă faceţi prezentabil, domnule.

Domnul Turner se uită în jos la el, gest ce stârni un nor de praf din creştetul capului său.

Danson îi aruncă o privire atât de plină de reproş domnului Turner, că Phoebe era surprinsă că nu intră pe loc în pământ. Dar se pare că domnul Turner era mult mai rezistent decât credea ea sau era mai obişnuit cu Danson, pentru că nu făcu decât să pufnească şi să zâmbească strâmb.

— Ei bine, atunci mai bine fac o baie. Deşi Rose şi Henry mi-au luat-o înainte – şi ei erau destul de murdari. Dar nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lor, domnişoară Baker. Doica mi-a promis că nu va sufla o vorbă despre faptul că nu

v-aţi simţit bine azi. Mi-a zis că vă este datoare pentru „plimbările de după-amiază” şi am hotărât să nu o întreb la ce se referea.

Phoebe nu îşi putu ascunde un mic zâmbet. Doica era tânără, cam de vârsta ei, dar îi cam stătea mintea la amor. Avea un iubit în Hollyhock, şi de câteva ori se bizuise pe Phoebe să îi ţină pe copii ocupaţi cu lecţii cât timp se plimba cu el. Dintre toate servitoarele care se tot perindaseră, doica aceasta rămăsese aproape şase luni, în mare parte datorită faptului că se ajutaseră reciproc.

— Ei bine, ar trebui să plec acum, zise Turner. Iazul e mai rece pe măsură ce apune soarele.

Îi zâmbi trist… iar ea era sigură că îi răspunsese la fel.

— Ah, şi mă bucur că te simţi mai bine, domnişoară Baker. Nu ştii cât mă bucur.

Domnul Turner îşi mai şterse fruntea o dată, apoi părăsi încăperea la fel de surprinzător precum intrase.

Danson se întoarse spre ea, având o postură la fel de neschimbată şi de uimitoare. Nu spunea niciun cuvânt deplasat, dar felul în care se uita la ea făcea cât o mie de cuvinte.

„Vezi?” parcă voia să spună. „Domnul Turner al tău.”

În loc să se frământe cu aceste expresii faciale supărător de tăcute, Phoebe se hotărî că îi venise rândul să vorbească.

— Dacă aţi fi fost servitoarea sau guvernanta doamnelor mele, fie n-aş fi avut atâtea bătăi de cap, fie aş fi avut chiar mai multe, zise ea, iar el dădu aprobator din cap.

— De asta sunt sigur.

— Ei bine, zise ea cu ceva mai multă forţă în glas.

Nu se mai putea odihni – nu când domnul Turner îi arunca priviri chinuitoare, iar copiii trebuiau pregătiţi.

Îi dădu tava cu ceai slab şi cu bolul cu supă lui Danson şi îşi coborî picioarele din pat.

— Mai bine m-aş da jos din pat, ca să văd în cele belele ne-a băgat domnul Turner ăsta al meu.

Capitolul 14

Când joci la cacealma, asigură-te că ştii mereu ce cărţi ai în mână.

— A fost uimitor, spuse Phoebe cu respiraţia întretăiată pe când ajungea pe palierul de la etajul al doilea. Pur şi simplu uimitor.

— Da? o întrebă Rose din stânga ei.

Se uită în jos la ea, nereuşind să-şi ascundă fericirea, uşurarea.

— O, Rose, îmi vine să te pup.

Rose se strâmbă. Se pare că ajunsese la

vârsta când ideea de afecţiune devenea neplăcută. Dar nu schimba sentimentul în niciun fel.

Copiii făcuseră ceva minunat în acea seară. Merseseră în salon, se uitaseră la cei strânşi acolo, întâlniseră privirea tatălui lor şi rezistaseră la „examinarea” lui… fără să clipească.

Îi găsise deja îmbrăcaţi când ajunsese la ei în cameră. Rose fusese la fel de neastâmpărată ce de obicei, iar Henry destul de tăcut, cum era normal, dar păreau cumva determinaţi. De parcă de azi deciseseră că „examinarea” nu era ceva de care să se teamă, ci un lucru amuzant.

— Henry, băiete, ce-ai învăţat azi? strigase tatăl său pe când se apropia de el.

În loc să se foiască sau să se uite la degetele de la picioare, Henry zâmbise uşor.

O, vai, oare ce-l învăţase domnul Turner?

— Am învăţat că există fructe sălbatice care cresc în pădure, pe care nu ar trebui să le mănânci niciodată, zise Henry mândru. Ca tisa, ilicele şi uneori chiar şi murele. Însă n-am desene cu ele.

Henry, un copil minunat, le zâmbise vinovat părinţilor. Tatăl său era nedumerit.

Mama lui era albă ca varul la faţă.

— M… murele sunt otrăvitoare? Ce Doamne iartă-mă îi înveţi acolo, domnişoară Baker?

Cu toţii îşi îndreptaseră apoi privirea spre Phoebe. Ea îndoise uşor genunchii, încercând să rămână dreaptă. Ziua petrecută în pat şi supa o

făcuseră să se simtă mai bine, dar tot era slăbită. Şi acum era atent studiată.

— După lecţiile normale de citire, scriere şi matematică… după-amiază i-am învăţat nişte botanică, răspunse ea, reuşind să nu adauge un „din câte se pare”.

— Dar murele… bolborosi Lady Widcoate.

— Lady Widcoate, sunt încredinţat că unele nu sunt făcute pentru a fi mâncate de oameni, interveni domnul Turner, care stătea singur în colţ. Vă vorbesc din experienţă.

Lady Widcoate se făcuse foarte albă la faţă, şi era limpede că voia să spună ceva, dar fusese salvată de sora ei binevoitoare, contesa.

— Ei bine, Henry, cred că e un lucru foarte util de ştiut ce fructe nu sunt comestibile, zisese ea zâmbind, iar Sir Nathan încuviinţase din cap, lăsându-l să plece pe fiul său mai mic. Însă ar fi mai simplu ca tinerii domni să mănânce doar fructe din bucătărie, nu din pădure, adăugase ea, stârnind zâmbete printre domniţele strânse în încăpere şi un surâs admirativ din partea contelui.

— Şi tu, Rose? strigase Sir Nathan. Ce lucruri noi şi interesante ai învăţat azi?

Rose, care nu se mai fâţâia, pentru prima oară în viaţă, se uitase doar o clipă spre domnul Turner înainte să îşi privească direct în ochi tatăl şi să zică:

— Am învăţat că, dacă vreau să călăresc, ar trebui să-i cer voie tatei, nu mamei.

Cu toţii din încăpere amuţiseră. Phoebe făcuse ochii mari, iar orice culoare ar fi căpătat după interogatoriul lui Henry, aceasta i se scursese din obraji. Nu făcuse decât să privească în jos, spre degetele de la picioare.

Dar Rose stătea acolo, aşteptând un răspuns.

Şi apoi, se întâmplase cel mai uimitor lucru. Sir Nathan râsese. Îşi dăduse capul pe spate şi răsese atât de zgomotos, că se cutremuraseră cristalele din candelabrul opulent de deasupra lor.

— Domnişoară Baker, făcuse Lady Widcoate furioasă, săgetând-o cu privirea. Ce i-ai învăţat?

— Nu… Adică îmi pare rău, n-am idee…

— Îi învaţă să cunoască lumea! îi întrerupsese Sir Nathan protestele. Şi e tare bine. Mi-era teamă că, dacă vor avea o guvernantă, o să fie prea savanţi. Dar acum văd că ai avut dreptate, draga mea.

— D… da? Lady Widcoate se uitase mirată la soţul ei. Dar… caii. Cu siguranţă e prea periculos, şi Rose e prea mică…

Dar, pentru prima oară, Sir Nathan nu avea să mai permită ca temerile soţiei sale să-i ţină odraslele cocoloşite. Flutură din mână şi puse capăt tuturor obiecţiilor ei.

— Fata are o vârstă, draga mea. Şi ce, o domniţă rafinată nu se cade să înveţe să călărească?

Pentru prima oară de când era în Puffington Arms, Phoebe văzuse că Lady Widcoate era de

acord cu soţul ei – da, chiar se supuse complet! Stătuse cu braţele încrucişate, lăsându-l să preia controlul.

— Eram de vârsta lui Rose când am învăţat, îşi consolase contesa sora.

— Ei bine, Rose, cred că a sosit vremea să înveţi să călăreşti, îi zisese tatăl ei, lăsându-se pe spate în scaun. O să începi lecţiile când găsim un instructor potrivit.

Atunci Rose zâmbise radios şi se dusese spre el în fugă, cu braţele deschise.

— Da, tati? Uraa. Nu mai ţopăise şi făcuse o plecăciune adâncă, frumoasă. Adică mulţumesc, tată.

După aceea, copiii fuseseră lăsaţi să plece, iar Phoebe îi scosese de acolo cât mai repede cu putinţă. Lady Widcoate îi săgeta cu privirea, dar Phoebe nu văzuse, căci era cu spatele. Da, Lady Widcoate fusese surprinsă de părerea diferită a soţului ei. Phoebe se simţise recunoscătoare că făcuseră pe plac unui părinte şi că reuşise să iasă de acolo cu slujba şi cu secretele intacte.

— Dar pe mine îţi vine să mă pupi? întrebă Henry din dreapta, trăgând de fustele ei.

Nu-şi băgase deloc degetul mare în gură toată seara, îşi dădu ea brusc seama.

— Da, Henry, îmi vine. Dar n-o voi face ca să n-o sperii pe sora ta.

— Dar pe mine? se auzi vocea mieroasă de tenor de pe scările de sub ei.

Nu trebui să se întoarcă pentru a şti cine era, dar o făcu oricum.

Domnul Turner se uita în sus la ei, fiind mult mai curat decât ultima oară când îl văzuse. Se părea că apa din iaz era mană cerească pentru el.

Avea un licăr jucăuş în ochi, iar pe buze îi înflorea un surâs strâmb. Spera că doar glumea – altminteri, întrebarea lui era chiar mai ciudată decât fusese cu o seară în urmă.

— Rose, Henry… Se aplecă. V-aţi descurcat de minune în seara asta. Duceţi-vă acum la doică, a pregătit cina.

— Aveţi grijă la tartele cu mure, îi avertiză domnul Turner şi le zâmbi larg, înainte ca ei să o zbughească.

Phoebe îi urmări cu privirea până se făcură nevăzuţi pe hol, apoi se întoarse spre domnul Turner. Care reuşise să se furişeze din nou lângă ea şi stătea acum fix în faţa lui Phoebe.

Şi, cum el era doar cu o treaptă sau două mai jos, erau chiar la acelaşi nivel.

— Cum de-ai reuşit aşa ceva? întrebă ea, dându-şi capul într-o parte. Mă refer la lecţiile de călărie pentru Rose.

El ridică din umeri şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Am intuit.

— Ai intuit?

— Sir Nathan e un bărbat înconjurat de femei. Henry e prea mic pentru a putea face ceva

cu el, aşa că n-are pe nimeni cu preocupări în comun. Aşa că, ori de câte ori se arată cineva interesat de pasiunile sale – vânătoarea sau staţiunea balneară –, el pare dornic să aprofundeze respectivul subiect. Indiferent dacă e femeie sau bărbat.

— Şi ţi-am zis că Sir Nathan călăreşte. Sau obişnuia s-o facă, zise ea şi încuviinţă. Dar Rose… nu i-a vorbit niciodată tatălui ei… atât de deschis.

— Pur şi simplu i-am spus lui Rose să se comporta ca şi cum ar cere ceva ce a primit deja, cum ar face-o un conte sau o contesă.

Phoebe oftă.

— Dar, dacă o refuza… Pare un risc destul de mare.

Dar el flutură din mână ca pentru a alunga temerile ei.

— Doar dacă îţi pasă de urmări.

— Se pare că urmarea va fi să o înveţi.

Acesta fusese următorul lucru uimitor. Când Sir Nathan spusese că trebuia găsit un instructor bun pentru echitaţie, contele de Ashby îl recomandase pe domnul Turner.

— Pentru un secretar, se pricepe de minune la cai, zisese el. Sunt sigur că va reuşi să-i ţină ocupaţi pe copii şi s-o înveţe pe Rose elementele de bază.

Domnul Turner şi contele se uitaseră unul la altul, de parcă se provocau. Dar atunci domnul Turner ridicase dintr-o sprânceană şi acceptase

bucuros.

— Sunt încântat să fiu instructorul ei, îi spuse domnul Turner lui Phoebe. Dar cred că va trebui să-mi zici câteva lucruri utile despre cum să mă comport cu copiii de opt ani.

Fu străbătută de un fior de îngrijorare. Deşi îi era recunoscătoare domnului Turner că o ajutase azi, avea să-l vadă mai des, dat fiind că urma să o înveţe pe Rose să călărească. Şi nu era sigură ce simţea în această privinţă.

Fir-ar să fie, pregătise un discurs foarte bine ticluit înainte de „examinare”.

Se gândise să-i mulţumească pentru ajutorul acordat azi, deşi el purtase o mare parte din vină. Apoi avea să decidă, în bunătatea ei, că altruismul de care dăduse dovadă azi putea şterge toate faptele reprobabile de noaptea trecută – aşadar, aveau să fie chit şi se puteau despărţi în condiţii bune. El avea să revină la prospectarea de terenuri şi afaceri, iar ea – la predat.

Dar în acei ochi… era ceva jucăuş, o încântare. Iar acel zâmbet strâmb era fermecător şi îi dădea de înţeles că el intenţiona să scape cu… ceva.

Iar ea nu voia decât să se piardă pentru puţină vreme în ochii şi-n zâmbetul lui.

Aşa că, în loc să permită să se întâmple asta şi să-l lase să scape, rosti primele cuvinte care îi veniră în minte:

— De ce-ai făcut-o?

— Pentru că am crezut că Rose ar vrea să înveţe să…

— Nu la asta mă refeream.

— Atunci… atunci ce vrei să spui?

Zâmbetul i se estompă.

— De ce m-ai sărutat noaptea trecută?

— Aha. Zâmbetul îi pieri, iar obrajii bronzaţi i se împurpurară. La asta te refereai.

— Da, la asta.

— A fost o prostie, mărturisi el.

În clipa asta, i-ar fi fost de folos să poarte pălărie.

— Îţi mulţumesc, zise ea tărăgănat şi îl văzu cum roşeşte şi mai mult ca răspuns la sarcasmul ei.

— M-a copleşit momentul, bâigui el, iar ea ridică neîncrezătoare din sprâncene. Chiar aşa a fost! Eram înconjurat de lumina lumânărilor, de tarte şi de frumuseţe.

— Şi era tare frig, tarta era otrăvită şi nimeni nu poate să vadă frumuseţea în lumina a două lumânări. Fii serios, domnule Turner, după toate prin câte am trecut azi, ai putea să fii măcar sincer cu mine.

Părea surprins că trebuia să spună adevărul, până când zise fără să vrea:

— A fost un pariu!

— Un pariu? făcu ea nedumerită.

— Am pus rămăşag, o lămuri el. Cu contele.

— Am înţeles, zise ea, simţind că-i îngheaţă

tot trupul.

Contele. Contele cumva paria… pe ea?

— Nu, lasă-mă să-ţi explic. Trase adânc aer în piept. De ceva vreme contele mi-a spus că sunt foarte ursuz. Plictisitor şi axat doar pe afaceri.

— Domnule Turner, n-aş fi zis niciodată că eşti plictisitor. Sau axat pe afaceri.

— Total de acord.

— Îndrăzneţ, da. Prea entuziasmat, da. Dar niciodată plictisitor.

El se încruntă.

— Mă tachinezi, domnişoară Baker? Da, meritam asta. Dar pariul era că nu puteam… să conving o tânără domniţă să mă sărute cât eram aici. Şi se pare că a avut dreptate.

Phoebe se uită fix în ochii lui.

— Eu nu… te-am convins. Am profitat. Cum ai zis şi tu. Am fost josnic şi ticălos, aşa că trebuie să-ţi cer iertare.

Ea se uită la el câteva secunde. Mai lungi. Era ceva de-a dreptul insuportabil pentru el, pentru că începu să se foiască sub privirea ei, cam ca tânăra Rose.

— În regulă, zise ea în cele din urmă.

— În regulă? repetă el nesigur.

— În cele din urmă, te cred. Care-i miza pariului?

El păru nedumerit o clipă.

— Păi… a fost făcut din mândrie mai mult.

— Deci nimic prea costisitor. Din fericire.

El râse scurt, uşurat. Apoi… şi ea făcu la fel. Zâmbi, lăsând să i se vadă gropiţele, trecând peste cine sau cum se cuvenea să fie.

Îl ţintui din nou cu privirea. Şi văzu că se uita fix la ea, în cel mai neobişnuit mod. De parcă reuşise prin râsul ei să-l uluiască.

Ceea ce era o prostie, desigur. Nu reuşise să amuţească pe nimeni – cu atât mai puţin de când fusese nevoită să muncească pentru a supravieţui.

— Aşadar…

— Aşadar… repetă el. Nu se mai agita şi nici nu se întoarse să plece. Era mulţumit să rămână aici.

Şi ea părea la fel de mulţumită.

— Mă tem… că ţi se va simţi lipsa, domnule Turner, îndrăzni ea.

— Da? Eu nu aş crede. Ridică din umeri. Au stat împreună toată ziua, trăgând cu arcul şi sorbind limonadă, şi par mai încântaţi să facă aceleaşi glume decât să-şi bată capul cu modul în care mi-am petrecut eu ziua.

— Cum ţi-ai petrecut ziua? îl întrebă. Erai plin de noroi.

El îi aruncă un surâs viclean.

— Am încercat din răsputeri să-mi amintesc matematica şi regulile de gramatică pe care mi-am imaginat că le-ai preda copiilor… apoi i-am dus în pădure să cerceteze.

— Să cerceteze?

— Toţi copiii trebuie să se ducă în pădure şi

să cutreiere. Ca să construiască forturi, să se războiască şi să intre în belele. Ştiai că în pădurile astea există ruinele unui turn vechi?

Ochii începură să-i scânteieze ca unui copil entuziasmat.

— Îmi amintesc că, atunci când eram tânăr, obişnuiam să… Se opri, scoase o batistă din mânecă şi tuşi în ea. Adică… erau nişte ruine şi prin locul unde am copilărit eu, şi m-am declarat regele lor aproape săptămânal.

Phoebe văzu deodată cu ochii minţii un tânăr domn Turner sărind peste buşteni şi pietre, tare murdar şi cu acelaşi zâmbet şmecheresc. Cu siguranţă avusese un talent să dea de belele şi să treacă peste ele glumind.

Şi cu siguranţă se schimbase ceva la un moment dat. Îşi pierduse acea capacitate. Şi modul cum se comportase când se întâlniseră prima oară, încercând, fără succes, să fie încântător… Părea să-i fie dor de acele lucruri, de parcă le pierduse de puţin timp.

Ştia cum e să pierzi aşa ceva. Şi să-ţi găseşti din nou echilibrul.

Însă, în loc să îşi imagineze un tânăr domn Turner şi să-l analizeze peste măsură pe cel actual, se uită la ceva care nu i-ar fi atras atenţia dacă nu ar fi purtat discuţia aia stânjenitoare.

— Asta-i cumva… batista mea?

Se uită la cârpa din mâna lui. Era o bucată veche de pânză roasă cu literele „PB” cusute într-

un colţ.

— Da! Îmi cer iertare… Ţi-am luat-o de dimineaţă ca să-mi curăţ pantofii când… îţi mai aminteşti?

Ea roşi furioasă şi închise ochii în vreme ce încuviinţa din cap.

— Da, îmi amintesc asta.

— Oricum, zise el, dregându-şi glasul, am spălat-o. În iaz, dar tot am spălat-o. Am vrut să ţi-o înapoiez, dar am uitat şi am vârât-o în buzunar.

I-o întinse.

Ea o privi ameninţător.

— Nu-i nevoie. Poţi s-o păstrezi. Sau să te descotoroseşti de ea.

— Da? făcu el nedumerit. Scuză-mi… scuză-mi lipsa de tact, dar sigur nu ai sertarele pline cu batiste.

Era drept, îşi dădu ea seama, dar nu voia să aibă o batistă mirosind a apă de iaz şi a vomă.

— Da, dar este o bucată de pânză dintr-o jupă mai veche a lui Lady Widcoate, folosită în alt scop. N-o să-i duc dorul.

— Bine atunci. Părea nedumerit, dar ridică din umeri şi vârî pânza la loc în buzunar. Minunat. Fantastic.

— Ar trebui să mă întorc, zise ea deodată. Mărturisesc că „examinarea” m-a secătuit de puteri mai mult decât credeam. Trebuie să mă întind din nou.

— Te însoţesc până sus.

— Nu, nu-i nevoie.

Se uită peste umăr. El se întoarse şi îl văzu pe conte în pragul salonului. Era evident că abia venise şi nu părea deloc plăcut impresionat de ce vedea.

Phoebe simţi că îngheaţă când îl văzu. Domnul Turner se uită mirat la ea.

Da, venise vremea să plece.

— Mulţumesc, şopti ea. Pentru ajutorul acordat.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Baker.

El făcu o plecăciune.

Încercă să-şi păstreze atitudinea respectuoasă pentru o guvernantă, însă ridică totuşi dintr-o sprânceană.

— Da, poate că nu a fost „o plăcere” în sine. Am avut noroi în locuri la care nici nu vreau să mă gândesc, dar… măcar nu m-am plictisit.

Zâmbi şi continuă să urce.

Ea făcu o plecăciune scurtă.

— De asta sunt convinsă, domnule Turner.

*

— Îţi pierzi vremea, zise John Turner din capul scărilor.

Ned nu era încântat, dar nici surprins să-l vadă acolo. Dintre toţi cei strânşi în salon, Turner era cel care ar fi observat sau căruia i-ar fi păsat

că nu era şi Ned acolo.

— Salutare. Am avut o zi tare interesantă. Era cât pe ce să mă otrăvesc cu o tartă noaptea trecută, şi am petrecut o zi în pădure încercând să mă descurc cu nişte copii zvăpăiaţi. Ziua ta cum a fost? îl întrebă Ned cu nonşalanţă pe când cobora scărilor, cu mâinile în buzunare, de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Cred că mult mai plictisitoare decât a ta, îi răspunse sincer Turner. Îţi pierzi vremea, repetă el. Cu guvernanta.

— Serios? Cum aşa?

— Nu întruneşte criteriile stabilite la începutul pariului.

Turner vorbea încetişor, dar avea o notă defensivă.

— Cred că am hotărât că e nevoie de cineva cu o educaţie aleasă, nu? Când Turner încuviinţă din cap încetişor, Ned ridică din umeri cu o încântare prost mascată. Domnişoara Baker a avut o educaţie aleasă, fapt pentru care a fost la şcoala exclusivistă a doamnei Beveridge. Poate că lucrurile s-au schimbat pentru ea, dar asta nu schimbă cu nimic mediul din care provine.

Turner îşi miji ochii.

— Dar asta nu înseamnă că…

— De fapt, cred că domnişoara Baker este genul de femeie pe care să o curteze un secretar. Mult mai potrivită decât, să spunem, o contesă în căutare de avere.

Turner nu primi această remarcă cu obişnuita-i tăcere cinică. Nu. În schimb, micşoră distanţa dintre ei şi zâmbi batjocoritor în faţa lui Ned.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa despre Leticia, mârâi el.

Ned clipi nedumerit de două ori. Apoi se uită cu asprime la el, şi vocea îi deveni ameninţătoare.

— Vezi că eşti un pic confuz. Nu uita cine eşti. Şi cine sunt eu. Şi apoi fă doi paşi în spate.

Turner trase adânc aer în piept – avea nevoie de asta ca să nu se mai comporte ca un conte în faţa celui adevărat. Făcu cei doi paşi ceruţi în spate, dar nu-l slăbi din priviri pe Ned.

— Îmi cer iertare, zise el băţos. Sunt conştient de firea ei. Hainele ei, deşi sunt la modă, sunt din sezonul trecut. Nu vorbeşte intenţionat despre căsnicia ei sau despre trecutul recent. Şi nu poţi fi atât de naiv încât să crezi că îşi doreşte doar să depene amintiri cu contele.

— Mă bucur că eşti conştient de asta. E o lipitoare. Desigur, una tare frumoasă, răspunse Ned, ridicând din sprâncene când văzu expresia revoltată a lui Turner. La naiba, era cât pe ce să uite iar, la doar doar trei secunde de când i se adusese aminte. Avea concentrarea unui peşte. Şi nu ai niciun motiv pentru care să nu te simţi măgulit de atenţia ei. Îţi cer doar să nu faci nimic ce nu voi putea repara mai târziu.

Turner îl săgetă cu privirea.

— E singura persoană care nu mă face să simt povara aşteptărilor celor din jur.

Ned nu făcu decât să aştepte.

Turner îşi încrucişă braţele şi se uită într-o parte preţ de o clipă.

— Domnul Fennick şi vicarul de la Hollyhock ni s-au alăturat azi. Ce păcat că nu te-ai simţit bine. Făcu o pauză, apoi adăugă: Contelui i se acordă tare multă atenţie.

Ned încuviinţă din cap într-o doară, nesigur de ce spunea Turner.

— Şi toată lumea vrea… ceva de la tine.

Ned zâmbi.

— Ceva, ceva şi apoi iar ceva. Dar, când am ajuns prima oară, părea că-ţi place.

— Ei bine… Turner tuşi, uitându-se înspre salon, de unde se auzea zarvă. Asta a fost cu trei zile în urmă.

Ned îşi îndreptă la rându-i atenţia înspre scări, unde încă simţea cum reverbera conversaţia avută acolo cu câteva minute în urmă. Pentru prima oară după multă vreme, Ned ar fi vrut să se ducă sus în camera lui în loc să se alăture distracţiei de la cină. Ar fi dorit să-şi petreacă timpul cu o singură persoană, nu cu douăsprezece.

Cu o anumită persoană, care îl tachina când merita şi care avea cosiţele blonde ce îi ajungeau până la coate când erau eliberate din coc.

— Şi trei zile au schimbat mult lucrurile. Pentru amândoi.

Probabil Turner observase că Ned nu mai era atent, căci ieşi din acea reverie autocompătimitoare şi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Ned. Şi asupra competiţiei dintre ei.

— Tot sunt de părere că îţi pierzi timpul cu guvernanta. N-o să câştigi aşa.

— Şi de ce crezi asta? îl întrebă Ned, vârându-şi din nou mâinile în buzunare.

— Pentru că, asemenea secretarilor ocupaţi şi înglodaţi în datorii, femeile aflate în situaţia domnişoarei nu-şi permit luxul de a avea aventuri. Turner zâmbi dispreţuitor, pe chip citindu-i-se victoria. Poate îţi tolerează prezenţa, dar nu-ţi va încuraja avansurile. Nu-şi poate permite asta.

Ned zâmbi, bucurându-se de sentimentul că Turner era în defensivă. De când făcuseră pariul – Doamne, cu doar cinci zile în urmă? —, Ned fusese cel care bătuse pasul pe loc. Acum, pentru prima oară de când bătuseră palma, simţea că avea asul în mânecă.

Sau mai degrabă în buzunar.

— Oricum, poziţia domnişoarei Baker nu a oprit-o să-mi dea asta.

Scoase mâna din buzunar şi arătă micuţa bucată de pânză cu literele „PB” brodate în colţ, cu care îşi curăţase pantofii cu o noapte în urmă.

— Chiar acum. Mi-a spus s-o păstrez. Şi cred că poate fi considerat un suvenir dat de bunăvoie – sau, mai degrabă, primul dintre obiectele de care

trebuie să fac rost. Nu se putu abţine să nu zâmbească feroce când văzu că Turner rămăsese fără cuvinte. Din moment ce o s-o învăţ pe Rose să călărească, cred că o să-mi petrec mai mult timp cu domnişoara Baker. Mulţumită ţie. Şi, cum balul e la sfârşitul săptămânii, cea de-a doua şi a treia cerinţă vor fi îndeplinite curând. Apoi lăsă zâmbetul să i se estompeze. Ai face bine să nu-mi subapreciezi farmecul. S-ar putea să fiu mai bun în pielea ta decât tine.

Ned se asigură că Turner se uitase bine la batistă, apoi o împături şi o puse cu delicateţe înapoi în buzunar. După aceea, cu fala unui bărbat care n-are nicio grijă pe lume, trecu de Turner şi se îndreptă spre uşa de la salon.

— Să mergem! Mă tem că ne aşteaptă.

Dar Turner era pierdut în gânduri, uitându-se fix spre locul unde stătuse Ned, fără a schimba poziţia de când văzuse batista – dovada că Ned avusese succes într-o chestiune la care el chiar nu se aşteptase.

Apoi vorbi. Dar Ned nu se aşteptase să îl audă zicând asta.

— Spuneai că domnişoara Baker s-a dus la şcoala doamnei Beveridge?

— Da, răspunse Ned, cu un strop de nerăbdare în glas.

Acum, că îi dăduse lui Turner la figurat cu batista pe la nas, stomacul începea să-i chiorăie. Era lihnit, fir-ar să fie.

— Şi numele de botez începe cu P?

— Bănuiesc că da, date fiind iniţialele.

— Atunci va fi o misiune mult mai grea decât bănuieşti.

Turner îl înfruntă, iar un zâmbet larg şi atotcunoscător îi înflori pe buze.

— De ce?

— Pentru că ţi-ai ales cea mai nepotrivită persoană pe care s-o cucereşti.

Ned începuse să se cam sature.

— Te întreb din nou… De ce?

— Mai bine o întrebi chiar tu pe domnişoara Baker. Zâmbetul larg îi era acum feroce ca un rechin. Întreab-o de ce-l dispreţuieşte atât de mult pe contele de Ashby.

Capitolul 15

Poate fi un avantaj să ştii ce cărţi are celălalt în mână.
Altfel, strategia îţi poate fi năruită.

— Ieri ai spus ceva.

— Da? Domnişoara Baker nu se uită la el, ci undeva în depărtare, urmărindu-i pe Rose şi pe Henry în vreme ce priveau calul care era dus pe câmp.

Era Abandon, şi, fiind calul contelui, copiii

puteau să-l urmărească de la distanţă cât Kevin îl plimba în cerc pe câmp, ca să facă puţină mişcare. Turner hotărâse că el şi toţi ceilalţi aveau să rămână la Puffington Arms să se relaxeze, ceea ce însemna că nu avea să-l călărească nimeni pe Abandon, un cal arab puternic. Poate că grăjdarul era foarte muncit, dar ştia cum să-şi câştige banii. Aşa că scosese calul contelui la aer curat, iar Rose, care câştigase simpatia tatălui său noaptea trecută pentru că fusese atât de directă, putea să se uite fără teama că avea să fie certată de mamă – supravegheată atent de noul ei instructor de echitaţie.

— Domnule Turner, o s-o laşi vreodată pe Rose să se urce pe un cal? îl întrebă ea, schimbând brusc subiectul.

— La un moment dat, da, răspunse el. Când n-o să-mi stea inima în piept de frică.

Trecuseră două zile pline de când se întâlniseră pe trepte. Ned ar fi vrut să o abordeze mai devreme pe domnişoara Baker cu întrebări, dar trebuia să fie prudent. Întâmplările din ultimele zile fuseseră atât de copleşitoare şi de dramatice, încât, dacă o asalta pe domnişoara Baker cu întrebări, era posibil ca aceasta să dea înapoi. Nu, nu trebuia să-l perceapă ca pe o ameninţare. Ci ca pe un egal.

Şi voia să se asigure că îi trecuse complet răul de la tarta cu mure.

Iar acum îi era mai uşor, pentru că Phoebe

avea acum mai mult timp liber după-amiaza, căci, după lecţiile de dimineaţă, Rose şi Henry rămâneau în grija lui Ned pentru lecţiile de echitaţie.

Care erau înspăimântătoare.

— Când atingi un cal pentru prima oară, să vă asiguraţi că vă vede, le spusese Ned la prima lecţie. Kevin grăjdarul îl ajuta, ţinând frâiele iepei solide şi blânde ale lui Turner şi încuviinţând din cap la intervale regulate. Altfel o să-l speriaţi. Atingeţi-l pe grumaz sau pe părţi. Să nu veniţi spre el din spate… Sau să-l tragi de coadă, Rose!

Rose nu părea să se poată concentra şi voia doar să o zbughească şi să facă totul *acum,* pe când Henry stătea mai în spate, privind cu ochi mari totul. Îşi petrecuse prima lecţie spunându-le doar cum să atingă un cal. La a doua lecţie se asigură că ştiau denumirile şi rolul harnaşamentului.

Domnişoara Baker aducea copiii în fiecare după-amiază, apoi se întorcea câteva ore mai târziu ca să-i ducă în casă şi să le facă baie. Doar în acele câteva clipe apuca şi el să o vadă pe domnişoara Baker. Dar se întâmplase ca o dată sau de două ori să stea câteva minute cu ea, şi i se păruseră nişte clipe… edificatoare.

Ca în ziua de după discuţia de pe trepte, când făcuseră prima oară schimb de copii. Rose şi Henry se duseseră la grajd, dornici să vadă caii, lăsându-i pe Ned şi pe domnişoara Baker să

petreacă împreună câteva clipe preţioase.

— Ai vreun sfat pentru mine în prima zi? o întrebase el, încercând să nu pară emoţionat.

— Să nu-şi dea seama niciodată că ţi-e frică, îi răspunsese ea sec.

El zâmbise şi se rezemase de uşa grajdului, care era atât de plină de înfloriturі şi de decoraţiuni, încât era un miracol că grăjdarul reuşea să o închidă. Iar Ned rămăsese cu o bucată de tencuială în mână când se sprijinise cu toată greutatea.

— O, Doamne! exclamase el, încercând să pună bucata la loc, dar văzând-o cum cade de fiecare dată. Cu siguranţă Lady Widcoate o să dea vina pe mine.

— Păi, chiar e vina ta, ca să fim sinceri, replicase amuzată domnişoara Baker.

— Ei, măcar ţi-am oferit momentul absurd al zilei, spusese el şi pusese bucata de tencuială în spatele unei grămăjoare de fân, sperând să nu observe nimeni. Sau poate că a făcut-o Lady Widcoate. Sincer să fiu, nu ştiu de ce Sir Nathan a lăsat ca pasiunea ei pentru decoraţiuni să ajungă până la grajd.

Dar domnişoara Baker părea dintr-odată căzută pe gânduri.

— Nu mi se pare atât de rea Lady Widcoate, până la urmă.

Ned ridicase din sprâncene.

— Vorbim despre femeia care a încercat să te

otrăvească.

— Ba nu, pe tine, îl corectă domnişoara Baker. Şi ştii de ce Lady Widcoate a devenit aşa pasionată de decoraţiuni?

El scuturase din cap.

— Mi-a spus majordomul bătrân, înainte ca fiul lui să câştige suficient la mina din Midville ca el să se poată pensiona. A durat multă vreme şi a depus eforturi mari ca să-şi aducă copiii pe lume. Se uitase în zare preţ de o clipă. Nu avea cu cine să vorbească, sora ei fiind deja căsătorită şi la casa ei. Aşa că s-a apucat de decoraţiuni ca să-şi umple timpul.

Ned se gândi la acest lucru. Da, Lady Widcoate era căsătorită deja de zece ani când se născuse Rose. Ca proaspătă soţie, probabil că nu-i fusese prea uşor să aştepte atâta. Şi aşa se explica de ce era atât de grijulie cu copiii, interzicându-le să cutreiere pădurile, să înveţe să călărească sau să facă orice lucru care i-ar fi putut răni.

— De ce mi-ai spus asta? o întrebase Ned încetişor.

Domnişoara Baker zâmbise slab.

— Pentru că mi-am dat seama că, atunci când cineva te irită, cel mai bine e să-ţi aminteşti că e om. Apoi făcuse o plecăciune scurtă şi se întorsese să plece. E un lucru util şi cu copiii mici.

Se gândise toată ziua la ce spusese ea. În scurt timp, domnişoara Baker făcuse din întâlnirile astea un obicei.

Iar apoi venea seara. La urma urmei, era pe acelaşi hol cu el, la etajul al treilea. Era atât de tentant să se ducă la uşa ei şi…

Nu. Ţinând cont de cum se purtase ultima oară şi de cât de îngrozitor o tratase, ultimul lucru pe care trebuia să-l facă era să se ducă în camera ei în toiul nopţii, când era singură.

Şi totuşi, se simţea oarecum constrâns să facă ceva… — care era cuvântul? — *drăguţ* pentru domnişoara Baker.

— Cine e? se auzi vocea mirată de pe cealaltă parte a uşii, ca reacţie la bătaia în uşă.

— Domnul Turner, răspunse el. Nu vreau să mă pofteşti înăuntru sau ceva de genul ăsta. Voiam doar să-ţi dau prăjitura asta cu lămâie.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Prăjitură cu lămâie?

— Da, răspunse el cu voioşie. Au servit la cină. Ai mâncat una deja?

Urmă o altă pauză.

— Nu.

— Perfect. Vreau să o mănânci tu pe asta. Am rugat-o pe bucătăreasă să pună una deoparte.

— Domnule Turner, încerci cumva să mă ademeneşti cu dulciuri când ştii că sunt singură? Din nou?

Tonul vocii era rece, dojenitor.

— Ei bine, dacă pui aşa problema… mormăi el.

Dar putea să jure că o auzi râzând. Şi se simţi

mai bine.

— Ştiu că îţi plac dulciurile, dacă luăm în calcul halul în care ţi s-a făcut rău de la tarta cu mure…

— Au existat circumstanţe atenuante.

— Mai ştiu şi că nu primeşti multe. Mi-aş dori s-o accepţi pe asta. Drept mulţumire pentru că m-ai ajutat azi cu copiii. Ridică din umeri şi puse farfuria jos, la uşă. Şi am gustat un pic din ea, ca să fiu sigur că nu e otrăvită.

— Cât de grijuliu din partea ta!

Putea să jure că în voce i se ghicea amuzamentul.

— Sunt tare grijuliu. Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse pur şi simplu pe călcâie şi începu să se îndepărteze, în speranţa că zgomotul de paşi avea s-o liniştească. Noapte bună, domnişoară Baker.

— Noapte bună, domnule Turner, veni răspunsul.

Apoi se duse în camera lui şi închise uşor uşa. Când o deschise din nou peste câteva minute, fu încântat să vadă că farfuria cu prăjitura cu lămâie (din care el muşcase doar puţin) fusese luată de pe podea. Acest fapt îl făcea să spere că reuşise să-i câştige măcar puţină încredere. Momentele mărunte, atunci când îi dădea în grijă copiii, zâmbetele pe care şi le ofereau reciproc, amuzamentul care se ghicea în spatele aspectului ei serios îl făceau să creadă că reuşise să o câştige

de partea lui.

O curta pe domnişoara Baker. Dar nu cum era obişnuit să o facă. Nu-i oferea flori sau bijuterii fără valoare, ci prăjituri cu lămâie mâncate pe jumătate şi frânturi de conversaţii revelatoare. Începea să o cunoască, îşi dădu el seama cu surprindere.

Şi lucrurile funcţionau, pentru că astăzi domnişoara Baker îi însoţise pe copii după prânz, pe când Abandon era plimbat, iar ea rămăsese alături de el câteva minute, în vreme ce după-amiaza părea să se comprime în jurul lor.

— Ţi-e teribil de teamă să-i urci pe cal, nu? îi zâmbi ea.

— Mărturisesc cinstit că da. Râsese pe înfundate. Ştiu că sunt un călăreţ bun. Dar ca profesor? Să învăţ pe cineva care pare incapabil să-şi păstreze concentrarea şi apoi să mă rog să îşi aducă aminte ceva cât timp se află pe spinarea unui animal mare mi se pare… cel puţin un gând optimist. Repet la nesfârşit toate măsurile de siguranţă pe care mi le amintesc.

— Şi acum ştii secretul învăţăturii: repetiţia la nesfârşit.

Zâmbi din nou. Dar nu era zâmbetul clasic şi enigmatic al unei guvernante. Ci un zâmbet larg, cu gropiţe în obraji, al femeii ce se ascundea dincolo de hainele cenuşii.

Şi care dintr-un anumit motiv… îl ura.

Îl ura pe contele de Ashby.

— Însă, cum ziceam, ai menţionat ceva cu câteva zile în urmă. Imediat după ce-ai leşinat. Ned încercase din nou să deschidă subiectul şi se uitase cu grijă pe când domnişoara Baker roşea imperceptibil. Nu-şi dezlipise însă privirea de la copii şi nu cedase tentaţiei feciorelnice de a-şi ascunde chipul. Era limpede că leşinase. Şi acceptase acest lucru ca atare.

El îşi dresese glasul şi continuase.

— Spuneai că-l dispreţuieşti pe contele de Ashby.

Atunci chipul ei se făcuse ca de foc. Se încordase toată şi începuse să respire precipitat. Dar tot nu se uitase la el, pentru a fi sigură că putea rămâne stăpână pe ea.

— Şi dacă am zis… ce? făcuse ea pe un ton calm ca un lac netulburat.

— Eram doar curios. M-am tot gândit la asta de când ai zis-o.

De fapt, nu se gândise deloc. Crezuse că, atunci când ea spusese „E groaznic”, se referise la Turner, care era în rolul său.

Remarca lui Turner înainte de-a intra în salon să ia cina îl făcuse pe Ned să se întrebe de ce i-ar fi purtat pică domnişoara Baker contelui – mă rog, adică lui, dacă era să fie corect.

Dar avea ceva împotriva lui? Poate că unchiul lui o jignise în vreun fel de care el nu avea habar. Dar nu – Phoebe îngheţase de când îi văzuse, cu câteva zile în urmă, apropiindu-se şi întrebând

cum să ajungă la Puffington Arms. Dacă ar fi fost ceva legat de unchiul lui, cu siguranţă Phoebe s-ar fi mirat că un tânăr purta mantaua contelui.

Dar… era oare o greşeală? Cu siguranţă nu putea fi ceva mărunt, de dăduse naştere la atâta ură. Dacă se gândea mai bine, ori de câte ori se întâmpla să fie în aceeaşi cameră – sau pe aceeaşi cărare – cu Turner, îngheţa, intra în cochilia ei, se ascundea. Ba chiar şi în prezenţa lui fusese la început la fel. Fusese desconsiderat prin simpla asociere cu Turner.

De fapt, prin asocierea cu el însuşi. Ceea ce făcea lucrurile mult mai complicate.

Dar lucrurile nu trebuiau să stea aşa. Nu exista niciun motiv pentru care domnişoara Baker să-i afle vreodată *adevărata* identitate, se liniştea el ori de câte ori senzaţia de rău şi de gol sufletesc începea să-i dea târcoale. În definitiv, trebuia doar să danseze cu ea, să afle nişte lucruri intime despre ea şi apoi s-o lase în plata Domnului. Şi astfel câştiga pariul.

Şi asta era totul.

Dar dorinţa de a afla de ce-l ura nu îi dădea pace.

Adică pe conte.

— Îl ştiu pe conte de multă vreme. Şi mai ştiu că nu v-aţi întâlnit deloc săptămâna asta, îndrăznise Ned după tăcerea lungă păstrată de domnişoara Baker.

Ea rămăsese tăcută, uitându-se după copii.

Dar într-un final vorbise:

— De câtă vreme?

— De câtă vreme îl ştiu? întrebase Ned, iar ea încuviinţase din cap. Din război.

— Atunci îl cunoşti de când îl avea angajat pe un anumit domn Sharp.

Ned simţise cum îi îngheaţă sângele în vene, picioarele amorţindu-i, de parcă îi fuseseră străpunse de ţurţuri. Şi-l amintea tare bine pe domnul Sharp. Încercase să se gândească de când era posibil să-l ştie Turner.

— Da, am auzit de el, dar nu l-am cunoscut niciodată. A fost secretarul bătrânului conte, pe urmă, pentru scurtă vreme, al contelui actual. Până când a renunţat la slujbă, şi i-am luat eu locul.

Da, suna corect.

— Şi eu îl ştiu. Atunci îi aruncase o privire, iar ochii ei limpezi şi albaştri ca văzduhul păruseră duri ca un cristal. Vezi tu, după ce n-a mai lucrat pentru conte, a umblat prin ţară şi a ajuns în cele din urmă în Dorset, unde locuia tatăl meu.

Culoarea din obraji i se scursese, fiind din nou acea guvernantă palidă şi aspră – masca în spatele căreia se ascundea. El fusese cuprins de groază. Orice se întâmplase, avusese nişte urmări.

— Rudele din partea mamei erau bogate. Dar, când mama s-a căsătorit cu tata, au considerat cu toţii că se mulţumise cu puţin. Era un bărbat voios

care o făcea fericită, dar familia ei nu reuşise să vadă la el decât că avea puţini bani şi că nu prea cunoştea pe nimeni important, începuse ea.

Se uita din nou vigilentă la copii.

— Sunt bine, zisese el cu glas aspru, referindu-se la Henry şi la Rose.

— Da, îl aprobase ea oftând. Apoi, după câteva clipe, continuase: Au fost un cuplu tare fericit. Se bucurau de viaţa din Dorset. Dar, după ce m-au făcut pe mine, tata voia să am parte de aceleaşi privilegii ca mama, care încerca să se împace cu familia, rugându-i să mă trimită la şcoală. Au fost suficient de generoşi şi au făcut-o, aşa că am ajuns la şcoala doamnei Beveridge. Aveam aproape 16 ani când mi-a murit mama. Eram încă la şcoală. Familia mamei nu prea vedea rostul pentru care să-mi continui educaţia, dar tata... I se tăiase răsuflarea, de parcă se străduia să-şi înghită lacrimile. Tata era hotărât să-mi continui studiile. Era complet distrus că-şi pierduse soţia şi dorea cu disperare să-şi ajute fiica, aşa că era cam la limită când a apărut domnul Sharp în peisaj.

— Ce-a făcut? întrebase Ned, cu gâtlejul uscat.

Dar domnişoara Baker doar ridicase din umeri şi răspunsese:

— Cam ce le-a făcut şi celorlalţi. S-a dat drept om de afaceri. I-a spus că fusese în slujba contelui de Ashby peste douăzeci de ani şi că, la venirea

noului conte, încercase să-i fie sfătuitor, dar fusese în zadar. Aşa că acum căuta un loc unde să se retragă, o căsuţă era suficientă, şi, dacă tot era acolo, putea da o mână de ajutor pentru a tripla investiţia celui care-l ajuta. Că doar se ocupase de proprietăţile contelui de Ashby. Ştia toate şiretlicurile. Se uitase din nou la el, şi de această dată tristeţea din privire îi fusese evidentă. Pentru mulţi a fost un vis devenit realitate. La fel şi pentru tata.

Ned nu reuşise decât să încline cu tristeţe din cap. Crezuse că domnul Sharp făcea parte dintr-o poveste de mult îngropată şi uitată… Dar, ca multe amintiri de care devenise conştient în ultima vreme, acele lucruri bine îngropate începeau să iasă la lumină.

Domnul Sharp fusese multă vreme secretarul unchiului său. Era un bărbat cu smocuri de păr alb, isteţ, şi care avusese mereu o vorbă bună pentru Ned, ori de câte ori îl vedea. O vreme, Ned se gândise că i-ar fi plăcut să fie *el* unchiul lui şi nu bărbatul sever care-l privea dispreţuitor.

Dar, când suma prevăzută în testamentul unchiului nu se ridicase la nivelul aşteptărilor lui, acel bărbat blajin îşi dăduse arama pe faţă.

Se făcuse nevăzut cu o parte consistentă din moştenirea lui Ned, înainte ca acesta din urmă să devină conte.

— Cât v-a luat? o întrebase Ned.

Îşi dorise să fi fost lângă gard, ca Rose şi

Henry. Ar fi vrut să apuce o bucată de gard şi s-o strângă până când i se albeau mâinile.

— Tot ce avea tata – tot ce-mi lăsase mama.

Se oprise un pic. Păruse resemnată, dar nu-i fusese deloc uşor să retrăiască acele clipe. Ned îşi dusese mâinile la spate ca să nu cedeze tentaţiei destul de ciudate de a-şi trece degetele printre ale ei.

— Dar ce legătură are contele? Domnul Sharp nu era mijlocitorul lui atunci.

— Nu contează, zisese ea încetişor.

— Ba da.

Ned se mirase de vehemenţa cu care rostise acele cuvinte. Ba conta, fir-ar să fie. Trebuia să ştie. Trebuia să ştie de ce femeia asta îl dispreţuia. Nimeni nu-l dispreţuia – cel puţin nu pe Ned Norocosul. Şi totuşi, ea asta simţea. Fără să-l fi cunoscut vreodată. Îl ura.

— Domnişoară Baker. Vocea lui păruse poruncitoare. De ce?

— Pentru că ar fi putut să preîntâmpine asta! Vocea îi devenise deodată aprigă, şi întorsese capul să-l privească. Domnul Sharp a fost cel mai vinovat, dar a fugit pe continent, aşa ni s-a spus. Tata s-a simţit tare vinovat, şi a fost prea mult pentru el. S-a… s-a înecat. La scurtă vreme. Şi, când m-am uitat prin lucrurile lui, am găsit o scrisoare de la conte.

Ned îşi înălţase privirea.

— Eu niciodată… adică n-am auzit niciodată

de tine. De la conte. Eşti sigură în legătură cu scrisoarea?

— O, da, încuviinţase ea din cap. Se pare că tata începuse să aibă bănuieli în legătură cu domnul Sharp şi i-a scris ultimului său stăpân, adică actualului tău stăpân, ca să vezi ce coincidenţă. I-a spus că nu trebuia să aibă deloc încredere în domnul Sharp şi că acesta luase până şi din banii contelui şi se făcuse nevăzut. Apoi l-a rugat pe tata să nu dezvăluie nimănui acea informaţie, pentru că i-ar păta moştenirea contelui şi i-ar periclita poziţia socială. Aşadar, reputaţia contelui de Ashby era mai importantă decât demascarea ticăloşiei domnului Sharp, judecarea acestuia pentru a fi apoi împiedicat să mai facă acelaşi lucru altcuiva.

Suspinase şi trăsese îndurerată aer în piept, încercând să-şi domolească emoţiile ce o luaseră razna.

— Nu mă puteam înfuria pe altcineva, aşa că mi-am vărsat năduful pe contele de Ashby. I-am scris şi eu o scrisoare în care l-am învinovăţit pentru ce mi s-a întâmplat şi i-am zis că-l voi urî de-a pururi. Mai luase o ultimă gură de aer, ca să se calmeze, iar lacrimile care ameninţau să i se scurgă dispăruseră. Devenise din nou ea însăşi. Apoi am uitat complet de el, până a venit aici. Cu tine. Se întorsese să se uite din nou la el. Ţi-am satisfăcut curiozitatea?

Ned privise înspre câmp. Îşi văzuse calul, pe

Abandon, cum se bucura de libertate, observase cum soarele după-amiezii răzbătea printre copaci, transformând tot peisajul într-un joc de lumini şi umbre. Rose şi Henry stăteau rezemaţi de gard şi se uitau. Un secretar şi o guvernantă priveau din depărtare. Totul părea un tablou idilic asupra căruia domnea pacea.

Dacă s-ar fi uitat cineva, nu şi-ar fi dat seama că lucrurile tocmai se schimbaseră dramatic.

Ned nu reuşise decât să încline din cap, fără să rostească o vorbă. Apoi zisese:

— Domnişoară Baker, îmi pare tare rău. Îmi pare atât de rău.

— De ce să-ţi pară rău? îl întrebase. Avea un zâmbet reţinut în colţul gurii, care o făcea să arate de parcă ascundea un secret. N-a fost vina ta, domnule Turner.

*

Lui John Turner îi plăcea să creadă că era un om corect, căci aşa fusese crescut, fiind fiul unui proprietar de moară şi negustor care îl învăţase că trebuia să se ţină mereu de cuvânt pentru a fi considerat cinstit. Calităţile de lider de care se bucurase în timpul războiului izvorau tocmai din acel simţ al dreptăţii. Existau în Lincolnshire bărbaţi, femei şi chiar familii întregi care se bazau pe el, pentru că îşi dăduse cuvântul că avea să pună iarăşi moara pe picioare. Şi avea să facă

orice pentru a realiza asta.

Starea de confuzie şi agitaţia din ultima săptămână îl cam puseseră la încercare. Nu era obişnuit cu hainele acelea, cu privirile aţintite asupra lui şi, deşi pe câmpul de bătălie avusese o funcţie din care să dea ordine, toţi cei de aici nu se aşteptau să conducă… ci să ia hotărâri. Era persoana pe care o respectau cu toţii. Era cel pe care voiau să se bizuie.

Şi asta era foarte diferit de firea lui.

Dar trebuia să o facă. Era singura cale.

Pariase totul pe asta.

Dar acum, în vreme ce stătea la fereastra din salonul principal, de unde îl vedea pe Ned Granville venind murdar şi prăfuit după o zi petrecută în grajd, simţea că norocul îl cam părăsea.

Căci lângă Ned mergea guvernanta, iar copiii alergau înaintea lor. Nu se atingeau, nici măcar nu se uitau unul la altul. Dar amândoi aveau acelaşi ritm. Erau împreună.

Turner simţi cum i se albesc încheieturile degetelor.

— Fir-ar să fie, murmură.

Îi venea să-şi tragă o palmă. Cum îi sugerase el cu nonşalanţă lui Sir Nathan ca Ned să o înveţe pe Rose să călărească! Se gândise că astfel Ned avea să fie smuls din preajma doamnelor Rye şi a domnişoarei Benson – şi, evident, a Leticiei. Dar aflase câteva minute mai târziu că acea sugestie îl

pusese pe Ned în preajma unei tinere femei potrivite pentru pariul lor.

Poate că Ned Norocosul chiar era cel mai norocos din lume.

Dar nu putea să permită ca Ned Norocosul să câştige pariul.

Îşi amintea exact momentul în care ajunseseră la pariu. Nu, nu fusese cu ocazia jocului de cărţi de săptămâna trecută. Şi nici când aflase că nu mai era nici urmă din vaporul ce transporta noua lui maşinărie. În schimb, altul fusese momentul care îl adusese în această situaţie – pariul, guvernanta curtată de Ned, inelul cu sigiliu al lui Ned care nu îi venea bine şi haina prea scrobită. Se întâmplase cu cinci ani în urmă, când venise la Londra şi apelase la ajutorul tânărului – acum conte! — care îi salvase viaţa pe câmpul de luptă. Şi care, spera el, avea să i-o salveze din nou.

Îşi amintea inelul lustruit de bronz de pe uşa conacului din Grosvenor chiar şi în această zi agitată. Bătuse cu el la uşă şi, înainte ca zăpada ce se depusese pe el să cadă, un servitor cu un aer protocolar deschisese uşa. După ce îşi dăduse numele şi aşteptase cinci minute în holul impozant, fusese însoţit cu un aer solemn într-un birou, dincolo de camerele mai mari.

Unde îl găsise pe Ned Granville, conte de Ashby, care analiza cu nelinişte nişte hârtii.

— Căpitane! strigase Ned şi venise imediat,

grăbit să-l întâmpine pe Turner. Deşi în vocea lui se simţea disperarea.

— Nu mai sunt căpitan, domnul meu! zisese Turner şi făcuse o plecăciune. Acum sunt doar domnul Turner.

— Şi, dacă-mi mai spui „domnul meu”, o să cred că s-a sculat unchiul meu din morţi. Ned încerca să zâmbească, dar îi ieşise numai un surâs slab. Ce te aduce la Londra?

— Trebuie să mă văd cu nişte bancheri în legătură cu moara. A fost… un incendiu.

— Vai, căp… adică domnule Turner. Ce rău îmi pare!

— E un risc mare în afacerea asta. Dar acum, că războiul s-a terminat şi tata s-a prăpădit, trebuie să-i iau locul.

— Da, încuviinţase Ned. Se uitase spre scaunul gol, ascuns în spatele biroului. Ce ciudat, nu? Cu toţii se îngrijorau că nu vom supravieţui războiului, dar ne-am întors şi am găsit casele goale.

Turner nu putuse decât să încuviinţeze din cap. Apoi văzuse că Ned se concentra din nou asupra hârtiilor din mână, cufundat în gânduri. Deşi vesel de obicei, acum arăta de parcă i se scufundaseră corăbiile.

— Unde locuieşti acum? îl întrebase Ned cu un zâmbet forţat. Nici nu contează, o să stai aici. Danson o să-ţi pregătească o încăpere. Poate îl scoatem pe doctorul Gray din laboratorul din

Greenwich şi ieşim în oraş.

— E foarte drăguţ din partea ta, răspunsese Turner, surprins de o aşa dovadă de generozitate.

Ned fusese mereu darnic, dar, în calitate de conte, era perceput într-o altă lumină.

Era un conte care acum părea foarte îngrijorat în legătură cu ceva.

— Dom… domnule. Ned. Ce s-a întâmplat? Îmi dau seama că e ceva în neregulă.

Ned îşi ridicase privirea din foi – era un registru contabil, bănuia Turner după ce aruncase un ochi.

— Îţi mulţumesc de grijă, prietene. Dar nu mi-eşti de folos dacă nu poţi să descifreze coloane întregi de cifre.

Turner contemplase resemnarea disperată a lui Ned şi luase o hotărâre. Începuse să se descheie la haină.

— Ce faci?

— Mă pregătesc să descifrez coloane întregi de cifre, zisese el şi îi luase foile lui Ned din mână. Ned aproape se prăbuşise de uşurare. N-oi fi eu un londonez spilcuit, dar ştiu cum merge o afacere. Acum spune-mi ce reprezintă cifrele astea.

Luase un morman de foi mici şi pătrăţoase, cu scris în relief. Ned se uitase la ele încruntat.

— Sunt acţiunile unei companii. Cel puţin asta cred. Domnul Sharp, secretarul unchiului care m-a lăsat moştenitor, a făcut achiziţia asta.

Se pare că am cumpărat câteva acţiuni în fiecare lună de când sunt conte, dar n-am auzit în viaţa mea de respectiva companie. Sharp e de negăsit de o săptămână, şi m-am trezit la uşă cu vraful ăsta de hârtii.

— Ce sunt?

— Înştiinţări de plată! Ned scuturase din cap, măsurând încăperea cu pasul pe când vorbea. Şi nu-s prostii ca alea de la cizmărie sau de la croitorie, pe care poţi să le amâni dacă vrei.

Turner ridicase atunci privirea, dar îl lăsase pe Ned să continue.

— Acestea sunt chitanţe pentru grâne. Pentru fermele de la castelul Ashby. Am aici una pentru dragare care ar fi trebuit plătită acum şase luni! Administrarea proprietăţilor Ashby s-a dus de râpă când eu eram abia la început.

Turner se uitase la chitanţe şi la coloanele din registru. Le luase pe toate. Şi, după ce pusese hârtiile în ordine vreme de câteva ore, îşi dăduse seama că Ned fusese furat. În stil mare.

— Cât a luat?! întrebase Ned.

— Aproape zece mii de lire. A mai ciupit de ici, de colo. Şi a folosit banii ca să cumpere acţiuni ale companiei de construcţii Riversold, iar tu ştii unde se duc banii, astfel echilibrându-se situaţia în registre. Dar sunt sigur că domnul Sharp este singurul proprietar al Riversold.

Ned îşi luase capul în mâini. Apoi se ridicase şi se dusese la bufetul mic.

— Cred că se impune să bem nişte coniac.

Turner se uitase pe fereastră. Da, trecuseră ore bune, dar tot era lumină afară. Însă…

— Cred că ai dreptate.

— Dacă află cineva… o să fiu bătaia de joc a oraşului. Ned avea o voce stridentă, ca de matroană. Îl ştii pe Ned Granville, băiatul ăla de la ţară pe care l-a făcut moştenitor bătrânul Ashby? Ar trebui să-l trimit înapoi în sat.

— Veştile bune sunt că ai un venit consistent care îţi va permite să plăteşti facturile alea şi să nu-ţi fie afectat mai deloc stilul de viaţă. Deşi poate că va trebui să vinzi un cal sau doi.

Ned scoase un sunet slab şi demn de milă la auzul acelor veşti, înainte să dea pe gât paharul cu coniac. Apoi îl umpluse din nou şi îi adusese altul şi lui Turner.

— Cred că pot să fac sacrificiul ăsta, zisese el încuviinţând cu tristeţe din cap.

— Sau putem să punem autorităţile să dea de urma domnului Sharp, să-l găsească şi să-l pună să plătească pentru ce a furat, îl sfătuise Turner, luând o gură din coniacul de calitate.

Dar reacţia lui Ned la acel sfat fusese surprinzător de dură.

— Nu! Pusese paharul jos cu atâta putere, că acesta aproape se crăpase. Tu nu m-ai auzit? Dacă se amestecă autorităţile, o să înceapă bârfele. Şi nu vreau să ştie nimeni. Vreau doar… doar să dispară totul. Apoi lucrurile vor fi din nou pe

făgaşul normal.

— Dar…

— Turner, vreau doar să se isprăvească.

— … în regulă, se dăduse Turner bătut.

Prima lui mare greşeală. A doua era cât pe ce să se petreacă. Căci, după câteva clipe, Turner îl văzuse pe Ned cercetându-l.

— Turner, cât crezi c-o să mai stai în oraş? îl întrebase Ned relaxat, dar în priviri i se putea citi interesul.

— Nu… nu cred că mult, răspunsese Turner. Nu ţi-am spus tot adevărul. Mi-a ars moara din temelii şi o să coste ceva să o repar. M-am dus la bancă de dimineaţă, dar ipoteca era deja mare şi… au hotărât să nu mă ajute să pun moara pe picioare. Voiam să mai încerc mâine la alte bănci, dar mă îndoiesc…

— O s-o fac eu, zisese Ned imediat.

— Ce anume?

— Te ajut să-ţi reconstruieşti moara. În felul meu.

— Cum adică „în felul tău?”

— Am nevoie de un secretar, zisese el, sprijinindu-se în coate şi lăsând acel zâmbet răutăcios să i se întindă pe faţă. De cineva în care să am încredere. Iar tu ai nevoie de un venit imediat.

— Ned! Domnule! Nu-s secretar, mă ocup de o moară!

— Moara nu-ţi merge fără bani. Şi te-ai

dovedit un secretar mult mai al naibii de bun decât ultimul pe care l-am avut în doar câteva ore, zisese Ned repezit. Cât îţi trebuie ca să nu-ţi ia banca tot ce ai?

Turner fusese atât de surprins, că îi spusese lui Ned suma exactă.

— Asta-i salariul tău pe un an – ba nu, pe primele şase luni. Ned îşi împreunase mâinile. Ţi-i dau în avans. Îţi salvezi moara de la o moarte sigură ajutându-mă să-mi fac şi eu ordine în treburi. Apoi, când moara ţi-e din nou pe picioare şi funcţionează, îţi instruieşti un înlocuitor şi ne despărţim prieteni.

Întinsese mâna.

— Ce spui?

Turner se uitase de la prietenul lui la mormanul de hârtii de pe birou, apoi din nou la mâna lui Ned. Prima oară se gândise să-l refuze. Ca să fie sincer, el venise la Ned acasă pentru a-l convinge să investească în moară. Dar nu îşi închipuise că lucrurile aveau să ia această turnură.

Nu putea să-şi lase de izbelişte moara din Lincolnshire! Era imposibil… Sau nu? Mama lui mai era încă în putere şi se ocupase ani întregi de moară cot la cot cu tatăl lui. Cu banii pe care avea să-i câştige lucrând pentru contele de Ashby, reconstrucţia putea avea loc sub supravegherea ei. Nu avea să-şi facă griji în această privinţă. Şi avea să lucreze pentru contele de Ashby – pentru

Ned, prietenul lui, care fusese alături de el şi la bune, şi la rele în timpul războiului. Şi era mai bine să lucrezi pentru un prieten decât pentru un străin, nu-i aşa?

Turner strânsese mâna din faţa lui până să îşi capete judecata limpede şi să refuze.

— Eu zic să ne punem pe treabă.

Ned îi zâmbise larg şi îi strânsese mâna.

— Ce mă bucur că ai venit pe aici, Turner. Norocul mi te-a scos în cale!

Asta se petrecuse cu cinci ani în urmă. Cinci ani în care norocul lui Ned se luase la întrecere cu al lui. Cinci ani de probleme cu moara, de pretenţii şi de nepăsare din partea lui Ned. Cinci ani, şi acum… era pe cale să piardă totul din cauza unui pariu pe care crezuse că nu avea cum să-l piardă. Fiindcă pariase că norocul avea să-l părăsească pe Ned şi să-i surâdă lui. Dar, în vreme ce se uita la Ned şi la guvernantă, care se opriseră să vorbească înainte să intre în casă, înţelese că pur şi simplu nu era cazul.

— De ce eşti aşa gânditor?

Vocea pluti deasupra lui – veselă, mângâietoare, ca într-un vis. Se întoarse şi simţi cum se relaxează când văzu chipul frumos şi încruntat al Leticiei.

Se îmbrăcase din nou ca să facă senzaţie, şi Turner era conştient că scopul era să-l impresioneze pe el. Purta un şal indian de culoarea şofranului pe care erau ţesute frunze şi

flori, înfăşurat în jurul unei rochii de un albastru-deschis, care îi accentua ochii calzi şi părul negru ca abanosul. Era o femeie care strălucea şi ieşea în evidenţă printre toate fetele acelea necoapte care se învârteau pe la Puffington Arms ca un stol de coţofene de pradă. Iar Leticia, contesa Churzy, era… nu o păuniţă. Era o pasăre prea trufaşă. Era o porumbiţă. Porumbiţa lui.

— Mă gândeam cu ce pasăre te asemuieşti, răspunse el după o clipă.

Mereu ezita înainte să vorbească cu oricine din casă, dar mai ales cu ea. Avea ceva care îl făcea să uite să respire, la care se adăuga faptul că trebuia să fie atent să-şi îmblânzească accentul din nord.

Ea îi zâmbi, iar în priviri i se citea un licăr jucăuş. Ştia cum era ea de fapt, desigur. Nu ar fi fost aşa de fermecătoare cu el dacă nu îl credea un gentilom bogat şi nobil. Dar era ca unul dintre amărâţii care râvneau după un strop de laudanum. Ştia că nu puteau avea un viitor împreună, dar să fie al naibii dacă Leticia nu-l amăgea să creadă că era posibil.

— Şi la ce concluzie ai ajuns? îl întrebă ea, împreunându-şi mâinile, cu un aer inocent. O gaiţă albastră şi grasă? Un papagal exotic?

— Niciuna, nici alta, zise el repezit, dar zâmbind. Ceva mult mai drăguţ.

Apoi se întoarse, căci văzu ceva mişcare la geam. Erau Ned şi cu guvernanta, care se

apropiau de casă.

Cu siguranţă că Leticia observase ce-i atrăsese atenţia, căci veni lângă el şi se uită şi ea.

— Şi ce fel de pasăre crezi că e guvernanta? îi şopti ea la ureche. Un piţigoi? Un sticlete cu moţ?

— Un cuc, răspunse el sumbru.

Ea se trase un pic în spate.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că e genul care face probleme celorlalte păsări.

Se uită atunci la ea şi o văzu cât era de uimită. Însă ea îşi mască repede sentimentele până când nu mai era nici urmă de neplăcere pe chipul ei. Dar el apucase să vadă.

De fapt, surprinderea de pe faţa ei nu era un lucru rău. Însemna că avea o părere – şi avea nevoie de toate informaţiile pe care le putea obţine.

— Ce ştii despre domnişoara Baker?

Clipi de două ori înainte să răspundă.

— Nu prea multe. Cred că lucrează pentru sora mea de aproape un an. Ştiu că a avut parte de o educaţie bună, iar Fanny speră ca legătura ei cu şcoala doamnei Beveridge să-i prindă bine şi lui Rose, când va veni vremea. Şi e evident că cei mici o adoră. Se uită la el cu colţul ochiului. Dar nu am avut multe de împărţit cu ea. De ce mă întrebi?

Drept răspuns, el pur şi simplu făcu semn cu capul înspre fereastră, unde Ned o luase pe domnişoara Baker de braţ pe când urcau treptele

spre casă, dispărând din raza lui vizuală.

— O, făcu ea. Se pare că domnul Turner, secretarul tău, a legat o prietenie.

El încuviinţă din cap.

— Şi-ţi faci griji pentru el. Aşa o atitudine îţi face cinste.

— Nu e numai asta, răspunse Turner, luându-şi privirea de la fereastră.

Acum, că cei doi nu mai erau acolo, nu mai avea motiv să se uite la drum. Nu când avea în faţa lui o femeie atât de încântătoare pe care să o admire.

— De ce? Pe buzele Leticiei înflori un zâmbet. E cumva domnul Turner un crai? Oare tacticile lui de seducţie prind mai bine în Londra decât aici, cu doamna Rye? Ţi-e teamă că o va seduce şi o va abandona?

Vocea ei suna cumva ridicol, dar trăda totodată o reală îngrijorare. Şi, dacă Turner reuşea să-i vâre în cap ideea că Ned era un crai, avea să o facă. Celelalte femei urmau a se strânge în jurul domnişoarei Baker, să o „apere”. Dar nu putea – decisese împreună cu Ned că era împotriva regulilor să folosească trucuri murdare.

Aşa că făcu ceva mult mai drastic. Spuse adevărul.

— Ba chiar deloc. Nu-mi fac în griji pentru ea, ci *în privinţa* ei.

Ea îşi dădu capul într-o parte.

— Mă simt ca papagalul ăla care mă crezi

pentru că tot timpul te întreb de ce.

Turner îşi alese cu grijă cuvintele.

— Mă tem că ar putea fi înrudită cu un domn Baker cu care am avut de-a face în trecut. Mă îngrijorează motivele pentru care vrea să fie aproape de secretarul meu.

Ezită şi decise să nu îi dezvăluie nimic despre scrisoare. De fapt, despre cele două scrisori pe care şi le amintea prea bine.

Totul se întâmplase la mai puţin de an de când lucra pentru Ashby. Se acomodase cu funcţia, reconstrucţia morii decurgea bine şi se gândea că avea să poată pleca de la Ned în următoarele şase luni. Sigur că nu se întâmplase aşa, dar dintr-o sumedenie de alte motive. Era, de fapt, a doua scrisoare pe care o primea. Toată corespondenţa contelui trecea pe la el, mai puţin biletele cu scris înflorat aduse de un valet personal din dormitorul vreunei doamne din lumea bună. Prima scrisoare venise cu câteva luni în urmă de la un domn Baker care voia să verifice reputaţia domnului Sharp. Turner îi scrisese, sfătuindu-l să-l evite pe Sharp cu orice preţ, folosindu-se de numele şi de sigiliul contelui, aşa cum îi zisese stăpânul-care-nu-putea-fi-deranjat-cu-fleacuri. Îl întrebase pe domnul Baker şi unde se afla Sharp, gândindu-se că poate îndrepta o nedreptate din trecut şi avea să pună poliţia să-l aresteze, reuşind să nu-l amestece pe Ashby în acea mizerie.

Dar atunci primise a doua scrisoare. De la o şcoală de fete. Nu făcuse legătura între nume şi se gândise că Ned avea o soră sau o verişoară de care uitase să-i spună. Dar apoi o citise… şi aflase că fata pierduse totul.

Ei bine, la început se înfuriase. Pe Ned, pentru că poruncise ca toată povestea să fie trecută sub tăcere. Era furios pe el pentru că se supusese. Apoi devenise nervos. Fata scrisese cu vehemenţă şi cu furie. Oare *avea de gând* să se răzbune? În cele din urmă, ajunsese să-şi facă griji pentru funcţia lui. I se ceruse să-l facă pe domnul Sharp să dispară. Iar acum apăruse o problemă. Mai erau şase luni până să pună moara pe picioare. Dacă Ned îl concedia… Ei bine, băncile nu aveau să fie prea încântate.

Aşa că pusese scrisoarea deoparte. O îngropase sub muntele de hârtii care aveau să sosească. Se gândise că femeia lăsase totul în urmă. Dar nu – stătuse în aşteptare. Ca o bombă cu ceas.

— Baker e un nume comun, zise ea, dar Turner scutură din cap.

— Ea e.

— Şi eşti îngrijorat că are alte motive să fie cu el în afara faptului că e arătos? replică Leticia. Apoi răspunse la privirea ei zâmbind încântător. Firește, nu la fel de arătos ca alţii… Ei bine, având în vedere că nu cred că domnişoara Baker ar putea fi o făptură atât de crudă încât să-ţi

ispitească secretarul doar pentru că este posibil să fi avut tu de-a face cu o rudă a ei, îţi dau un sfat.

— Ce anume?

— Desparte-i.

Acum era rândul lui să-şi dea capul într-o parte.

— Cum?

— Şi-n curând o să faci ca o bufniţă. Ea ridică seducător dintr-o sprânceană. Domnul Turner e angajatul tău. Cu siguranţă e ceva care-i necesită prezenţa în Londra. Trimite-l de aici. E tare simplu.

Turner scutură din cap.

— Ar fi bine, dar am nevoie de el aici. Pentru propunerea de afaceri a oraşului.

— A, da, te referi la propunerea aia pe care o ignori de trei zile ca să-ţi petreci vremea sub stejarii surorii mele?

— Atâta timp cât eşti şi tu sub acei stejari, n-aş vrea să fiu altundeva, îi răspunse el, iar ea chicoti încântător drept răspuns.

— Ei bine, zise Leticia ridicând din umeri, dacă nu vrei să-l trimiţi pe el de aici, iar pe *ea* nu ai cum, va trebui să-ţi avertizezi secretarul, să priveşti de pe margine şi să speri că totul va fi bine. Îl luă de braţ. Hai, vino cu mine, mi s-a cerut să te aduc. Minnie a luat-o pe Henrietta să joace cricket, iar Clara nu s-a putut decide, aşa că trebuie să faci pe arbitrul şi să hotărăşti cine-i învingătoarea.

Turner se lăsă condus din salon şi apoi tras înspre salonaşul care dădea spre terasă. Acolo avea să fie întâmpinat de doamnele Rye, de domnişoara Benson, de Lady Widcoate, de Sir Nathan – şi, după cum se întâmplase în ultimele zile, domnul Fennick şi vicarul aveau, foarte probabil, să li se alăture. Şi cu toţii aveau să aştepte ceva de la el – laude, linguşeli, răspunsuri, mulţumire. Dar, pentru prima oară, mintea lui refuza să se îngrijoreze din pricină că trebuia să le facă faţă. Nu, pentru că Leticia îi spusese ceva ce îi rămăsese în minte şi făcuse să-i încolţească o idee.

„Dacă nu vrei să-l trimiţi pe el de aici, iar pe *ea* nu ai cum…”

Dar poate… poate exista o cale.

Poate reuşea să-i fure lui Ned un pic din noroc.

Capitolul 16

Nu paria niciodată cu bani necâştigaţi.

— Iar trebuie să facem ortografie? întrebă Rose aşa cum numai ea putea: pe un ton teatral, ducându-şi o mână în dreptul inimii şi prăbuşindu-se spre farfuria pe care erau ouăle.

— Dacă facem matematică şi citim de

dimineaţă, după-amiaza veţi avea lecţiile de călărie, îi aminti Phoebe.

Asta se dovedi un stimulent suficient de puternic pentru ca micuţa să se concentreze. Cel puţin asupra ouălor din faţa ei.

În camera copiilor se lua micul dejun, iar Phoebe mânca şi ea alături de cei mici şi uneori cu doica, atunci când nu deretica în susul şi în josul scărilor. Astăzi fata cu păr creţ sorta hainele care să fie duse la spălătorese. Era probabil nervoasă că lecţiile de călărie ale copiilor îi făceau şi mai murdari, dacă asta era posibil.

Lecţiile de echitaţie se dovediseră fantastice. Rose avea ceva care o făcea bună şi zâmbitoare în fiecare zi. Sir Nathan chiar se oprise pe la grajduri o dată sau de două ori, dorind să vadă cum se desfăşurau lecţiile. Phoebe nu mai trebuia să îşi bată capul să o înveţe ceva ce să repete în faţa tatălui său, căci fata turuia despre chestiuni generale legate de cai cu o viteză ameţitoare când se înfăţişa la examinare. Şi voia să înveţe şi alte lucruri – atâta timp cât erau legate tot de cai.

— Dar nu putem să scriem cuvinte *amuzante?* Nu litere şi lucruri plictisitoare.

— Păi, dacă nu învăţăm Uterele, pare cam greu. Se auzi o bătaie în uşa de la camera copiilor, şi Phoebe se ridică să răspundă. Gândeşte-te la ce ţi-am zis.

Deschise larg uşa şi tresări când îl văzu pe solemnul valet al contelui de Ashby stând acolo,

mai ţeapăn ca niciodată.

— O, domnule Danson, strigă ea, ducându-şi o mână la piept, simţind cum îi bate inima cu putere. „Ce caută domnul Danson aici?” Ce bine că vă văd… şi fără să fiu bolnavă, zise ea şi îi zâmbi fermecător.

— Domnişoară Baker. Înclină uşor din cap. Şi nu zâmbi, aşa cum bănuia ea că-i stă în obicei. Apoi li se adresă copiilor, care se întindeau de după scaune ca să vadă cine era: Domnule. Doamnă.

Phoebe se întoarse şi le aruncă o privire aprigă, severă, făcându-i să-şi îndrepte iute privirea spre farfuriile cu ouă şi fulgi de ovăz.

— Domnişoară Baker… contele de Ashby doreşte să vă vadă, dacă nu vă supăraţi. Vă voi însoţi.

Phoebe făcu ochii mari.

— Contele? Vocea îi pieri aproape complet, reuşind doar să îngaime. Acum?

— Da, dacă puteţi.

— Dar… de ce? Inima lui Phoebe, care deja îi sărise din piept la vederea valetului contelui, începu să-i bată şi mai tare. Ce se întâmplase de voia contele să o vadă? Era un nimeni. Încercase din răsputeri să nu iasă în evidenţă aici. Exceptând…

Exceptând dezvăluirile pe care i le făcuse cu o zi în urmă domnului Turner. O, Doamne… crezuse că înţelesese… că acela era secretul ei!

Cele mai negre clipe din viaţa ei, şi el s-a dus şi i-a spus contelui? A dat totul în vileag?

— Nu am nicio idee, răspunse Danson. Şi vă spun sincer că nu-mi pasă decât de un singurul lucru: nu ştiu în ce v-aţi amestecat, dar eu aş avea grijă în locul dumneavoastră. Să nu-i lăsaţi să se joace cu dumneavoastră.

Phoebe nu înţelese probabil prea bine la ce se referea Danson, dar încuviinţă oricum scurt din cap. Trase adânc de două ori aer în piept ca să se liniştească, apoi se întoarse, văzând-o pe doică uitându-se la ei, cu un coş de rufe subraţ şi cu un copil de fiecare parte.

— Doică, după ce mănâncă micul dejun, poţi să-i duci în camera de studiu? O să mă văd cu ei acolo. Apoi se întoarse spre Danson şi se încruntă în aşa fel încât să nu arate nici urmă de jovialitate. Atunci să mergem.

*

Când Phoebe intră în biblioteca familiei Widcoate, avea spatele drept ca un trunchi de copac, privirea limpede şi o expresie cât mai greu de descifrat. Poate că era chemată doar ca să fie întrebată despre lecţiile de călărie. Poate avea un copil în grijă şi voia să o întrebe dacă ar vrea să fie guvernanta acestuia.

Şi poate că heruvimii pictaţi de pe tavanul bibliotecii lui Lady Widcoate aveau să fluture din

aripi. Orice era posibil.

Dar se miră cu adevărat când îl văzu pe contele de Ashby singur în încăpere.

— Domnişoară Baker, zise el, făcând o scurtă plecăciune.

Făcu şi ea o mică reverenţă, dar nu se putu abţine să nu se uite în jur. Dacă era lucrătura domnului Turner, nu trebuia să fie şi el prin preajmă?

— Aşteptaţi pe cineva? o întrebă contele.

Phoebe scutură din cap, dându-şi seama că încă nu putea vorbi.

— Atunci vă rog să luaţi un loc.

Îi arătă două fotolii cu spătar înalt din faţa căminului nefolosit.

Deşi Phoebe era una dintre persoanele care ar fi trebuit să treacă foarte des pe la bibliotecă, nu prea fusese pe acolo. Când voia să folosească o carte pentru lecţii, Lady Widcoate îi spunea deranjată că tulbura „liniile armonioase ale camerei”. Atunci Phoebe îşi dăduse seama că acele cărţi avea pur şi simplu rol decorativ – erau aranjate după mărime, culoarea pielii şi nu după subiect sau autor. Se gândea că, dacă ar fi luat una dintre cărţile de pe rafturile de mai sus, ar fi dat peste pagini goale. Aşa că se bizuise pe colecţia ei restrânsă de texte şi corespondenţă ca să-i înveţe câte ceva pe Rose şi pe Henry.

Gândul că biblioteca era doar ca să ia ochii lumii o făcu pe Phoebe să se simtă mai liniştită în

vreme ce se aşeza în fotoliul cu spătar înalt. În mod straniu, i se păru că şi contele aflat în faţa ei era acolo mai mult ca să facă impresie bună.

— Vă amuză ceva, domnişoară Baker? o întrebă contele, uitându-se la ea cu o sprânceană ridicată.

Vocea îi era mai aspră decât se aştepta. Ce ciudat. De parcă era uluit de zâmbetul pe care ea încercase fără succes să şi-l ascundă.

— Nu, se grăbi ea să-l liniştească, scuturând din cap. Doar... doar mă întreb de ce-am fost chemată aici.

Contele încuviinţă din cap şi trase aer în piept ca să se liniştească. Când vorbi în cele din urmă, o făcu pe un ton normal:

— Domnişoară Baker, văd că treceţi direct la subiect. V-am cerut să veniţi aici în această dimineaţă înainte ca restul familiei să se strângă pentru că aţi omis să le spuneţi ceva.

Acum era rândul ei să ridice din sprâncene. Dar nu vorbi.

— Mi s-a atras atenţia asupra faptului că nu sunteţi cine păreţi a fi.

Uluită, ridică şi a doua sprânceană. Dar nu scoase nicio vorbă, ci doar privea cum contele se cam foia stingherit pe fotoliu. Învăţase din experienţa lucrului cu copiii că, dacă se concentra asupra celui care vorbea şi dacă îşi ţinea gura, ajungea să afle curând mai multe – mai multe chiar decât ar fi vrut ei să dezvăluie.

Dar aflase că mergea şi cu adulţii.

Însă, probabil, nu cu adulţi atât de aroganţi asemenea contelui de Ashby.

— Mă refer la faptul că nu aţi divulgat adevărata tragedie a situaţiei dumneavoastră.

— Adevărata tragedie a situaţiei mele? repetă ea. Nu se putu abţine. Deşi îşi dorea să pună capăt acestei întrevederi, dar şi să-l vadă plecat şi să nu mai dea vreodată ochii cu el… acum i se oferea o ocazie neaşteptată. Voia să-l vadă cum dădea cărţile pe faţă.

— Tatăl dumitale. Moartea lui. Pierderea averii.

— Şi de unde ştiţi asta?

Contele strânse din buze, străduindu-se să arate arogant. Dar, fiind guvernantă, Phoebe simţea când pe un om îl mustra conştiinţa. Nici nu-i putea susţine privirea. Îşi plecă uşor capul, pe urmă se străduí să îl privească din nou în ochi.

— V-am recunoscut numele de botez care începe cu „P”, nu-i aşa?

Phoebe deschise gura să răspundă, dar deodată uşa de la bibliotecă se trânti de perete, iar în prag apăru domnul Turner, arătând consternat.

— Ce se petrece? întrebă el, uitându-se spre stăpânul lui.

— Eu şi domnişoara Baker purtam o discuţie, răspunse contele cu calm.

— Ba nu, i-o întoarse domnul Turner imediat.

— Ba da. Contele vorbea răspicat. Apăsat. Asta dacă nu cumva ai ceva de adăugat.

— Poate că da, răspunse domnul Turner, încrucişându-şi braţele. Despre ce discutaţi?

— Contele mă întreba numele de botez, răspunse Phoebe, aruncându-i o privire domnului Turner, reducându-l practic la tăcere – deşi rămăsese în cameră, cu un aer sfidător, ca un copil răzgâiat. Şi da, începe cu P. Mă cheamă Phoebe.

— Mi-am dat seama. Phoebe Baker. Al cărei tată s-a înecat după nişte investiţii proaste. Contele se rezemă din nou de spătar. Acum simt că am o responsabilitate faţă de dumneata. Dar m-am împrietenit din nou cu soţii Widcoate şi n-aş vrea să afle împrejurările în care a murit tatăl dumitale. Până la urmă, nu se cade să ai o guvernantă cu un asemenea renume nefast.

— Ce naiba…

Domnul Turner făcuse doi paşi, până când Phoebe ridică mâna ca să-l oprească. Nu-l slăbea pe conte din priviri.

— Asta-i tot? întrebă ea, fluturând cu inocenţă din gene. Atunci lăsaţi-mă să vă liniştesc. Se aplecă un pic în faţă. Nu le-am ascuns nimic soţilor Widcoate. Domnul şi doamna Widcoate ştiu tot ce aţi aflat. Că tata a murit înecat şi că investiţiile proaste au fost pricina situaţiei mele nefaste. N-am ascuns nimic de ei. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să revin la lecţii.

Se pregăti să plece, dar contele i-o luă înainte, se ridică şi înălţă mâinile în aer în semn de îngăduinţă.

— Domnişoară Baker, mă înţelegeţi greşit.

— Mă îndoiesc profund, i-o întoarse ea, lăsându-şi veninul pe care îl simţea să i se strecoare în voce.

Se simţi răzbunată când îl văzu pe Ashby tresărind o clipă. Dar pe urmă continuă, cu mâinile ridicate:

— N-am vrut să vă jignesc, ci să îndrept lucrurile.

Asta o luă prin surprindere.

— Ce să îndreptaţi? îl întrebă ea într-o doară.

— Cum de… se auzi domnul Turner, care era tot acolo şi mocnea de furie.

Contele se aşeză, şi Phoebe văzu bucata de hârtie şi pana pe măsuţa de la cotul lui. Luă o foaie şi scrise ceva. Apoi picură puţină ceară în josul paginii şi o presă cu inelul de la degetul mic, semnând practic documentul prin aplicarea sigiliului.

— Am jucat un rol indirect care a adus la situaţia în care vă găsiţi acum. Aş vrea să îndrept asta. Îi dădu bucata de hârtie. Duceţi-vă cu asta la banca mea din Londra, şi o să vă transfere cinci sute de lire pe numele dumneavoastră.

— Cinci sute de lire? întrebă ea uluită.

Da, pe foaie era trecută suma respectivă, iar în jurul ei erau aşternute câteva cuvinte, deşi era

atât de ameţită, că nu putea să le distingă. Îi luă o clipă până să-şi dea seama că îi tremurau mâinile.

— Ce să facă ea cu cinci sute de lire? întrebă domnul Turner, vocea trădându-i furia la fel de bine ca postura.

— Orice doreşte. Ar putea construi o şcoală. Se poate lăsa de predat şi să închirieze o căsuţă cu banii din dobândă. Poate vrea să călătorească în străinătate. Dar nu va mai fi constrânsă să rămână guvernantă.

Contele se rezemă în fotoliu.

— Cu dragă inimă aş închiria o trăsură să vă ducă la Londra chiar astăzi, dacă doriţi. Sunt sigur că Rose şi Henry vor fi bine în grija domnului Turner, până se va găsi o înlocuitoare potrivită pentru dumneavoastră.

— Stai aşa... începu domnul Turner, dar contele îl întrerupse.

— Domnule Turner, nu eşti de părere că fata asta merită ceva pentru necazurile pricinuite?

Phoebe se uită la domnul Turner. Rămăsese cu gura căscată, fără să poată răspunde. Din fericire, Phoebe *avea* un răspuns.

Se ridică încetişor din fotoliu, ţinând în mână hârtia care valora cinci sute de lire. Mai mulţi bani decât putea să economisească în douăzeci de ani de lucru pentru soţii Widcoate. Îl pironi pe conte cu privirea.

Şi rupse hârtia în două. Apoi din nou pe jumătate. Şi încă o dată, ca să se facă înţeleasă.

— Vă mulţumesc, dar refuz, zise ea pe tonul sever de guvernantă, punându-şi bucăţile inegale de hârtie în buzunare. Nu mai doresc nimic de la Domnia Ta. Da, cândva am fost furioasă şi nu aveam cum să-mi strig durerea. Dar acum îmi dau seama că mi se întoarce stomacul pe dos la gândul de a vă rămâne recunoscătoare.

Văzu în ochii lui o sclipire – Era oare mânie? Furie? Frustrare? —, dar nu scoase o vorbă. Între timp, domnul Turner părea de-a dreptul consternat.

Iar Phoebe, care timp de ani întregi îşi perfecţionase conduita calmă şi tăcută pe care să o afişeze în public… Ei bine, dacă intrase în horă, trebuia să joace.

— Astăzi mi-aţi confirmat tot ce credeam despre dumneavoastră. Sunteţi nepăsător şi de o cruzime fără margini.

— Cum îndrăzneşti… se auzi avertismentul, iar nările i se măriseră de furie, dar Phoebe nu se lăsă impresionată.

Nu azi.

— Nu, domnul meu, cum îndrăzniţi *dumneavoastră.* Se ridică şi se duse cu calm până la uşă. Dar se uită în urmă înainte să iasă. Ar trebui să vă fie ruşine. Numai un netrebnic ar fi în stare să ameninţe pe cineva atât de neînsemnat ca mine.

Rostind aceste cuvinte, părăsi demnă încăperea.

*

Ned o urmări pe Phoebe cu privirea în vreme ce ieşea din bibliotecă, în foşnet de fuste cenuşii şi cu capul drept.

Voia să-l strângă de gât pe Turner. Voia să-l ponegrească pentru acest şiretlic şi să-l provoace la un duel pentru care bărbaţii erau trimişi pe continent.

Dar nu o făcu. În schimb, fixă cu privirea uşa care se închidea cu un scârţâit.

— Să ştii că nu las lucrurile aşa, mârâi el, cu sângele clocotindu-i în vene.

— Mă temeam că nu, replică Turner resemnat.

Apoi Ned o luă pe urmele lui Phoebe, începând să alerge înainte chiar de a ieşi din bibliotecă.

— Domnişoară Baker! strigă el, mişcându-se repede ca să o prindă din urmă.

Dar ea nu-şi încetini paşii când îşi auzi numele, ci începu să-i iuţească. Mergea pe cât de repede putea pentru a nu părea totuşi necuviincioasă, ieşind din Puffington Arms şi luând-o pe drumul principal, cât mai departe cu putinţă.

Ned ţinu pasul cu ea până trecură de cotitura care îi ascundea de casă, când Phoebe încetini. Apoi el îşi permise în cele din urmă să se apropie

mai mult.

— Domnişoară Baker, te rog… zise el printre gâfâituri – ea mersese foarte repede, ţinând cont de cum era îmbrăcată – şi se întinse să-i atingă umărul.

Care tremura, descoperi el.

— Domnişoară Baker? Ea tot nu răspundea. Phoebe, zise el în cele din urmă şi o întoarse spre el.

Plângea.

Şiroaie de lacrimi umpleau ochii ei albaştri şi limpezi. Mersese atât de grăbită, că lacrimile nu apucaseră să i se prelingă pe obraji. Avea faţa roşie până în vârful urechilor. Nasul… Ei bine, poate că nu trebuia să se ia de nasul ei, se gândi Ned. Se umflase de la atâta plâns.

Deşi ochii o dădeau de gol, gura rămăsese o linie fermă, dincolo de care nu răzbea niciun suspin. Niciun sunet. Până când vorbi.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? îl acuză ea, dându-i mâna la o parte de pe umăr.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Ned încruntându-se.

— I-ai spus! şuieră ea. I-ai spus ce ţi-am mărturisit ieri. În legătură cu tata.

— Ba nu.

— Atunci de unde ştia? Oare contele de Ashby şi-a amintit deodată, după o săptămână în care am stat în aceeaşi casă, că i-am scris pe vremuri o scrisoare?

Îşi puse mâinile în şolduri, iar ochii i se uscaseră, căci acum îşi putea revărsa furia asupra cuiva.

Şi, deşi lui Ned i-ar fi plăcut să spună că da, probabil aşa se întâmplase, ştia că asta n-ar face decât să o înfurie şi mai tare pe el. Şi era conştient că nu trebuia să facă asta. În general.

— Cred că a fost o scrisoare dată naibii, îndrăzni el, încercând să glumească.

Dar ea nu văzu nimic de râs în toată treaba asta.

— E totul un joc pentru tine? A fost cel mai umilitor moment din viaţa mea, urmat de discuţia pe care tocmai am avut-o cu el. Îşi îngropă faţa în mâini. O, Doamne – dacă află soţii Widcoate, cu siguranţă o să mă dea afară.

— N-o vor face, o asigură Ned. Îţi promit. Se întinse şi îi luă mâinile din dreptul feţei, obligând-o să se uite la el. Ai cuvântul meu.

Rămaseră aşa câteva clipe, Ned ţinându-i mâinile lui Phoebe, iar ea trăgând aer în piept ca să se calmeze, să fie din nou cuviincioasă şi să poată da iarăşi ochii cu lumea.

Dar Ned văzuse dincolo de aparenţe.

— Phoebe – nu era prima oară când îi rostea numele, însă nu se mai oprise niciodată să-l savureze – de ce nu i-ai luat? o întrebă el.

Ea îi întâlni privirea. În acei ochi albaştri se citea nedumerirea.

— Banii, o lămuri el. Dacă i-ai fi luat, ai fi avut

o altă viaţă.

Ea clipi.

— Nu pricepi, nu-i aşa? Când a murit tata şi am scris scrisoarea, eram o copilă furioasă şi îndurerată. I-am scris înfuriată singurei persoane care credeam că avea să mă asculte. Dar s-a dovedit un om fără inimă fie şi numai pentru că nu mi-a răspuns. Acum îmi dau seama ce prostuţă am fost. Nu am ce căuta în lumea lui. Ci doar în lumea mea.

— Dar banii…

— Nicio sumă de bani nu mi-l poate aduce înapoi pe tata. Sau viaţa de dinainte. Şi nu vreau să mai fiu din nou fata aia. Nu avea habar cum merg lucrurile pe lumea asta. Ştia doar că avea să fie alintată şi dezmierdată toată viaţa. Şi nu e *numai* atâta.

Era mult mai mult. Cum de această guvernantă micuţă, care trăia retrasă, aprecia mai mult lumea decât el? Se simţea… atât de gol. Nu avusese nicio grijă şi se plictisea mereu.

— Te-ai gândit că e şi el om. Şi aşa l-ai iertat?

Phoebe scutură din cap.

— Nu, faptul că mi-am dat seama că e şi el om m-a ajutat să nu o iau razna şi să scap de furia pe care o nutream pentru el. Dar iertarea este un lucru mult mai dificil.

Se şterse la ochi, deşi erau uscaţi.

— Ştiam că-mi va fi greu să dau ochii cu contele – a devenit un fel de demon pentru mine, o

ruşine personală, să zic aşa, continuă ea. De fapt, când am aflat că vine, mi-am dorit cel mai mult să mă ascund, m-am rugat să nu afle de mine şi ca aceste două săptămâni să treacă fără probleme. Dar nu aşa au stat lucrurile. Oftă şi se uită în sus spre cer. Iar acum nu pot decât să fiu bucuroasă.

— Mi s-a părut c-ai fost sclipitoare, zise Ned deodată, incapabil să se abţină.

— Da?

— Fantastică. N-am mai văzut pe nimeni să vorbească aşa cu… un conte. Şi a meritat fiecare cuvânt pe care i l-ai spus.

Da, contele de Ashby merita să audă toată furia din ea – deşi o îndreptase spre altcineva, fără să ştie. Ned avea să se blesteme mai târziu, dar acum… acum era vrăjit de acei ochi albaştri care se uitau la el şi de mâinile pe care el i le ţinuse în tot acel timp.

— Dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut la viaţa mea, tu eşti cea mai îndreptăţită să te plângi. Îşi trecu degetul mare peste dosul palmei ei, unde pielea era catifelată şi expusă. Nu o mai văzuse niciodată pe guvernantă afară fără mănuşi. De ce nu eşti şi mai furioasă?

— Cred că pur şi simplu nu pot, zise ea ridicând din umeri şi zâmbind timid. O gropiţă neascultătoare îşi făcu apariţia. După ce a murit tata, aş fi putut să mă las pradă furiei, să îi permit să clocotească, să mă înăcrească şi să mă roadă pe dinăuntru. În schimb, m-am hotărât să îmi

canalizez energia într-o direcţie. Spre America. Şi m-am hotărât să fiu fericită. Da, fericirea e o decizie. E o decizie uşor de luat când totul îţi merge bine. Dar când lucrurile nu stau aşa? Mi-am salvat sufletul găsind lucruri prosteşti de care să râd în fiecare zi. Până când a devenit o obişnuinţă. Până când tot ce îmi doresc este să fiu fericită.

El îi susţinu privirea. În ochii ei albaştri şi limpezi vedea cerul verii şi o sinceritate dezarmantă.

— Deşi am cunoscut multă tristeţe, iar soţii Widcoate s-au dovedit nerezonabili uneori, tot găsesc în fiecare zi ceva care să mă facă fericită.

„E o decizie uşor de luat când totul îţi merge bine. Dar când lucrurile nu stau aşa?” Acele cuvinte se înfipseră în Ned, care le simţea cu toată fiinţa lui.

Oare decisese vreodată să fie fericit? Sau doar îi lăsase pe toţi să spună că era?

— Şi azi de ce eşti fericită? o întrebă, dorindu-şi un pic din bucuria ei. Dezvăluie-mi o frântură din rezerva ta nesecată de veselie.

Ea ridică din sprâncene.

— Până acum nu m-a impresionat mare lucru. Dar ziua e departe de a se fi terminat. Elevii mei abia au luat micul dejun. Sunt sigură că va apărea ceva.

— Şi eu la fel. Şi în cazul meu. Şi mă voi gândi la tine când voi da peste acel lucru care mă va face să zâmbesc.

— De ce?

— Bănuiesc că nu voi putea să mă abţin, zise el, ridicând din umeri la fel ca ea.

Zâmbi slab. Şi, deodată, ochii ei, care priviseră fix în ai lui până atunci, se concentrară asupra gurii.

Şi rămaseră aşa.

Mâinile ei erau într-ale lui, căldura şi forţa lor răspândindu-i-se prin tot corpul. Cum ea se uita la gura lui, îşi îndreptă şi el privirea spre a ei. Era uşor deschisă, şi el constată cu un icnet că, atunci când nu formau o linie severă, buzele îi erau trandafirii, un pic mai închise decât pielea ei albă. Buza de jos era mai cărnoasă decât cea de sus, iar o uşoară despicătură în mijloc o făcea să pară îmbufnată. Şi avea şi un pistrui în stânga…

Nu era un gând propriu-zis care îi coborâse din creier şi i se împrăştiase în tot corpul. Nu era atât de bine închegat. Dar, odată ce sămânţa fusese sădită – sentimentul… ba nu, *dorinţa* –, nu mai găsi scăpare.

— Până atunci, zise el răguşit, căci gâtul i se uscase brusc, aş putea încerca să-ţi ofer ceva impresionant, care să încerce să se compare cu restul zilei.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui… O sprânceană delicată se ridicase.

Şi astfel primi permisiunea.

— Şi la ce te-ai gândit? îl întrebă, înainte ca el să se aplece şi să o sărute.

Era cu totul diferit faţă de data trecută. Nu era nici urmă de surpriză, ciudăţenie, nebunie, nimic făcut doar de amorul artei. Acum simţea preţuire, control. Era ceva ce el îşi dorea cu suficientă disperare ca să uite de poziţia lui şi de a ei şi doar să se bucure de acest moment.

Era primul sărut pe care ea şi-l câştigase.

Ned îşi apropie cu blândeţe mâinile de faţa ei şi îşi lăsă degetele să se plimbe pe pielea catifelată. Cum mâinile ei fuseseră deodată eliberate, nu prea avea ce face cu ele decât să le permită să se odihnească pe haina lui, în dreptul taliei. El consideră acest lucru o invitaţie de a micşora distanţa dintre ei, aşa că mai făcu o jumătate de pas în faţă, fustele ei atingând vârful cizmelor lui.

Această căldură, acest drog provenea de la atingerea buzelor. Mirosul pielii. Acea dorinţă mocnea de vreo câteva zile. El voia tot ce-şi spuseseră, dar şi ce nu-şi mărturisiseră.

Deschise ochii o clipă, doar cât să arunce o privire, şi zâmbi când văzu că şi Phoebe deschisese ochii. Însă ea se holba la el, nu-l privea languros.

— Phoebe, chicoti el, apăsându-i fruntea de a lui. Draga mea, trebuie să închizi ochii.

— A, da, răspunse ea, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul larg. Mă miram eu. Apoi el făcu ceva ce îşi dorise să facă de zile în şir, fără ca măcar să-şi fi dat seama de asta – îşi plimbă degetul mare

peste gropiţa din obrazul ei.

Da, era aievea. Delicios, minunat de reală.

— Interesant, murmură el.

— Ce anume? îl întrebă cu un firicel de voce.

El zâmbi larg.

— Acum profesoara e cea care primeşte o lecţie.

Apoi o sărută din nou, văzând cum i se închid ochii. Dar de data acesta nu mai rămase loc şi pentru bună-cuviinţă. De data asta o trase spre el, lipindu-şi pieptul de al ei, îi cuprinse trupul cu braţele şi o ţinu aşa. Simţea cum se întăreşte de dorinţă şi îşi stăpâni pornirea de-a o lipi strâns de el şi de-a se afunda în fustele ei de lână până avea să-i simtă trupul fremătând de dorinţă.

Ea trase mai tare de haina lui şi îl sărută mai apăsat, mai sigură pe ea. Ned ştia ce simţea ea şi ce voia, aşa că îi deschise cu blândeţe gura.

Părea atât de… *potrivit.* Mai potrivit decât tot ce simţise în ultima vreme, îşi dădu Ned seama. Se potrivea de minune cu el şi, deşi nu ştia prea multe, învăţa tare repede. Şi era pe deplin conştient că, după ce avea să întrerupă sărutul, avea să-i simtă lipsa şi să se gândească fericit la el toată ziua.

Pentru că era o clipă de fericire.

Încercă să profite de moment cât mai mult posibil, însă, până să-şi dea seama, Phoebe se trăsese înapoi, iar acum exista din nou o distanţă inadmisibilă între ei.

Deschise leneş ochii şi îi întâlni pe ai ei. Era roşie la faţă, răsufla din greu, dar privirea… privirea îi era ageră. Directă.

— Nu… nu încerci în continuare să câştigi pariul, nu?

Ned simţi că îngheaţă.

— Pariul?

Vocea îi era mai aspră decât intenţionase.

— Da, zise ea cu prudenţă. Cel în care trebuia să săruţi pe cineva?

Ar fi trebuit să se simtă uşurat. Ar fi trebuit să-şi amintească minciunea pe care i-o spusese ca să le ascundă pe celelalte. Ar fi trebuit să zâmbească şi să facă glume pe seama asta. Dar, în schimb, îi dădu brusc drumul. Făcu doi paşi înainte. Îşi netezi haina şi pantalonii peste o anumită parte stânjenitoare a corpului şi…

Se uită fix la ea.

Era atât de încântătoare. Nu mai văzuse asta înainte. Ori fusese orb, ori ea nu-l lăsase să vadă, dar cocul ei sobru fusese răvăşit de mâinile lui. Roşeaţa din obraji îi cobora pe gât şi dispărea sub gulerul înalt al rochiei, iar pieptul îi urca şi îi cobora în ritmul respiraţiei sacadate. Buzele îi erau uşur umflate de sărutările lui, şi avea gura deschisă, ca şi cum ar fi dorit mai mult.

Şi ochii ei.

Şi nedumerirea din ei.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit… Trebuie să plec. Făcu o plecăciune scurtă, se răsuci pe călcâie şi

porni cu paşi repezi spre Puffington Arms.

Nu putea răspunde la acea întrebare. Nu cu voce tare. Chit că ştia sau nu, Phoebe Baker îi adresase o întrebare care îl făcuse să se retragă şi-l îngrijorase mai mult decât putea spune.

Pentru că adevărul era că nu se gândise la pariu. Nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Capitolul 17

O mână jucată prost va avea mereu consecinţe nefaste.

— Ştiu că eşti hotărât să câştigi, Turner, zise Ned şi surâse pe sub mustaţă, dar nu credeam că eşti un ticălos mincinos şi necinstit.

— Mincinos şi necinstit înseamnă acelaşi lucru, zise Turner tărăgănat, cu accentul său real, pe când descăleca de pe Abandon în faţa căsuţei în paragină a mamei lui Ned.

Se îndepărtaseră de ceilalţi, aşa că puteau să vorbească mai deschis.

După rutina de dimineaţă, se luase destul de uşor hotărârea de a sări peste orice banalităţi fuseseră pregătite pentru acea zi şi să se apuce *în sfârşit* de treabă. Până la urmă, singurul motiv pentru care veniseră în Hollyhock fusese dorinţa de-a decide ce avea să se aleagă de casă. Şi acum,

când încercarea lui Turner de a dejuca planul lui Ned de a o curta pe guvernantă părea să fi eşuat, era mai bine să isprăvească lucrurile cât mai repede cu putinţă.

Dar, când restul oaspeţilor aflaseră la micul dejun de planurile contelui, nu se plânseseră, cum ar fi fost de aşteptat, ci se hotărâseră să-l însoţească.

— O, da! strigase Lady Widcoate. Va fi minunat. Nu-i aşa, dragul meu?

Se aplecase spre bărbatul ei, care părea uluit nu numai din cauza faptului că Ashby şi secretarul voiau să meargă în oraş, ci şi pentru că soţia lui invita pe toată lumea.

— Până la urmă, festivalul de la Hollyhock şi balul verii sunt peste câteva zile, iar datoria noastră, a doamnelor, e să mergem la cumpărături, continuase contesa, ducându-şi ceaşca de ceai la buze.

Acest lucru stârnise entuziasmul în rândul fetelor.

— O, pot să-mi iau funde pentru păr! strigase Clara, înainte de a se înroşi toată.

— Şi eu am nevoie de mănuşi noi, mi s-a rupt perechea bună când jucam crochet, zisese Minnie.

— Ai jucat crochet cu mănuşile de seară? întrebase uluită mătuşa ei.

— Pot să apuc cel mai bine cu ele, îi răspunsese Minnie fără să clipească.

— Serios? o întrebase Henrietta. Credeam că

nu poţi să apuci nimic cu mănuşile de seară din satin.

— N-am spus că apuc cu cea mai multă putere, ci că *cel mai bine.* Nu-i amuzant să te joci dacă nu îţi impui nişte provocări.

În vreme ce Henrietta şi Minnie dezbăteau aderenţa diferitelor tipuri de mănuşi şi doamna Rye scutura din cap, iar Clara se întinsese ca să o întrebe pe contesă ce părere avea despre grogrena albastră pentru o petrecere la ţară, Turner îi aruncase o privire duşmănoasă lui Ned, care doar ridicase din umeri.

Iar când Sir Nathan spusese răspicat: „Ce zi bună pentru o ieşire! Fennick va fi tare încântat să ne vadă pe toţi”, nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să se arate de acord cu aranjamentul.

Într-adevăr, domnul Fennick fusese încântat să-i vadă pe toţi. Din fericire, ieşirea nu fusese anunţată, aşa că locuitorii orăşelului puneau steguleţe şi se îndeletniceau cu alte treburi, în aşteptarea festivalului. Chioşcurile şi căruţele erau pregătite în faţa magazinelor de pe drumul principal, se cosea pânza pentru steaguri, se construiau tot felul de jocuri.

Dar Sir Nathan insistase să se oprească şi să-l înştiinţeze pe domnul Fennick de sosirea lor. Aşadar, când singura trăsură – în care erau înghesuite şase femei şi Sir Nathan, care nu se simţea deloc în largul lui, cu Ned şi Turner călare – se opri în faţa casei şi a magazinelor de pe

drumul principal, acesta ieşi grăbit să-i întâmpine.

— Domnul meu! Domnule Turner! strigase domnul Fennick. Aţi luat o decizie în cele din urmă?

— Nu chiar, domnule Fennick, răspunsese Turner, după ce-i aruncase o privire fugară lui Ned.

— Nu s-au schimbat multe de când ai trecut ieri pe la noi, zisese Sir Nathan şi râse zgomotos. Nici cu o zi înainte. Nici cu două zile înainte.

Domnul Fennick îl săgetase cu privirea pe partenerul său de afaceri. Apoi se întorsese zâmbind fermecător şi un pic prea dornic domnului Turner, care fusese din nou prins cu garda jos, simţindu-se nelalocul lui din cauza felului în care era privit.

— Da… dar intenţionez să vizitez proprietatea şi să ajung la o decizie.

— Excelent! Îmi iau pălăria şi vă însoţesc!

— Nu! spusese Turner pe un ton tăios. Adică eu…

— Domnule Fennick, intervenise Ned, reuşind să nu-l facă pe Turner să pară grosolan, deşi momentan îşi dispreţuia bunul prieten. Dar trebuia să discute cu Turner şi nu voia să fie nimeni prin preajmă. Trebuie să vă felicit pentru planul de afaceri. Este foarte bine scris şi zugrăveşte admirabil planul pentru transformarea oraşului într-o staţiune balneară.

Domnul Fennick clipise mirat, dar apoi

încuviinţase din cap. Ned continuase, zâmbind cuceritor:

— Oricum hotărârea pe care trebuie s-o ia contele în privinţa proprietăţii mamei sale e foarte grea, şi trebuie să vă rugăm să ne daţi puţin răgaz singuri.

Deşi părea dezamăgit, domnul Fennick îi dăduse dreptate şi încuviinţase.

— Aşa este, Fennick! Sir Nathan schimbase imediat abordarea. Să nu-l deranjăm prea mult când are o decizie de luat. Apoi se întinsese de unde stătea în trăsură şi îi şoptise lui Ned, care era lângă, pe iapa lui Turner. Nu uita că noi toţi vom avea de câştigat dacă se încheie afacerea. Şi tu.

Şi, cum erau în mijlocul oraşului, înconjuraţi de magazinele în care domniţele ardeau de nerăbdare să intre, era un loc perfect în care grupul să se împrăştie. Femeile se duseseră la cumpărături (doamna Rye se plângea de mărimea mâinilor lui Minnie şi se întreba dacă nu venise vremea să îi facă alte mănuşi, în timp ce se uita cu coada ochiului la Turner, dorindu-i o după-amiază *decisivă*), Sir Nathan ieşise din trăsură şi începuse să discute în şoaptă cu domnul Fennick, cel mai probabil despre avantajele şi dezavantajele modului cam înflăcărat în care-l curtaseră pe conte, iar Ned şi Turner porniseră călare spre drumul care ducea la casa mamei lui Ned.

Casa în care crescuse.

Din fericire, tulburarea pe care o simţea la vederea casei fu înăbuşită de ura clocotitoare faţă de Turner.

— Nu mă interesează dacă mincinos şi necinstit înseamnă acelaşi lucru, ambele ţi se potrivesc înzecit! zise Ned şi descălecă.

Vocea îi era o şoaptă aspră – până când intrau în casă, riscau să fie auziţi.

Turner doar oftă.

— N-am încălcat nicio regulă stabilită. Nu ţi-am pus nimic la îndoială. Nu am dezvăluit cine suntem de fapt. Am jucat corect.

— Şi cu viclenie. De unde ai fi făcut rost de bani?

— Banca oferă o sumă mică de bani pe care o pot ridica şi semna în numele tău. Ca să pot plăti datorii mai puţin însemnate şi alte asemenea.

Turner încercă să deschidă uşa casei vechi. O zgâlţâi, încercând să facă mânerul să se învârtă.

— Aşadar, aveai să te foloseşti de banii mei pentru mită?

— Dacă Phoebe i-ar fi luat, aş fi câştigat pariul şi i-aş fi putut înapoia din câştig. Dacă nu, atunci nu se făcea nicio plată, iar oferta mea nu aducea vreo pierdere.

Turner se trase în lături de lângă uşă.

— E blocat mânerul uşii. Nici ultima oară nu s-a deschis uşor. Există o uşă care dă spre grădină sau…?

— O, Doamne, lasă-mă pe mine să încerc.

Ned răsuci mânerul, apoi săltă uşor de el şi se rezemă cu cotul de uşă. Muşchii i se mişcară precum în tinereţe, fără ca el să-şi dea seama.

Iar apoi… erau înăuntru.

Casa era mult mai mică decât şi-o amintea. Plecase de acolo la 12 ani, înainte să se înalţe complet. În salon era totul vraişte – grinzile atârnau din gaura din tavan. Erau înnegrite, căci prelata care acoperea gaura era făcută din pânză grea, cu trei straturi, ca să nu intre ploaia sau ninsoarea în casă. Tot mobilierul îi era familiar – biroul mamei, canapeaua pe care aceasta îi citise –, dar fusese mutat într-un colţ al camerei şi arăta ciudat acoperit de cârpe de praf, ca să nu fie udat. Dar tapetul de pe pereţi avea acelaşi model cu dungi, iar uşa care dădea spre bucătărie încă mai păstra căldura acelei cămăruţe practice.

Îşi amintea totul şi totodată nimic. Totul rămăsese la fel şi era îngrozitor. Se uită în tavan, unde se căsca gaura aceea mare.

— În raport scria că un marinar ieşit la pensie, care stă într-o casă de pe partea cealaltă de Hollyhock, a donat prelata. A fost singura bucată de pânză suficient de mare disponibilă, murmură Ned.

— Se pare că a luat şi bucăţile de corabie pe care putea să le care cu el, adăugă Turner. Apoi… Chiar ai citit raportul?

— Şi propunerea de afaceri şi toate hârtiile din cufăr, răspunse Ned. Când nimeni nu-ţi vrea

compania, ai timp berechet să-ţi faci treaba.

Turner mormăi aprobator. Şi cu puţină invidie.

— Şi ce părere ai?

Ned oftă.

— Va fi o mană cerească pentru oraş, deşi mai bine şi-ar deschide mina lor, ca să ţină pasul cu industria.

— Încearcă să-şi menţină stilul de viaţă tocmai pentru a nu ţine pasul cu industria.

— Şi o staţiune balneară îi va ajuta?

— Cel puţin pentru o vreme. Cine ştie, poate va deveni o destinaţie populară.

— Şi din acest motiv crezi că închirierea proprietăţii este cea mai bună mişcare, conchise Ned.

— Nu ai nevoie urgentă de bani. Ţi-ai revenit cu multă vreme în urmă după furtul domnului Sharp. Ia terenul în arendă şi fă profit. Să devii şi mai bogat. E atât de simplu.

Ned se duse fără grabă spre partea mai îndepărtată a salonului, unde se afla o uşă care ducea la camera de zi, de unde începeau treptele şi apoi dormitoarele.

— Numai că această casă va dispărea.

Ned se mişca încetişor prin camera de zi. Deschise un sertar ici, o carte de pe raft colo. Toată viaţa lui era cuprinsă aici, şi totuşi nimic nu îi era familiar.

— Turner, când ne-am întâlnit prima oară,

păream fericit?

— Poftim? se auzi vocea lui Turner, care îşi ridică privirea.

— Păream fericit? Când m-am alăturat prima oară regimentului.

— Ned, eşti cea mai norocoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, fir-ar să fie, oftă Turner. Normal că erai fericit.

— Crezi asta? Ned se uită în jos la mâinile lui. Tot ce-mi amintesc este… că-mi doream nespus ceva care să mă distragă. Şi să mă amuze, pe cât posibil.

În tabără uitase de suferinţă jucând cărţi. Când devenise conte şi fusese pus faţă în faţă cu faptele reprobabile ale domnului Sharpe, îşi distrăsese atenţia angajându-şi prietenul.

— Ce naiba are asta de-a face cu totul? întrebă Turner. Ce legătură are cu demolarea casei?

— Nimic, răspunse Ned şi se concentră din nou asupra a ce se întâmplase cândva în încăperea respectivă. Când era mic, acolo mânca micul dejun. La o masă mare din lemn lustruit, cu trei scaune, din care doar două erau folosite. Mi-a spus Phoebe ceva, atâta tot.

„Fericirea e o decizie.” Una pe care Ned evitase mereu să o ia. În schimb, se prefăcea.

Lumea se aştepta de la Phoebe să fie nefericită, iar ea se răzvrătea agăţându-se în secret de fericire. Între timp, toţi se aşteptau ca

Ned să fie fericit şi… el se conformase.

— Phoebe. Phoebe Baker. Turner scutură din cap. Ned, ascultă-mă. Este ultima persoană cu care ar trebui să-ţi petreci timpul. Nu este cine crezi tu.

Ned se uită cu luare aminte la Turner.

— Eşti atât de disperat să ne desparţi?

Turner îl pironi cu privirea, având ochii calmi şi reci ca iazul în care trebuise să se arunce Ned înainte să se întoarcă în casă de dimineaţă.

— Da.

— Crezi că o să câştig, nu?

Pe chipul lui Ned miji un zâmbet.

— Poate că da. Sau poate cred că e periculoasă şi că e o idee foarte proastă să joci un joc atât de riscant şi să o foloseşti ca pe un pion.

— Periculoasă? Ned mai că pufni în râs. Cum să fie periculoasă?

— Ned, n-ai citit scrisoarea aia. Eu da. Şi-mi amintesc furia, durerea şi pizma pe care le îndrepta împotriva ta.

— Avea 17 ani. Era tristă şi îndurerată. Oamenii fac lucruri nesocotite când suferă, strigă Ned, furia făcându-l să vadă roşu înaintea ochilor. La naiba, m-am înrolat în armată tot pentru că sufeream!

Turner se îndreptă şi clipi mirat.

— Pentru că sufereai? Ne-ai spus că ai făcut-o ca să-ţi enervezi unchiul.

— Da, asta v-am spus. Şi aproape am crezut-o

şi eu, fir-ar să fie! Ned se duse să se uite pe fereastră la grădina lăsată în paragină, la tufa cu mure care se întindea din pădure pe pajiştea neîngrijită. Cu o săptămână înainte să mă las de şcoală şi să mă alătur regimentului nostru, am primit o scrisoare de la unchiul meu. M-am mirat, pentru că unchiul meu îmi scria rareori, iar eu aşteptam o scrisoare de la mama. Îmi scria în fiecare lună.

Mai târziu avea să afle că doar atât i se permisese ei să facă.

— Am fost informat că mama a murit în urmă cu trei săptămâni, de o boală la plămâni.

Turner păstră o linişte sinistră. Ned ştia că nu era nimic de zis.

— Unchiul meu mi-a spus că, din moment ce se apropiau examenele, nu voia să-mi dea vestea decât după ce le dădeam. Iar asta s-a întâmplat să fie după funeralii şi înmormântare. Ridică din umeri.

Nu o mai văzusem pe mama în carne şi oase de la 12 ani. De când stăteam în casa asta împreună. Se poate ca el să fi presupus că-mi pasă mai mult de şcoală decât de ea.

— Mă îndoiesc, zise Turner încetişor, iar Ned îi zâmbi aprobator.

— Şi eu.

Nu, unchiul său o făcuse pentru a evita ca moştenitorul lui să pice vreun examen, iar pentru Ned fusese picătura care umpluse paharul. Se uită

în jur la viaţa lui şi nu recunoscu nimic, la fel cum nimic din casa în paragină nu-i era familiar. Era conştient de nevoia de a se descărca, dar voia mai mult decât orice să plece, să fie cineva, să facă ceva. Orice.

Voia să uite.

Dar, în loc să bea, să joace sau să se ducă la femei – toate acestea dădeau roade doar pe termen scurt –, se concentrase pe ceva mai drastic şi mai dureros pentru unchiul lui.

Mama lui îi lăsase casa şi o sumă de bani. Norocul de care avea parte la jocurile de cărţi îl ajutase să nu depindă de suma pe care i-o dădea unchiul lui. Şi tocmai împlinise vârsta majoratului. Îşi luase banii şi cumpărase un brevet, ce-şi putea permite, şi, înainte să se dezmeticească bine, era pe drum spre continent. Şi de acolo trimisese scrisoarea de răspuns către unchiul lui.

Desigur, războiul era lucrul perfect care să-ţi distragă atenţia. Ameninţarea constantă a morţii era o distragere, perioadele lungi fără şosete curate şi uscate la fel, iar tovărăşia cu Turner şi Rhys, noii lui prieteni, îi schimbase viaţa.

Dar oare jelise vreodată după mama lui? Sau după viaţa pe care ar fi putut să o aibă dacă nu ar fi fost scos din obscuritate? Ar fi simţit pierderea mamei şi ar fi reuşit să meargă mai departe, aşa cum făcuse Phoebe în cazul tatălui ei? Şi apoi să ia decizia de a fi fericit?

Pentru prima oară, Ned îşi privea viaţa

obiectiv – cu ochi limpezi ca ai lui Phoebe – şi îşi dădu seama că firea lui jovială fusese o mască, încercase să se convingă pe sine şi pe ceilalţi că făcea cu adevărat parte din acea lume. Că era Ned Norocosul.

Dar poate că nu fusese niciodată norocos.

Şi îi luase mai puţin de o săptămână de viaţă de om simplu ca să-şi dea seama cât de mult se ascunsese în spatele rangului.

— Minunat, zise el pentru sine. Fantastic.

— Îmi pare rău… Nu trebuie să dăm terenul, începu Turner, dar Ned ridică mâna şi îl opri.

— De ce să-ţi pară rău? oftă el. Nu a fost vina ta.

Tăcerea domni preţ de câteva clipe, iar Ned îşi aminti despre ce discutau înainte să fie cuprins de melancolie.

— Ideea e că… începu el, dregându-şi glasul, că Phoebe… adică domnişoara Baker… nu reprezintă un pericol pentru mine, ci pentru tine, căci ai pierde preţiosul pariu. Îşi miji ochii. Şi moara.

Dar Turner nu avea de gând să accepte asta drept răspuns.

— Mai ştii ce mi-ai spus despre contesă? îi zâmbi batjocoritor. A, da, că e o lipitoare. Se apropie de Ned. Tu ce crezi că e fata asta? Ce crezi că vrea de la tine? Şi ce crezi că o să vrea când va afla adevărul?

Lui Ned nu-i veni nimic în minte. Niciun

cuvânt sau sunet nu putea acoperi şuvoiul de sânge ce-i urca clocotitor în tot corpul.

Ridicase pumnii fără să-şi dea seama. Îl înşfăcă pe Turner de haină – nepăsându-i că era, de fapt, a lui – şi îl izbi cu putere pe ticălos de dulap, făcând vasele şi ceştile să zăngănească.

— Turner, ţineţi închisă gura aia afurisită, mârâi el, văzând roşu în faţa ochilor. Nu vrea nimic! E mai presus de asta.

Turner îl apucă pe Ned de braţe, cu răsuflarea întretăiată.

— Ned… croncăni el.

Şi atunci Ned deveni conştient de ce făcea. Şi îi dădu drumul.

— Iisuse, zise Turner gâfâind, străduindu-se să-şi recapete echilibrul.

Îi întâlni privirea lui Ned – avea ochii mari. Era uimit. Şi nu din cauză că îl înşfăcase de cămaşă sau de ce-i spusese. Nu, îl uimise ce sentimente se ascundeau în spatele vorbelor şi al gestului.

În vreme ce Ned se uita la propriile mâini tremurânde, îşi dădu seama că şi el era şocat.

Amândoi se îndreptară de spate, fără a se obosi să-şi netezească hainele sau lavalierele.

— Ai grijă, Ned, îl avertiză Turner, ştergându-şi sângele de la gură. Nu face nimic ce nu poţi repara mai târziu.

— O să fac ce vreau. Să te ia naiba, zise Ned, scuipând cuvintele. O să vând pământul. Casa. La

preţul pe care şi-l permit.

— Să vinzi? făcu Turner mirat. Dar n-are nicio…

— Să scap de el, adăugă Ned. Nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie. Nu mai vreau să mă întorc vreodată aici.

*

Ieşiră la scurtă vreme din căsuţa dărăpănată. Secretarul contelui ieşi primul, cu o expresie înnourată pe chip şi cu minţile în altă parte. Contele venea după el, netezindu-şi lavaliera. Luă imediat atitudinea unui om obişnuit să fie la comandă, care avea lumea la picioare şi care trebuia doar să pocnească din degete ca să i se îndeplinească orice dorinţă.

Amândoi erau îngânduraţi din pricina discuţiei din casă şi nu observară că cineva stătuse ghemuit sub fereastra de la camera de zi, după un tufiş năpădit de buruieni.

Se îndepărtară de casă, fără a privi în urmă, şi se duseră la locul unde legaseră caii, luară armăsarii şi plecară de acolo.

Şi nu aveau nici cea mai vagă idee că avuseseră un spectator la discuţia – şi altercaţia – lor. Şi nu ştiau ce urma să facă acea persoană care trăsese cu urechea.

Capitolul 18

Uneori pauzele sunt permise în joc şi de obicei te fac să revii în forţă.

— Rose, ai făcut aproape perfect! Din păcate, ecvestru nu se scrie cu „w”.

Phoebe îi corectă tăbliţa pe care scrisese cuvintele zâmbind încântată. Din moment ce Rose nu putea să călărească azi pentru că domnul Turner şi contele – şi restul musafirilor – se duseseră la Hollyhock, cei doi copii stătea în camera de lecţii, profund dezamăgiţi. Şi neatenţi. Ca să schimbe lucrurile, Phoebe reuşi să lege fiecare lecţie de cai.

Trebuiau să adune şi să scadă caii de pe câmp la matematică (nu voia să facă şi înmulţirea lor). Toate lecţiile de vocabular şi de ortografie conţineau cuvinte legate de cai. Henry desenase destul de bine pentru un copil de şase ani iapa domnului Turner.

— Nu vrei să-l desenezi pe Abandon? îl întrebase ea puţin mirată.

Dar Henry cel tânăr şi gânditor doar ridicase din umeri.

— Îmi place calul domnului Turner.

Da, se gândi Phoebe, şi ei îi plăcea calul domnului Turner. Şi de domnul Turner, dacă tot venise vorba. Dar, înainte de a zăbovi prea mult

asupra acestui subiect, îl lăsă pe Henry şi începu să o ajute pe Rose cu ortografia, străduindu-se să se concentreze asupra acestui lucru.

— Te descurci tare bine la toate cuvintele legate de harnaşament, zise ea, uitându-se pe tăbliţa lui Rose, dar se pare că pe cele latineşti nu le stăpâneşti deocamdată.

Rose îşi dădu capul într-o parte şi se uită nedumerită la ea. La fel cum făcuse şi domnul Turner de mai multe ori, făcând-o pe Phoebe să-i stea puţin inima. Doamne, poate că petreceau prea mult timp în preajma domnului Turner. Cu toţii.

Ca pentru a sublinia acest gând, Henry se duse la fereastră şi strigă:

— Uite! S-au întors!

Camera unde făceau lecţii dădea spre iazul aflat pe partea cealaltă a casei, fără vedere la grajd, iar Phoebe era recunoscătoare pentru asta, căci trebuia să îi predea unei fete înnebunite după cai. Aşa că era ciudat că Henry vedea când pleacă şi când venea domnul Turner…

Se aplecă şi se uită şi ea pe furiş pe fereastră. Le văzu pe fetele Rye şi pe domnişoara Benson, care începeau să joace crochet pe pajiştea de lângă iaz.

Lui Phoebe îi venea să-şi tragă una. Desigur – *toţi* musafirii se duseseră în oraş, nu doar domnul Turner. Se gândise la asta preţ de o clipă, dar gândul îi zburase rapid din minte pentru a face loc

unei perechi de ochi căprui vicleni şi unui păr negru uşor încărunţit.

În vreme ce se uita cum razele soarelui se oglindeau în apele iazului, îşi dădu seama că umbrele erau mai mari decât se aştepta.

— Doamne, a şi venit vremea? icni. Aţi întârziat la ceai. Doica o să se întrebe dacă nu am început să vă exploatez.

Rose şi Henry o zbughiră, fiindcă nu trebuia să li se spună de două ori să mănânce biscuiţi cu gem în loc să înveţe cum se scrie şi ce înseamnă „oişte” – un cuvânt a cărui semnificaţie Phoebe o aflase de la Kevin, grăjdarul. Era o bară lungă de lemn la care se înhamă caii. Zâmbi în sinea ei. Învăţa lucruri noi în fiecare zi.

Se părea că terminologia legată de cai dădea roade mai bune ca orice altceva încercase, căci copiii nu mai erau la vârsta la care să fie duşi la plimbare fără să se plângă.

Avea o oră la dispoziţie doar pentru ea înainte ca doica să se plictisească de ei. Îşi duse mâna la coc… şi constată că începeau să iasă fire de păr şi că trebuia să-şi schimbe eşarfa. Nu că avea vreun motiv, să fim înţeleşi. Dar nu trebuia să arate neglijent. Nu avea nicio legătură cu o anumită persoană care o sărutase pentru a doua oară în acea dimineaţă.

Şi cu mult mai multă pricepere.

Pe când ieşea din camera de lecţii şi o lua pe hol, îndreptându-se spre scările şubrede care

duceau la etajul al treilea, mintea îi zbură la acel moment la care îşi dorise să se gândească toată ziua. La acea dimineaţă, la potecă, la el.

Fusese… ei bine, pe scurt, educativ. Devenise şi ea o elevă în clipa când avusese în sfârşit prilejul să se gândească la dragoste, aşa că toată experienţa ei cu sexul opus îşi spusese abia după aceea cuvântul – mai precis, cum să ţină piept sau să refuze avansurile bărbaţilor care simţeau că puteau profita de o femeie ca ea. De obicei, funcţiona de minune dacă purta o rochie nepotrivită şi afişa o mină acră, astfel că nu fusese nevoită să reacţioneze aşa violent cum o făcuse la primul sărut al domnului Turner, când o prinsese cu garda jos.

De data asta fusese… diferit. După ce fusese atât de bun şi îşi ceruse scuze, nu-i mai făcuse avansuri, ci doar îi zâmbea când i-i dădea pe Rose şi pe Henry în grijă şi schimbau câteva cuvinte de complezenţă. Mereu o întreba cum îşi petrecuse ziua, iar ea făcea la fel. În acele momente, păreau sincer interesaţi de preocupările celuilalt.

De aceea se simţise în largul ei să-i vorbească despre trecut. Raţiunea îi spunea că nu era un lucru înţelept. Dar el avea ceva care o făcea să treacă peste judecata limpede.

Voise, de fapt, să fie sărutată. O, Doamne! Se gândise la asta cu câteva clipe înainte. Şi apoi el îşi lipise buzele de-ale ei, şi totul fusese diferit. Trupul i se aprinsese ca fitilul unei lumânări, iar

căldura buzelor lui i se răspândise prin tot corpul. Era ceva ce nu mai simţise până atunci.

Ei bine, era evident că nu mai fusese sărutată niciodată atât de… temeinic. Mai ales când îi spusese să închidă ochii, se gândi ea îngrozită. Şi ce spusese, Dumnezeule! Vorbise despre tatăl ei, despre cum se împăcase cu situaţia… ei bine, nu-i de mirare că fugise mâncând pământul. Căci exact asta făcuse. Dacă ar fi fost sigură că nu avea să treacă nimeni pe hol, Phoebe şi-ar fi îngropat faţa în mâini şi ar fi gemut din cauza felului ciudat în care se simţea.

Dar el fusese cel care *o* sărutase şi tot *el* dăduse bir cu fugiţii? De parcă îşi dăduse seama că nu era cea mai bună idee şi se jenase că săruta pe cineva ca ea… Şi Phoebe îşi dădu deodată seama că devenise o fată fără minte căreia i se învălmăşeau gândurile în cap. Nu-i făcea deloc bine să stăruie asupra acestui subiect. Poate chiar puţin rău. Până la urmă, cum avea să mai dea ochii cu el când în minte i se învălmăşeau aceste gânduri?

Chiar când se hotărî să nu se mai gândească la sărutări care ar fi putut avea loc şi la bărbatul cu care s-ar fi putut petrece acestea, ajunse în capul scărilor de la etajul al treilea şi…

Iată-l acolo.

Domnul Turner. Îi trecură tot felul de gânduri prin minte. El era cu mâna ridicată, pregătindu-se să bată la uşa odăii ei, din capătul holului.

— Domnişoară Baker, zise el când îi auzi paşii şi se întoarse, cu braţul în aer. Se dădu imediat de lângă uşă şi făcu o plecăciune scurtă după o clipă de ezitare.

— Nu… nu mi-am dat seama că suntem atât de protocolari, răspunse ea, abţinându-se să-şi ducă mâna la păr sau să-şi încrucişeze braţele.

Era răvăşit de la cât călărise, lavaliera i se slăbise şi era strâmbă, purta doar jiletcă – şi avea din nou întipărită pe chip acea expresie hotărâtă, dar nedumerită. De parcă ştia unde voia să fie, dar nu ştia cum să ajungă acolo.

— Aşa e, zise el, încercând să găsească un loc unde să-şi aţintească privirea, departe de ochii lui Phoebe. Până la urmă îi fixă cotul. Băteam la uşa ta doar ca să văd dacă…

— M-am întins mai mult decât de obicei cu lecţiile, îl întrerupse ea şi făcu nesigură câţiva paşi spre el. Am început să mă folosesc de cai pentru fiecare lecţie, şi se pare că sunt încântaţi…

— Da, are logică, zise şi încuviinţă din cap, înaintând şi el.

Se opriră la mică distanţă unul de altul şi se ţintuiră reciproc cu privirea.

— Pari obosit, îi zise ea încetişor.

— Da, oftă el. A fost o zi tare istovitoare.

— Aşa e, încuviinţă ea sec.

— Sigur că şi pentru tine. Iartă-mă, începu el. Eu…

— Ai uitat?

Zâmbi amuzată pe când rostea cuvintele.

— Nu, cum să uit? interveni el imediat. Chiar veneam la tine să-mi cer scuze.

Phoebe simţi că o lasă puterile.

— De ce să-ţi ceri scuze? făcu ea. Toate acele gânduri pribege şi îngrozitoare pe care le ţinuse la distanţă veneau acum în forţă – el *chiar* îşi pierduse minţile în acea dimineaţă când o sărutase şi regretase imediat.

— Am… am plecat în pripă, spuse el, şi Phoebe se concentră din nou asupra conversaţiei. A fost teribil de nepotrivit din partea mea şi am simţit că trebuie să-mi cer iertare.

— O, zise ea şi răsuflă nespus de uşurată.

Se simţea mai bine să constate că nu-şi cerea scuze pentru sărut.

Deşi, de ce nu? Nu ar fi trebuit oare să-şi ceară scuze pentru sărut? Nu aşa ar face un domn? Şi ea n-ar trebui să-şi dorească asta?

— Domnişoară Baker…? Phoebe? făcu el.

Fir-ar să fie, iar i-o luaseră gândurile aiurea.

— Da? făcu ea repede. Da, adică da, ai plecat în grabă.

— Cred… că ai fost un pic nedumerită.

— Deloc, îi răspunse ea. Mi s-a părut un gest destul de firesc. Când el se uită fix la ea, Phoebe continuă: N-ai plănuit să mă urmăreşti şi să mă săruţi, aşa că, odată treaba asta încheiată, nu aveai un plan. Şi ai plecat. Probabil şi eu aş fi făcut la fel.

El clipi de două ori înainte să răspundă:

— Surprinzător, dar ai prezentat destul de corect cele întâmplate.

— Atunci îţi accept scuzele, deşi faptele tale au fost lesne de înţeles, îi zise ea limpede, zâmbindu-i năucitor.

— În regulă, zise el neatent. În regulă.

Şi din nou se aşternu tăcerea între ei. Dar de această dată Phoebe nu mai era atât de agitată încât să nu priceapă pe cine avea în faţa ochilor.

Se uită cu mare atenţie la el. Şi zâmbetul îi dispăru. Energia şi vioiciunea îl părăsiseră. Era destul de tensionat şi la un pas de epuizare.

— Chiar arăţi obosit, îi zise ea aproape în şoaptă.

— Aşa e, oftă el, renunţând la aerul protocolar şi rezemându-se cu umărul de perete cu toată greutatea.

Ea făcu un pas înainte, micşorând distanţa dintre ei. Îi atinse braţul.

— Domnule Turner, eu…

El îşi puse mâna peste a ei.

— Phoebe. Vocea lui răguşită venea ca o alinare. Am… am să-ţi spun multe lucruri despre mine, dar mă tem că totul va ieşi anapoda.

— Nu mă deranjează, zise ea, dar el scutură din cap.

— Nu la asta mă refer. Deja am spus astăzi destule lucruri care nu se spun cu voce tare. Şi… nu mai vreau să vorbesc despre asta.

— Înţeleg, zise Phoebe. O să te las să te odihneşti…

Dar el o ţinu acolo, refuzând să-i dea drumul la mână.

— Pot să-ţi cer o mare favoare?

Ea se uită bănuitoare la el.

— Poţi să încerci.

— Aş putea să… ar fi în regulă să stăm pur şi simplu aici în hol şi să nu ne spunem nimic? În ochi i se citea o rugăminte arzătoare. După ziua de azi, mi-ar prinde bine.

Phoebe se gândi o clipă. Se uită la el.

— Şi mie.

Şi aşa făcură.

Stătură tăcuţi pe holul de la etajul al treilea, uitaţi de restul lumii, şi lăsară ziua să se scurgă pe lângă ei. Toate acele gânduri care i se învălmăşiseră în minte întreaga zi dispăruseră, rătăcind în lumina arămie a soarelui de după-amiază care intra printr-o fereastră pătrată din apropierea scărilor. În jurul lor pluteau particule de praf, strălucind în lumina soarelui. El rămase cu mâna lipită de a ei – era caldă –, iar cu degetul mare îi mângâia pielea moale de pe dosul palmei. Iar ea nu-şi putea lua ochii de la el nici în ruptul capului.

Dar, spre deosebire de alte dăţi când se mai uitase în ochii lui incapabilă să evite asta, nu mai zărea nici urmă din aerul poznaş cu care se obişnuise. Erau oglindite numai emoţii în stare

pură. Fericire. Tristeţe. Dorinţă. Nevoie.

Se putea pierde în acei ochi negri. În schimb, găsi o pace neţărmurită. Şi poate şi el găsea aceeaşi consolare.

Dintr-odată, Phoebe se simţea… mai bine. Nu neliniştită, nu arţăgoasă. Nu trebuia să se concentreze sau să-şi ocupe timpul cu ceva. Nu trebuia să-i înveţe nimic pe copii. Pur şi simplu simţea că acolo era locul ei.

Timpul trecea fără să ştie, secunde sau poate ore, iar lui Phoebe nu-i păsa. Abia când Ned se apropie de ea şi îi sărută tâmpla, îşi dădu seama că vraja se rupsese. Rămăsese doar strălucirea ei.

— Îţi mulţumesc, îi şopti el, înainte să se dea în spate ca să o privească.

— N-a fost greu deloc, îi răspunse ea, lăsând să i se vadă gropiţa.

Zâmbi şi el, şi secundele se scurseră iarăşi, iar ei doi se simţeau departe de restul lumii.

Până când lumea îi ajunse din urmă.

Se auzi un zgomot de paşi în capul scărilor – servitori care se foiau pe la etajul al doilea, lucru neobişnuit pentru acel moment al după-amiezii.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

— A, da, cred că se sărbătoreşte ceva azi la ceai. Venisem sus ca să-mi schimb cămaşa, zise el, uitându-se peste umăr spre locul de unde veneau zgomotele. Sir Nathan a invitat jumătate de oraş aici. Cred că în seara asta vei fi scutită de „examinare”, la câţi oameni se vor perinda pe aici.

— Serios? De ce?

El ezită, măsurându-şi cuvintele.

— Contele a decis să vândă oraşului Hollyhock proprietatea mamei sale, ca să se poată construi staţiunea balneară, zise el în cele din urmă.

Ea ridică din sprâncene.

— Astea sunt veşti bune. Se uită atentă la el. Dar nu sunt sigură că şi tu eşti de aceeaşi părere.

— Cred… Tuşi şi începu din nou. Cred că e cam trist să-ţi vinzi casa în care ai crescut.

Ea încuviinţă tăcută.

— Bănuiesc că abia aşteptţi să te întorci la Londra, îndrăzni ea.

Domnul Turner părea să se gândească.

— Da. Şi nu. Acum că… s-a luat o decizie cu privire la casă, bănuiesc că putem pleca oricând. Deşi probabil o să zăbovim până după festival, căci contele a fost constrâns să fie maestru de ceremonii.

Acel gând îl făcu să zâmbească în felul său poznaş.

— Îi revin multe îndatoriri? întrebă ea, dându-şi capul într-o parte.

— Mă îndoiesc. Rolul ăsta pare mai degrabă ceva… de dragul ceremoniei. Şi apoi ridică dintr-o sprânceană. Dar e şi o serată dansantă. Balul verii, un eveniment la care aş vrea să te însoţesc.

Ea ridică imediat privirea. Era uluită. Şi… se mai zărea ceva. Un fior de încântare, de speranţă.

— La balul verii? zise ea clătinând din cap. Domnule Turner, nu prea cred… Rose şi Henry o să fie în grija mea pe durata festivalului…

— Şi copiii o să vină la serată? o întrebă el cu ironie.

— Totuşi, nu cred că i-ar plăcea lui Lady Widcoate dacă m-aş…

Dar el o reduse la tăcere punându-i un deget în dreptul buzelor.

— Dacă fac în aşa fel încât doica să se îngrijească de copii şi Lady Widcoate să nu găsească vreun motiv pentru care să nu vii la serată şi dacă voi înlătura orice obstacol la care te vei gândi… vei dori să mă însoţeşti la balul verii, domnişoară Phoebe Baker?

Phoebe simţi că i se pusese un nod în gât. La o serată? Dar nu mai dansase de ani buni. Şi atunci doar cu alte fete de la şcoala doamnei Beveridge. Dar îi plăcuse acel curs de dans.

Îi plăcea să se mişte în ritm cu muzica, o încântau posibilităţile care existau doar pentru domniţele aflate la primul bal. Toate visele şi speranţele adunate laolaltă.

Şi să apară însoţită de el. De domnul Turner. De acest bărbat ciudat, care în câteva zile trecuse de la stadiul de mojic dezgustător la cel de persoană în care putea avea încredere. Şi de multă vreme nu mai avusese încredere în cineva.

Dar nu mai era copila aceea – sau poate că da? Mai avea câteva dintre rochiile din acea

perioadă. Dar oare aveau să-i mai vină? Nu le mai probase de ani buni, şi se schimbase atât de mult de atunci.

Dar se pare că nu se schimbase atât de mult pe cât crezuse, căci se trezi încuviinţând încetişor din cap.

Şi spunând:

— Da, voi merge cu tine la balul verii.

El zâmbi larg şi îi duse mâna la buze.

— Minunat, zise el. Fantastic!

Capitolul 19

Pregătirea e la fel de importantă ca jocul în sine.

În următoarele zile, la Puffington Arms fu agitaţie mare. Fiecare om de pe domeniu avea ceva de pregătit pentru a fi gata la timp pentru festival.

Dat fiind că făceau parte din mica nobilime, Sir şi Lady Widcoate aveau onoarea de a fi gazdele balului verii, care se ţinea în sala de protocol din Hollyhock, căci sala de bal de la Puffington Arms era prea mică pentru a găzdui întregul oraş. Lady Widcoate avea să le spună tuturor celor care întrebau şi multora care nu o făceau că ea îi sugerase arhitectului să construiască acele

coloane în stil doric din exterior când începuseră lucrările la sala de protocol. Desigur, când sora ei îi spusese, pe bună dreptate, că respectiva clădire fusese ridicată în secolul trecut, Lady Widcoate doar pufnise şi spusese: „Ei bine, eu aş fi făcut-o”.

Sala de protocol din Hollyhock avea nevoie să fie curăţată temeinic şi decorată, şi, cum soţii Widcoate erau gazdele, trimiseseră un grup de servitoare să facă totul să strălucească lună. Nu conta că persoana care se ocupa de sala respectivă făcea curăţenie săptămânal. Aici era vorba despre mândrie.

La fel şi când venea vorba despre decoraţiuni. Lady Widcoate le însărcinase pe toate doamnele din casă cu această trebuşoară.

Contesa, doamna Rye şi cele trei fete făceau parte din armata ei. Trebuiau să stea înăuntru (cu atât mai rău pentru Minnie, care îşi perfecţiona talentele de arcaş), să coasă steaguri, să aleagă obiecte de artă – sub stricta supraveghere a lui Lady Widcoate –, care trebuiau să acopere orice suprafaţă disponibilă, pentru a lua ochii lumii, şi să se decidă asupra celor mai frumoase aranjamente florale.

Purtaseră discuţii aprinse în privinţa frumuseţii bujorilor, care aveau, cu siguranţă, să rămână în analele Puffington Arms. Se pare că neînţelegerea se accentuase în urma unei scrisori pe care o primise doamna Rye din Bath.

— Şi apoi a zis… începuse Henrietta să

povestească, pe când o mulţime de flori diferite le erau aduse.

Dar Minnie o întrerupsese, ca de obicei, căci mereu depăşea limita comportamentului cuviincios pentru o lady.

— Nu mai pot să văd nicio floare, se plânsese ea. Cred că-mi curge nasul din cauza lor.

Îi venise o asemenea idee când contesa spusese că buchetele o făceau să strănute şi se retrăsese. Lady Widcoate – care nu ascunsese niciodată faptul că prefera să fie în compania surorii sale decât a musafirilor – o urmase, lăsându-le pe cele patru Rye şi pe domnişoara Benson să ia hotărâri în privinţa aranjamentelor florale.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, n-ai fi atât de dornică să ieşi afară, i-o trântise doamna Rye. Se uita ţintă la scrisoarea din mână. După ce o citise, îşi ridicase privirea şi le văzuse pe cele trei fete pe care le avea în grijă uitându-se la ea. Domnul Rye ne-a cerut să ne întoarcem la Bath, le lămurise doamna Rye, încercând, fără succes, să vorbească pe un ton relaxat. Dar bineînţeles că nu ne putem întoarce încă. Nu când Clara s-a împrietenit cu contele.

Henrietta ridicase din sprâncene, dar decisese să fie chibzuită şi să tacă. Se părea că Henrietta nu uitase că domnului Rye îi plăceau femeile, iar doamna Rye era aici, la ţară. Şi, după privirea pe care i-o aruncase Minnie, şi fata mai

mare ştia asta foarte bine.

Însă Clara părea să fi uitat, şi pufni când îşi auzi mama.

— Mamă, contele de Ashby nu vrea să aibă deloc de-a face cu mine.

— Clara, nu fi ridicolă. Sigur că da, îi răspunse doamna Rye enervată.

— Mamă, contele mi-a spus de două ori Minnie. *Azi.* E aproape îndrăgostit de contesă şi are probabil de două ori vârsta mea. Nu-l interesez, îi zisese Clara răspicat. Oricum sunt sigur că tatei îi e dor de noi.

— Tatălui tău îi e dor să fie considerat respectabil, replicase doamna Rye încruntându-se. Dar apoi adăugase: Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să încerci să intri în graţiile contelui.

— Mamă, eu…

— Clara, trebuie să *încerci.* Nu mai tremura ca varga de frică, lătră doamna Rye.

Fetele tresăriseră la auzul acelor cuvinte. Dar de data asta Clara nu se lăsă redusă la tăcere.

— Nu vreau, strigase ea!

Buza de jos îi tremura.

— Nu-mi pasă! O să încerci să-l atragi pe Ashby şi… stăm aici până se va întâmpla asta!

Tocmai atunci una dintre fetele de la bucătărie adusese o vază mare cu bujori de un trandafiriu aprins.

— Şi să nu văd niciun bujor, ţipase ea înainte să se izbească de fată în drum spre uşă.

Aşa era când lăsai deciziile referitoare la aranjamentele florale pentru bal pe mâna unor adolescente.

Se părea că toată lumea era marcată de munca sub presiune.

Motivul pentru care doamnei Rye nu îi plăceau deloc bujorii avea să rămână necunoscut, dar ceilalţi din casă continuară cu pregătirile pentru festival fără atâta dramatism şi cu ceva mai multă dăruire.

Bucătăreasa putea să coacă şi să vândă prăjituri în timpul festivalului, ca să mai strângă un bănuţ (după ce acoperea cheltuielile, desigur). Aşa că se puse pe treabă, făcând tavă după tavă de prăjituri cu mure – preferabil neotrăvite.

Kevin trebuia să cureţe şi să lustruiască trăsura, astfel încât aceasta să strălucească orbitor şi să ia ochii lumii. Nu sublimase nimeni faptul că soţii Widcoate luau des trăsura în oraş, aşa că nu avea cum să treacă neobservată, indiferent dacă era lustruită sau nu.

Ned era şi el adesea pe la grajduri, învăţându-i pe copii să călărească. Rose îşi pusese în minte să intre în oraş călare pe iapa lui Turner, în ziua festivalului. Ned fusese de acord, atâta timp cât el mergea lângă cal. Se părea că Henry era mai mult decât încântat să meargă în trăsură şi să-şi lase sora să preia iniţiativa. Când nu îi învăţa pe copii echitaţie, Ned era ocupat să facă aranjamentele necesare pentru a o putea lua pe

Phoebe la primul ei bal. Doica fu convinsă, cu o sumă mică de bani, să se asigure că nu aveau să apară probleme cu copiii, iar ataşamentul ei faţă de Phoebe o înmuie de tot. Însă trebuia să tragă mai multe sfori ca să se asigure că Lady Widcoate nu avea să facă urât fiindcă guvernanta copiilor ei urma să danseze cu un secretar.

Găsi în cele din urmă o soluţie, oferindu-se să se lipsească de „comisionul” pe care i-l promisese Sir Nathan pentru a-l convinge pe contele de Ashby să accepte propunerea oraşului, urmând ca Sir Nathan să o înduplece pe soţia lui.

Sir Nathan fu de acord şi închină încântat cu halba de bere.

Sir Nathan nu mai simţea nevoia arzătoare de a-şi impresiona musafirii, din moment ce aranjase lucrurile în privinţa căsuţei Granville şi primise astfel garanţia că oraşul avea să devină staţiune balneară. Asta însemna că se putea duce la vânătoare, deşi încă nu era sezonul. Sau poate se putea duce la Hollyhock şi să se oprească pe la cârciumă să mai sporovăiască şi să ajungă acasă la ora cinei. De fapt, se purta la fel ca înainte, doar că pur şi simplu se simţea mai puţin vinovat.

În schimb, o altă persoană care ar fi trebuit să fie la fel de relaxată ca Sir Nathan era exact pe dos. Domnul Fennick – în calitatea sa de reprezentant al comitetului staţiunii balneare de la Hollyhock – venise de multe ori la Puffington Arms ca să încheie afacerea cu contele, numai

pentru a fi amânat de nenumărate ori. Ca om al legii, se simţea în siguranţă doar când avea ceva scris. Punea atât de multe întrebări, cerea atâta timp – interesul lui exagerat era enervant, după cum spuseseră toţi musafirii (Sir Nathan tăcuse chitic când se adusese vorba despre asta la cină), iar contele era îndreptăţit să-l evite şi să se bucure de timpul rămas pentru a vizita ţinutul.

Domnul Fennick zâmbea larg, asigurându-se că nu-şi dădea nimeni seama că era căzut pe gânduri. Nimeni nu trebuia să ştie că era îngrijorat, că totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

Prea frumos ca să fie adevărat i se părea şi domnişoarei Phoebe Baker balul verii. Sau, mai degrabă, faptul că urma să ia şi ea parte.

Domnul Turner al ei reuşise cumva să înlăture orice obstacol. Şi astfel reuşise să îndepărteze şi obstacolele din mintea ei.

„Guvernantele nu dansează.” Ei bine, ea va face asta.

„Guvernantele nu pot ieşi în public cu un bărbat.” Dar ea o va face la bal.

„Guvernantele nu ar trebui să aibă peţitori.” Trebuia sau nu, cam asta părea să se întâmple. Iar acest fapt o făcea pe Phoebe să se simtă incredibil de entuziasmată.

Mai exista şi problema distragerii atenţiei. Şi participarea ei la acest bal minunat şi sclipitor constituia o distragere extraordinară.

Phoebe se trezi că se gândeşte la dans în timp ce făcea lecţii cu copiii. Se gândea la rochia ei albastră şi veche din mătase şi cum să o modifice ca să îi vină mai bine pe trupul ei mai slab acum, în orele târzii dintre cină şi culcare.

Şi se tot gândea la acel moment de pe potecă, înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei – când îi cuprinsese faţa în palme şi ea simţise că ia foc pe dinăuntru.

„Guvernantele nu sunt romantice.” Şi totuşi… afirmaţia era mai neadevărată cu fiecare bătaie a inimii ei, cu fiecare gând rătăcitor.

Oare sufletul ei cutezător ieşea la suprafaţă, în ciuda pragmatismului? Cineva aflat în poziţia ei nu îşi putea permite să fie imprudent. Era conştientă de acest lucru. Ştia asta de cinci ani şi se gândea mereu la acele cuvinte. Până la urmă, avea un scop. Încă doi ani, şi apoi putea pleca în America. Dar acum, cu domnul Turner… era ceva nou. Ceva mai puternic decât prudenţa. Ceva demn de a fi savurat.

Şi tocmai atunci, în momentul în care se delecta cu acest gând, se auzi o bătaie în uşa camerei de lecţii, care reuşi să o trezească din reverie.

— Doamne, ce s-a întâmplat? făcu ea, scuturând din cap ca să scape de reverie.

— Citeai cu voce tare, zise Rose. Despre rase diferite de cai, şi pe urmă te-ai… oprit.

— Şi e cineva la uşă! se auzi Henry, care o

zbughi să răspundă.

— Henry, nu uita de bunele maniere, te rog, încercă Phoebe, dar băiatul ajunsese deja la uşă şi o deschise.

Era doica.

— Bună, copii. Este timpul să prânziţi, zise ea, zâmbindu-le micilor stăpâni.

În vreme ce Phoebe se ocupa cu educaţia lor, doica se îngrijea de program, aşa că era motiv de sărbătoare ori de câte ori venea ora mesei.

Henry strigă de bucurie şi o zbughi pe hol, iar Rose ţinu pasul cu el.

— Nu fugiţi, mâncarea nu pleacă nicăieri, îi certă Phoebe.

— I-ai întârziat cinci minute, zise doica, uitându-se la copii cum se duceau spre camerele lor. Şi ţi-ai ales o zi tare proastă. Lady Widcoate vrea să mergi în salon.

— Eu? întrebă Phoebe surprinsă.

— De fapt, te-a căutat *în camera copiilor, o* avertiză doica. Şi cred că ştiu despre ce e vorba. Domnişoară Baker, să n-o laşi să te intimideze. Nu are ce motiv să găsească pentru a te împiedica să dansezi cu domnul Turner al tău.

Phoebe se duse tulburată în salon, dar îşi ţinu capul drept. Da, nu avea cum să nu se îngrijoreze cu privire la ce voia Lady Widcoate de la ea – din moment ce nu prea se amesteca în viaţa copiilor –, dar se tot gândea la ce-i spusese doica.

Domnul Turner *al ei.* Doica nu fusese prima

persoană care zisese asta – Danson menţionase acest lucru mult mai devreme. Însă Danson părea mult mai informat despre treburile domnului Turner decât era doica despre ale lui Phoebe. Oare relaţia lor devenise… evidentă?

Şi, ce era mai important, era el domnul Turner al ei?

Renunţă la acele gânduri cu repeziciune când bătu la uşa salonului şi auzi un glas feminin spunându-i să intre.

— A, domnişoara Baker, zise contesa Churzy binevoitoare, cu maniere desăvârşite, ca întotdeauna. Te rog să ni te alături.

Se uită urât la sora ei, ceea ce o făcu pe Lady Widcoate să spună şi ea:

— Da, te rog să ni te alături. Trebuie să discutăm ceva cu tine.

— Da? făcu Phoebe. Iertaţi-mă, dar s-a întâmplat ceva cu Rose şi cu Henry?

— Nu, răspunse contesa înaintea surorii sale. Nici gând. Au fost nişte drăgălaşi când au fost prezentaţi înainte de cină. Par atât de puşi pe învăţătură, fapt pentru care îţi suntem îndatorate.

— Vă mulţumesc, zise Phoebe scurt.

Ştia însă că voia să spună mai mult decât lăsase să se înţeleagă.

— Problema are legătură cu tine, interveni Lady Widcoate.

— Cu mine?

— Atragi atenţia asupra ta într-un mod

necuviincios, pufni Lady Widcoate.

— Da?

— Păi, da, din moment ce domnul Turner a cerut să te însoţească la balul verii! spuse ţâfnoasă Lady Widcoate. N-ai fost niciodată într-o companie aleasă, aşa că ţin să-ţi spun că e departe de aşa ceva! O învaţă pe Rose să călărească – o să cadă şi o să-şi rupă gâtul, iar Henry o să păţească la fel!

— Fanny, te rog… încercă să o liniştească sora ei, dar Lady Widcoate era de neoprit – şi îi plăcea.

— Iar acum soţul meu umblă iar cu ascunzişuri şi nu mă lasă să-ţi interzic să te duci la bal cu acel bărbat! i-o trânti ea, vorbind mai mult pentru sine. Îşi miji ochii în vreme ce zâmbea batjocoritor. Crezi că eşti prima femeie pe care a încercat să o ademenească? Păi, mi-a spus doamna Rye că în prima seară aici…

— Fanny, e de-ajuns. Contesa Churzy puse o mână pe umărul surorii sale, oprind-o – pe ea şi mişcarea haotică a penei care ieşea din turban. Sora mea vrea să spună că e îngrijorată că te-ai apropiat prea mult de domnul Turner. Îl cunoşti de mai puţin de o săptămână. Ştiu că şi contele s-a arătat… îngrijorat.

— Sunt sigură, murmură Phoebe, cu ochii scăpărându-i. Se aştepta că Ashby să îşi exprime la rându-i îngrijorarea, din alt motiv. Cât de bine trebuie să cunosc un bărbat înainte de a accepta

să ies cu el, doamna mea?

Contesa zâmbi cu ezitare.

— Suficient cât să înţelegi ce intenţii are.

— Şi contele de Ashby e de acord?

— Cred că da.

— Şi totuşi, vă însoţeşte la balul verii, nu? Şi el e aici doar de o săptămână, până la urmă.

Zâmbetul de pe chipul contesei dispăru rapid.

— Aici te înşeli. Îl ştiu pe conte de când eram mici.

— Fetiţo, să-ţi ţii gura, icni Lady Widcoate.

— Iertaţi-mă, doamna mea, contesă. M-am exprimat greşit, dădu Phoebe înapoi şi redeveni angajata supusă.

— Te înţeleg, domnişoară Baker, zise contesa, trecând cu vederea. De fapt, eu îmi menţin părerea. Îi ştiu intenţiile contelui, zise ea, torcând un pic arogant. Cât de bine le poate şti o persoană de rangul meu. Tu ştii ce are de gând domnul Turner?

— E un netrebnic, interveni Lady Widcoate. Nu l-am vrut nicio clipă aici, credeam că va sta în oraş. Mi-a dat toate planurile peste cap! Îţi spun eu că e ceva în *neregulă* cu omul ăla.

Phoebe nu făcu decât să clipească în vreme ce Lady Widcoate împroşca venin. Da, îşi putea da seama că femeia era exagerată după privirile pe care i le adresa contesa lui Phoebe, de parcă îşi cerea scuze.

— Mă tem că nu înţeleg. Îmi interziceţi să vin

la bal?

— Nu, se răsti Lady Widcoate. Fetiţo, tu nu m-ai auzit? Mi s-a interzis să te împiedic! Soţul meu s-a coborât într-atât încât unelteşte cu domnul Turner – au făcut un soi de înţelegere. Şi nu l-aş submina vreodată pe dragul meu Nathan când stăruie asupra unui lucru, dar ar trebui să mă asculte, şi totul ar fi mult mai…

— Uite cum stau lucrurile, o întrerupse contesa Churzy, făcându-le pe amândouă să revină la subiect. Eşti curtată de cineva cu care stăpâna ta nu e de acord. Dar nu eşti nici minoră, nici protejata ei şi nu te poate opri în niciun fel. Însă caracterul domnului Turner a fost pus la îndoială. Iar tu reprezinţi această familie. Ţi-e clar?

Phoebe încuviinţă încetişor din cap – da, auzea cuvintele, însă nu le pricepea înţelesul.

— În ceea ce mă priveşte, conduita ta a fost mereu ireproşabilă, domnişoară Baker. Dar reputaţia femeii înseamnă totul. Aşa că va trebui să te gândeşti tare bine dacă merită să fii însoţită la balul verii de domnul Turner al tău. Până la urmă, poate se joacă cu tine. Dacă aşa stau lucrurile, dezonoarea ta se va răsfrânge şi asupra surorii mele. Şi nu ne-am dori aşa ceva.

Phoebe trase adânc aer în piept, cântărind situaţia.

— Nu, recunoscu ea. Nu ne-am dori aşa ceva.

*

Ajunsă la o distanţă rezonabilă de salon, Phoebe expiră încetişor. Cum de îndrăzneau Lady Widcoate şi contesa să încerce să o influenţeze? Avea s-o apuce tremurul de furie că se purtaseră aşa cu ea, avea să blesteme, însă numai când avea să se ştie singură. Cunoştea îndeajuns de bine locul încât să fie conştientă că nu era bine să-şi arate niciodată nemulţumirea – cu atât mai puţin acum.

În camera ei, la sfârşitul zilei, putea să fiarbă în suc propriu, deşi probabil până atunci urma să nici nu mai simtă nevoia. Poate că până atunci avea să-i vină să râdă de întreaga situaţie. Dar acum trebuia să le predea copiilor.

Îi căută în camera lor, încredinţată că erau încă la masă. Însă o găsi pe doică strângând farfuriile. Nici urmă de copii.

— Domnul Turner al tău a venit pe aici şi i-a luat la grajd, domnişoară Baker, zise doica zâmbind crispată. Deşi te căuta pe tine, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Dar chiar nu vreau, doică, îi răspunse ea scurt, cu nervii la pământ după discuţia purtată cu cele două surori.

Doica clipi de două ori ca reacţie la tonul ei, dar nu spuse nimic.

Apoi Phoebe părăsi camera copiilor. Mai bine să se ducă în sala de lecţii. Să şteargă tabla, să corecteze tăbliţele copiilor şi să pregătească

fragmentul pe care voia să li-l citească după ceai.

Însă se trezi afară, mişcându-se încetişor spre grajd. Şi îşi dădu seama că începea deja să se gândească la acele avertismente pe care le primise.

„Ştii ce intenţii are domnul Turner?” Crezuse… că da. Da, poate că intenţiile lui nu fuseseră nobile la început, dar faptul că o otrăvise din greşeală îl făcuse remarcabil de blând, şi se purtase frumos cu ea şi fusese sincer. Sărise în ajutorul ei de multe ori – chiar când Phoebe nu ştia că avea nevoie.

„Până la urmă, poate se joacă cu tine.” Jocul se terminase – pariul cu contele privind firea lui ursuză şi plictisitoare. Nu ştia dacă Turner câştigase sau nu sărutând-o pe drum. Dar aşa se explica gafa pe care o făcuse înainte cu doamna Rye.

Dar oare merita să-şi petreacă timpul cu cineva care se învoia la un asemenea pariu? Acest lucru îi dădu fiori reci pe şira spinării.

„Reputaţia unei femei e totul.” Da, aşa era. Era nedrept, dar nu avea ce să facă. Şi, fiind o femeie… fără prietene, era într-o situaţie tare neplăcută. Dacă se dovedea că domnul Turner nu era persoana cu care să-şi petreacă serile, atunci reputaţia ei putea avea de suferit. Se pare că şi relaţia cu familia Widcoate. Era oare dispusă să rişte? Ajunsese atât de aproape de atingerea scopului – să călătorească, să meargă la rudele ei

din America… Oare avea să rişte totul pentru o seară la bal?

Phoebe o luă pe după colţ, cufundată în gânduri, cu privirea aţintită în jos, uitându-se cum i se îndoiau degetele când trecea peste firele de iarbă.

Apoi îşi ridică privirea.

Acolo, pe pajiştea de lângă grajduri, domnul Turner era călare pe Abandon, armăsarul negru şi masiv al contelui. Soarele amiezii i se oglindea în păr, făcându-l să pară ca de bronz. Haina îi era atârnată de gard, iar cămaşa era deschisă la gât, scoţând la iveală scobitura arămie a claviculei. Avea mânecile suflecate, dezvăluind puţin mai multă piele apetisantă şi o parte din antebraţele puternice.

Mergea la pas cu armăsarul, arătându-le copiilor, care erau în siguranţă în spatele gardului, ce puteau să facă un om şi un animal. Strânse calul cu coapsele, iar Abandon o luă la galop. Îşi încordă picioarele musculoase şi spatele când dădu frâu liber calului şi-l lăsă să zburde, sărind peste un buştean căzut, în partea îndepărtată a pajiştii.

Rose icni când văzu săritura. La fel şi Phoebe. Apoi aterizară pe partea cealaltă a buşteanului, întorcându-se cu faţa spre ele. Copiii bătură din palme. Phoebe doar răsuflă uşurată.

Se mişcau ca o singură fiinţă – domnul Turner şi calul. Erau superbi.

El era arătos.

Deodată, acel fior de teamă care o săgetase începu să pălească şi ceva nou îi luă locul. Simţi o furnicătură caldă împrăştiindu-i-se în trup. Mai jos, mai jos, până la miezul trupului de femeie şi apoi în toate direcţiile, din creştetul capului până în vârful degetelor.

Simţi cum se topeşte, şi, pentru prima oară după multă, *multă* vreme, „dorinţa” fu mai puternică decât „prudenţa”.

— Bună ziua, îi strigă el pe când se apropia de gard şi îl opri pe Abandon.

— Bună ziua, zise ea şi îi zâmbi vrăjită.

— Vreau să încerc şi eu, zise Rose, pe punctul de-a sări peste gard.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, i-o întoarse imediat domnul Turner al ei. O să mergi doar în galop – pe iapă.

Rose se bosumflă pe dată, dar apoi pricepu în sfârşit şi zise:

— Pot să călăresc azi? De una singură?

— Da, n-o să fiu în spatele tău. Vei fi pe cont propriu.

Rose se cutremură de încântare.

— Dar mai întâi trebuie să-l ajutaţi pe Kevin cu şaua şi căpăstrul, da? zise domnul Turner, şi cei doi copii încuviinţară solemn din cap că da. Atunci, duceţi-vă repejor!

Pe când copiii parcurseră în fugă cei câţiva metri până la grajd, el se întoarse şi îi zâmbi larg

lui Phoebe.

— Bună ziua.

— M-ai salutat deja.

Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Ce ciudat – i se păruse iniţial că zâmbetul lui îi dezvelea prea mult dinţii, dar acum i se părea imposibil. În schimb, avu senzaţia că depistează la el ceva nestăpânit, de parcă ar fi fost un căţeluş agitat.

— Aşa e, recunoscu el. Trebuie să-mi scuzi entuziasmul. Mâine voi merge la bal, şi am toate motivele să cred că voi dansa cu cea mai frumoasă fată de acolo.

Frumoasă – o considera frumoasă? Cuvintele o înfiorară de plăcere. Când îi spusese ultima oară cineva că era frumoasă?

Tăcerea ei uluită îl supărase, cu siguranţă, pentru că zâmbetul i se topi.

— Mi-a spus doica că ai fost chemată de Lady Widcoate la prânz. E totul în regulă?

„Merită să te duci la balul verii însoţită de domnul Turner al tău?”

Da, merita, se hotărî ea în acel moment. Va merita cu prisosinţă.

— Totul e minunat, îi mărturisi ea. Fantastic.

Capitolul 20

Ultima mână nu se joacă întotdeauna la

final.

Festivalul verii de la Hollyhock, care se ţinea de obicei vara, cu trei săptămâni mai târziu, în iulie, era un eveniment important care atrăgea fermieri şi negustori din toată zona Leicestershire ca să îşi vândă mărfurile şi să mai schimbe o vorbă cu prieteni pe care nu îi vedeau tot restul anului. Nobilimea locală constituia, desigur, atracţia, şi, când oamenii aflară că un conte în carne şi oase urma să participe la festivităţi – ei bine, nici schimbarea bruscă a datei festivalului nu îi putuse descuraja.

Aşa cum promisese, Rose călărise încetişor până în oraş de una singură, pe iapa lui Turner. Din fericire, era un cal blând şi nu îi pricinui nicio problemă lui Rose. Ned stătu în spatele ei, călare pe Abandon. Lui Ned nu-i păsa dacă Turner se simţea deranjat.

Oricum, Turner îşi făcu intrarea în oraş cu trăsura incredibil de strălucitoare, însoţit de contesă şi de soţii Widcoate. Din moment ce în casă erau mulţi oameni, grăjdarul – azi vizitiu – fu nevoit să se întoarcă după doamnele Rye şi domnişoara Benson. Henry, care nu se dădea aşa tare în vânt după cai ca sora lui, era destul de încântat că urma să meargă în căruţă cu bucătăreasa, cu tartele ei, cu doica şi cu domnişoara Baker. Toţi ceilalţi parcurseră pe jos cei trei kilometri până la Hollyhock.

Când Ned şi Rose intrară în oraş, o făcură în uralele lui Sir Nathan, care era deodată foarte entuziasmat de faptul că fiica lui învăţase să călărească, mai ales că altceva nu-l interesa nicicum. O ajută pe Rose să se dea jos de pe cal şi o ridică în aer. După cum era de aşteptat, gestul durase cam trei secunde, până când Sir Nathan văzuse pe cineva cu care dorea să vorbească, aşa că o lăsă pe Rose în grija lui Phoebe. Dar se interesa, în sfârşit, de fiica lui ca un tată adevărat.

Lady Widcoate, care stătuse tot drumul cu capul scos pe fereastra trăsurii, uitându-se la Rose cum călărea, înclină fără tragere de inimă din cap când îl văzu pe Ned.

În vreme ce Lady Widcoate se duse să-i salute pe vicar şi pe alţi nobili pe care îi ştia, oamenii începură să se împrăştie în toate direcţiile. Ned se duse repede să li se alăture lui Phoebe şi copiilor – dar simţi o palmă pe umăr.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, îi spuse Turner cu un calm aparent. Mi-e teamă că va trebui să-mi fii aproape la festival.

Ned îi aruncă o privire care putea să doboare un leu.

— Şi de ce, mă rog?

— Sunt convins că voi fi asaltat de mulţi oameni care o să vrea să hotărăsc cine a avut cel mai bun ştiulete sau o prostie de genul ăsta. Trebuie să mă ajuţi.

— O să te descurci, îl asigură Ned, dându-i

deoparte mâna de pe umărul lui. Taie o panglică, alege ştiuletele preferat, n-o să-ţi fie greu. Până şi tu poţi să te descurci.

— Şi totuşi, insist să stai pe lângă mine, replică Turner şi îi zâmbi crispat.

Ned îl luă tare pe Turner:

— Încerci să mă ţii departe de domnişoara Baker.

— Ai perfectă dreptate, îi răspunse el.

— A avut ieri o discuţie cu contesa şi cu Lady Widcoate, începu Ned. Doica mi-a spus că e foarte probabil să fi fost vorba despre mine.

— Da, văd că te înţelegi de minune cu servitorii, nu? spuse Turner tărăgănat. În vreme ce Ned îşi mijea ochii, Turner oftă. Da, am rugat-o pe contesă să facă apel la bunul ei simţ. O guvernantă nu ar trebui să accepte nicio propunere de a fi însoţită. Mai ales de un secretar care i-a făcut avansuri doamnei Rye cu nicio săptămână în urmă. Însă fata nu a fost descurajată.

— Mi-ai pus la îndoială caracterul, Turner? îl întrebă Ned, cu ochi mari, prefăcându-se şocat. Contravine regulilor. Să-i scriu lui Rhys?

— Ned, n-am participat la acea întâlnire, aşa că n-am avut cum să pun nimic la îndoială. Vorbea încet, dar asprimea şoaptei îi era ca o înţepătură. Cred că suntem aproape la egalitate.

— Aţi atacat-o ca o haită de lupi. Ai pus două doamne de rang înalt şi pe angajatorul ei să o

convingă să-şi schimbe decizia.

— Da, zise Turner sec. Asta am făcut.

Ned clocotea de furie. Se gândea cum stătuse probabil Phoebe, cu spatele ţeapăn şi cu capul sus, şi simţi o senzaţie ciudată în piept. Se pare că putea face faţă oricui. Unui conte, unei contese, oricui.

Se întoarse şi se uită în jur. Îi întâlni privirea lui Phoebe. Ducea copiii spre o tarabă deasupra căreia scria „Peşte ca premiu!”, iar Henry încerca să mânuiască o undiţă ca să prindă o păpuşică din paie din partea cealaltă a tarabei. Îi zâmbi larg, arătându-şi gropiţele când observă că se uita la ea.

— Din moment ce nu a avut niciun efect asupra ei, nu voi anula jocul din cauza unor amănunte nesemnificative, hotărî Ned, încercând să se calmeze când o văzu că zâmbea. Totuşi, asta nu-l împiedică pe Ned să învârtă puţin cuţitul în rană. Oricum o să câştig, aşa că orice şiretlic al tău e o prostie.

— N-o să câştigi dacă am ceva de zis în privinţa asta.

— Am deja batista. În seara asta o să dansez cu ea. Şi apoi… cine ştie?

— Cine ştie dacă o să afli, din moment ce o să fii pe lângă mine azi şi mâine toată noaptea, i-o întoarse Turner, înainte să se uite peste umărul lui Ned şi să salute pe cineva cu voce tare. Domnule Fennick! Ce plăcere să vă văd! Din nou.

— Domnul meu! Domnul Fennick veni înspre el, pe chip citindu-i-se deopotrivă încântarea şi surprinderea.

— Domnule Fennick, ne puteţi spune pe unde s-o luăm? îl întrebă Turner. Trebuie să fac ceva în calitate de maestru de ceremonii, dar n-am idee ce.

— De… desigur! Ce bine că vă bucură această onoare, domnule! Ned observă cu ironie că domnul Fennick încerca din răsputeri să nu-i forţeze mâna lui Turner. Vă însoţesc acum. Şi mi-ar plăcea să discutăm câteva clipe şi să finalizăm vânzarea proprietăţii mamei dumneavoastră. Ar fi un sfârşit minunat pentru această zi, domnul meu!

— Da, da, zise Turner fluturând din mână. Cum domnul Turner îşi va petrece ziua cu noi, puteţi discuta în voie. Îi zâmbi cu viclenie lui Ned. Haideţi, domnule Turner, avem panglici de tăiat şi flori de ales.

Ned privi peste umăr, sperând să o vadă pe Phoebe şi să remarce zâmbetul ei în mulţime. Însă, din nefericire, se părea că Henry câştigase păpuşa de paie şi i-o dăduse lui Rose, apoi se îndepărtaseră de tarabă.

*

Lui Phoebe nu-i venea să creadă că ziua trecuse atât de repede. Cu Rose şi cu Henry pe lângă ea, simţea că festivalul se trezea la viaţă

datorită entuziasmului copiilor. Doica se făcuse nevăzută prin mulţime cu iubitul ei – aceasta fusese concesia pe care o făcuse Phoebe ca să fie liberă seara.

Rose şi Henry primiseră fiecare câţiva bănuţi şi nu se hotărau pe ce să-i dea. Pe mere învelite în caramel? (Ca să fim sinceri, le-ar fi prins bine să mai stea în copac câteva săptămâni, până când ar fi trebuit să aibă loc festivalul, dar caramelul le făcea mai puţin acre.) Sau să cheltuiască banii la taraba cu dulciuri, unde tartele cu mure făcute de bucătăreasă concurau cu cele cu cireşe şi agrişe? Sau poate că ar putea să se ducă să se uite la porcii, oile, caprele şi vacile pe care le aduseseră fermierii ca să se fălească şi poate să le poată vinde, dacă preţul era bun. Rose începu să-i târască spre teatrul de păpuşi, însă Henry voia să câştige un premiu folosindu-se de o undiţă.

Când contele se sui pe podiumul ridicat în centrul oraşului, se apropiară îndatoritori şi îl priviră în vreme ce el le arăta tuturor o cheie. Domnul Turner nu se dezlipea de el, iar contele cel dispreţuitor îi întinse lui cheia mare din fier. Ned îi întâlni privirea lui Phoebe în mulţime, ridică din umeri şi zâmbi larg, de parcă voia să spună „Uită-te! Am o cheie!”, ca acel bărbat nerăbdător şi enervant pe care începea să-l cunoască mai bine cu fiecare bătaie a inimii.

Vicarul şi doamnele care reprezentau comitetul staţiunii balneare citiră apoi – *fiecare* –

câte o declaraţie. La început nu vorbiră mult, dar pe urmă începură să se lungească, aşa că, atunci când vicarul li se adresă tuturor pe un ton superior, mulţimea ardea de dorinţă să ia parte la activităţile mai interesante ale festivalului.

Sir Nathan ţinu ultima cuvântare şi, din fericire, nu se lungi mult.

— Acum, c-am isprăvit, să mâncăm şi să închinăm un păhărel!

Mulţimea izbucni în urale, Henry şi Rose zâmbiră larg, iar pe scenă se sui un cântăreţ adus din cea mai bună cârciumă din Midville, care începu să cânte o melodie veselă, care avea versuri adaptate pentru copii.

Se opriră în dreptul fiecărei tarabe, cheltuind fiecare bănuţ pe dulciurile care îi făcură pe copii şi mai agitaţi, căci aveau minţile pline de culoare şi energie. Din când în când, treceau pe lângă domnul Turner, care se pare că fusese convins să stea întreaga zi pe lângă conte. Avea să-şi scoată pălăria în semn de respect, apoi avea să ridice din umeri şi să-şi dea ochii peste cap, ca pentru a spune: „Aş vrea să fiu cu tine”.

Dar la un moment dat el zăbovi puţin, şi reuşiră să schimbe câteva vorbe.

— Bună, o salută el.

— Bună din nou.

Nu se putu abţine să nu zâmbească uşor.

— Vă simţiţi bine? întrebă el, uitându-se acum la copii.

— Am mâncat trei tarte, strigă Henry, aproape tremurând de la atâtea dulciuri. Şi marţipan.

— Da, îmi dau seama, răspunse el amuzat. Şi tu ce părere ai despre festivalul din Hollyhock?

Phoebe se uită în jurul ei. La oameni, la desfăşurarea de forţe. Tot oraşul depusese eforturi ca să iasă ceva frumos.

— Cred că e minunat. Fantastic, răspunse ea, făcându-l să zâmbească larg.

— Domnişoară Baker, putem să ne uităm la boxeri? întrebă Rose cum numai un copil însetat de sânge o putea face.

— Nici vorbă. Domnişoarele *nu* se apropie de meciurile neprofesioniste de box.

— Nu te istovesc peste măsură, nu? o întrebă el, făcând semn cu capul înspre Rose şi Henry, care se bosumflară puţin, ca apoi atenţia să le fie distrasă de altceva: de data asta de un bărbat care plimba în lesă o pisică.

— Nu, oftă ea. Anul trecut eram doar de-o lună guvernanta lor înainte de festival. Mi-a fost teribil de teamă că se vor răni şi că o să fiu dată afară. Am fost agitată toată ziua, iar când ne-am întors, pur şi simplu m-am prăbuşit. Acum ştiu că sunt practic indestructibili. Oricum am insistat să ne întoarcem acasă odată cu celelalte doamne, ca să ne odihnim până seara.

— Am înţeles, răspunse el cu un licăr în ochi. Da, zic că e o idee tare bună.

Stăteau acolo, în mijlocul festivalului, iar oamenii făceau zarvă şi râdeau zgomotos. Dar, în acel moment, când niciunul din ei nu avea nimic de spus, ci doar se pierdeau unul în privirea celuilalt, Phoebe se simţea de parcă ea şi domnul Turner erau singurii oameni din lume.

— Domnule Turner! se auzi vocea contelui, care îl chema.

Ned înclină uşor din cap spre Rose şi Henry.

— Să aveţi o după-amiază plăcută în continuare, micuţilor stăpâni Widcoate. Apoi îşi luă privirea de la ei şi îi duse mâna la gură într-un gest impulsiv. Şi ne vedem diseară.

Phoebe şi copiii urcară în căruţă pentru a se întoarce la Puffington Arms, alături de câteva servitoare ale doamnelor şi de tăvile goale pe care fuseseră tartele bucătăresei. Zahărul nu mai avea efect, iar lui Rose şi lui Henry începuseră să le sticlească ochii şi să li se cam vadă oboseala. Celelalte doamne se înghesuiră în trăsură. Contele de Ashby şi domnul Turner aveau să vină călare, iar Sir Nathan era încântat că urma să fie luat de la cârciumă mai târziu.

Odată ce ajunseră înapoi la Puffington Arms, servitoarele doamnelor se apucară imediat de treabă, deşi erau istovite. Scoaseră rochii, mănuşi şi perle din dulapuri, pregătiră băi şi serviră ceai în timp ce doamnele se deconectau în acea după-amiază de vară, încântate că erau departe de zarva şi de agitaţia mulţimii.

Phoebe duse copiii în camera lor, le dădu jos hainele de stradă şi îi puse să tragă un pui de somn. După ce îi convinsese de virtuţile somnului, doica se întorsese, roşie în obraji şi bucuroasă că îşi petrecuse ziua în compania iubitului.

— Acum am eu grijă de ei, zise ea, făcându-i cu ochiul. Dar mai întâi vino cu mine, am o surpriză pentru tine.

Doica o luă de mână pe Phoebe, care era puţin uimită, şi o duse repede în baia de la etajul al doilea. Acolo scoase din buzunar cinci penny şi i-i dădu slujnicei personale a lui Lady Widcoate.

— Mai sunt cel puţin douăzeci de minute până vine, spuse slujnica lacomă.

Acestea fiind zise, doica o trase pe Phoebe în baia acoperită cu plăci de ceramică, unde văzu o cadă plină cu apă caldă, curată şi proaspătă, care o aştepta.

— Ce-i asta?

— Baia ta, prostuţo! strigă doica mândră de sine. Toate o să presupună că altcineva s-a îmbăiat mai întâi. Dar grăbeşte-te, doamnele încă moţăie.

Phoebe se întreba de unde făcuse rost doica de bani, dar se gândea totodată că era minunat să aibă o cadă doar pentru ea, când doica îi azvârli un prosop în braţe şi îi porunci să intre în apă.

— Fătucă, timpul nu stă în loc. Şi nu-l pune pe domnul Turner al tău să te aştepte! Şiretlicul ăsta e pentru domniţe din lumea bună.

Apoi doica o strânse pe Phoebe de braţ, după

care ieşi pe uşă târşâindu-şi picioarele.

Phoebe savură timpul petrecut în cadă. Ei bine, atât cât putu zăbovi. Aburii şi eliberarea tensiunii din muşchii supli ai spatelui nu o făcură să uite cu totul de frica de a fi prinsă… Însă fură cele mai minunate douăzeci de minute din viaţa ei.

Îşi puse repede rochia pe ea şi un prosop în cap, părăsind la timp minunata cadă. Servitoarea lui Lady Widcoate se pregătea să bată la uşă şi păru uşurată să o vadă îmbrăcată. Phoebe se îndreptă spre scara de la capătul holului ce ducea la etajul trei, cu lenjeria strânsă ghem la subraţ.

Între timp se întorseseră şi domnii, căci auzea vocile joase de tenor sub ea, într-o casă populată mai mult de femei. Se îngrijoră pentru scurtă vreme că avea să dea din nou nas în nas cu domnul Turner pe holul comun. Nu voia să fie văzută atât de neîngrijită. Dar acesta nu era acolo, şi Phoebe închise repede uşa de la odaia ei şi trase zăvorul, sprijinindu-se uşurată de toc.

Apoi se văzu într-unul dintre tablourile înrămate de pe perete. Cerul nopţii înconjurat de copaci. Doamne, ea era? Arăta atât de… diferit. Atât de *vioaie.* Avea obrajii roşii de la căldura băii şi de la urcuşul grăbit. Ochii îi străluceau, gândindu-se la ce o aştepta. Părul ud care îi atârna pe spate, aşa zbârlit cum era, îi încadra chipul, făcându-l să pară mai blând. Se întinse şi dădu jos tabloul de pe perete. Da, ea era, oricât părea de ciudat. Arăta mai tânără, mai

încântătoare. Dar era ea.

Puse la loc tabloul şi îşi inspectă trupul, la fel cum procedase şi cu faţa. Nu îşi pusese lenjeria, aşa că rochia ei cenuşie şi practică i se lipea de corpul umed, făcând-o să pară senzuală, apetisantă. Putea să respire, acum că nu avea corsetul pe ea. Şi, deşi era prea slabă pentru moda vremii, formele pe care le avea erau evidente acum. Îşi trecu degetele peste curbura delicată a sânilor, peste coapse.

Arăta ca o femeie.

Rochia cenuşie şi greoaie se mişca altfel acum că nu avea lenjerie, îşi dădu seama, în vreme ce se apropia de pat. O simţea altfel pe piele. Sau poate pielea ei se simţea altfel la atingere. Trupul i se trezise la viaţă, dornic să simtă tot felul de senzaţii.

Nu mai experimentase aşa ceva decât de câteva ori. Când domnul Turner o sărutase pe potecă. Când petrecuseră câteva clipe în acea după-amiază însorită doar ei doi de cealaltă parte a acelei uşi.

Şi când el îi sărutase mâna, cu doar câteva ore în urmă, de faţă cu toţi locuitorii din Hollyhock – de faţă cu toată lumea.

Acest sentiment – acest sentiment de *trezire la viaţă* – îi făcea pielea să se înfioare, şi i se cuibări în pântece. Îşi dorea şi mai mult pe măsură ce devenea tot mai conştientă de asta. Şi apoi din nou mai mult.

Pentru că Phoebe simţea că putea fi mult, mult mai bine.

Deodată, auzi zgomot de paşi pe hol. Domnul Turner se întorsese, căci felul în care păşea era la fel de aparte ca zâmbetul lui pieziş. Inima îi bătu tare în piept şi simţi furnicături în tot corpul, anticipând tot ce ar putea să urmeze.

Un gând viclean îi trecu prin minte. Dacă se ducea acum pe hol? Dacă îl lăsa să o vadă aşa? Răvăşită. Nestăvilită. Îşi muşcă buzele. Cu mâna făcută pumn, trase de fuste în sus, expunându-şi gambele… apoi coapsele. O, îşi închipuia cam cum ar privi-o. Parcă îl vedea trecând de la uimire la apreciere şi apoi la dorinţă.

Dorinţă. Îşi reveni, de parcă pusese stavilă imaginaţiei debordante. Dorinţă. Deci asta era. Sau cel puţin în parte.

La 23 de ani, Phoebe nu era o copilă. Nu mai era o fată nepricepută abia ieşită de pe băncile şcolii. Cu toate acestea, nu era sofisticată ca alte tinere de vârsta ei. Uitase de bărbaţi, de dragoste şi de pofte trupeşti, numai ca să-şi atingă scopul. Dar acum… aceste gânduri care stătuseră în stare latentă se trezeau la viaţă.

Îl *dorea.* La fel cum trupurile tânjesc unele după altele. După atingeri. Şi s-ar fi aşteptat ca asta să o sperie. Ar fi trebuit să înceteze totul şi să se închidă la ea în cameră, nici gând să meargă la bal. Dar nu se întâmplă aşa ceva. Era ciudat de… fericită.

Fericită că nu dispăruse acea mică parte din ea care se gândea la bărbaţi şi la dragoste. Că era totuşi om, nu cineva care putea sau avea să trăiască fără a experimenta aşa ceva. Şi, mai mult decât orice, se simţea fericită că se întâmpla acum. Cu el.

Trebui să-şi ducă mâna la gură ca să nu i se audă râsetul pe hol. Încerca să găsească mereu ceva amuzant în viaţa de zi cu zi, savurând fiece clipă de fericire. Şi, de data asta, *ea* însăşi era motivul fericirii ei.

Paşii se opriră. Apoi îl auzi pe domnul Turner deschizând şi închizând uşa. Trecuse prilejul de a-l şoca. Asta era! Dar, când luă pieptenele vechi din lemn, se gândi că va mai avea o şansă. Una pentru care trebuia să se pregătească: atunci când urma să o vadă în rochia albastră, cu părul strâns şi cu un aer fermecător.

Şi nu doar că avea să-l uluiască – avea să-i facă inima să-i stea locului.

Capitolul 21

Nu cărţile îţi asigură victoria, ci felul în care joci.

— E uimitor ce minuni pot face o bucată de pânză şi nişte flori, zise Ned, spărgând tăcerea ce

se aşternu între el şi Phoebe când se văzură în sala de dans.

— Hmm, bâiguise ea, cu ochii mari şi albindu-se la faţă.

— Cine ar fi crezut că Sir Nathan a adormit în colţul de acolo cu doar câteva ore în urmă?

— Poftim? îl întrebă ea, luându-şi privirea de la cei strânşi în sală şi uitându-se la el. Sir Nathan a...?

— Chiar acolo, zise şi îi arătă înspre un colţ. Se zvoneşte că acolo l-a găsit grăjdarul Kevin, cu un copan de pui într-o mână şi cu o cană cu bere în alta, trăgând un pui de somn în vreme ce aştepta să fie dus acasă.

Ea râse scurt, şi un zâmbet îi lumină chipul. Ned simţi cum i se relaxează fiecare muşchi din corp. „Va fi bine”, se gândi el. Phoebe se întorsese la el.

Seara decursese perfect, până când intraseră în sala de protocol din Hollyhock. După ce Ned se întorsese din oraş, profitase de harababura din casă ca să facă o baie în iaz. În ciuda ţiparilor, i se păruse un lucru înviorător şi încântător. Se mai şi calmase, căci încântarea stârnită de gândul la acea seară îl făceau să ardă de nerăbdare.

Mai fusese şi la alte baluri. Ştia cum arătau Carlton House, Almack şi sălile uriaşe de bal din Grosvenor Square. Dansase cu femei acoperite cu diamante şi băuse un coniac pentru care regele Franţei ar fi fost în stare să ucidă. Dar, dintr-un

anumit motiv, acest bal de la ţară îi era mai viu în minte.

Cina fusese destul de sărăcăcioasă. Se servise devreme, ca toţi ai casei să poată merge apoi la bal, iar doamnele porunciseră să li se ducă cina în camera lor, ca să nu se întrerupă din pregătiri. Aşa că la cină participaseră doar Ned şi Minnie Rye, care, în mod ciudat, părea mult mai puţin interesată de dans decât verişoara ei mai mică. Nu se ferea de el ca restul fetor şi îi povestea fericită de chinurile prin care trecuse ca să aleagă florile şi cum bujorii fuseseră respinşi din capul locului. Nu mai trebuie să menţionăm că cina se terminase repede.

Odată îmbrăcat şi pregătit (slavă cerului că Danson refuzase să joace după reguli şi îl ajutase să fie bine îmbrăcat), aşteptase jos cu ceilalţi domni sosirea doamnelor. Contesa era prima dintr-un şir de femei îmbrăcate în mătăsuri, toată numai zorzoane, bucle şi entuziasm debordant. Contesa era, desigur, fără egal şi sofisticată, şi în altă împrejurare ar fi fost femeia căreia ar fi încercat să-i intre în graţii. Dar în seara asta fixa scările cu privirea, în aşteptarea lui Phoebe.

— Poate i-a venit fetei mintea la cap, pufnise Lady Widcoate, şoptind, chipurile, înspre sora ei.

— Să sperăm, spusese contesa mult mai încet, aruncându-i o privire lui Turner, pe când se îndreptau spre uşă.

Turner se uitase înspre Ned ca şi cum ar fi

vrut să-i dea de înţeles să rămână în urmă – dar ameninţările voalate transmise lui Ned nu păruseră deloc autentice. Cel puţin azi era clar în mrejele contesei, şi, când aceasta se duse spre trăsură, el o urmă.

Şi, deşi lui Ned îi venea să scrâşnească din dinţi, ştia că se înşelau cu toţii. Avea să vină. Trebuia doar să aştepte.

Ceilalţi plecaseră deja când ea începuse să coboare scările. În grabă.

— Îmi pare aşa rău, zisese ea pe când cobora iute scările.

Ned fusese cotropit de un val de uşurare.

— Am… am adormit, şi a trebuit să împrumut ace de păr de la doică, iar ea mi-a spus să nu te las să aştepţi, şi eu exact asta am făcut, şi acum nu spui nimic, şi mă simt şi mai prost.

El se uitase uluit la ea şi clipise de câteva ori.

— Nu spun nimic pentru că sunt vrăjit de cât de minunat arăţi.

Aşa şi era. Mătasea de culoarea brebenocului din care îi era făcută rochia îi scotea în evidenţă ochii limpezi de un albastru-deschis. Rochia ieşise de câţiva ani din modă, dar o păstrase în stare bună, ca o amintire a unei vieţi de mult uitate. Şi îi venea de minune. Mult mai bine decât rochia greoaie din lână cenuşie.

Arăta… tânără. Mai tânără decât credea că era. Ce ciudat, nu se întrebase niciodată câţi ani avea. Dat fiind ce ştia despre trecutul ei, nu putea

avea mai mult de 23 de ani. Dar acum era prima oară când arăta de vârsta ei – sau poate chiar mai tânără. Mânecile bufante i-ar fi putut da un aer copilăresc dacă nu ar fi avut umerii suficient de bine formaţi, iar sânii rotunzi (şi era plăcut surprins de sânii ei plini) îl făcură să-şi dea seama că era *femeie* în toată puterea cuvântului.

Părul îi era prins, dar nu prea strâns, aşa că pe la tâmple îi atârnau câteva bucle tinereşti. În jurul capului îşi legase o fundă albastră, iar el se întreba de unde o luase şi dacă era nouă. Oare cheltuise din banii ei pe ceva atât de frivol, însă atât de important ca o fundă pentru păr.

Şi roşea. Roşea când îl auzea vorbind şi când vedea expresia întipărită pe chipul lui. El îi luase mâna şi se aplecase deasupra ei, ducând la buze pielea fermă, neacoperită de mănuşă.

— Şi totuşi lipseşte ceva, zisese el, simţind cum zâmbetul i se lăţeşte pe faţă.

— Da? făcuse ea.

El o studiase în vreme ce ea se întreba înnebunită ce anume putea să-i lipsească.

— Da, dar se poate remedia cu uşurinţă. Îşi scosese de la spate cealaltă mână, în care ţinea un buchet mic de flori de câmp culese cam la întâmplare.

Ea zâmbise larg, şi gropiţele deveniseră pronunţate, de parcă voiau să spună: „Asta înseamnă fericirea!”. Luase florile şi îşi afundase nasul în ele, ca orice femeie.

Şi în clipa următoare strănutase.

— Sunt foarte… foarte parfumate, zisese ea în cele din urmă, când se mai liniştise. Dar minunate, absolut minunate.

— Vino, o îndemnase el, relaxându-se un pic. Trebuie să mergem la bal.

Şi aşa ieşiseră pe uşa din faţă, coborâseră scările şi…

— Unde crezi că te duci?

Ea se întorsese.

— La bal? răspunsese ea, cu o sprânceană ridicată. Trebuie să iuţim pasul, ca să nu întârziem şi mai mult.

El o trăsese înapoi cu câţiva paşi.

— Aşa e, am întârziat tare mult, remarcase el amuzat, iar ea îi aruncase o privire piezişă. Dar nu vom merge pe jos până la Hollyhock. Cu siguranţă nu cu rochia asta.

Exact în acel moment, o trăsură dăduse colţul şi se oprise în faţa lui Ned şi a lui Phoebe.

— E pentru… noi? îl întrebase ea cu ochii aproape ieşiţi din orbite. De unde a venit?

— Am închiriat-o în Hollyhock, zisese Ned. Trebuie să mărturisesc că am văzut-o pe doamna Rye închiriind una pentru seara asta. Probabil fiindcă rochiile s-ar fi şifonat dacă doamnele s-ar fi înghesuit toate în trăsura lui Sir Nathan, după cum s-a întâmplat de dimineaţă. Şi m-am gândit că ar fi o idee minunată.

— Ei bine… zisese Phoebe cu umorul ei

practic. Să trăiască doamna Rye!

— Să trăiască doamna Rye! repetase şi el cu veselie.

— Aveţi de gând să vă urcaţi? îi întrebase Kevin, grăjdarul, de pe locul vizitiului.

Avea un joben pe cap şi era îmbrăcat la patru ace.

— Kevin, tu eşti? zisese Ned nedumerit. Nu trebuia să-i duci pe soţii Widcoate?

— Am făcut schimb cu vizitiul pe care l-ai plătit. Sir Nathan n-o să observe. Kevin le făcu cu ochiul. Oricum am fost însoţitorul vostru jumătate din timp, aşa că am zis că nu vreau să ratez momentul ăsta. Îşi ridicase privirea la cerul purpuriu cu negru, unde stelele începeau să strălucească de după stejarii bătrâni. Şi ar fi bine să ne mişcăm, dacă nu vreţi să rataţi primul dans – când contele o alege pe Doamna Vară.

Zâmbind la unison şi ridicând uşor din umeri, Ned o ajutase pe Phoebe să se suie în trăsura închiriată.

În vreme ce se deplasau, Kevin menţinuse un ritm lent şi îi lăsase să se bucure de călătorie, de noapte, unul de compania celuilalt. Vorbiseră pe drum – Ned o întrebase pe Phoebe cum se simţise la festival în acea zi, iar ea îi spusese că Rose îşi dorise să joace fiecare joc şi să câştige fiecare premiu şi că Henry voise să guste din toate dulciurile.

— Şi eu eram la fel, zisese Ned, amintindu-şi

din nou de copilărie şi de festivalul de atunci. Mâneam tarte şi marţipan la festival până ajungeam la un pas de comă.

— Exista un festival al verii şi când erai tu mic? îl întrebase ea.

— Păi, da, îi răspunsese el, venindu-şi în fire. Era ca acesta de la Hollyhock.

— Povesteşte-mi!

Şi o făcuse. Întreaga zi – la naiba, în ultimele zece zile – se simţise de parcă se întorsese în timp. Îi spusese ce-şi amintise. Mirosul de mâncare proaspăt scoasă din cuptor, pe când avea opt ani şi se uita la teatrul de păpuşi de trei ori la rând. Cât de entuziasmat fusese de toată agitaţia din acea zi – iar mama lui avea ochii luminoşi şi era fericită să fie printre prieteni şi să-l vadă pe fiul ei distrându-se.

— Se pare că ai avut o copilărie fericită, zisese ea oftând când Ned isprăvi. Ai fost tare norocos.

— Da, o aprobase el încetişor.

Fusese norocos. Chiar şi atunci. Chiar şi înainte să fie „scăpat” de sărăcie de către unchiul său. Norocul fusese de partea lui datorită mamei, şi verii, şi oraşului Hollyhock.

— Desigur, toate astea s-au întâmplat înainte să mă duc în oraş mânjit cu noroi din cap până în picioare, pretinzând a fi un amerindian sălbatic şi încercând să iau un ponei de la fierar.

Ea răsese cristalin, şi aşa intraseră în sala de

protocol.

Şi atunci râsetele – şi conversaţia – se opriseră. Era din nou emoţionată. Gândul că era însoţită de un bărbat la un bal şi nu era prezentată ca guvernantă… ei bine, nu părea chiar nejustificat faptul că o cam părăsise curajul.

Din fericire, tentativa lui lamentabilă de a fi amuzant şi imaginea cu Sir Nathan adormit pe o băncuţă în sală o făcură să zâmbească din nou.

— Vino cu mine, îi zise el, oferindu-i braţul. Nu vrem să ratăm dansul.

Se mişcară prin mulţimea care fremăta – se strânseseră deja oamenii din oraş, vicarul vorbea cu măcelarul şi cu soţia lui, femeile din comitet erau într-un colţ şi îşi dădeau cu părerea încuviinţând din cap sau şoptind conspirativ, aşa cum fac, de regulă, bătrânelele. Domnul Fennick sporovăia cu un arendaş şi era îmbrăcat la patru ace. Toată lumea se strânsese acolo şi nimeni nu părea să observe sau să arate că-i păsa că secretarul contelui şi o guvernantă treceau pe lângă ei.

Ajunseră în sala mare la timp, căci un cvartet de coarde se strânsese, şi ringul se eliberase pentru dans.

În capătul sălii era Turner, îmbrăcat ca un conte, încruntat – teama i se citea doar în privire. Lângă el erau soţii Widcoate, contesa, doamna Rye şi fetele aflate în grija acesteia. Fiind cei mai de vază de acolo, păreau în centrul atenţiei,

atrăgând admiratori, dar ţinând totuşi lumea la distanţă.

Ned se încruntă. Dacă ar fi fost el acolo, cu siguranţă nu ar fi *respins* pe nimeni. S-ar fi străduit să facă o plecăciune şi să le zâmbească tuturor celor care se uitau la el.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Phoebe. Te încrunţi amarnic.

El ridică din sprâncene.

— Mă încrunt? Cum aşa?

— Ştii tu… îi zise ea şi îi arătă, încruntându-se şi mijind ochii, făcându-l să râdă zgomotos, ceea ce atrase câteva priviri.

Phoebe îngheţă din nou.

— Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji, îi şopti el la ureche. Eşti la o petrecere şi te comporţi foarte civilizat. Nu ai făcut nimic pentru care lumea să te desconsidere.

— Ştiu, zise ea, încercând să zâmbească din nou. Nu sunt obişnuită să fiu… văzută.

— De către cine? o întrebă el pe un ton mieros. Domnişoară Baker, nu ţi-ai dat seama că noi suntem singurele persoane de aici?

Şi timpul se opri pentru câteva clipe.

Exact atunci, Sir Nathan veni în faţă şi se adresă mulţimii, la insistenţele soţiei sale.

— Soţia mea mi-a spus că a sosit vremea să înceapă petrecerea! trâmbiţă Sir Nathan, şi oamenii întâmpinară vestea în urale. Ridică braţele ca să liniştească mulţimea. De obicei eu şi

Fanny vă conducem pe ringul de dans, dar în seara asta avem un oaspete deosebit care o va alege pe Doamna Vară cu mare grijă şi consideraţie.

Ned văzu cum Turner ieşi în faţă, făcu o plecăciune scurtă şi apoi începu să se uite cu băgare de seamă la femeile strânse acolo.

— Uită-te la ele, îi şopti Ned lui Phoebe. Sunt tare emoţionate să vadă cine are să fie aleasă.

Făcu semn cu capul înspre locul unde erau Minnie, Clara şi Henrietta, alături de doamna Rye. Într-adevăr, erau dichisite, deşi mai degrabă după gusturile însoţitoarei lor. Făcu semn spre Minnie, care se aplecă să-i şoptească lui Phoebe ceva la ureche.

— O, nu, o să mă aleagă pe mine! Pot să trag la ţintă mai bine decât oricare altă fată, zise el, maimuţărind lăudăroşenia lui Minnie. Apoi pe a Henriettei: Pe mine o să mă aleagă. Pe urmă o să le spun *tuturor.*

— Ssstt, murmură ea, dar nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Simt fete drăguţe, nu fi rău. Apoi, după o clipă: Oricum toată lumea ştie că Lady Widcoate va fi aleasa. Ea îşi arogă acea titulatură în fiecare an, pentru că, după spusele ei, e singura Lady şi… mă îndoiesc că Sir Nathan va supravieţui acestei seri dacă nu o va alege.

Ned îşi înăbuşi râsul.

— Ai dreptate. Lady Widcoate e cea mai dichisită dintre toate.

Chiar atunci, doamna despre care discutau îşi înfoie pana de struţ care îi ieşea din turban, ceea ce îi făcu pe Phoebe şi Ned să-şi înăbuşe râsetele. Din nefericire, o făcură exact când se întâmplă să treacă Turner pe acolo. Părea dezamăgit că Ned se afla acolo şi că Phoebe se hotărâse să i se alăture.

Preţ de câteva clipe, pe Ned îl cuprinse panica la gândul că Turner urma să aibă îndrăzneala de a o alege pe Phoebe ca parteneră de dans. Un fior de gelozie îl străbătu pe când îi căuta pe ascuns mâna şi i-o strânse cu putere.

Phoebe era Doamna *lui,* fir-ar să fie.

Din fericire, Turner se uită cu răceală la amândoi, apoi se duse glonţ la…

Contesă.

„Desigur”, se gândi Ned, pe când Turner o conducea pe ringul de dans pe contesă, care avea o coroană de flori în jurul coafurii elegante. Lady Widcoate se simţea jignită, iar celelalte fete, inclusiv doamna Rye, păreau dezamăgite.

— O, Doamne, murmură Phoebe, pe când cvartetul începu să interpreteze un vals. Mă întreb ce reacţie va stârni. Dar apoi ridică din umeri. O să fie dată uitării. E conte. Şi ea îl are la degetul mic.

— Da, zise el.

„Chiar că-l are la degetul mic”, se gândi Ned. Turner era complet vrăjit.

Sărmanul fraier.

După ce înconjurară o dată sala, celelalte cupluri fură invitate să se alăture, începând cu Sir Nathan şi Lady Widcoate, care se stăpânea cu grea. Ned, care o ţinea de mână pe Phoebe, o duse pe ringul de dans.

— O să dansez primele două dansuri cu tine, îi şopti Ned la ureche. Şi aş continua aşa până la final, dar sigur nu le-ar plăcea bătrânelelor din colţ.

Ea se îmbujoră pe când îi puse mâna pe umăr şi începură să se mişte în ritmul muzicii.

— Şi eu te-aş vrea pentru tot restul serii, răspunse ea amuzată. Dacă nu ţi-ar fi aşa frică de bătrânelele din colţ.

El zâmbi larg.

— Ştii că, dacă aş fi conte, ai avea o cunună de flori pe cap. Te-aş alege Doamna Vară.

— Mă bucur că nu eşti conte, oftă ea, uitându-se cu băgare de seamă peste umărul lui. Şi mă bucur că nu am fost aleasă. Măcar mi-am cruţat picioarele.

Ned îl urmări pe Turner cu privirea prin sală. Se uita des în direcţia lor şi nu prea îi stătea mintea la dans. Şi ar fi trebuit, pentru că Turner era un dansator groaznic. Contesa îi făcea o mare favoare acoperindu-l, dar stângăcia lui era evidentă.

— Dumnezeu s-o ajute pe Letty, şopti Ned ca pentru sine, în vreme ce o învârtea pe Phoebe cu măiestrie.

Ochii ei se aprinseră ca soarele la asfinţit, iar faţa i se înroşise de plăcere.

— Eşti un dansator desăvârşit.

— Să ştii că am multe talente ascunse.

— Şi câte talente ascunse îmi vei dezvălui în seara asta? îl întrebă ea cu viclenie.

Deodată deveni foarte interesat. Oare guvernanta lui sfioasă făcea pe vulpiţa obraznică? Simţi furnicături în tot trupul.

Phoebe roşi din nou şi îşi plecă privirea cum nicio femeie cunoscătoare nu ar face-o. Iar Ned simţi că trupul i se linişteşte. Sigur că nu ar face o asemenea insinuare. Era prea bună, prea nevinovată pentru aşa ceva.

Aşa că dansă în continuare.

— Depinde de următorul dans, îi şopti el amuzat. Nu mă întrece nimeni la cadril.

Ea râse din nou, şi i se văzură gropiţele. Avea ochii limpezi şi se uita drăgăstos la el. Iar Ned fu deodată copleşit de un gând care le estompă pe celelalte din mintea lui. Era ca o lumină strălucitoare care îl făcea orb la orice şi la oricine altcineva.

Indiferent de ce s-ar fi întâmplat cu viaţa lui, soarta tot i-ar fi adus împreună. Dacă ar fi rămas în sat şi nu ar fi devenit moştenitorul bătrânului conte, s-ar fi întâlnit aici cu ea. Ar fi avut casa mamei lui, o slujbă şi ar fi cunoscut-o pe Phoebe Baker, guvernanta copiilor Widcoate. Ar fi dansat la acest bal.

Sau, dacă tot era conte, măcar să fi fost unul mai bun – unul care să-l fi prins şi să-l fi împiedicat pe domnul Sharp să iasă în calea tatălui lui Phoebe. S-ar fi întâlnit cu ea în Londra, în timpul sezonului de baluri. El şi fata cu păr deschis la culoare, cu gropiţe în obraji şi cu ochi luminoşi ar fi dansat la Almack sau în altă sală de bal elegantă.

Sau s-ar fi putut întâlni aşa şi să-şi fi petrecut noaptea dansând în această sală.

Simţea… ceva ciudat în piept.

Aici trebuia să fie, îşi dădu el seama.

Dar cel mai important era că aici voia să fie.

*

Întreaga noapte se dovedi de-a dreptul magică. Nu o putea descrie altfel. Şi Phoebe avea, de obicei, multe de spus, consecinţă a statutului ei de profesoară.

După acel prim vals şi cadrilul care urmă, la care domnul Turner se descurcă de minune, se retraseră într-o parte a încăperii, unde Ned îi aduse un pahar cu suc de fructe. Apoi domnul Meleavey veni la Phoebe şi o invită la dans.

Era atât de uimită. Nu se gândise niciodată că avea să fie invitată la dans la acest bal. Se aşteptase… ei bine, era o prostie, dar se aşteptase să fie trecută cu vederea când domnul Turner nu era alături.

Dar nu se întâmplă aşa ceva. Nu, chiar deloc.

Era… *văzută.* Şi, deşi la început i se păruse ciudat şi stânjenitor, totuşi exista şi o parte minunată. După vicar, o rugă să danseze domnul Dewitt, proprietarul magazinului de pălării. Apoi unul dintre arendaşi. Nu era deloc cea mai bună dansatoare şi nici cea mai populară domnişoară de acolo, dar era una dintre ele. Era şi ea inclusă.

Şi totul datorită lui.

Când dansa, de obicei o făcea şi domnul Turner, dar era foarte circumspect, invitând doar doamne măritate respectabile şi chiar şi pe una dintre bătrânelele din colţ. Singura femeie tânără şi bună de măritat cu care dansase fusese ea. Şi, când nu dansau, erau unul lângă altul, vorbind despre bal, despre acea noapte şi despre vieţile lor. Şi râdeau.

Doamne, ce o mai făcea domnul Turner să râdă! Străpungea acel zid solid pe care îl ridicase ea de-a lungul anilor, datorită căruia îşi ţinea simţul umorului doar pentru ea. El o făcea să iasă din cochilie. Zâmbea larg, râdea fericită, pufnea nedelicat. Era mai fericită în prezenţa lui decât fusese… în toată viaţa ei.

Şi o făcea să rişte şi să fie curajoasă. Deşi nu părea să-şi dea seama când era aşa. Încercă să-şi aducă aminte cum era să facă pe ingenua, să fie seducătoare. Dar oricum nu avusese niciodată prilejul să facă pe nevinovata sau pe seducătoarea.

Dar era important pentru că… o, pentru că voia ca el să o sărute din nou.

Voia mai mult.

— O să mă inviţi din nou la dans? întrebă ea în pauza dintre dansuri.

— Deja am dansat de trei ori cu tine, o atenţionă el.

Şi chiar o furase pentru un dans scoţian vioi, forţând limitele bunei-cuviinţe.

— Ei bine, dacă nu aici, atunci… în altă parte, îndrăzni ea, încercând să fie subtilă.

— Oriunde, oricând, îi zise el pe un ton galant, ducându-i mâna la buze.

Dar nimic mai mult.

Poate că fusese prea subtilă.

De fapt, în acel moment încercă să se decidă cum să procedeze în continuare, în vreme ce dansa cu un tânăr ofiţer de marină care îşi vizita familia în permisie. Phoebe se gândea cum putea să-i ducă buzele de la mână la buzele ei şi unde ar fi fost cel mai bine să se întâmple asta: în diferite colţuri întunecate, pe vreo alee sau poate în trăsură la întoarcere (deşi nu avea să mai poată da ochii cu Kevin dacă se întâmpla acolo), când muzica se opri, iar tânărul şi încântătorul ofiţer de marină dădu să o conducă până la marginea ringului.

Şi ar fi făcut-o dacă contele de Ashby nu i-ar fi stat în cale.

— Domnişoară Baker, zise el şi făcu o scurtă

reverenţă, pe când tânărul ofiţer de marină plecă demn. Vă simţiţi bine în seara aceasta?

Era atât de uimită, că abia putea să îngaime câteva cuvinte. Nu mai vorbiseră de când el încercase să-şi răscumpere vinovăţia, acolo în bibliotecă, cu câteva zile în urmă. Deşi era sigură că nu-l mai ura şi nu mai era furioasă pe el, nu se simţea nici dornică să-l placă. Ar fi fost tare încântată să nu mai vorbească niciodată cu el.

— Domnişoară Baker? o întrebă el din nou.

— Da, domnul meu, zise ea încetişor, amintindu-şi să facă o plecăciune.

— Excelent. Vă invit la următorul dans.

Ochii aproape îi ieşiră din orbite de uimire.

— Nu aţi promis deja altcuiva, nu?

— Nu, reuşi ea să îngaime în cele din urmă.

— Excelent. O să vin să vă iau în câteva minute. Se apropie de ea. Şi atunci o să purtăm o mică discuţie.

Şi, cu aceste cuvinte, se făcu nevăzut.

Phoebe simţi cum îi tremură mâinile. Să discute cu ea? Ce mai putea să-i spună? Înaintă confuză prin mulţime, încercând să găsească drumul înapoi.

Înapoi la…

— Ce s-a întâmplat? o întrebă domnul Turner, apărând ca o lumină călăuzitoare în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea. Contele de Ashby m-a invitat la dans.

Orice altă domnişoară ar fi tremurat din cu

totul alte motive. Dar domnul Turner al ei ştia exact de ce era aşa neliniştită şi o luă de mână.

Înjură în barbă.

— N-ai fost de acord, nu?

— … Nu prea mi-a dat de ales.

— Ei bine, zise el şi zâmbi fermecător, revenindu-i firea voioasă şi poznaşă. Nu e greu deloc!

— Nu? făcu ea, incapabilă să-şi ascundă surpriza.

— Deloc! Pentru că n-are cum să danseze cu tine dacă nu te găseşte.

Atunci înţelese şi ea. Ridică fără să vrea din sprâncene.

— Doar dacă nu cumva vrei să dansezi cu el.

Ea clătină încetişor din cap.

— Atunci ai vrea să fugi cu mine?

Zâmbetul poznaş i se întinse pe chip. Ea făcu semn că da.

— Să mergem, atunci.

— Unde? îl întrebă ea.

— Oriunde vrei tu, mormăi el cu un licăr în privire, plimbându-şi degetul mare peste dosul palmei, făcând-o să se înfioare.

În vreme ce îşi croiau loc prin mulţime spre uşă, lui Phoebe nu-i veni să creadă ce noroc avea, cât de curajoasă era. Era pe punctul de a-l lăsa pe contele de Ashby cu ochii în soare. Dar, mai mult decât atât, urma să fie singură cu domnul Turner, sub cerul înstelat, şi nu trebuiau să ajungă

nicăieri.

Poate că nu fusese atât de subtilă până la urmă.

*

Când John Turner înainta prin mulţimea de la balul verii din Hollyhock, lumea se dădea în lături. Era unul dintre avantajele – foarte puţine, de altfel – de a fi conte. O văzu pe Phoebe Baker condusă până la uşă de afurisitul de Ned, dar nu îi putu urmări din cauza mulţimii, care se mişca şi se aşeza pentru dansul următor.

Iar partenera lui Turner tocmai scăpase.

Ieşise. În noapte. Sigur că Turner nu putea să se ia după ei fără să provoace un mare scandal. Nu atâta timp cât era conte. Anonimatul în care trăia un secretar era o amintire – şi ceva de care Ned profita acum. Se uită în întuneric până când siluetele dispărură complet şi nu putu decât să se blesteme. Fusese ultima lui şansă ca să o influenţeze pe domnişoara Baker. Să-i spună cumva fără să încalce regulile că Ned nu era cine părea şi că nu era demn de încrederea ei. Ned îndeplinise deja două cerinţe din pariu: primise batista şi în seara asta dansase. Oare avea să obţină şi al treilea lucru? Şi putea Turner să-l oprească în vreun fel.

Se pare că nu, îşi dădu el seama. Turner nu putea decât să dea buzna în timp ce Ned ajungea

la „cunoaşterea intimă” (ceea ce ar duce cu siguranţă la o bătaie şi ar isca zarvă, încălcând într-un fel regulile deja stabilite). Acum, totul era în mâna destinului. Şi după cum judeca domnişoara Baker: bine sau rău.

— Fir-ar să fie, înjură el pe sub mustaţă. La naiba cu totul!

Şi se hotărî că îi era permis să înjure în acel moment. Până la urmă, era cât pe ce să-şi piardă moara, pariul… sau să-l câştige. Totul depindea de noaptea asta. Jucase toate cărţile – sau cel puţin încercase –, şi acum nu-i mai rămăsese altceva decât să aştepte să vadă dacă ieşea învingător.

Oricum… totul urma să se termine repede. Pariul, bătălia lor. Vieţile lor în această mascaradă. Şi Turner simţea o mare durere în piept.

Şi motivul era pe ringul de dans, zâmbind tinerilor domni care îi erau parteneri de dans, partenerii unei femei sofisticate, graţioase şi pline de viaţă.

— Domnul meu! se auzi vocea imploratoare a domnului Fennick, care îl asalta. Se întoarse şi îl văzu pe omuleţul acela cu aer protocolar. Nu dansaţi? îl întrebă. Ei bine, poate că acum ar fi cel mai nimerit moment să discutăm şi să semnaţi nişte acte, pentru ca vânzarea proprietăţii mamei dumneavoastră…

Dar domnul Fennick nu avea să-şi termine niciodată propoziţia.

— Fennick, renunţ la afurisita aia de afacere, mârâi Turner, făcându-l pe acel muscoi enervant care se tot învârtea pe lângă el să se albească la faţă.

Apoi se îndepărtă mergând apăsat, fără să se mai gândească o clipă la el, şi ajunse în sală, unde contesa, Leticia lui, era pe cale să înceapă dansul.

— Mă scuzaţi, îi zise el cu grosolănie partenerului ei şi se băgă între ei, luând-o pe Leticia de mână.

— Ashby, ce e? îl întrebă ea, cu faţa roşie de ruşine, deşi în privire i se citea îngrijorarea. S-a întâmpla ceva grav?

Dacă se întâmplase ceva grav? Da, fir-ar să fie, era foarte grav. Era cât pe ce să piardă moara. Era să piardă sursa lui de trai şi renumele familiei, iar el nu se putea gândi decât că era la un pas de a o pierde şi pe *ea.*

Voia ceva ce era al lui. Ceva ce nu-i putea fi luat.

Aşa că, în mijlocul sălii de protocol din Hollyhock, înconjurat de sute de oameni, îi cuprinse faţa lui Letty în mâini şi o sărută.

O strânse în braţe şi se desfătă sorbindu-i esenţa. După ce uimirea ei trecu, Letitia se topi în braţele lui, în vreme ce ecoul icnetelor de groază şi al chiotelor de bucurie se estompa în jurul lor. Urma să plătească scump a doua zi dimineaţă sau poate chiar mai curând, dar lui Turner nici că-i păsa.

Nimeni nu putea să-i ia acest moment.

Capitolul 22

Uneori chiar şi un jucător novice trebuie să parieze totul.

Merseră de-a lungul oraşului Hollyhock şi nimeni nu păru a observa sau a se sinchisi. Toată lumea din jurul lor – şi erau destul de puţini oameni, căci majoritatea erau în sala de protocol – îşi vedea de treabă, la fel cum făceau şi guvernanta şi secretarul contelui.

Se îndepărtară de centrul oraşului, concentraţi doar asupra lor, dorindu-şi un loc unde să fie siguri, până când Ned îşi ridică brusc privirea şi văzu că era în faţa căsuţei mamei sale.

În zonă se lăsase o linişte stranie – de parcă rămăseseră doar ei doi, şi acesta era singurul loc de pe pământ.

— Mereu am considerat-o o casă tare drăguţă, zise Phoebe, văzând în ce direcţie se uita Ned. Ce păcat că va fi demolată.

Da. Aşa era, îşi dădu seama Ned.

— Oricum e pe jumătate distrusă, zise el în

schimb. Are o gaură în acoperiş. Şi oricum va fi profitabil pentru oraş. Gândeşte-te la toţi banii pe care-i poate aduce o nouă afacere.

— Ai vorbit ca un secretar. Îi zâmbi. Numai cifre şi potenţial de afaceri ai în minte.

— Ce e rău să gândeşti ca un om de afaceri? întrebă el, şi un colţ al gurii se curbă în sus.

— Cred că nimic. Eu mă gândesc ca un om preocupat de viaţă. Şi continuă, neuitându-se la el: Aşa o casă sper să am şi eu în America. Nimic luxos sau impunător. Ceva modest.

O şi vedea cu ochii minţii. Phoebe într-o căsuţă ca aceasta, stând în faţa unei plite sau a unui cămin, cu un şorţ legat la mijloc. O vedea citind cărţi la pervaz sau cultivând o grădină în spate, cum făcuse mama lui. Sau pictând. Da, pictând într-un mic atelier – locul potrivit pentru speranţele şi pasiunile ei.

O vedea… Şi i se făcu dor de casă.

— Vino cu mine! îi aruncă un zâmbet neastâmpărat. Intrăm?

Casa arăta ca ultima oară când o văzuse – era bine întreţinută, în afara găurii care se căsca în tavanul din salon. Şi mică. Mai mică faţă de cum era obişnuit acum în viaţa lui de conte. Şi totuşi, când intră Phoebe, locul păru să se mărească, să se deschidă.

— O, da, zise ea cu mâinile în şolduri, după ce inspectă casa. Aşa ceva ar fi numai bun pentru mine.

— Să ştii că am ceva trecere pe la stăpânul casei, începu el cu insolenţă. Ar putea fi convins să ţi-o lase ţie, nu oraşului.

Dorise să o spună ca pe o glumă. Dar apoi se gândi mai bine. La naiba, chiar ar putea să-i dea casa. Şi *ar trebui* să o facă. Merita asta. Turner nu greşise când îi oferise cinci sute de lire ca recompensă pentru deciziile proaste luate de tatăl ei. Însă îi oferise prea puţin.

Phoebe îi zâmbi afectat.

— Nu cred că voi putea cumpăra casa din economiile mele. Şi nici prin cap nu-mi trece să stau în calea potenţialului de afaceri. Oftă, uitându-se la mobilierul din cameră de sub cârpe şi la tavan. Dar tot e frumos să visezi.

Privea ţintă la tavan, cântărind pagubele. Dar zâmbea vrăjită, semn că găsise ceva care o încântase, dar că avea să ţină pentru ea acel lucru.

Ei bine, nu, nu în seara asta.

El veni lângă ea şi se uită în sus. Şi văzu întregul univers.

— S-a deplasat pânza. A bătut vântul de dimineaţă? îl întrebă ea, nedezlipindu-şi privirea de la cerul înstelat al nopţii care se vedea din salon.

— Nu, din câte îmi amintesc. Ar putea fi o pală de vânt suficient de puternică încât să o mişte din loc?

Ea ridică din umeri şi se ghemui, ca să stea în

peticul de lumină.

— Poate că pânza ştia că avea să fie în plus în seara asta şi s-a deplasat ca să ne ofere o asemenea privelişte.

El se întoarse să o privească. Phoebe îl luă de mână şi îl trase în jos lângă ea. Fusese o mişcare vicleană şi calculată. Îl surprinse îndrăzneala ei. Se întrebă dacă era conştientă de ce făcea... Şi apoi îşi dădu seama că lui Phoebe îi tremura mâna.

Şi simţi cum fiecare muşchi din corp i se trezeşte la viaţă, trimiţându-i furnicături prin trup.

— Vino, îi zise ea, zâmbindu-i deodată timid. Vino să te uiţi cu mine la stele.

Se aşeză lângă ea, lăsându-şi trupul să se atingă de al ei. Se uită prin gaura din tavan. Şi îşi ţinu mâna strâns într-a ei.

— Îmi aminteşte de desenul tău, zise el. Din odaia ta. Ne uităm la cerul nopţii – copacii care ne înconjoară...

— Numai că nu sunt copaci aici, remarcă ea pe un ton sec, ci bucăţi de acoperiş.

— Am spus că-mi aminteşte, nu că-i o replică fidelă.

Dar îi zâmbi larg. Şi ea făcu la fel. Şi se pierdu în ochii lui. Îi susţinu privirea preţ de câteva secunde lungi, dureroase.

— Uite, zise ea, trezindu-se din reverie şi uitându-se din nou la cer. O vezi pe aceea? E Ursa Mare. Şi lângă ea e constelaţia leului.

— Ţi-ai intrat în rolul de profesoară, oftă el şi zâmbi.

— E folositor să ştii multe lucruri. Dar Ursa e mereu acolo. A fost pe cerul nopţii înainte să primească acest nume. Şi s-a uitat la noi în tot acest timp şi ne-a văzut în felurite chipuri.

Ned ridică dintr-o sprânceană.

— În felurite chipuri? o întrebă el nedumerit.

— Da. Pe amândoi. Pe când eram copii. Elevi. Soldat şi profesoară. Şi acum, stând în casa asta. Se apropie de el, dezmierdându-i urechea cu respiraţia. Mă întreb ce crede.

Ned îşi simţi trupul prea trezit la viaţă scăldat de un val de uşurare. Ea nu menţionase că el era conte de Ashby când se referise la acele „felurite chipuri”, aşa că încă era în siguranţă. Putea continua jocul. Aşa că o făcu.

Se apropie de ea, lăsându-şi respiraţia să-i gâdile firele de păr care ieşiseră din coafură şi îi atârnau pe la tâmple acum. Erau atât de minunate, încât se întinse cu mâna liberă şi începu să răsucească firele mătăsoase printre degete.

— Cred că Ursa Mare îşi face multe griji în legătură cu Ursa Mică şi nu-i pasă de planurile noastre, îi zise el gânditor.

Lăsă firele de păr şi începu să-i mângâie obrazul, maxilarul şi gâtul subţire ca de lebădă. Ea se sprijini de el, primindu-i bucuroasă atingerea.

— Însă, continuă el, dacă ne-ar lua în seamă, cred că ar spune că suntem un cuplu tânăr, care

şi-a cumpărat prima casă şi acum încearcă să se hotărască dacă e bine să aibă o fereastră deasupra capetelor.

— A, da, răspunse ea slab. Îi întâlni privirea. Avea ochii mari şi albaştri, dar păreau cenuşii şi plini de mister în această lumină. Nu era acea privire directă şi limpede care o caracteriza, ci ceva mult mai ispititor. Şi… ai ajuns la o concluzie? îi şopti ea.

Dar Ned nu putea vorbi. Se uita vrăjit la chipul ei. Ochii ei, obrajii îmbujoraţi, întunecaţi în lumina stelelor. Apoi gura ei – o, Doamne, gura ei, puţin deschisă, aşteptând cu nesaţ…

— A, da, zise el, revenindu-şi. Doamne, de ce se oprise? Îi venea să-şi dea două palme. Cred că există deopotrivă avantaje şi dezavantaje în a avea o lucarnă.

Îi simţi trupul tensionat – confuz, în aşteptare. Dar încercă din răsputeri să ignore asta şi să păstreze ce mai rămăsese din demnitatea lor şi din seară.

— Da, lumina din timpul zilei e un avantaj – ai şi o privelişte frumoasă.

— Domnule Turner, încercă ea să-l oprească, dar el continuă.

— Ei bine, dezavantajul e că ar putea… să plouă.

— John… şopti ea – şi acel nume veni ca un pahar de apă rece împroşcat peste el, răzbi dincolo de starea lui ciudată şi chinuitoare.

— Nu, nu-mi spune John, o imploră, încercând să nu-şi iasă din fire.

— Nu aşa te cheamă? îl întrebă ea nedumerită. Mi s-a părut că am auzit…

— Nu, aşa mă cheamă, zise el cu repeziciune. „Sau pe Turner, cel puţin”, se gândi. Dar nimeni nu-mi spune aşa. Nimeni care să-mi placă, oricum.

Îi zâmbi larg şi văzu că Phoebe era uşor amuzată.

— Atunci cum îţi spun oamenii care îţi plac? îl întrebă.

Se gândi repede şi îi spuse…

— Edward. E… al doilea nume.

— Ei bine, Edward, începu ea, având un licăr în priviri şi o emoţie în voce, ca un drog ameţitor căruia nu-i ştia numele. Înainte de a ne opri pentru scurtă vreme asupra numelui tău, erai… erai pe cale să mă săruţi din nou?

Ned se holbă la ea, luat prin surprindere de întrebarea ei curajoasă.

— Da, zise el ferm. Asta voiam.

— Prea bine, replică ea cu răsuflarea întretăiat. Parcă aştept de un veac.

— Da? făcu el cu voce gâtuită. Sigur că da.

Îi dăduse de înţeles toată seara, dar el era prea nătâng ca să-şi dea seama.

— Da! strigă ea râzând şi îşi dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, *trebuie* să mă săruţi.

Pe Ned îl săgetă un fior de plăcere

incandescentă. Ei bine, îşi dădu el seama, luându-i uşor capul în mâini, aşteptarea se sfârşise.

Incapabil şi nedorind să se abţină să ia ceea ce îşi dorea, Ned se lăsă pradă pasiunii, permiţându-i trupului să se bucure de ceea ce mintea sa plină de idei încercase să refuze. Sărutul fusese dulce la început, numai bun de savurat, dar se schimbă – şi la fel şi al ei. Se dăruiră cu totul sărutului, trupurile lor atrăgându-se cum făcea forţa gravitaţiei cu pământul – irezistibil şi la nesfârşit. Degetele lui bâjbâiau după pielea ei – şi invers.

Gulerele, mânecile, hainele – aceste lucruri stăteau în calea a ceea ce îşi doreau. Atingere. Se înşfăcau reciproc, fără a rupe vraja sărutului. Ce era un amărât de strat de haine, până la urmă? Adevărul e că hainele le cam stăteau în cale. Ea reuşi să-şi bage mâinile pe sub haina lui, plimbându-se de-a lungul pieptului, dând de pe umerii lui acel material nesuferit şi prea călduros. Odată eliberat, se gândi că era posibil ca şi Phoebe să se simtă la fel şi începu să-i tragă de mânecile bufante ale rochiei, pentru a-i dezgoli umerii frumoşi.

Ned îşi dezlipi gura de a ei şi începu a se delecta cu umărul, cu scobitura gâtului. Ea icni de plăcere – cu atâta putere, încât el strânse cu putere mătasea de la spatele rochiei. Îl trăgea mai aproape de ea, dorind să fie mai aproape… şi mai aproape…

În mintea lui Phoebe se amestecau tot felul de senzaţii – noi şi de mult pierdute – pe care le experimenta ca reacţie la cele mai simple atingeri. Voia mai mult de la el. Voia *totul.* Mâinile i-o luară înaintea, căci păreau a şti mai multe decât ea, aşa că îi scoase cămaşa din pantaloni, înnebunită să-i atingă pielea.

— St… Stai, zise el cu vocea gâtuită de plăcere. Phoebe, nu putem…

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu o mai săruta?

— De ce nu? îl întrebă ea nedumerită.

— Pentru că, dacă mergem prea departe, mă tem că nu voi putea să mă opresc.

— Nu vreau să te opreşti.

Cuvintele pluteau în aer, ca o promisiune imposibilă. Şi vedea în ochii lui îndoiala… şi speranţa.

— Edward… începu ea. Of, cum să-ţi explic? Sunt o persoană care, după părerea oamenilor, a avut şanse… reduse în viaţă.

El încuviinţă încetişor din cap, neînţelegând pe deplin.

— Aşa că, reluă ea, adunându-şi curajul, când ai o şansă rară ca aceasta, te decizi să profiţi de ea. Şi să-ţi trăieşti viaţa.

Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă. Şi aşteptă.

— Spune ceva! îl rugă ea.

— Phoebe… eu. Vocea îi era răguşită, aşa că încercă din nou. Sunt atât de al naibii de norocos.

Şi doar de asta fu nevoie. Doar de asta aveau nevoie, în timp ce Phoebe îl trăgea spre ea pentru a-i întâlni buzele.

Se părea că nu trebuia să-i spună domnului Turner al ei de două ori ce hotărâre luase. Pentru că o îmbrăţişă cu toată căldura promisiunii care plutise în aer – şi care acum trecea prin ei, unindu-i.

Îşi duse mâna la fustele ei. Le luă în pumn, coborând tivul anevoie cu câte un centimetru, ceea ce o înnebunea, mătasea alunecându-i uşor pe picior. Simţea aerul răcoros înţepându-i coapsele, deasupra ciorapilor. Dar atingerea blândă a palmei lui calde o înfiora şi mai mult. Îşi plimbă degetele pe pielea ei, apoi le duse sub genunchi, gâdilându-i delicios carnea moale de acolo. Apoi îi şopti în faţă, zâmbindu-i:

— Ţine-te bine.

— De ce să mă ţ… Vai! exclamă ea, când o săltă cu iscusinţă şi o întoarse cu faţa în jos, prinzând-o în acelaşi timp. Deodată, era întinsă pe podea cu acest bărbat minunat, imposibil şi poznaş deasupra ei, făcându-i trupul să se simtă atât de… *real.* Atât de feminin. Atât de puternic.

— Aşteaptă, zise el deodată.

— Acum ce mai e? întrebă ea, aproape torcând.

Îl cuprinsese cu picioarele, strângându-l… Doamne, presiunea de a-l simţi acolo era atât de chinuitoare.

— N-aş vrea să distrug un lucru atât de frumos.

Asta o făcu să se oprească. Şi să ridice din sprâncene.

— Eu sunt… un lucru pe cale de a fi distrus? îl întrebă, iar pasiunea îi dispăru din voce.

— Nu la tine mă refeream! zise el repezit. Ci la rochia ta.

— O! Oftă. *O!*

Voia să-i scoată rochia. Îşi înăbuşi fiorul de teamă care o săgetase.

Văzându-i reacţia, el se aplecă şi o sărută pe gură.

— Eşti – o sărută – frumoasă – o sărută din nou – şi nu poţi fi niciodată distrusă. Ci doar să devii şi mai minunată.

— Fantastic, oftă ea şi îi zâmbi.

Se despărţiră un pic, săltându-se în genunchi. Rochia ajunse în colţul îndepărtat al camerei, aşezată frumos pe canapeaua acoperită cu un cearşaf. Haina domnului Turner – a lui Edward – era sub ei, ca o pernă în micul lor paradis luminat de stele. Îşi scoase pantofii, pe urmă ciorapii. Corsetul. Urmă cămaşa lui.

Icni când îi văzu pieptul musculos şi abdomenul plat, amândouă acoperite cu un strat de păr închis la culoare. Se pare că îi priiseră drumeţiile călare. Voia să atingă fiecare părticică a lui cu fiecare părticică a ei.

Şi exact asta urma să facă, se hotărî ea.

Dintr-odată, degetele nu-i mai tremurau, aşa că îşi luă cămăşuţa din pânză şi şi-o trase peste cap. Acele de păr căzură la pământ, lăsându-i părul să i se reverse pe umeri. Îţi ţinu spatele drept şi privirea aţintită asupra lui.

El trase adânc aer în piept, iar trupul i se întări de dorinţă. Era recunoscător că încă mai avea pantalonii pe el, ceea ce îl împiedicase să-şi dea drumul la vederea celei mai erotice şi mai minunate femei din viaţa lui.

— Eşti frumoasă, îi şopti el.

Se aplecă să o sărute din nou pe gură.

Voia să-i cucerească fiecare părticică a trupului. Voia să simtă totul. Dar, mai mult decât orice, exista o parte altruistă din el care voia ca *ea* să simtă totul mai intens.

Era primul iubit din viaţa ei. Chiar dacă nu ştia nimic despre trecutul ei, simţise asta instinctiv. Trebuia să aibă grijă. Ea merita pe cineva grijuliu.

Aşa că îşi lăsă mâinile să exploreze trupul ei şi îşi lăsă uşor greutatea pe ea în timp ce explora.

Pielea ei palidă era precum mătasea cea mai fină. Pe când o săruta apăsat, mâinile îi mângâiau coastele, sânii plini. Apoi o luară în jos pe coapse, trecând peste cârlionţii catifelaţi şi jilavi.

Phoebe respira sacadat. Şi el ştia că ea simţea ceva ce nu putea pricepe. Îi cercetă cu degetele umezeala şi căldura, făcând-o să se arcuiască înspre el.

„Ce face?” se gândea Phoebe. „Te rog nu te opri.” Degetele lui delicate erau *înlăuntrul* ei. Se simţea confuză. Era singura explicaţie. Era prea mult bine, prea multă dulceaţă, iar ea se înfrupta lacomă. Din el. Numai că de data asta nu se mai trezise în agonie după ce mâncase o tartă cu mure. De data aceasta nu putea decât să implore să primească mai mult.

O mişcare înceată, leneşă şi delicioasă îi făcu trupul să se cutremure. Mintea ei… ei bine, deja era în altă parte. Voia doar ce avea el să-i dea. Mai multă presiune, mai multă plăcere, mai multă viteză. Îi oferi toate aceste lucruri pe care ea nici nu ştia cum să le ceară.

— Aşa, draga mea, îi şopti el în dreptul obrazului, lasă-te în voia plăcerii.

Pe când spunea asta, îşi sincroniza respiraţia cu ritmul, ceea ce o făcea să se simtă parte din ceva mai puternic, mai însemnat. Dar nu ştia ce voia el, ce trebuia să simtă ea. Şi, când era convinsă că nu mai rezista, el îşi duse capul spre sânul ei şi îi luă sfârcul împietrit de plăcere în gură.

Phoebe aproape ţipă de plăcere, ca reacţie la strania senzaţie. Se simţea întregită. Fiecare părticică a corpului ei era în ritm cu el şi cu ce făcea şi pulsa de dorinţă, şi apoi… îşi dădu drumul. Căzu dincolo de margini şi ajunse din nou pe pământ. Şi, când ateriză, nu-şi dori altceva decât să îl aibă pe *el.*

Se frânsese atât de frumos în jurul lui, constată Ned, propriul lui trup aproape trădându-l în acele clipe. Era o senzaţie prea minunată, prea puternică şi desăvârşită.

Acum voia şi el porţia plăcere. Iar ea atârna de el atât de ameţită, de visătoare.

— Mai este? întrebă ea, cu vocea încărcată de pasiune şi de curiozitate.

— Da, zise el şi zâmbi larg. E mult mai mult.

Ned îşi duse mâinile la cureaua pantalonilor, care deja îl strângeau. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Nu-i venea să creadă că era acolo cu femeia aceea superbă. Se simţea de parcă Phoebe stătuse până atunci ascunsă de el. Aşteptându-l să o găsească. Toată plictiseala şi singurătatea pe care le simţise se evaporaseră datorită ei. Şi nu doar când stătea goală sub el în lumina stelelor, ci când îl privea cu ochii ei albaştri şi limpezi. Când îl forţa să-şi aducă aminte să fie fericit. Când se lăsa pe mâna lui pentru… ei bine, pentru tot.

Nu-i venea să creadă că totul era aievea.

„Pentru că nu e.”

Îngheţă, şi mâna îi înlemni pe nasturii de la pantaloni. Nu *era* real. Nu era cu adevărat domnul Turner. Nu trebuia să fie aici în acest moment. Şi, dacă ea ar fi ştiut acest lucru, nu ar fi avut niciodată încredere în el. Nu i s-ar fi dăruit cu atâta îndrăzneală şi deplinătate, în schimb, l-ar fi urât.

Urma să-l dispreţuiască. Odată ce avea să

afle. Nu-i putea spune asta, ca apoi să plece. Nu o putea lăsa să plece la verii ei din America. Şi ea nu avea să cedeze nici în ruptul capului în faţa contelui de Ashby.

Nu în faţa acestui conte de Ashby. Nu a unuia care făcuse schimb de vieţi cu secretarul lui, în urma unui pariu. Şi care avea să câştige dacă lua ceea ce voia de la ea.

Şi atunci înţelese – nu putea să o facă. Nu îi putea face asta.

— Edward? se auzi vocea ispititoare din spatele lui. Apoi îngrijorată: Edward?

Îşi dădu seama că în sinea lui ştiuse de la bun început că proceda greşit. De aceea încetase să o sărute. Dar trupul şi inima erau ca un zid împotriva raţiunii.

A inimii sale.

Inima lui.

Făcu un efort supraomenesc să se retragă departe de ea. Aerul răcoros al nopţii se insinua între ei ca un zid.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Phoebe cu vădită îngrijorare. E ceva în neregulă?

— Da… nu, zise el, trecându-şi nervos mâna prin păr. E mai mult, adăugă după o clipă. Dar nu în noaptea asta.

— Nu înţeleg, zise ea cu tristeţe, acoperindu-şi trupul gol cu braţele.

— Phoebe, eu… Dar ce-i putea spune acestei făpturi fermecătoare care se uita la el nedumerită

şi cu inima sfâşiată? „Sunt contele de Ashby. Sunt un mincinos. Te… te iubesc.” Trebuie să te duc acasă.

Capitolul 23

Nu te retrage din joc până nu s-a împărţit ultima carte.

Când se iviră zorii, Ned se hotărî că se săturase. Se săturase să încerce să adoarmă, să aştepte. Să se gândească la femeia care era în capătul holului.

Se ţinuse de promisiune noaptea trecută. Se aranjaseră cât să pară cât de cât respectabili şi o dusese înapoi în oraş, unde îl găsise pe Kevin. Nu le simţise nimeni lipsa. Sala era scăldată în lumina de la lumânări şi plină de petrecăreţi. Kevin nici nu observase că lipsiseră, căci jucase zaruri cu unul dintre vizitii.

— Vreţi să mergeţi acasă? îi întrebase Kevin mirat. Acum? Abia s-a dezmorţit lumea!

— Mă tem că domnişoara Baker nu se simte bine, veni Ned cu o scuză penibilă.

Ce-i drept, ea chiar era palidă la faţă şi

ameţită.

Phoebe nu scosese o vorbă pe drumul de întoarcere. Nici el nu zisese nimic. Nici nu ştia de unde să înceapă. Dar ea nici nu-l atinsese. Stătuse ţeapănă – guvernanta perfectă – şi cu privirea aţintită înainte. Refuzase să arate vreo urmă de afecţiune care ar fi făcut agonia călătoriei mai suportabilă.

Când intraseră, casa era liniştită şi cufundată în întuneric – doar câteva slujnice nu fuseseră trimise la sala din Hollyhock ca să servească sau să deretice. O fată cu ochii cârpiţi de somn le deschisese uşa, apoi se retrăsese.

Ned urcase scările alături de Phoebe şi mersese împreună cu ea pe hol până la scara care ducea la etajul al treilea. Ea nu se oprise şi nu încetinise, ci urcase repede scările şubrede, în acelaşi ritm. Cu aceeaşi expresie ştearsă pe chip. Când ajunseseră la uşa ei din capătul holului, Ned profitase de singurul avantaj pe care îl mai avea: îşi lăsase mâna să-i alunece pe braţul ei, o luase de mână şi i-o dusese la buze.

O ţinuse acolo mai mult decât se cuvenea, preţuind cât mai putea din ea. Când Ned ridicase privirea, Phoebe îl privise pentru prima oară de când părăsiseră căsuţa mamei lui. Şi în ochii ei putuse citi multe întrebări nerostite.

Întrebări la care nu putea să răspundă – nu atunci. Aşa că îi dăduse drumul mâinii şi se depărtase, în vreme ce ea închisese uşa în urma

ei.

Drumul scurt până la el în cameră nu fusese de-ajuns pentru a-şi da uitării propriile trăiri. Dar se dusese în iazul plin cu ţipari şi se mai răcorise, limpezindu-şi gândurile. Se gândise la modul cum evoluaseră lucrurile şi la ce anume îl împiedicase să ia ce îi oferise Phoebe cu atâta generozitate. Toate acele lucruri care făcuse aceste două săptămâni nejustificat de ciudate şi de stânjenitoare.

Şi de minunate.

Se întinsese în pat, gândindu-se la tot. Ascultase cum restul oamenilor se întorceau pe alee, după o seară de dans şi veselie. Simţise apoi cum casa se liniştea în jurul lor. Şi ascultase cu fiecare părticică a corpului pentru a auzi orice sunet ar fi putut răzbi din camera de la capătul holului.

Din nefericire – sau poate din fericire – nu se auzise nimic.

Şi, când se iviră zorii zilei, Ned se hotărî că venise vremea să pună capăt şaradei. Se târî din pat şi se duse pe vârfuri la destinaţie.

Deschise uşa fără să bată. Se furişă în cameră, atent să nu facă nici cel mai mic zgomot. Apoi se întinse şi dădu cuvertura la o parte.

— Ce… gemu Turner, care se părea că se prăbuşise în pat fără să se sinchisească să se descalţe, după o noapte de dans.

— Sunt eu, Ned, îi şopti el, hotărât să nu

accepte un refuz. Trebuie să vorbim.

*

Aerul dimineţii era îmbibat de rouă, care se agăţa de ei ca pânza umedă. Merseră de-a lungul câmpului pe partea cealaltă a iazului, iar pădurea care înconjura Puffington Arms îi înghiţi repede.

— Cred că este suficient de departe, zise Ned, când ajunseră la o distanţă sigură pentru a nu fi auziţi de cineva care s-ar fi trezit dis-de-dimineaţă.

— Ce naiba vrei? mormăi Turner, încercând să pară nemulţumit, dar pentru Ned nemulţumirea lui suna a smiorcăială. Abia am dormit două ore.

— Ei bine, eu n-am dormit deloc, deci suntem în aceeaşi situaţie, i-o tăie Ned.

Turner se uită cu asprime la el, cu privirea înceţoşată.

— Asta vrei să-mi spui? M-ai târât până aici ca să mi te împăunezi?

— Să mă împăunez?

— Da, cu faptul că n-ai dormit dintr-un anumit motiv. Şi că o anumită persoană e vinovată!

— Ce tot bălmăjeşti acolo?

— Mă refer la domnişoara Baker! scuipă el. Din cauza ei m-ai târât până aici, nu-i aşa?

— Ei bine… da, recunoscu Ned, doar ca să-l vadă pe Turner uluit, făcând o grimasă.

— Te felicit, zise el în cele din urmă, pe un

ton arţăgos. Sper să te bucuri de noua ta moară din Lincolnshire. Şi de ipotecă. Dădu să treacă de Ned, mergând cu paşi apăsaţi spre casă. Acum trebuie să mă culc, dacă nu te superi. Se pare că am acceptat, în cele din urmă, să merg la vânătoare cu Sir Nathan în dimineaţa asta, probabil ca să discutăm condiţiile presupusei mele logodne.

— Ce logodnă? făcu Ned cu gura căscată, complet uluit.

— Se pare că, atunci când săruţi o femeie în mijlocul unui ring aglomerat de dans, oamenii presupun că e semnul unei apropiate logodne.

Ned încercă să reziste dorinţei de a-şi apăsa degetele pe tâmple.

— Ai uitat că ţi-am zis să nu faci ceva ce nu poate fi reparat?

— Nu ştiu, Ned, zise Turner cu vocea mustind a sarcasm. Ai putea cumva să dai timpul înapoi şi să *nu* te fi culcat cu guvernanta?

— Tocmai asta e, n-am făcut-o, zise Ned printre dinţi.

Turner îngheţă.

— Nu…

— Nu am făcut-o, confirmă Ned.

Turner răsuflă uşurat. Apoi zâmbi ironic.

— S-a trezit la timp?

— Nu, scutură Ned din cap. Eu m-am trezit la timp.

Turner clipi şocat. Ned puse întrebarea la

care se gândise parcă vreme de o sută de ani.

— Acum o săptămână, la cină, ai povestit cum… cum ai fost împuşcat în bătălie şi cum am obţinut medalia pentru curaj.

Turner încuviinţă tăcut din cap.

— Ai relatat povestea altfel decât mine.

— Mi-am amintit-o diferit, îi spuse el pur şi simplu.

— Ideea e… că şi eu la fel. Îmi amintesc că lucrurile s-au petrecut mai degrabă cum ai spus tu. Ned îşi duse mâinile la spate, începând să se plimbe prin noroiul şi frunzele din pădure. Dar am spus atât de multă vreme versiunea *mea,* încât am început s-o cred. Începusem să cred că sunt acea persoană.

— Care?

— Ned Norocosul.

Cuvintele şi porecla plutiră în aer între ei doi – cel care venise cu ea şi cel care o purta.

— Şi ideea e că Ned Norocosul n-a avut motive de îngrijorare în viaţă, continuă Ned. Toate mi s-au *întâmplat* pur şi simplu. N-a trebuit să fac nimic pentru mine. Sau pentru altcineva. De asta te aveam pe tine alături.

Turner nu putu decât să zâmbească mâhnit.

— Dar, în aceste două săptămâni, n-am făcut altceva decât să muncesc pentru mine şi pentru alţii. M-am uitat peste propunerea de afaceri, i-am învăţat pe copii să călărească, m-am ocupat singur să închiriez o trăsură şi mi-am cărat singur apa de

la bucătărie, fir-ar să fie. Îşi ridică braţele în aer, dornic să ajungă undeva, deşi nu ştia exact unde. Şi n-aş schimba asta pentru nimic în lume! Mă rog, poate nu aş mai căra apa şi nu m-aş mai spăla după toţi, dar atât. Şi ştii de ce?

— Sper că da, zise Turner, clipind.

— Cred că e pentru prima oară când nu m-am *plictisit…* de când sunt conte, la naiba! Am fost obligat să mă ocup singur de toate şi a fost… ei bine, dacă nu distractiv, atunci cu siguranţă de folos. Şi, dacă nu făceam eu totul, aş fi rămas aici sus cu tine în turn…

— Avem un turn? îl întrerupse Turner confuz.

— Nu la propriu, îi spuse Ned imediat. Un turn unde totul există doar la suprafaţă. Un loc strălucitor cu maniere alese şi ambiţii, unde n-aş fi întâlnit-o niciodată.

— Pe domnişoara Baker a ta.

— N-aş fi întâlnit-o, dar nici n-aş fi ajuns s-o cunosc. Şi cred… cred că ai fost atâta vreme secretarul meu pentru că ne cunoaştem. Nu superficial, cum pare să fie în rândul aristocraţilor. Eram prieteni. Şi n-am vrut să te pierd. Este greu pentru un conte să-şi facă prieteni – acesta era un adevăr pe care i-l băgase în cap unchiul lui. Mereu bănuieşti că femeia asta are un motiv ascuns. Dar n-are niciunul. Ned oftă şi îşi trecu mâna prin păr. Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Turner încuviinţă încetişor din cap.

— Te-ai îndrăgostit de ea.

— Da, îşi dădu el seama, aşa e. John, vreau să fiu mai bun datorită ei. Vreau să fac ceva datorită ei, nu doar să las lucrurile să se întâmple. Merită pe cineva mai bun, dar nu mă va accepta – odată ce va afla cine sunt cu adevărat.

— Înţeleg, spuse Turner cu glas solemn. Dar, ca să lămurim lucrurile, nu te-ai îndrăgostit de mine. Suntem doar prieteni.

Ned văzu zâmbetul afectat de pe chipul lui Turner şi zâmbi la rându-i.

— Tare şiret mai eşti, nenorocitule.

— Aşadar… ce ai de gând să faci? întrebă Turner după câteva clipe, fără urmă de răutate. Nu poţi fi domnul Turner pentru totdeauna.

Ned începu din nou să se învârtă de colo-colo.

— Când ai propus pariul ăsta, credeai că n-o să rezist nici măcar o zi, nu? Aşa mi-ai zis. Iar eu credeam că e o glumă nevinovată pe care să le-o facem amărâţilor ăstora. Dar nu e deloc aşa. Nu sunt nişte amărâţi şi… nu e deloc o glumă.

— Nu, nu sunt şi nu e, îi răspunse Turner cu asprime. Dar, până să-mi dau seama, merseserăm deja prea departe.

— Mi-am stors creierii toată noaptea încercând să mă gândesc cum să îndrept situaţia. Şi nu e deloc uşor. Oricum ar fi, cineva va avea de suferit, şi cea mai afectată o să fie Phoebe.

— Şi Leticia, şopti Turner.

— Da. Aşadar… habar n-am cum o să repar

ce-am făcut. Dar pot să îndrept altceva.

Turner ridică ochii înspre el. Ned încetă a se mai foi.

— Ai fost mult timp deranjat de rolul de secretar. N-a fost niciodată ambiţia ta, dar ai făcut-o pentru mine. Ar fi trebuit să pleci de mult, dar îţi îngreunam situaţia.

— Situaţia a fost îngreunată de ghinion, comentă Turner sec. Nu e ca şi cum ai fi stârnit tu vreo furtună şi s-a pierdut transportul sau ai iscat alte probleme.

— Ştiu. Dar aş fi putut să te ajut, nu să fiu un obstacol în calea ta. Ned îşi drese glasul. Aşa că, pentru a-mi ispăşi păcatele, ai câştigat.

Turner ridică neîncrezător dintr-o sprânceană.

— Ce anume?

— Pariul, Turner, zise Ned. Ai câştigat – şi nu mai lucrezi pentru mine.

Turner deschise gura să spună ceva, dar nu se auzi nimic.

În schimb, se auzi doar un foc de armă răsunând printre copaci.

Capitolul 24

Nu uita că orice joc poate fi mortal când mizele sunt mari.

— Ajutaţi-mă! strigă Ned, pe când trecea cu greu de uşa de la intrare de la Puffington Arms, cu Turner atârnând vlăguit de el. Se duse în salonul de după holul principal şi îl aşează pe Turner (ce solid mai era!) cu blândeţe pe canapea.

— Auuu! urlă Turner printre dinţii încleştaţi, căci mişcarea îi făcu rana de glonţ din umărul stâng să se mişte şi să se răsucească, provocându-i o durere fără margini.

— Îmi pare rău, zise Ned rapid, apucând nişte bucăţi de dantelă de pe masă şi apăsându-le pe rană.

— Auuuuuuu!

— Ştii că trebuie să menţii presiunea pe rană, îl certă Ned. Ţine mâna acolo, ai înţeles? Îi duse mâna lui Turner la umărul drept, obligându-l să apese rana, din dorinţa de a pierde cât mai puţin sânge. Merseseră mult şi împleticit prin pădure, astfel că nu numai hainele lui Turner erau acum îmbibate de sânge, ci şi ale lui Ned.

Ned se întoarse ca să caute ceva, orice îi putea fi de folos. Din fericire, zarva pe care o făcuse când intrase şi strigătele de durere ale lui

Ned atrăseseră atenţia celor din casă. Deja apăruseră două slujnice în pragul uşii.

— Treziţi-vă stăpânii, le porunci Ned. Şi aduceţi-mi cârpe curate, o foarfecă, nişte apă şi coniac. Şi pe Revin, grăjdarul!

Deşi li se citea uluirea pe chipuri, slujnicele

reacţionară la vocea autoritară cu promptitudine şi profesionalism. Aşa că, în câteva clipe, Sir Nathan şi Lady Widcoate veniră valvârtej în salon, cu cămăşile de noapte pe ei şi cu ochii cârpiţi de somn.

Dar uitară imediat de somn,

— Ce naiba se petrece aici? tună Sir Nathan, ducându-se spre cel întins pe canapea.

— E contele? O, Doamne! Ashby! L-ai ucis pe Ashby? făcu Lady Widcoate, care începu să se neliniştească la vederea sângelui. Ce-ai făcut, brută fără inimă?

Lui Ned îi luă o clipă să-şi dea seama că ochii ei acuzatori erau aţintiţi asupra lui şi că trebuia să răspundă acuzaţiei de crimă.

— N-am făcut nimic, zise el cu voce autoritară. Mergeam prin pădure, vorbeam, şi s-a auzit o împuşcătură. Nu a murit.

Vorbele sau poate statura lui impunătoare o potoliră pe Lady Widcoate. Nu se ştie exact ce anume o făcu să se mulţumească să ridice din umeri şi să caşte gura ca un peşte.

— Dar atunci… cine?

Întrebarea aceasta fu întreruptă de uşa care se deschise, lăsându-le să intre pe doamna Rye şi pe tinerele pe care le avea în grijă.

— Sângerează! spuse Minnie cu o fascinaţie morbidă.

— O, Doamne! ţipă Henrietta, încercând să vadă peste umărul doamnei Rye.

— Cred că trebuie să mă aşez, adăugă Clara cu sfială, făcându-se albă ca scufia dantelată de noapte a mamei sale.

— Fetelor, nu vă uitaţi! le ceru doamna Rye cu asprime. Apoi, întorcându-se cu o privire acuzatoare spre Ned, îşi începu interogatoriul. Ce ai… cum de-ai… cum de-ai *îndrăznit…*

Ned răspunse scurt, fixând-o cu o privire nimicitoare:

— Doamnă, nu am făcut nimic. Doar l-am adus aici şi am încercat să-i salvez viaţa. Acum, vă rog să vă daţi din prag.

Doamna Rye făcu ochii mari de uimire, dar se supuse, iar Revin putu să intre grăbit.

— Gor… Ce s-a întâmplat? întrebă Kevin, uitându-se la bărbatul palid care gemea pe canapea. Fata a spus că a murit cineva şi…

— Nu a murit. Kevin, nu mai e timp, zise Ned, luând o bucată de hârtie şi o pană de pe măsuţa din salon. Scrise în grabă o adresă. Trebuie să mergi la adresa asta din Peterborough. Ia-l pe Abandon, nu e vreme de pierdut. Dacă mergi repede, ar trebui să vă întoarceţi în câteva ore. Întreabă de doctorul Rhys Gray.

— Trimiţi la Peterborough pentru un doctor? întrebă Sir Nathan uluit. E un spiţer aici în Midville, mi-a scos dintele…

— Încă mai are glonţul în umăr. Doctorul Gray nu e doar chirurg, e şi tămăduitor. E prietenul nostru din război, are experienţă, şi nu-i

încredinţez viaţa altcuiva, cu atât mai puţin unui spiţer care scoate dinţi, zise Ned categoric. Apoi se întoarse spre Kevin, care stătea nemişcat. Ce mai aştepţi? Dă-i drumul!

Kevin tresări şi ieşi grăbit din încăpere, cerându-i permisiunea Leticiei, care tocmai venise şi era împietrită de groază.

— Ashby? Vocea îi era doar un firicel şi se frânse pe când se duse la el. Îngenunche la marginea canapelei şi dădu o şuviţă rebelă de păr din ochii lui Turner. Dragul meu, ce ţi-au făcut?

— E… în regulă, spuse Turner, fixând-o cu privirea. Nu… plânge.

Avea o voce chinuită, iar pe Ned îl durea sufletul auzindu-l.

— Bi… bineînţeles că nu, pufni contesa şi încercă să zâmbească. Nu plâng, ci sunt doar… prea multe flori aici. Acum… îşi şterse obrajii cu mâinile. Ce putem face? Domnule Turner, ce părere aveţi?

Acum se uita la Ned, cu acei ochi negri seducători, care păreau pentru prima oară de încredere, nelăsând frica să se vadă.

— Poţi să-l ajuţi dacă aplici presiune pe rană, zise Ned. Aşa se va opri sângerarea. Dar ai grijă, cred că…

— AUUUU!

— … i s-a fracturat clavicula de la glonţ, isprăvi el lamentabil, şi contesa slăbi presiunea exercitată asupra mâinii lui Turner, în care ţinea

bucata de dantelă de un roşu-aprins care îi acoperise umărul.

— E cumva milieul meu? întrebă Lady Widcoate.

Din fericire, milieul avea să fie salvat de venirea cârpelor curate, a urciorului cu apă şi a sticlei cu coniac, toate aduse de una dintre slujnicele pe care le trimisese Ned.

— Excelent, mulţumesc, zise Ned şi luă tava.

— Domnule Turner, chiar credeţi că e momentul potrivit să beţi? îi spuse doamna Rye cu reproş.

— Şi mai e şi coniacul ăla bun! adăugă Lady Widcoate.

— Eu cred că este un prilej nemaipomenit să bem, bolborosi Sir Nathan.

Dar Ned nici nu se sinchisi să-i privească.

— Nu l-am adus pentru a bea, zise Ned printre dinţii încleştaţi. Contesă, ridică braţul, dar şi pe al lui, dacă poţi.

Ea se conformă şi îi şopti dulce lui Turner, încurajându-l să-şi ia mâna de la rană. Ned tăie cu grijă haina şi cămaşa (Danson avea să-l *omoare* că stricase o haină făcută de Weston) în jurul rănii şi expuse pielea.

Sângele curgea în continuare, dar parcă mai domolit decât în pădure, imediat ce Turner căzuse secerat. Ned luă una din cârpe şi o înmuie în apă, apăsând-o pe rană şi curăţând zona. Turner scânci de durere, dar nu se clinti. Ned era sigur că aici

era meritul contesei şi îi era recunoscător că stătuse cu el. Apoi Ned luă sticla cu coniac.

— Eşti gata? îl întrebă pe Turner, uitându-se în ochii lui.

Turner inspiră de două ori adânc, apoi încuviinţă din cap.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Henrietta, mai degrabă curioasă decât încântată.

— Ceva ce ne-a învăţat Rhys în război, îi zise Ned şi puse coniac din belşug pe rană.

Sunetul animalic pe care îl scoase Turner răsună în toată încăperea. Contesa – cinste ei – îl ţinea în continuare de mână şi îl lăsa să o strângă tare, ca să mai uite de durere.

După ce se termină, Turner se destinse, şi umerii îi căzură. Ned puse repede cârpe curate pe rană.

— Ţine aici apăsat şi, când o să fie cârpa îmbibată de sânge, pune alta, îi porunci el contesei. În cele din urmă, o să se oprească.

Ned dădu să se ridice, dar, când o făcu, Turner îl apucă de braţ. Ned îi întâlni privirea.

— În pă… în pădure… începu Turner, cu vocea şi mai slăbită acum, după toate prin câte trecuse.

— E-n regulă, nu te obosi, îi şopti contesa la ureche.

— Nu, tuşi Turner. În… pădure. Auzit…

— Da, făcu Ned, întinzându-se.

— Era… Baker.

Apoi Turner se prăbuşi, leşinând din pricina durerii şi-a pierderii de sânge – sau poate de la ambele.

Ned simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Ceasul ticăi pe policioară de cinci, şase, şapte ori înainte să deschidă cineva gura să vorbească.

— Ce-a spus?

— A pomenit-o pe domnişoara Baker?

— Pe domnişoara Baker, guvernanta?

— Guvernanta l-a împuşcat pe conte?

— Tăceţi cu toţii din gură! strigă Ned, ridicându-se. Sunt sigur că la mijloc e o neînţelegere. Domnişoara Baker nu era în pădure de dimineaţă. Tu… contele s-a referit cu siguranţă la altceva.

— La ce altceva?

— De unde ştii că nu era în pădure?

— Atunci unde e?

— Avem o criminală în casă!

— Nu e criminală! strigă Ned din nou. Contele n-a murit, una la mână, ci doar a leşinat din cauza durerii. Şi refuz să mai iau în consideraţie vreo explicaţie absurdă până nu se trezeşte şi nu ne lămureşte ce a vrut să spună.

— Ce bine s-au aranjat lucrurile pentru tine, pufni Lady Widcoate. Dar copiii mei sunt în grija ei! Şi asta trebuie să înceteze numaidecât!

— Lady Widcoate, fiţi rezonabilă, încercă Ned să o înduplece, oftând. Nu trebuie să intrăm în

panică!

— Serios? pufni Lady Widcoate dispreţuitor. De ce nu?

— Ei bine, domnişoara Baker n-are niciun motiv să-l împuşte.

— Ba are, se auzi vocea rece şi calmă a contesei.

Cu toţii se uitară la ea.

— Mi-a spus că era îngrijorat pentru că… flirta cu tine, domnule Turner. Pentru că îl învinovăţea pe conte pentru necazurile din trecut ale familiei ei.

— Răzbunare! se auzi vocea Henriettei, cu ochii mari cât cepele, căci era încântată de posibilitatea unui scandal delicios.

— Dar…

— Nu mai vreau să aud nimic! strigă Lady Widcoate. Copiii mei! Dragii mamei! Trebuie să-i scăpăm din ghearele ei!

— Draga mea, taci, îi ceru Sir Nathan soţiei sale prea teatrale şi o luă în braţe (acum Ned înţelegea de unde avea Rose talentul înnăscut) şi se uită urât la Ned.

— Domnule Turner, se pare că domnişoara Baker are un motiv.

— Dar e o prostie fă…

— Deşi nu putem face nimic pentru conte decât să aşteptăm doctorul, eu, unul, intenţionez să o descos pe domnişoara Baker.

Sir Nathan îşi mângâie soţia pe cap şi îi dădu

drumul, înainte să iasă cu paşi apăsaţi din cameră. După câteva secunde, şi ceilalţi îl urmară grăbiţi.

Ned se uită la contesă, care rămăsese îngenuncheată lângă Turner, apăsând cu sârguinţă rana.

— Te înşeli în privinţa domnişoarei Baker, îi zise el printre dinţii încleştaţi.

— Sper din toată inima că da, pentru binele amândurora, replică femeia cu răceală.

— O să rămâi cu el? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap.

Ned nu mai zăbovi. Trebuia să-l prindă din urmă pe Sir Nathan. Phoebe nici nu-şi imagina ce avea să urmeze.

*

— Cineva a dormit până târziu, spuse lălăit doica în clipa când Phoebe intră valvârtej în camera de lecţii. Sau poate deloc?

Phoebe se făcu roşie ca sfecla, dar altfel se controla foarte bine.

— Îmi cer scuze că am ajuns târziu, doică. Rose, Henry, bună dimineaţa, zise ea repede, uitându-se la copii, fiind atentă la orice, numai nu la privirea insinuantă a doicii.

— Am luat deja micul dejun şi am spus alfabetul, o informă doica.

— Doica a omis doar literele L, M, N şi O, strigă Henry. S-a descurcat mult mai bine azi.

— Şi eu sunt cam în urmă – e nevoie de mine la bucătărie. Doica îşi dădu jos şorţul şi îşi netezi părul. Se pare că e zarvă mare, şi câteva fete au fost chemate să dea o mână de ajutor. Bucătăreasa s-a tot chinuit să pregătească scrumbia afumată şi ouăle, pentru că toţi s-au trezit mai devreme decât era de aşteptat după balul verii. Toată lumea cu excepţia ta. Doica îi făcu cu ochiul lui Phoebe şi ieşi din camera de lecţii.

Ca să fie sinceră, Phoebe nu dormise mai deloc noaptea trecută, căci era dată peste cap. Se tot gândea la seara trecută, la clipele minunate de la bal care păleau când le compara cu neruşinarea de la căsuţă şi cu reacţia ciudată a domnului Turner.

Şi se gândise că domnul Turner păruse confuz şi înainte! Dar de data asta o molipsise. Trecuse de la îndrăzneală la destrăbălare, iar el o făcuse să simtă anumite lucruri… şi apoi…

Se oprise. Se oprise, făcând-o să se simtă ruşinată pentru fiecare clipă de bucurie. Crezuse că nutrea pentru ea sentimente suficient de puternice cât să o lase cu amintiri frumoase. Dar se alesese doar cu starea de confuzie care îl caracteriza.

Stătuse trează cam toată noaptea, trecând cu repeziciune de la respingere şi furie la curaj şi laşitate. Cum urma să reacţioneze când aveau să se revadă? Dar el? Simţea dorinţă, şi trupul îi

fremătase la cel mai mic zgomot pe care îl auzea din spatele uşii. Dar nu se întâmplase nimic. În cele din urmă adormise istovită, cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, căci toată energia care îi străbătuse trupul de la încântarea şi minunăţia acelei zile o secătuise. Şi dormise. Până târziu.

Dar nu îşi putea permite să se holbeze la uşa camerei de lecţii şi să mediteze asupra celor întâmplate. Acum trebuia să se ocupe de Rose şi de Henry – şi de lecţiile pentru azi.

— Copii, vă rog să vă luaţi abecedarele acum…

Pe când Rose şi Henry îşi găsiră şi îşi luară cărţile, se auzi o bătaie în uşă.

Copiii îşi ridicară privirile, nerăbdători să vadă cine îi distrăgea.

— Să ne întoarcem la pagina de ieri şi să citim, îi îndemnă Phoebe în vreme ce se ducea la uşă.

— Edwa… domnule Turner, zise ea, nereuşind să-şi ascundă şocul. Era roşu la faţă, de parcă alergase. Nu ştia ce să mai spună, aşa că pur şi simplu se uită în ochii lui, până când văzu cine îl urma. Sir Nathan. Făcu o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos?

— Domnişoară Baker, începu domnul Turner, iar ea încercă să nu reacţioneze deloc. A avut loc…

— Domnişoară Baker, trebuie să ne răspunzi la o simplă întrebare, interveni Sir Nathan,

făcându-şi loc cu coatele pe lângă domnul Turner şi intrând în încăpere, reuşind să umple tot spaţiul cu pieptul lui vânjos şi cu burdihanul, astfel că Phoebe trebui să se dea un pas înapoi.

Rose şi Henry încetară să se mai prefacă a citi şi se uitau uimiţi.

— Desigur, zise ea, împreunându-şi mâinile.

— Unde ai fost în dimineaţa asta, cam acum o oră?

Phoebe avea să se întrebe tot restul vieţii de ce minţise. Poate pentru că prezenţa lui Sir Nathan în cameră era îndeajuns de ciudată şi de intimidantă încât să i se împleticească limba şi să se simtă slabă şi speriată. Poate din cauza avertismentului pe care îl primise de la Lady Widcoate şi de la contesă, care îi spuseseră că trebuia să se poarte ireproşabil la balul verii – iar dacă spunea că dormise mai mult, atunci ar fi însemnat că recunoştea că făcuse ceva pentru care trebuia să se simtă vinovată. Sau poate pentru că domnul Turner al ei se uita cu un aer solemn la ea, şi ea nu voia să ştie că fusese atât de tulburată.

Dar minţi, indiferent de motiv.

— Am luat micul dejun cu copiii la şapte şi apoi am început lecţiile.

Domnul Turner răsuflă uşurat, ceea ce lui Phoebe i se păru ciudat. Sir Nathan se întoarse spre el, şi Phoebe crezuse că bărbatul avea să încuviinţeze din cap şi să plece – şi, pentru o clipă,

aşa şi păru să se întâmple. Dar apoi Henry cel tăcut şi atent se hotărî să vorbească.

— Dar nu ai mâncat azi cu noi la micul dejun, zise el. A fost doar doica.

Domnului Turner îi căzu faţa. Sir Nathan se făcu roşu ca sfecla şi se încruntă furios. Phoebe dădu repede înapoi.

— Da, *aşa e.* Îmi pare rău că v-am minţit. Am dormit până târziu, şi nu am vrut să credeţi că sunt leneşă, mai ales că aţi fost atât de drăguţ şi mi-aţi permis să merg la bal noaptea trecută. Îmi cer mii de…

— Am găsit-o! Am găsit-o! se auzi vocea lui Lady Widcoate din spatele soţului ei, în vreme ce îl dădea în lături pe domnul Turner ca să-şi facă loc. Am găsit dovada trădării tale.

— De fapt, eu am găsit-o! zise Henrietta Benson din spatele ei.

Doamna Rye, Clara şi Minnie erau în spatele ei.

— Rose, Henry! veniţi aici, zise doamna Rye şi… jucaţi-vă cu Minnie şi cu Clara!

Dar Rose şi Henry nu se clintiră, uitându-se de la un adult la altul, cu o nedumerire disperată întipărită pe chip.

— Ce trădare? întrebă uluită Phoebe. Edward, ce se întâmplă?

Se uită la el, dar el o privea cu un aer grav.

— A avut loc… un accident în dimineaţa asta, începu el. Contele…

— Accident pe naiba! strigă Lady Widcoate. Contele de Ashby a fost împuşcat, după cum bine ştii, şi am dovada.

Desfăcu pumnii şi lăsă să se vadă mai multe bucăţele de hârtie. Pe care Phoebe le recunoscu imediat.

— E un bilet de la conte – acolo e sigiliul lui. Şi, dacă le puneţi cap la cap, îi oferă domnişoarei Baker o sumă mare de bani, zise victorioasă Lady Widcoate.

— De fapt, *eu* le-am pus cap la cap, zise Minnie sec. Îmi plac ghicitorile.

— Dar domnişoara Baker l-a rupt! A arătat lumii cât de mult îl urăşte! isprăvi Lady Widcoate.

— Unde le-aţi găsit? o întrebă Phoebe nedumerită.

— În camera ta, îi răspunse Lady Widcoate. Şi, apropo, dacă mi-aş fi dat seama că tu şi cu domnul Turner eraţi singurii de la etajul al treilea, nu te-aş fi lăsat niciodată să vii la bal. Îmi pot lesne închipui ce desfrâu a fost pe aici! Ai transformat casa asta într-un loc al crimei *şi* al proastei reputaţii! Când te gândeşti că mi-am lăsat copilaşii în grija ta. Vai, copilaşii mei! Rose, Henry, veniţi aici, îndepărtaţi-vă de femeia asta josnică.

În vreme ce Lady Widcoate se repezi la copiii ei uimiţi, sufocându-i la sân, pe Phoebe o luă ameţeala. Îi venea să-i spună lui Lady Widcoate că ea îi *pusese* pe amândoi la etajul al treilea şi că

ambilor copii le era mai frică de ea decât de orice altceva, dar nu făcu decât să se gândească la una dintre acuzaţiile aduse.

— Crimă? întrebă ea cu un firicel de voce. Contele de Ashby… e mort?

Simţea că o lasă genunchii. Din fericire, vocea domnului Turner pluti deasupra zarvei.

— Nu, n-a murit, e doar rănit, zise el, aruncând săgeţi spre ceilalţi. Şi, când se va trezi, va spune că domnişoara Baker n-a avut niciun amestec.

— Chiar n-am avut! se răsti Phoebe.

— Şi totuşi, contele susţine că ai avut. Acum vorbea doamna Rye, iar ochii îi aruncau văpăi. Recunosc un mincinos de la o poştă.

— Staţi aşa, interveni domnul Turner, punându-se între Phoebe şi ceilalţi. N-o să vă las să proferaţi asemenea acuzaţii la adresa domnişoarei Baker.

Dar vocea tunătoare a lui Sir Nathan se auzi peste toţi.

— Domnul Turner are dreptate, zise el, făcând cârdul de femei să tacă.

Lady Widcoate icni şi-l strânse tare pe Henry.

— Contele va decide soarta domnişoarei Baker. Dar nu o poate face acum. Domnişoară Baker… aţi face bine să veniţi cu mine, zise el şi făcu un pas în faţă, apucând-o de braţ cu mâna lui cărnoasă.

Phoebe se uită la domnul Turner, care era

roşu la faţă şi furios, însă nu avea ce să facă în timp ce Sir Nathan o trăgea de acolo.

Capitolul 25

Când jocul devine murdar, un adevărat domn va fi forţat să dea trişorul în vileag.

— O să mă laşi s-o văd.

Ned se pregătea să se bată cu străjerul de la uşa lui Phoebe, a cărui expresie severă nu trăda nicio emoţie.

Trecuseră două ore de când fusese luată de Sir Nathan. Două ore de când fusese închisă, sub niciun alt pretext în afara acelei scrisori făcute bucăţi şi a unor vorbe şoptite de Turner.

Când Sir Nathan o închisese pe Phoebe în odaia ei, era albă ca varul la faţă, dar cu o expresie severă şi cu capul sus. Refuza cu îndârjire să arate că simţea ceva, să se dea de gol. Aşa că Sir Nathan pusese străjerul acolo, şi cu asta, basta.

Apoi toată lumea mersese jos. Ned nu o făcuse. Dar era conştient că soţii Widcoate îi urmăreau fiecare mişcare şi trebuia să vadă cum se mai simţea Turner. Voia să fie acolo când se trezea, ca să se asigure că-l auzise bine. Sau poate că nu, cum şi spera.

Turner era acolo unde-l lăsaseră, pe canapea în salon. Contesa se îngrijea de rana lui, ajutată de o slujnică. Sângerarea i se oprise, din rană prelingându-i-se doar un firicel de sânge; ea îi legase nişte cârpe de braţ ca să-l ţină nemişcat şi să nu-l doară şi mai rău clavicula ruptă, iar în jurul umărului prinsese un bandaj mare din pânză. Era lucid când şi când, dar nu suficient de multă vreme ca să poată răspunde la întrebări. Ned încercase, însă fără succes.

Pentru a mia oară de când glonţul de la o puşcă şuierase dintre copaci, Ned se gândi să îi uimească pe toţi cei din încăpere dezvăluindu-şi adevărata identitate. Dar îl opriseră trei lucruri. Mai întâi, nu aveau niciun motiv să-l creadă – până la urmă, de două săptămâni le tot spusese că era secretarul contelui. Nu avea nicio dovadă, şi asta se putea întoarce imediat împotriva lui. În al doilea rând, nu era convins că ar face vreun bine. În calitate de conte, ar garanta pentru caracterul ireproşabil al domnişoarei Baker, dar nu putea să-i ofere un alibi. Şi nu era prima oară când regreta că nu o făcuse. Şi, în al treilea rând (şi poate că era prea egoist din partea lui), cineva îl împuşcase pe Turner… crezând că era contele. Ceea ce însemna că cineva voia să-l vadă mort pe contele de Ashby. Nu voia să îi spună ucigaşului că ratase.

În vreme ce Ned încerca să scoată ceva de la Turner, Sir Nathan trimisese după judecătorul din ţinut. Totuşi, acesta nu avea să ajungă foarte

repede la ei din două motive: fusese şi el la balul verii şi stătuse până în zori. Cealaltă persoană din casă care ştia să călărească era bucătăreasa, care priponise calul de căruţă şi plecase imediat ce fusese servit micul dejun.

După aceea, singurul lucru normal pe care-l puteau face era să mănânce cât timp îi aşteptau pe judecător şi pe Rhys să vină. Contesa refuza să plece de lângă Turner. Iar doamna Rye nu avea deloc poftă de mâncare. Copiii fuseseră aduşi, căci pe Lady Widcoate o lovise sentimentul de dragoste maternă şi nu avea de gând să-i slăbească din ochi, deşi se plânsese de spasme nervoase, aşa că Minnie, Clara şi Henrietta se jucaseră cu ei, sub supravegherea doicii. Aşadar, Sir Nathan fu singurul care înfulecă fasole şi şuncă.

Când Ned se hotărî că zăbovise îndeajuns, se ridică de la masă, spunând că mergea să o înlocuiască pe contesă şi urma să stea el de veghe. Dacă ar fi avut careva minte, l-ar fi urmărit, dar Sir Nathan considerase subiectul încheiat, aşa cum îi stătea în obicei, Lady Widcoate era prea preocupată de palpitaţiile ei, doamna Rye era încântată să facă abstracţie cât mai multă vreme de ceva ce considera dizgraţios, iar fetele erau ocupate cu copiii. Dintre toţi, singura curioasă era băgăcioasa de Henrietta, care îl urmări cu privirea când ieşi din cameră, dar rămase acolo unde era: pe podeaua încăperii unde se servea micul dejun, jucându-se cu nişte beţe cu Henry şi cu Minnie.

Aşa că Ned urcase pe furiş scările ce duceau la etajul al treilea. Dacă se întâlnea cu cineva, avea să spună că se ducea în camera lui. Dar sigur că nu dădu de nimeni. Nu-i stătea nimeni în cale.

Asta până ajunsese în dreptul străjerului, care era singurul servitor de sex masculin din casă, cu excepţia lui Kevin.

— Să înţeleg că-mi porunciţi, domnule? făcu Danson amuzat, reuşind să nu arate nici urmă de interes pe chip.

— Să fii al naibii de sigur că da.

— Prea bine, domnule, zise Danson cu asprime, dându-se din drum şi scoţând o cheie. Descuie uşa în vreme ce Ned se apropia, arzând de nerăbdare să ajungă la ea. Însă Danson îi şopti la ureche înainte de deschide uşa: E puternică. Domnule, n-am auzit-o plângând. Dar, dacă faceţi ceva să-i schimbaţi dispoziţia, o să vin la dumneavoastră cu foarfecă de croitorie.

— Cu foarfecă de croitorie? întrebă Ned.

— Domnule, e de mare ajutor pentru un valet. O să fiu la capătul holului dacă aveţi nevoie de mine.

În acel moment, Ned îşi dădu seama că trebuia să-i dea lui Danson o mărire consistentă imediat ce ieşeau din toată încurcătura asta.

Ned deschise uşor uşa şi o văzu pe Phoebe stând pe pat. Avea spatele drept şi fixa cu privirea tabloul mic şi înrămat care atârna pe perete – se uita la cerul nopţii ce se zărea printre coroanele

copacilor. Era, de fapt, singurul lucru al lui Phoebe din încăpere. Celelalte tablouri, hârtiile de pe birou şi cele câteva haine fuseseră împachetate într-un cufăr, aflat lângă ea pe pat.

— Pleci undeva? o întrebă Ned încetişor.

— Da, răspunse ea simplu.

— Într-un loc frumos? încerca să vorbească pe un ton relaxat. Poate am fost şi eu şi pot să-ţi recomand un loc unde să tragi.

— Ai fost la închisoare? îl întrebă ea, nereuşind să pară amuzantă, ci mohorâtă.

— N-o să ajungi la închisoare, îi zise Ned cu furie, iar Phoebe nu se putu abţine şi ridică ochii spre el.

— Ba da, dacă familia Widcoate are ceva de zis în privinţa asta.

— Phoebe, familia Widcoate nu va avea de ales! Ned veni şi se aşeză lângă ea. Nu se putu abţine şi îi luă mâinile reci într-ale lui, ţinându-le strâns.

Ea nu i le strânse, dar nici nu şi le trase.

— Te voi apăra. Nimeni atât de meschin şi de mărunt ca familia Widcoate nu se va mai atinge de tine. Mai ales că are să-şi vină şi contele în simţiri şi o să le explice tuturor că nu ai avut niciun amestec.

— Chiar dacă aşa vor sta lucrurile, stăpânii mei m-au acuzat de crimă, aşa că nu cred că o să mai stau pe aici şi să mă comport civilizat. Scutură din cap. Pot să mă duc în America. La verii mei.

Am suficienţi bani de drum. Nu câţi aş vrea… dar de-ajuns. Am auzit că e frumos în Connecticut. Numai că… eu… Faţa începu să i se schimonosească, nereuşind să mai pretindă că era puternică. Nu ştiu de ce am *minţit.*

Lacrimi mari şi grele ameninţau să-i cadă pe obraji. La vederea lor, ceva se rupse în Ned. Ceva cumplit, primitiv şi protector. Nu spuse nimic, dar o trase pe Phoebe mai aproape de el şi o strânse tare la piept.

— În dimineaţa asta eram… eram atât de obosită. Am adormit foarte greu şi am dormit prea mult. Ar fi trebuit să-i spun asta lui Sir Nathan, dar l-am lăsat să suspecteze că aveam ceva de as… Suspină… De ascuns.

— Linişteşte-te, draga mea, linişteşte-te, îi spuse Ned cu blândeţe, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul. Nu plânge. Danson o să mă omoare cu foarfecă de croitorie dacă te aude.

Asta făcu să i se zguduie umerii de râs, nu de plâns.

— Ştii prea bine că din vina ta am dormit prea mult.

— Şi din vina ta eu n-am dormit deloc.

Se trase îndărăt şi se uită la el, ochii uscându-i-se rapid după acel schimb surprinzător de dezvăluiri. În ochii ei albaştri şi limpezi se regăseau toate întrebările la care nu primise răspuns noaptea trecută, plus altele noi.

Şi deodată povara lucrurilor nespuse şi a

secretelor ţinute prea mult îi apăsau pieptul lui Ned. Ştia că trebuia să îi spună totul. Tot ce îi mărturisise lui Turner în pădure în acea dimineaţă. Ce simţea pentru ea, ce voia – şi motivul pentru care nu merita nimic. Numele adevărat. Şi pariul lor prostesc şi îngrozitor.

Dar de unde să înceapă? Ce vorbe să folosească pentru a cuprinde enormitatea a ceea ce avea să spună?

Stătu, desigur, prea mult pe gânduri, iar Phoebe îşi plecă privirea, îşi trase mâna dintr-a lui şi se linişti.

— Oricum, bănuiesc că nu mai contează, şopti ea, netezindu-şi părul.

Dădu să se ridice ca să-şi scuture fustele. Ca să se întoarcă la bună-cuviinţă – şi să ia distanţă faţă de el. Însă Ned ştia în adâncul sufletului său că nu o putea lăsa să ridice din nou un zid între ei.

— Phoebe, îi zise Ned, luându-i mâna într-a lui. Te înşeli. Contează faptul că niciunul din noi n-a pus geană pe geană noaptea trecută.

— De ce? îl întrebă ea.

Întregul corp îi deveni încordat. Încercă să se îndepărteze, dar el o trase înapoi.

— Datorită… a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută între noi.

— Şi ce anume s-a întâmplat, Edward? izbucni ea. M-am tot gândit o noapte întreagă şi tot *nu ştiu.*

— Ce anume nu înţelegi? o întrebă Ned,

ridicând tonul.

— De ce te-ai oprit? îi strigă ea în cele din urmă, De ce ai plecat de lângă mine şi m-ai făcut să mă simt atât de prost?

— N-am… n-am vrut să te simţi prost.

— Dar cum să mă simt? Pe faţă i se citea un amestec între furie şi disperare, o durere autentică, sinceră. Ţi-am dezvăluit totul, şi tu ai plecat. Dacă nu mă voiai, puteai să-mi spui de la început şi să mă scuteşti de ruşinea de a fi… destrăbălată şi nedorită.

— Nedorită? strigă Ned uimit. Cum să nu te doresc? Phoebe, m-am îndrăgostit de tine!

Lui Phoebe i se tăie răsuflarea.

— Te-ai… te-ai îndrăgostit de mine?

— Da! exclamă el, aproape râzând de uşurare. Riscă şi făcu un pas în faţă şi o luă de umeri. Nu m-am oprit pentru că nu te doream, ci pentru că te doream atât de mult. Dar n-am vrut să mă urăşti. Şi m-ai fi urât, Phoebe. Îţi jur că da. Şi s-ar putea să mă dispreţuieşti şi în continuare.

— De ce să te urăsc? îl întrebă ea uluită.

El înghiţi în sec, căci nu găsea cuvintele potrivite care îi jucau în faţa ochilor şi îl chinuiau.

— Sunt… sunt anumite lucruri pe care nu le ştii despre mine, Phoebe. N-am fost foarte sincer cu tine. În privinţa locului de unde mă trag. A familiei mele.

— Nu-mi pasă, zise ea repezită.

— Ba da…

— Ba nu. Scutură din cap. Edward, am fost una dintre acele tinere femei răsfăţate, ca Minnie, Clara sau Henrietta, n-am avut nicio grijă pe lume şi mă uitam de sus la toţi. Şi apoi am căzut de pe piedestal şi am fost dispreţuită de toată lumea. La naiba, chiar şi propria familie – din partea mamei – m-a văzut ca pe o altă persoană, nu ca pe mine însămi. Crezi că te-aş judeca pentru că nu ai un anumit rang în societate? Se apropie mai mult, ridicându-şi privirea, iar încrederea ei neştirbită aproape că îl întristă. Când ai pomenit despre casa ta, despre pădure sau despre festivalul din copilărie, ezitai şi vorbeai vag, şi mi-am dat seama că nu spuneai tot adevărul.

— Ţi-ai dat seama? făcu Ned cu voce răguşită.

— Am de-a face cu copiii şi am învăţat să-mi dau seama când cineva minte. Îi zâmbi. Dar nu-mi pasă dacă n-ai avut vreun festival în Lincolnshire sau dacă nu e nicio moară. Nu-mi pasă dacă eşti copil de coşari. N-aş putea să te urăsc.

— Phoebe, nu-i atât de sim…

Îl întrerupse cu un sărut. Îşi trecu mâinile prin părul lui, iar el îşi coborî capul la nivelul ei, trupurile lor contopindu-se. O cuprinse cu braţele de la spate ca să o învăluiască, să o posede. Se sprijini de peretele din odaie, trăgând-o alături de el.

— N-aş putea să te urăsc vreodată, zise ea cu răsuflarea întretăiată, dezlipindu-şi gura de a lui

ca să-i spună ceva ce o făcea mult prea vulnerabilă. Pentru că şi eu te iubesc.

Ned simţi ceva absolut minunat în piept, în dreptul inimii, îl făcea să îşi dorească să zboare, să o ţină strâns la piept pentru totdeauna. Dar acum voia să o sărute din nou.

Aşa că o făcu. Tare şi cu pasiune, fără niciun fel de rezerve sau de temeri. Dacă îl iubea – atunci asta era tot ce conta.

Ceea ce nu conta erau hainele. De fapt, ceea ce purtau era doar un obstacol enervant. Voia să se apropie cât mai mult de ea. Degetele i se plimbau pe trupul ei, luându-i fusta în mâna, ridicând-o tot mai sus, până când găsi în cele din urmă pielea din spatele picioarelor, sub tot acel material. Ea oftă încântată la atingerea lui, ceea ce îl înnebuni de plăcere. O ridică şi o sprijini de perete, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul lui.

Îl simţea, îşi dădu seama Phoebe, şi fu străbătută de un fior. Simţea *totul.* Tăria, pulsul. Nu mai plecă de lângă ea, ci, cu o mişcare rapidă, desfăcu nasturii de la pantaloni şi scoase mădularul fierbinte care se lipi de ea, dorind să intre, dorindu-şi mai mult, cerând permisiunea ei.

Ea i-o dădu. Îl primi înăuntru, balansându-şi trupul între peretele odăii ei micuţe şi corpul puternic al domnului Turner. El îi depărtă picioarele, şi, când durerea o săgetă, Phoebe şi-o domoli cu o sărutare. Deşi Ned nu se lăsă păcălit. Observă reacţia ei, simţi cum se tensionează în

jurul lui şi îi venea să se omoare din pricina asta. Dar era prea târziu pentru aşa ceva. Mersese prea departe ca să se mai poată opri, cu atât mai puţin să se sinucidă. Voia tot: plăcerea rapidă şi intensă care ameninţa să-l copleşească. O apucă de fundul gol, degetele afundându-i-se în carne în vreme ce se mişca şi se uita încântat cum ea se ridica şi cobora, frecându-se de zid în ritmul frenetic impus de el.

„E prea mult.” Mintea ei se lupta împotriva emoţiilor care ameninţau să o copleşească. Acel val de senzaţii pe care îl simţise noaptea trecută era acum mai familiar, dar la fel de înspăimântător. Îşi dorise cu disperare acest moment, tânjise să-l aibă, şi totul i se învălmăşea în minte acum. Voia să rămână aici cu el… dar cu cât se lupta mai mult, cu atât mai puternic era sentimentul – şi deodată nu se mai putu înfrâna.

Ned îşi dădu seama când Phoebe ajunse la punctul culminant, sus pe culme, oferind ochilor lui o privelişte minunată. Atunci renunţă şi Ned la control şi se oferi în aceeaşi măsură ca ea.

Nu mai simţeau decât răsuflarea lor întretăiată, care îi aducea înapoi pe pământ cu fiecare gură de aer. Ochii lor se întâlniră, mari de uimire şi întunecaţi ca miezul nopţii, căci dorinţa le fusese satisfăcută.

Şi atunci… ea îi zâmbi. Şi el nu putu decât să-i răspundă cu un zâmbet. Pieziş şi fericit.

— Ar trebui să mă laşi jos, îi şopti ea.

— Mai stai puţin, îi zise el, nedorind să-i dea drumul.

— Sigur nu ţi-e comod să mă ţii aşa, protestă ea.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, îi spuse el cu sinceritate.

I-ar fi plăcut să rămână aşa o clipă, un minut, o viaţă întreagă.

Totuşi, cu siguranţă nu era comod pentru Phoebe. Tocmai îşi pierduse virginitatea, fiind împunsă cu iuţeală şi lovindu-se ritmic de un perete. Cu siguranţă nu fusese cel mai blând mod cu putinţă. Iar patul, care ar fi fost mult mai potrivit, se afla la mică distanţă.

— Îmi pare rău, zise el brusc.

— De ce? îl întrebă.

— Că nu am fost mai blând.

Se desprinse de ea cât mai uşor cu putinţă şi îi lăsă picioarele să alunece pe podea. Genunchii îi tremurară puţin când puse greutate pe ei, aşa că Ned profită de acest prilej să o ţină în braţe şi să o ducă până pe patul confortabil aflat la mică distanţă.

— Te doare ceva? o întrebă, văzând-o că se înfioră când se aşează, îndreptându-şi rochia, pentru a da impresia de decenţă.

— Nu, zise ea. Nu mă mai doare nimic.

Nu voia să-i dea drumul. Voia să rămână lipiţi, aşa că se aşeză pe pat lângă ea, o atinse cu piciorul şi o strânse în braţe. Phoebe se sprijini de

el scoţând un oftat.

— Am luat o hotărâre, o anunţă el.

— Da? făcu ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da. *Nu* te duci în America. Rămâi cu mine, spuse Ned pe un ton ferm.

Ridică a doua sprânceană şi zâmbi mirată.

— Serios?

— Da, zise el sigur pe sine. O să trecem de neplăcerea asta, ai să vezi. Şi o să ne căsătorim, bineînţeles.

— Bineînţeles, îl aprobă ea.

Se uită la ea chiorâş.

— Nu mă contrazici? Nu-mi spui că ţi-am cerut mâna cu prea mult… aplomb?

— Mi se pare stupid să ripostez împotriva unui lucru pe care mi-l doresc, îi spuse ea cu pragmatism. Apoi afişă un zâmbet larg, ce-i dezvălui gropiţele din obraji, şi lăsă bucuria să i se citească pe chip. Oricum cred că sunt pregătită să renunţ la numele de Baker. Prefer doamna Turner.

Ned se încruntă, un fior de groază străpungându-i fericirea şi lăsându-i un gust amar în gură. La naiba, era cel mai ticălos bărbat din toate timpurile. O lipise de un perete şi nu-i spusese nici măcar cum se numea. Şi trebuia. Cel mai bine înainte ca Phoebe să renunţe la numele de Baker.

— Ce e? îl întrebă ea, sesizând schimbarea de pe chipul lui.

— … Nimic, se hotărî el să spună, dând din

nou dovadă de laşitate. E vorba despre numele de… Baker. Îi rosti numele de familie cu greutate. De ce ar fi spus T… contele asta? Ai vreo idee?

Phoebe ridică din umeri.

— Poate să însemne orice. Poate se referea la brutarul[2] din Hollyhock?

— Mă îndoiesc.

Brutar era o doamnă Dilby, care avusese o prăvălie cu produse de patiserie pe când era el mic. Avea acum vreo 90 de ani dacă mai trăia. Prea în etate ca să facă parte din grupul bătrânelelor.

— Păi, ce mai poate fi? întrebă ea. Un cuptor? Ceva ce are legătură cu bucătăria? Un obiect?

Lui Ned îi pică fisa, şi se simţi de parcă fusese lovit cu un ţipar din iaz peste faţă.

— Desigur! strigă el, ridicându-se brusc din pat, făcând-o pe Phoebe să alunece în faţă.

Era atât de *simplu.* Şi era perfect logic. Ned o apucă pe Phoebe de mână, trăgând-o de pe pat.

— Ce e, Edward?

— Mi-am dat seama, zise el cu răsuflarea întretăiată, sărutându-i mâna cu putere şi cu încântare. Hai să mergem să-ţi dovedim nevinovăţia.

Capitolul 26

2 În limba engleză, *baker* înseamnă „brutar", (n.tr.)

Nimeni nu poate câştiga dacă nu pierde un pic.

— Sir Nathan, aici eraţi! O, e şi domnul Fennick aici! De unde aţi apărut? Şi dumneavoastră domnule sunteţi judecătorul, mă bucur să vă cunosc.

Phoebe se uita înmărmurită cum domnul Turner al ei cobora grăbit scările principale în salonul de la Puffington Arms, unde Sir Nathan îi întâmpina pe nou-sosiţi şi pe judecător, care părea nedumerit.

— A, da, zise Sir Nathan, pus în încurcătură. El e domnul Hale, a cărui reşedinţă e la est de Midville.

— Exact unde ar vrea să fie acum, zise domnul Hale, uitându-se la ea cu ochii înroşiţi şi cu nasul borcănat. Ea e fata? întrebă el.

— Da, răspunse Sir Nathan cu vocea răguşită, mirat să o vadă acolo.

— Atunci o vom duce în temniţa de la Midville, zise domnul Hale, înainte să înceapă să tuşească de mama focului. Era limpede că avusese parte de o noapte agitată, ca ei toţi, la balul verii.

— Cât de trist, îi zise domnul Fennick în şoaptă lui Sir Nathan. Apoi se întoarse spre ea. Draga mea, să ştii că mă pricep mai degrabă la contracte şi acte, dar, dacă ai nevoie de vreun sfat…

— Nu va fi nevoie! zise domnul Turner cu voioşie.

Lui Phoebe nu-i venea să creadă că-l vedea atât de fericit. Cum putea fi aşa voios? Era pe punctul de a fi dusă la închisoare!

— Domnule Turner, spuse Sir Nathan, n-o să ţin o criminală în casă, cu atât mai puţin lângă copiii mei.

— Ei bine, atunci lăsaţi-o să se întoarcă în camera de lecţii, pentru că domnişoara Baker nu e o criminală.

Sir Nathan oftă obosit.

— Cu toţii l-am auzit pe conte spunând „Baker”.

— Da, aşa e, admise domnul Turner. Dar nu se referea la domnişoara Baker. Nu la Phoebe. Nu vorbea despre persoana care l-a împuşcat.

— Atunci despre cine? se auzi vocea curioasă a Henriettei Benson din pragul încăperii unde se servea micul dejun.

Acolo stăteau toate femeile, cu excepţia contesei. Phoebe era convinsă că aceasta rămăsese la căpătâiul contelui.

— Domnişoară Benson, cât mă bucur că întrebaţi, răspunse domnul Turner, punându-şi mâinile la spate şi dându-se în spate, nespus de fericit. Nu se referea la cel care-l împuşcase, ci la tipul de armă. O puşcă[3].

---

3 În original *baker rifle,* un anumit tip de puşcă folosit în războaiele napoleoniene (n.tr.)

Toţi cei din hol căscară gura uimiţi. Sir Nathan arăta chiar ca un peşte.

— O puşcă? Dar cum… a văzut-o?

— Nu a văzut-o, zise domnul Turner scuturând din cap. Dar a auzit-o. Credeţi-mă, după atâta vreme pe câmpul de luptă şi înconjurat de asemenea puşti, nu uiţi niciodată ce sunet scoate.

Phoebe duse mâna la gură. „Sigur că da.” Acel gen de puşcă fusese folosit în timpul războiul şi înlocuise treptat muschetele – şi existau destule la ţară.

— Sir Nathan, aveţi o astfel de puşcă? îl întrebă domnul Turner direct.

— Bineînţeles că da, răspunse bărbatul. Apoi adăugă, dându-şi seama de implicaţii: Dar o folosesc numai la vânătoare. Şi sute de bărbaţi din ţară au una la fel!

— Dar… asta tot nu înseamnă că domnişoara Baker nu l-a ucis! încercă Lady Widcoate. Avem dovezi că îl ura pe contele de Ashby! Iar soţul meu a fost cu mine în dimineaţa asta. Nu avea cum să-l împuşte pe conte. Însă domnişoara Baker putea… putea să fure puşca din dulapul soţului meu.

— Desigur, răspunse domnul Turner. Sir Nathan, puteţi să ne aduceţi arma?

— De ce?

— Vă ţineţi armele de vânătoare în stare de funcţionare, nu-i aşa? întrebă domnul Turner.

— Da, răspunse Sir Nathan, umflându-se în pene. Le curăţ şi le lustruiesc după fiecare

folosire.

Sigur că o făcea, se gândi Phoebe, că doar nu era niciun servitor care să o facă pentru el.

— Aşa că, dacă puşca e murdară, atunci e limpede că s-a tras cu ea de dimineaţă, nu?

Sir Nathan îşi frecă mustaţa stufoasă o clipă şi se duse grăbit pe hol, încuviinţând din cap.

— Domnule… Parcă vă cheamă Turner, nu? îl întrerupse judecătorul. Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee ce se petrece. Pur şi simplu vreau să iau fata şi să mă duc acasă.

— Domnule judecător, răbdarea vă va fi răsplătită, îi spuse domnul Turner zâmbind larg, apoi se întoarse spre femeile care se strânseseră în încăpere.

— Cât timp aşteptăm, să analizăm şi a doua parte a acuzaţiei lui Lady Widcoate. Aţi spus că domnişoara Baker a furat puşca. Dar cum de aţi ajuns la concluzia că ştie să tragă?

— Poftim? făcu Lady Widcoate, punându-şi mâinile în şolduri. Acum eşti penibil.

— Doamna mea, ştiţi cum să trageţi cu puşca? o întrebă el.

Phoebe se uita uimită. Domnul Turner al ei domina încăperea, însă era jovial, nu îşi impunea punctul de vedere. Era un conducător.

Şi era al ei.

— Sigur că nu, pufni Lady Widcoate.

— Dumneata ştii să tragi cu puşca, domnişoară Baker? o întrebă el, făcând-o pe

Phoebe să tresară. Apoi scuturã din cap.

— Bineînţeles că neagă, o auzi pe Lady Widcoate bombănind.

Era genul care simţea mereu greutatea falsei persecuţii. Dacă Phoebe nu s-ar fi temut acum pentru viaţa ei, ar fi răbufnit, probabil, şi şi-ar fi dat ochii peste cap.

— Vreuna dintre voi, domnişoarelor? le întrebă el vesel.

— Eu! strigă domnişoara Minnie Rye. Mătuşa ei o trase de mână, mustrând-o în tăcere şi spunându-i să tacă din gură. Ce e? făcu Minnie. Şi tu ştii.

Doamna Rye se făcu roşie ca racul la faţă.

— Am învăţat datorită soţului meu… Călătoreşte adesea cu afaceri, şi am vrut să mă pot apăra atât pe mine, cât şi pe fiica mea. Dar n-am tras eu, pentru că dormeam. În plus, nu ţintesc deloc bine.

— Dar pun pariu că domnişoara Minnie e o trăgătoare pe cinste.

— Domnule Turner! strigă domnul Fennick siderat. Cu siguranţă nu acuzaţi o tânără ca domnişoara Rye că l-a împuşcat pe conte?

— De ce nu? Domnul Turner se întoarse ca să-l înfrunte pe acel avocat enervant. Are la fel de mult sens ca a o învinovăţi pe domnişoara Baker.

— Dar Minnie n-are niciun motiv să împuşte pe nimeni! strigă Clara cu glas tremurător.

— Da, chiar evită să tragă, zise deodată

Henrietta, de când a fost aproape să-mi smulgă un deget cu o săgeată, cu câţiva ani în urmă.

— Minnie, Henrietta, tăceţi ACUM, le porunci doamna Rye. Lady Widcoate, nu voi permite ca fetele mele să fie defăimate într-un asemenea hal. Domnule Turner, adevărul e că iubita dumitale avea mijloacele şi motivul să-l împuşte pe conte – şi, din câte ne dăm seama, şi prilejul. L-a minţit pe Sir Nathan în legătură cu locul în care şi-a petrecut dimineaţa. Şi acum contele îşi dă ultima suflare pe canapea. Puteţi să mă contraziceţi?

— Nu, spuse domnul Turner sec. Exceptând partea cu moartea contelui. Dar insist că domnişoara Baker nu l-a împuşcat pe conte, pentru că *nu poate.* Nu ştie cum să mânuiască o puşcă.

— Ei bine, hai să vedem, propuse Sir Nathan, venind pe hol. Am puşca la mine, zise el mânuind arma. Şi da, e curată, adăugă el înainte ca domnul Turner să-l întrebe. Dar oare a curăţat-o şi a pus-o la loc înainte să o găsim în camera de lecţii?

— Mă îndoiesc, răspunse domnul Turner pe un ton care nu îngăduia nicio părere contrară.

Deşi Sir Nathan îl contrazise totuşi.

— Poate că ai dreptate, şi contele va confirma teoriile tale. Dar, dacă nu o vrei pe domnişoara Baker în spatele gratiilor în Midville…

— Niciodată! exclamă domnul Turner cu furie.

— Atunci ne vei permite să o supunem la o

mică probă.

Lăsă acele cuvinte să plutească în aer. Cei doi bărbaţi mârâiau unul la altul, ca doi câini care se ceartă pe un os, iar judecătorul, domnul Fennick şi femeile se uitau, întrebându-se curioşi ce avea să urmeze.

— O s-o fac, zise ea deodată. Cu toţii îşi aţintiră ochii asupra lui Phoebe, care stătea pe trepte. Parcă uitaseră că era acolo. Accept… să fiu supusă la această probă, Sir Nathan, zise ea ca să lămurească lucrurile şi se uită la domnul Turner, care se linişti. Şi apoi voi părăsi definitiv această casă, într-un fel sau altul.

*

— Te rog spune-mi că n-ai nici cea mai vagă idee cum să foloseşti o puşcă, îi zise Ned în şoaptă lui Phoebe pe când ieşeau pe verandă, în drum spre câmpul deschis de lângă iaz, pe care îl folosise Minnie ca să tragă cu arcul, să se joace popice sau orice alt joc în care reuşea să ademenească pe cineva.

— N-am tras cu puşca în viaţa mea, îi răspunse ea. Dar nu poate fi foarte greu, nu?

El zâmbi.

— Crezi asta în continuare şi o să fii în siguranţă.

Se apropiară de restul grupului. Era clar că *nimeni* nu voia să rateze acest moment:

guvernanta criminală îşi dovedea nevinovăţia trăgând cu arma. Toate servitoarele şi bucătăreasa se strânseseră pe la ferestre. Ned se uita după copii, dar, din fericire, nu erau acolo. Doica se îngrijea de ei şi îi ţinea departe de tot balamucul.

— Nu fi agitată, îi şopti lui Phoebe.

Ea încuviinţă din cap şi îi zâmbi slab, dar curajos.

— Domnule Turner, daţi-vă de lângă domnişoara Baker! strigă Lady Widcoate. Se prea poate să îi spuneţi cum să trişeze!

Ned ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Îi strânse uşor mâna lui Phoebe, apoi îi dădu drumul.

Ned nu putea decât să o privească. Dacă treaba asta nu funcţiona, nu ştia cum avea să o scoată din această harababură ridicolă. De ce n-a putut Turner să spună altceva? Ce bine ar fi să-şi revină în simţiri! Ce bine ar fi să ajungă Rhys aici şi să-l pună pe picioare! Pentru că, dacă starea lui Turner se înrăutăţea, ei bine… Ned risca să piardă într-o singură zi două persoane la care ţinea.

Sir Nathan îi dădu puşca lui Phoebe. Ea o apucă de ţeavă cu mare grijă. Apoi bărbatul îi dădu glonţul şi praful de puşcă.

— Ce să fac cu astea? întrebă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu ştie cum să încarce nenorocita aia de puşcă! izbucni Ned, fără să se poată stăpâni.

— Nu vorbiţi urât, domnule Turner! îl admonestă doamna Rye, ducând mâinile la urechile Clarei şi ale lui Minnie.

Ambele fete încercară să se ferească. Doamna Rye devenise tare pudică din acea noapte de când Ned crezuse că putea să o cucerească. Era sigur că lucrurile stăteau aşa din cauza acelei neînţelegeri. Poate că ea se gândise la o aventură, iar apoi se îngrozise la gândul că ar putea avea una.

Dar acum nu mai conta nimic, îşi dădu el seama şi scuturǎ din cap. Acum nu conta decât Phoebe, care trebuia să treacă testul.

— Dacă nu poate să încarce arma, cum să tragă cu ea? întrebă el.

— Poate a fost ajutată, se gândi Lady Widcoate. Poate i-a lăsat cineva arma încărcată?

— Sir Nathan a spus că îşi curăţă mereu armele. De ce ar curăţa-o, ar încărca-o şi apoi ar pune-o la loc? insistă Ned.

— Dar dacă a folosit altă puşcă? se auzi glasul linguşitor al domnului Fennick. Una care era deja încărcată. Mă gândeam doar.

Ned se uită la acel omuleţ şi îi cântări cuvintele. Şi apoi… îşi dădu seama. Lipsea ultima piesă din acel puzzle ridicol şi periculos.

— Foarte adevărat, domnule Fennick, zise el gânditor. Creierul dumitale de avocat a depistat un punct slab al argumentaţiei mele. O văzu pe Phoebe ridicând dintr-o sprânceană, fără a scoate

însă vreun sunet. Ned se concentră asupra omului calm din faţa lui. Ce noroc pe dumneata că te-ai nimerit să fii aici.

— Păi, în dimineaţa asta trebuia să mă duc la vânătoare cu Sir Nathan şi cu contele. Ca să definitivăm planurile pentru casă, înainte să plece la Londra.

— Da, aşa e. Trebuia să vă asiguraţi că planul e solid.

— Nu aveţi idee cât de mulţi oameni nu văd drept definitivă o înţelegere verbală. Domnul Fennick scutură din cap. Am avut atâtea probleme…

— Ei bine, din moment ce aţi venit la vânătoare, poate o ajutaţi pe domnişoara Baker să încarce arma, zise Ned cu un aer nevinovat. Ca să vedem dacă poate trage. Până la urmă, aveţi dreptate, putea să se folosească de o armă deja încărcată.

— Păi, cred că… făcu domnul Fennick, ridicând din sprâncenele stufoase înspre linia părului – care nu mai era.

— Haide, Fennick, zise cu asprime Sir Nathan, care se aşezase pe un scaun de pe verandă şi nu părea dornic să se ridice prea curând, încarcă arma pentru fată, nu avem toată ziua la dispoziţie.

Încuviinţând uşor din cap, domnul Fennick se duse la Phoebe şi îi luă puşca din mâini. Verifică ţeava cu mişcări rapide şi experimentate, apoi

încărcă arma. Pe urmă o verifică încă o dată şi îi întinse puşca lui Phoebe.

— Acum trage, îi ceru Sir Nathan. Te rog să tragi în iaz – nu vreau să fie împuşcat cineva.

— Deja mi-am ferit degetele o dată săptămâna asta, zise Henrietta, făcând-o pe Clara să râdă şi pe Minnie să se înroşească de ruşine.

— Aşa? întrebă Phoebe, ducând arma într-o parte.

— Păi, mai degrabă aşa, răspunse domnul Fennick, schimbându-i poziţia ca să aibă arma în dreptul umărului.

Când era în poziţie de tragere, domnul Fennick se dădu înapoi şi apoi… Phoebe trase.

— Vai! strigă ea când fu aruncată îndărăt.

Ea căzu în fund din cauza reculului armei, dezgolindu-şi o mare parte din furou când căzu cu zgomot. Se strădui să se ridice şi reuşi să-şi pună fustele în ordine.

— Acum înţeleg de ce nu trag doamnele, şopti ea, pe când îşi freca umărul.

— Da, forţa e destul de mare, aprobă domnul Fennick, frecându-şi şi el umărul fără să-şi dea seama. Şi aţi ratat iazul.

Se uitară şi văzură o urmă în pământ, pe partea cealaltă a iazului, unde aterizase glonţul.

— Sir Nathan, Lady Widcoate, spuse Ned tărăgănat, alăturându-li-se lui Phoebe şi domnului Fennick, cred că puteţi fi de acord că ar fi fost aproape imposibil ca domnişoara Baker să-l fi

împuşcat pe contele de Ashby.

Lady Widcoate deschise gura să protesteze, dar fu înfrânată de privirea aspră pe care i-o arunca soţul ei.

— Este… o părere corectă, spuse el fără tragere de inimă.

— Dar… încercă Lady Widcoate.

De data aceasta o întrerupse Ned:

— Lady Widcoate, opriţi-vă şi gândiţi-vă o clipă. Şi recunoaşteţi că aţi intrat în vâltoarea nebuniei şi că ar fi cazul să renunţaţi. O privi cu ochii mijiţi. Cât timp vă gândiţi, poate vreţi să beţi ceva? Să mâncaţi? Am înţeles că vă plac tare mult tartele cu mure.

Lady Widcoate se înroşi toată, fie de groază, fie de ruşine, dar tăcu.

— Şi acum putem recunoaşte toţi că domnişoara Baker nu a fost implicată? întrebă Ned adresându-se mulţimii.

Crezuse că oamenii aveau să aclame efortul depus de el sau curajul neţărmurit al lui Phoebe. Dar cei strânşi acolo bombăniră, ridicară din umeri şi în cele din urmă recunoscură.

— Da, domnule Turner, aşa e, zise domnul Hale, judecătorul, vorbind în numele tuturor.

Ned o cuprinse pe Phoebe cu braţele în clipa când simţi că o lăsau genunchii.

— Pot să mă întorc acum în pat? întrebă domnul Hale şi căscă.

— Doar o clipă, domnule Hale, îi ceru Ned.

Apoi se uită la bărbatul care rămăsese cu arma în mână. Domnule Fennick, vă mulţumesc că m-aţi ajutat să demonstrez nevinovăţia domnişoarei Baker.

— Cu multă plăcere, domnule Turner, spuse Fennick şi îi dădu arma.

— Spuneaţi că aţi venit pentru vânătoare astăzi?

— Da, eu şi Sir Nathan…

— Da, da, să puneţi la punct afacerea. Ce ciudat… Ned îşi frecă bărbia. Unde e arma dumneavoastră de vânătoare?

Zâmbetul supus al domnului Fennick se topi.

— Arma mea?

— Da, arma dumneavoastră. Nu aveţi una, nu? îl întrebă Ned. Până la urmă, vânaţi des cu Sir Nathan.

Fennick privi agitat către Sir Nathan, care începea să se uite cu suspiciune la el.

— Desigur…

— Atunci de ce n-aţi adus-o de dimineaţă?

— Păi eu…

— Sau poate aţi adus-o. Ned se apropie de Fennick.

Phoebe se dădu mai în spate.

— Poate aţi venit mai devreme şi aveaţi arma cu dumneavoastră. Şi ne-aţi văzut în pădure.

— Eu… eu… începu domnul Fennick să se bâlbâie.

— Cred că era un prilej prea bun ca să-l

rataţi. Până la urmă, o mulţime de oameni nu-şi mai ţin cuvântul. Dacă se răzgândea contele şi comitetul staţiunii balneare din Hollyhock rata şansa de a pune mâna pe casă, puteau apărea probleme.

— Vo… vorbiţi în dodii acum, făcu domnul Fennick, agitaţia transformându-i-se în furie.

— Tot ce se poate, îl aprobă Ned. Dar, dacă ne ducem în pădure, care sunt şansele să vă găsim puşca sub un morman de frunze, ascunsă pe undeva?

Cei strânşi acolo – mai mulţi acum – icniră uimiţi. Zgomotul de armă le făcuse pe servitoare să coboare şi să vină pe verandă.

— Domnule Fennick, zise domnul Hale, strângând din ochii cam tulburi, de parcă abia cum se trezea de-a binelea.

— Fennick, unde ţi-e arma? întrebă Sir Nathan.

— Nu… nu pot să cred că mă acuzaţi de asemenea lucruri îngrozitoare! strigă domnul Fennick, umflându-şi pieptul şi ţintuindu-l cu degetul pe Ned. Nu aş face nimic ca să-l rănesc pe conte. Omuleţul îşi miji ochii. Dar poate că *tu* da.

— Eu? pufni Ned. Domnule Fennick, eu l-am adus pe conte.

— Exact. Erai singur cu el, i-o întoarse domnul Fennick. Începea să îşi pună la treabă mintea de avocat. Nu avem decât versiunea dumitale pentru cele întâmplate.

— Până când îşi revine.

— *Dacă* îşi mai revine. Poate erai acolo dis-de-dimineaţă ca să-i curmi viaţa.

— Fennick, nu fi ridicol, spuse Ned cu o furie crescândă.

— Nu sunt, dar nu e niciun secret că voi doi nu v-aţi înţeles de când aţi ajuns aici.

— Aşa e, interveni Lady Widcoate. Îşi lăsa imaginaţia să zburde, dat fiind că sora ei nu era prin preajmă, făcându-l pe Ned să vadă roşu în faţa ochilor. Şi în mare parte din cauza *ei,* adăugă ea.

Arătă spre Phoebe, care se întoarse să o privească.

— Lady Widcoate, nu vă faceţi nicio favoare reacţionând aşa.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? icni Lady Widcoate. Eşti la fel de răzvrătită ca amantul tău. Şi la fel de periculoasă. Avea o sute de motive să-i vrea răul contelui!

— De ce naiba aş vrea să-i fac rău contelui? Eu *sunt* contele! mârâi Ned.

Regretă imediat că spuse adevărul. Ţinuse asta prea mult în el şi, după o noapte albă, hotărâse că aceasta urma să fie ziua în care să spună adevărul… Dar nu în aceste împrejurări.

Se uită la Phoebe, care îl privea cu o expresie ciudat de inexpresivă. Doar ochii ei limpezi o dădeau de gol. În ei se citea nedumerirea.

Restul celor prezenţi, cele două femei Rye,

domnişoara Benson şi mai ales soţii Widcoate, rămăseseră cu gurile căscate. Până când Lady Widcoate începu să râdă, aşa cum îi stătea în obicei.

Râse mult, un râset aspru şi nervos.

— Ce amuzant, domnule Turner. Dar nu poţi să renunţi la vinovăţie minţind şi mai mult.

Ceilalţi aflaţi de faţă se relaxară. Doamna Rye pufni în râs, şi Sir Nathan se foi în scaun. Toţi cu excepţia…

— Desigur! strigă Henrietta, luminându-se la faţă. Acum totul are sens!

— Ce anume? o întrebă Clara cu firicelul ei de voce.

— Ce… am auzit duminică fără să vreau, când ne-am dus cu toţii în oraş. Ţi-am spus că m-am dus la căsuţa Granville ca să văd de ce era aşa mare agitaţie, şi m-am gândit că unul din ei era contele, dar nu părea vocea lui, şi apoi domnul Turner – adică *dumneata,* zise ea, dând din cap spre Ned – a ieşit valvârtej pe uşă, şi de atunci îmi tot bat capul să pricep ce s-a întâmplat. Dar asta s-a petrecut! Au făcut schimb de vieţi!

Acum se uitau cu toţii nedumeriţi la Henrietta.

— Henrietta, nu fi ridicolă, o apostrofă doamna Rye cu răceală în glas.

— Dar…

— De multă vreme îţi place să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala şi să inventezi tot felul de

poveşti. O să am o discuţie cu mama ta când ne întoarcem în Bath. Adică imediat, Lady Widcoate. Mă tem că e cam mult pentru tinerele domnişoare.

— Era şi vremea, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Lady Widcoate. Deşi, dacă voiai să le aperi de momente teatrale, poate ar fi trebuit să pleci până să ieşim cu toţii să verificăm cât de bine ştie să tragă domnişoara Baker cu puşca.

Doamna Rye se făcu roşie ca racul la faţă şi deschise gura să spună ceva, dar o opri domnul Hale, a cărui voce obosită se auzi peste toată acea zarvă.

— Nu mai înţeleg nimic, zise el. Poate ar trebui să vin mai târziu.

— Sau poate ar trebui să-l arestaţi pe domnul Turner acum, zise domnul Fennick, iar Lady Widcoate încuviinţă cu vehemenţă din cap. Pentru că a încercat să mă implice într-un delict, pentru tentativă de omor şi pentru că a minţit, gândindu-se că ne vom duce în pădure şi o să găsim arma mea sub un tufiş! pufni el.

— Am spus un morman de frunze, domnule Fennick, nu un tufiş. Deşi acum ştiu mai bine unde să mă uit, i-o întoarse el.

Domnul Fennick roşi, dându-se de gol.

— Şi nu mint. Chiar *sunt* contele de Ashby.

— Poţi s-o dovedeşti? îl întrebă Sir Nathan.

Stătuse nemişcat în tot acel timp, frecându-şi gânditor bărbia şi ascultând.

— Nu e cazul. Vocea cunoscută îl făcu pe Ned

să respire uşurat, în vreme ce doctorul Rhys Gray apăru de după colţ, cu geanta de doctor în mână şi cu grăjdarul Revin după el. Vă pot demonstra. Eu sunt doctorul Rhys Gray din Greenwich, iar el e Ned Granville, conte de Ashby. Rhys îi aruncă o privire. Şi se pare că a stârnit necazuri, după cum mă aşteptam.

— Rhys, ce mă bucur că ai ajuns, îi spuse Ned grăbit. Turner a fost…

— Mi-a spus grăjdarul tău pe drum, îi întrerupse Rhys lămuririle. Se adresă celor strânşi laolaltă. Mă poate duce cineva la pacient, vă rog? Apoi i se adresă lui Ned pe un ton scăzut: Nu tu. Se pare că ai probleme mai grave de rezolvat.

Rhys se uită peste umărul lui Ned. Se întoarse în vreme ce prietenul lui se ducea înăuntru după o servitoare şi o văzu… pe Phoebe.

Totul se întâmpla cu repeziciune. Lady Widcoate scoase un strigăt, se ridică de pe scaun şi se duse grăbită în casă. Sir Nathan îl trase pe domnul Hale lângă el, discutând în şoaptă. Fetele Rye o înconjurară pe domnişoara Benson pentru a le lămuri cum pusese totul cap la cap. Doamna Rye privea în jos, întrebându-se probabil cum să le explice fetelor tot acest balamuc, însă apoi faţa i se lumină de bucurie, încântată că avea cea mai suculentă bârfă pe care să o spună la întoarcerea în Bath. Şi domnul Fennick… Domnul Fennick încercă să fugă, folosindu-se de agitaţie ca să iasă repede din casă, dovedind că era vinovat fără

putinţă de tăgadă. Deşi nu părea să gândească în perspectivă, căci, odată ajuns în Hollyhock, unde avea să se ducă? Kevin îl văzu dând colţul, îl puse la pământ şi îl duse plângând la domnul Hale, judecătorul.

Iar Phoebe se uita în tot acest timp la Ned. Se uita ţintă, cu o privire împietrită şi cu ochii limpezi. Când vorbi, vocea ei era plată şi rece ca gheaţa:

— Edward, zise ea, şi îşi înălţă uşor capul. Ned.

El încuviinţă din cap.

— Ţi se spune Ned Norocosul, nu?

— Phoebe, nu e... Am vrut să-ţi spun mai devreme.

Făcu un pas spre ea, dar ea ridică iute mâna, oprindu-l.

— Da, zise ea cu asprime. Înainte ar fi fost mai bine.

Stăteau acolo în mijlocul pajiştii, cu toată acea nebunie dezlănţuită în jurul lor. Şi Ned nu putu decât să-şi ţină răsuflarea.

Şi apoi nu făcu decât să o urmărească întorcându-se cu spatele la el şi intrând în casă.

— Phoebe, o strigă el, alergând în urma ei. Phoebe, aşteaptă!

Capitolul 27

Nu paria mai mult decât eşti dispus să pierzi.

— Letty!

Strigătul lui Lady Widcoate străpunse ceaţa confuziei. Turner ştia unde era. Ştia cine îl ţinea de mână de câteva ore bune. Îi căuta chipul ori de câte ori deschidea ochii. Ochii ei negri şi plini de secrete reuşeau să dea totul în vileag.

Nu se simţea deloc bine. Umărul îl dorea îngrozitor, şi îşi dorea să-l înghită canapeaua. Când îşi veni în simţiri, nu vedea decât culori care-i dansau în faţa ochilor şi, din fericire, chipul calm al Leticiei.

O vedea pe Lady Widcoate intrând grăbită în cameră în urma cuiva înalt. Cineva cu o voce calmă şi liniştitoare. Una care îi părea, din fericire, familiară.

— Rhys… reuşi Turner să îngaime.

— Scuză-mă, te rog, îi spuse Rhys Leticiei, aşezându-se lângă ea pe canapea.

— Sunteţi doctorul? întrebă Leticia cu o uşurare evidentă în glas.

— Da. Cine a avut grijă de el?

— Eu.

— Aţi făcut o treabă extraordinară. Mă ocup eu de aici. John… John, mă auzi?

— Letty, dă-te de lângă el! îi strigă Lady Widcoate.

— Stai aşa, de ce-i spune John? Fanny?

Vocea Leticiei suna din ce în ce mai departe după ce contesa se ridică şi se îndepărtă.

— Rhys, încercă Turner din nou. Rhys îi atingea pieptul şi îi punea aparatul ce semănă cu un corn în dreptul inimii. (Uitase cum se numeşte. Nu îl interesa atât de mult ca pe Ned ce făcea Rhys.) Nu… m-a împuşcat… acolo.

— Îmi dau seama, îi spuse Rhys cu sarcasm. Apoi vorbi pe un ton serios, dar blând, pe care îl folosea când voia să-şi asigure pacienţii că aveau să se facă bine. Asta-i o nimica toată. Te-am văzut arătând mult mai rău. Să fii împuşcat e o bagatelă.

Turner râse înfundat, apoi tresări de durere. Rhys spuse din spatele lui Turner:

— Inima îi bate destul de repede. I-aţi dat ceva?

— Doar apă când a cerut. Şi coniac, răspunse Leticia. Dar tot nu înţeleg…

— O să-ţi explic eu, zise Lady Widcoate cu asprime. Vino cu mine *acum.*

Turner voia să o cheme, voia să-i spună să se întoarcă. Dar, înainte să-şi poată găsi cuvintele, nu mai văzu culoarea rochiei ei în încăpere. Dispăruse.

— O să-ţi scot glonţul din umăr, zise Rhys, deschizând trusa groazei. Şi o să te doară îngrozitor. Însă poţi să stai liniştit, Ned a aflat cine te-a împuşcat.

Turner doar încuviinţă uşor din cap. Rămase

cu privirea fixată asupra uşii, pe unde dispăruse Leticia.

— Cred că acum trebuie să-ţi spun ceva de genul „Ţi-am zis eu”. Ai vrut să câştigi atât de mult pariul şi de asta ai ajuns în situaţia asta.

Turner nu se mişcă, ci doar fixă uşa cu privirea.

— Însă cred c-ai câştigat după ce-am văzut afară.

Dar uşa rămăsese deschisă – şi goală. Atât de îngrozitor de goală.

— Nu, ripostă el şi scutură din cap. Nimeni nu câştigă.

*

— Phoebe! strigă domnul Turner – nu, acum era contele – pe când urca două câte două treptele care duceau la etajul al treilea.

Ea luă iute cufărul deja împachetat de pe pat. Era nevoită să treacă pe lângă el, dar o putea face în viteză. Putea să o zbughească pe lângă el, să nu se uite în ochii lui şi să se facă nevăzută.

Trebuia să o facă fără să i se rupă inima în două.

Puse mâna pe mânerul uşii şi făcu exact ce îşi pusese în minte. Îşi ţinu capul sus, dar privirea plecată. Deschise uşa şi ieşi.

Şi el era chiar acolo.

— Unde te duci? o întrebă el, uitându-se la

cufărul ei.

— În America, îi răspunse ea calm.

— Acum?

— Ţi-am spus că am suficienţi bani să traversez oceanul. Nu am mulţi, dar o să mă descurc odată ce ajung acolo şi-mi găsesc verii.

— Te rog, Phoebe, trebuie să vorbim. Îţi pot explica totul, zise el, încercând să o ia de braţ.

Se dădu din calea lui. Dacă o atingea, risca să se frângă.

— Nu este nevoie, domnul meu, zise ea în schimb, ţinându-se tare pe poziţii.

Ned se crispă când auzi cum i se adresează.

— Te rog nu-mi spune aşa.

— Atunci cum să-ţi spun? Domnul Turner nu este suficient. Edward?

— Ned. Te rog, Phoebe, sunt Ned. Şi mă cunoşti.

— Serios? îl întrebă ea cu răceală. Dacă aşa stau lucrurile, atunci îmi răspunzi şi mie la câteva întrebări?

— Desigur! zise el, întinzând mâinile. Întreabă-mă orice. O să avem propria noastră „examinare”.

— Chiar ai crescut într-un sat din Lincolnshire?

— Nu, zise el şi clătină din cap, am crescut aici, în Hollyhock.

— Familia ta are o moară?

— Nu.

— Chiar ai făcut un pariu ca să vezi dacă poţi săruta pe cineva cât eşti aici?

El ezită.

— Nu chiar.

Ea se opri, înţelegând ce se petrecuse.

— Dar a avut loc un pariu. Şi am fost implicat. Desigur, nu-i de mirare că contele – adică domnul Turner – voia cu nerăbdare să plec.

Ea îşi plecă uşor capul într-o parte.

— În ce a constat pariul?

— Phoebe…

— În ce a constat pariul?

Nu-i putu întâlni privirea.

— Turner a pus pariu că o femeie nu se poate îndrăgosti de mine dacă nu am titlu nobiliar.

Phoebe simţea cum sângele i se scurge din obraji. Se temea că avea să i se facă rău.

— Înţeleg.

— Ba nu…

— Te-ai plictisit să ţi se arunce femeile la picioare, aşa că te-ai gândit că o amărâtă de guvernantă va constitui o provocare interesantă.

— Phoebe, nu e deloc aşa! strigă Ned şi se duse spre ea, departe de uşă. De fapt, nu te-aş fi ales nici într-o mie de ani!

Ea clipi nedumerită.

— Vai, mulţumesc.

— Dar tu ai fost singura care a vorbit cu mine. Cu toţii se ţineau după Turner, gravitau în jurul lui. Şi apoi tu ai început să însemni… mai

mult pentru mine. Se uită la tabloul de pe perete, unde era zugrăvit cerul nopţii, ce se zărea dintre crengile copacilor. Îl dădu jos de pe perete şi se uită absorbit la el. Să spunem că noaptea trecută… noaptea trecută aş fi putut câştiga pariul. Dar nu am făcut-o, pentru că ştiam că te iubesc şi că meritai mai mult. De la toţi, dar mai ales de la mine.

Ea întoarse capul şi strânse tare cufărul, ca să împiedice tremurul mâinilor. Noaptea trecută fusese un vis, o amintire nedesluşită a unor stele atât de îndepărtate acum, că nici nu mai existau.

— Şi în dimineaţa asta ai renunţat la această conştiinţă nou descoperită? îl întrebă ea, înghiţind în sec.

— Nu, zise el, uitându-se la ea cu ochii ca două văpăi. În dimineaţa asta n-am putut să mă împotrivesc la ceea ce ne doream amândoi. Făcu un pas spre ea, corpul mişcându-i-se ca al unei pisici, fermecând-o din priviri. M-ai vrut atunci, toarse el. Şi mă vrei şi acum.

— Nu.

— Eşti îndrăgostită de mine.

Ea lăsă să i se citească furia şi durerea în ochi.

— Nu.

— Phoebe, mi-ai spus că mă iubeşti aici, în camera asta, cu nicio oră în urmă.

— Da, zise ea, cu voce frântă. Dar acum ştiu ce-ţi poate pielea.

El se aplecă spre ea, mârâind. Ea rămase neclintită.

— Ai mai spus că pentru tine nu contează trecutul meu. Mi-ai spus că nu-ţi pasă nici dacă sunt copil de coşari. De ce să fie diferită situaţia actuală?

— E diferită, şi o ştii foarte bine, i-o tăie ea. Altfel mi-ai fi spus adevărul mult mai devreme. Cu siguranţă, înainte să…

Se uită apoi la perete, de care se sprijiniseră înlănţuiţi mai devreme.

Ned văzu direcţia privirii ei şi ochii lui se întunecară când îşi aminti de pasiunea toridă. Phoebe închise gura şi îşi feri privirea.

— Dacă erai vreun lord oarecare, poate n-ar fi contat deloc. Dar eşti *contele de Ashby,* persoana a cărei neglijenţă mi-a nenorocit viitorul.

— Sunt totodată şi bărbatul care te iubeşte. Care ţi-ar schimba din nou viitorul. Phoebe, nu înţelegi? Veni spre ea şi îi luă mâinile într-ale lui. Tot pariul ăsta ne-a adus împreună.

— Nu, zise ea şi îşi trase mâinile, reuşind în cele din urmă să-l îndepărteze suficient de mult cât să deschidă uşa, să o trântească de perete şi să o ia la goană pe hol. Pariul ăsta m-a convins că eşti aceeaşi persoană nepăsătoare, căreia nu-i pasă de răul pe care-l face şi de cei care au de suferit, atâta timp cât lucrurile merg după bunul său plac. *Ăsta* eşti tu. Ned Norocosul.

Scuipă aceste ultime două cuvinte

îngreţoşată. El se simţi trist şi rănit, cu inima aproape frântă. Dar ea trebuia să fie puternică. Trebuia să plece.

Doar mândria îi mai rămăsese.

Aşa că se grăbi pe hol, înspre scările şubrede. Când Phoebe ajunse pe palier, el aproape o ajunse din urmă. Dar ea continua să meargă.

— Phoebe, te rog nu face asta. Te rog, lasă-mă să-ţi explic. O să-ţi spun totul.

Ajunseră la scările principale.

— Vrei să ştii totul despre mine? Bine. Am locuit în căsuţa aia până la doisprezece ani, când unchiul meu m-a numit moştenitor, apoi m-a trimis la şcoală. Nu mi-am mai văzut niciodată mama în viaţă, şi încă mă mai bântuie acest gând.

Holul. Uşa principală.

— N-am crezut că o să mă mai întorc vreodată în oraşul ăsta. Mă convinsesem că-mi displăcea profund aici. Că era plictisitor. Că oamenii de rangul meu locuiesc la oraş.

Aleea principală. Pe lângă casă, spre grajduri.

— M-am dus la război pentru că eram un băiat egoist, şi, după ce m-am întors, aveam pentru prima dată prieteni – pe Turner şi pe Rhys. Dar tot eram egoist. Şi tot sunt egoist, pentru că te vreau.

— Kevin! strigă ea când ajunse la grajd.

Kevin scoase capul din boxa unde îl ţesăla pe Abandon, care arăta tare istovit.

— Vreau să mă duci în oraş. Imediat.

— Calul e legat la căruţă, zise Kevin, uitându-se de la Phoebe la Ned şi înapoi. Putem să mergem acum dacă vreţi.

Ea înghiţi în sec şi încuviinţă din cap. Nu voia să vorbească şi să se dea de gol. Era sigură că avea să înceapă să plângă.

Mai ales când Ned se întinse şi îi atinse cu blândeţe cotul, atingerea lui fiind ca o tortură delicată.

— Phoebe. Îi rostea numele ca pe o rugăciune. Te rog. O să repar lucrurile. Ai să vezi.

— Sunteţi gata, domnişoară Baker? îi strigă Kevin.

— Da, zise ea cu glas răguşit. Da, să mergem.

*

Ned se întoarse cu paşi grei pe alee, pierdut în gânduri. Stătuse la uşa de la grajd până când Phoebe şi Kevin se făcuseră nevăzuţi, după ce trăsura cotise pe alee. Se stăpâni cu greu să nu-i pună şaua istovitului Abandon şi să se ia după ei, dar ştia că avea să fie în zadar. Phoebe nu avea să-l bage în seamă. Nu avea să-l lase lângă ea. Nu pe contele de Ashby. Cel puţin nu pe acesta.

— Ned, se auzi o voce de pe treptele din faţa conacului Puffington Arms.

Ned ridică privirea şi-l văzu pe Rhys venind spre el, scăldat în lumina soarelui amiezii. Se întâmplaseră atât de multe de la ivirea zorilor,

încât îi venea cu greu să creadă că era doar amiază.

— I-am scos glonţul lui Turner din umăr. Se va vindeca frumos, cu puţin noroc, zise Rhys, ştergându-şi cu o pânză curată mâinile mânjite de sânge.

Ned încuviinţă din cap cu greutate. Corpul lui se înmuiase de parcă ar fi rămas fără oase. Sau fără ceva la fel de vital.

— Acum îmi spui şi mie ce naiba s-a întâmplat pe aici? îl întrebă Rhys.

Ned îşi plecă privirea. Încă ţinea tabloul lui Phoebe în mână – cerul nopţii şi copacii. Phoebe îl lăsase în urmă – şi pe el la fel. Atât de puţin însemnau amândoi pentru ea.

„Sau poate a fost copleşită”, îi spuse o voce lăuntrică, una care îndrăznea să spere. „Şi nu a mai putut să suporte.”

— Am distrus totul, zise Ned cu glas ferm. Şi trebuie să dreg lucrurile.

Capitolul 28

Cineva câştigă sau pierde când joacă. Acesta este riscul pe care ţi-l asumi.

Către domnişoara P. Baker
În atenţia: Companiei Trident Transatlantic

Londra

Dragă domnişoară Baker,

Vă rog să nu vă speriaţi de numele aflat la sfârşitul scrisorii. Nu sunt domnul Turner pe care l-aţi cunoscut atât de bine, ci sunt adevăratul domn John Turner, care s-a purtat îngrozitor cu dumneavoastră, pretinzând că este contele de Ashby. (Deşi, date fiind faptele mele abominabile, nu vă condamn dacă vă alarmaţi.)

În ciuda ruşinii care mă apasă pentru felul în care m-am comportat cu dumneavoastră, nu vă scriu în legătură cu relaţia noastră recentă, ci în legătură cu una mai veche. Tatăl dumneavoastră a cumpărat nişte acţiuni ale unei companii care, fără ştirea prietenului şi stăpânului meu, primise votul de încredere al acestuia. După ce m-am consultat cu un avocat, am aflat că acele acţiuni mai sunt valabile şi au valoare. Dacă primiţi această scrisoare înainte să vă îmbarcaţi, poate veţi dori să vă întâlniţi cu mine pentru a discuta. Vă asigur că voi păstra discreţia şi că afacerea se va încheia cât mai repede cu putinţă. Cu toate acestea, dacă doriţi, putem să rezolvăm totul prin corespondenţă, deşi va dura mult mai mult.

Dacă alegeţi prima variantă, voi fi la birou la adresa specificată mai jos luni, 1 iulie, între orele douăsprezece şi şaptesprezece.

Cu respect,

Domnul John Turner

Phoebe primi scrisoarea la şaptesprezece zile după ce plecase de la Puffington Arms. Şaptesprezece zile şi şase ore.

Kevin nu îi pusese nicio întrebare, ci o dusese repede la Midville, de unde luase o diligenţă până la Londra. Scumpul de Kevin îi dăduse şilingul pe care îl avea în buzunar şi pe care îl primise de la domnul Tur… de la conte pentru că îi dusese noaptea trecută. Kevin îi spusese să-l păstreze, dar ea îi promisese că avea să i-l trimită înapoi prin poştă după ce ajungea la rudele ei din America. Îl rugă să fie cu ochii pe Rose şi pe Henry. Simţise că i se frângea inima fiindcă îi părăsea cu doi ani mai devreme decât se aşteptase, dar măcar o aveau pe doică.

Măcar aveau pe cineva.

Găsise drumul spre docuri şi spre Compania Trident Transatlantic, care deţinea vasul *Blooming Daisy,* unde lucrase unul dintre verii ei şi despre care ştia de la acesta că avea preţuri bune. Află că *Blooming Daisy* avea să acosteze în portul Londrei peste o săptămână, urmând ca peste încă una să ridice ancora. Cumpărase imediat un bilet.

Aşteptarea era interminabilă. Se mişcase atât de repede, atât de orbeşte, că acum, când era forţată să facă o pauză, hotărârea ei începea să se zdruncine. „Doar două săptămâni”, îşi spuse ea.

„Trebuie să aştepţi doar două săptămâni, şi apoi vei fi liberă.”

Desigur, norocul – într-o formă sau alta – făcuse ca nava să plece mai târziu. Aşa că, atunci când primise scrisoarea, stătea deja ca pe ace, iar cazarea şi mâncarea îi cam epuizau din economiile preţioase. Iar inima ei trădătoare îi asaltase mintea.

Aşadar, Phoebe se duse la adresa din scrisoarea domnului Turner la optsprezece zile şi patru ore după ce plecase de la Puffington Arms.

O adresă din Mayfair.

Phoebe respiră îndelung ca să se liniştească în vreme ce urca treptele conacului din piatră minunat şi impunător, care ocupa jumătate de cvartal şi avea vedere largă spre Grosvenor Square. Bătu la uşă, cu fruntea sus.

Şi aşteptă.

— Domnişoară Baker. Vocea familiară îi trimise fiori pe şira spinării. Ce încântare să vă văd din nou.

— Danson, răspunse Phoebe, zâmbind crispat. Zâmbea pentru prima oară după optsprezece zile. Şi patru ore. Şi eu sunt încântată să vă revăd.

El încuviinţă mulţumit din cap.

— Domnul Turner vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

Pe când începeau să parcurgă holul întins, Phoebe nu se putu abţine şi zise:

— Să înţeleg că sunteţi valetul contelui. Nu al domnului Turner.

— Într-adevăr. Am fost răsplătit pe cinste ca să-mi joc rolul.

— Sper, replică ea cu veselie în glas.

— Şi-mi pare tare rău.

— Dar nu atât de rău încât să refuzaţi banii.

Asta îl făcu pe Danson cel imperturbabil să surâdă ironic.

— Oricum, să ştiţi că mi-a plăcut să fiu în preajma dumneavoastră, domnişoară Baker. Şi când stăpânul meu era cu dumneavoastră. Şi, ca să ştiţi, îi zise el, aplecându-se spre ea când ajunseră la o uşă masivă din stejar, nu cobor din turnul meu de fildeş ca să deschid uşa oricui. Învârti mânerul uşii şi îi şopti la ureche: Veţi învinge. De asta sunt sigur.

Înainte ca Phoebe să-l întrebe ce voia să spună, se trezi în bibliotecă, şi uşa fu închisă în urma ei.

— Domnişoară Baker.

Îl văzu pe domnul Turner – adevăratul domn Turner – în spatele unui birou mare ticsit cu documente şi cu cărţi. Acum avea un accent mai aspru, din nord. Îşi ţinea braţul stâng nemişcat pe lângă corp. Purta haine pe care ea şi le aminti – îşi aminti cât de nepotrivit arătaseră pe altcineva.

Făcu o plecăciune, afişând din nou o atitudine formală şi băţoasă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi zise el,

apropiindu-se şi luând-o cu blândeţe de braţ. Nu mi-a fost uşor să vă găsesc. Am cutreierat docurile până am dat de compania care deţine *Blooming Daisy.* Şi, când am găsit-o în cele din urmă, nu am ştiut dacă veţi accepta invitaţia noastră.

Phoebe simţi că îngheaţă.

— A voastră? întrebă ea, simţind că i se usucă gura.

În ciuda trupului ei rigid, domnul Turner continuă să o conducă spre scaun.

— Mă refer la mine şi la Danson. V-am promis că voi fi discret, motiv pentru care contele nu-i aici.

— Aha. Simţi cum ceva se prăbuşi în adâncul ei, un rest de emoţie ce-i traversa corpul şi care îi făcea pieptul să explodeze. Dar asta era o prostie. Aşa că îşi menţinu spatele drept şi expresia impasibilă în vreme ce se aşează pe scaun. Văd că vi se vindecă umărul.

El tresări uşor când îşi mişcă umărul stâng.

— Încet, dar se vindecă. Mai am şi altele de reparat, zise el cu o privire întunecată, mintea zburându-i la altceva preţ de o clipă. Apoi scutură din cap şi se întoarse la ea. Nu vreau să vă reţin, domnişoară Baker, dar încerc să pun la punct ultimele treburi nerezolvate ale domnului Ashby, iar pe asta trebuia s-o fac de mult.

— Ultimele treburi nerezolvate? întrebă ea, încercând să-şi potolească bubuitul inimii.

— Da, această întâlnire este ultima mea

îndatorire ca secretar. Am o moară în Lincolnshire care are de multă vreme nevoie de atenţia mea deplină.

— Înţeleg, zise ea încetişor. Aşadar, cel puţin o parte din poveste era adevărată. Deşi era viaţa dumneavoastră, nu a lui.

— Cred că, dacă vă gândiţi bine la asta, vă veţi da seama că mare parte din ce a spus Ned e adevărat, îi zise domnul Turner pe un ton enigmatic. Cel puţin părţile mai importante.

Phoebe nu putu să răspundă. Se străduia prea mult să nu permită înţepăturilor din nas să se transforme în lacrimi care să i se prelingă pe obraji. În schimb, încuviinţă pur şi simplu din cap şi se uită spre fereastră, dorind să privească în depărtare. Dar perdelele erau trase.

Domnul Turner tuşi şi mută nişte hârtii de colo-colo pe birou, găsind în cele din urmă registrul contabil de care avea nevoie.

— După cum am specificat şi în scrisoare, se pare că firma în care a investit tatăl dumneavoastră – compania de construcţii Riversold – a adus profit.

Când auzi acest lucru, Phoebe îşi îndreptă privirea spre el.

— Da? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Mda. Şi contele ar dori să vă cumpere acţiunile. De fapt, va cumpăra acţiunile tuturor celor care au investit în companie şi de urma cărora poate da. Şi a trimis oameni pe continent

ca să-l caute pe domnul Sharp.

Când ea doar clipi, Turner tuşi din nou.

— După cum am spus, acest lucru trebuia făcut de mult. Luă un stilou şi scrise o sumă pe o bucată de hârtie. Cam atât ar valora acţiunile dumneavoastră.

Când îi dădu hârtia, Phoebe fu cât pe ce să o scape din mână. Suma părea imposibilă. Era cu mult peste cele cinci sute de lire pe care i le oferise el pe când se aflau într-o situaţie ciudat de asemănătoare. Mult mai mult decât ar putea dori sau ar avea vreodată nevoie.

— Firma nu e cu adevărat profitabilă, nu? îl întrebă ea.

Nu trebui să ridice privirea ca să-şi dea seama de răspunsul lui. Nu era o acţiune generală de cumpărare a acţiunilor. Nu era nicio mită, ca înainte, ca să dispară.

Ci era un mod de a-şi dovedi căinţa.

Ea se uita încă la hârtie când domnul Turner se aplecă spre birou şi îi vorbi cu glas domol şi blând.

— Nu vă pot învinovăţi dacă-l urâţi, începu el.

Phoebe îi întâlni privirea.

— N-aş putea să-l urăsc niciodată. Am încercat, dar n-am reuşit…

Phoebe îşi dădu seama că plângea doar atunci când domnul Turner se căută în buzunar şi scoase o batistă, pe care i-o întinse.

Îşi şterse lacrimile fără milă.

— Înainte de pariu… înainte ca dumneata… nimic din astea nu s-ar fi întâmplat, îi zise el cu o mână pe birou. L-aţi schimbat. Şi încearcă să repare lucrurile.

Ea inspiră adânc de două ori şi făcu un efort să-i întâlnească privirea.

— Cum se mai simte? îl întrebă ea cu glas tremurat.

Domnul Turner se gândi o clipă.

— Dacă vreţi să-l vedeţi, trebuie doar să-mi spuneţi.

— Eu…

Voia cu toată fiinţa să-l vadă. Voia să-l ţină, să-l pălmuiască şi să se topească în braţele lui. Dar acel slab semnal de avertizare din mintea ei şi golul pe care Ned îl lăsase în inima ei când îi trădase încrederea se măriră dintr-odată, cu furie.

Deşi nu mai era furioasă. Acum era doar îndurerată.

— Ar trebui să plec. Corabia mea ridică ancora mâine. Am multe lucruri de făcut, zise ea, simţind cum cuvintele îi rămân în gâtlej.

— Desigur, replică domnul Turner cu voce tristă. Una dintre trăsurile lui Lord Ashby este gata să vă ducă la bancă, unde am lăsat instrucţiuni ca acea sumă să vă fie transferată.

Ea încuviinţă din cap într-un gest automat, fără a asculta cu adevărat. Trebuia *doar să plece de acolo. Din acel loc ciudat care nu părea al domnului Turner *al ei* – Edward al ei, Ned al ei –,

dar care, ce ciudat, purta mirosul lui. Odată scăpată de aici, poate avea să reuşească să gândească limpede şi să respire din nou.

— Vă mulţumesc, domnule Turner. La revedere, zise ea şi făcu o reverenţă înainte să iasă grăbită în hol. Şi se stăpâni să nu o ia la goană până la uşa de la intrare.

*

— Ce naiba faci? întrebă Turner când trase draperia şi îl văzu pe Ned pe scaunul de la fereastră.

— N-ar fi putut merge mai prost, zise Ned întristat.

— De ce stai aici? îl întrebă Turner, încrucişându-şi braţele. Ideea era să ieşi şi să *vorbeşti* cu ea. În secunda în care a spus că nu te urăşte, ar fi trebuit să dai draperia în lături şi să i te arăţi.

— N-a vrut să mă vadă.

Ned simţea că i se rupea pieptul în două. Turner o întrebase direct dacă voia să îl vadă. Iar ea plecase. Practic, fugise din încăpere.

— Nu mai sunt angajatul tău? întrebă Turner.

Ned clătină încetişor din cap.

— Atunci voi spune ceva ce trebuia să fi spus de mult timp. Turner aproape îl smulse de pe scaun. Eşti un idiot.

— Turner, nu m-a vrut. A plecat în clipa în

care a avut banii în mână. Nu vrea să aibă de-a face cu mine. Ce dovadă mai e necesară?

— Poftim? Ned, faptul că *a venit aici* înseamnă ceva. Tu eşti singurul motiv pentru care a făcut-o. S-a întristat vizibil când i-am spus că nu eşti aici. Eu eram cel care stătea faţă în faţă cu ea, aşa că ştiu. Şi n-ai auzit-o plângând, pentru numele lui Dumnezeu? Încă eşti în inima ei la fel cum şi ea e în a ta! exclamă Turner. Ce te aşteptai să facă, să te găsească într-o sală de bal, ca o debutantă de viţă nobilă? Ăsta a fost modul ei de a se apropia de tine. Ce altă dovadă mai vrei?

Ned se gândi la tot ce îi spusese Turner, fiecare cuvânt fiind ca un jet de apă rece, trezindu-l la realitate.

— Nu ştiu de ce nu te-ai dus imediat după ea când a plecat de la Puffington Arms, îi spuse Turner. Eram inconştient atunci. Dar ştiu cum e să te părăsească persoana la care ţii. Diferenţa e că eu mă voi duce după iubita mea. O să mă duc după ea până la capătul lumii. Ned, nu o lăsa să-ţi scape. Dacă o faci, să-ţi schimbi numele în Ned Prostul, pentru că ai lăsat cel mai mare noroc pe care l-ai avut vreodată în viaţă să iasă pe acea uşă.

Ned se uită la prietenul lui, cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul.

— Dacă mă refuză?

Turner ridică din umeri.

— E un risc pe care ţi-l asumi.

Şi, când venea vorba despre a-şi asuma un

risc, Ned fusese mereu norocos.

Atunci zâmbi larg şi îl bătu uşor pe Turner pe umăr, făcându-l să geamă de durere.

— Ah, scuze, zise el, după care se repezi la uşă, fără să se oprească să vadă dacă Turner îi făcea semn cu mâna. Odată ajuns pe hol, o rupse la fugă. Danson! strigă el, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Să pregăteşti o trăsură… Ba nu, să-i pui şaua lui Abandon şi să-l aduci acum, trebuie să plec ime…

Şi, deodată, ea era acolo. Ned deschisese larg uşa, iar Phoebe stătea pe treaptă, cu mâna ridicată, pregătită să bată la uşă. Guvernanta lui frumoasă cu ochi limpezi, prea slabă şi comună. Îi întâlni privirea în care se citea o uimire deplină. Ea deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

— Phoebe, îngăimă el. Se uita la chipul ei, incapabil să-şi stăpânească acel zâmbet pieziş care dădea în vileag toată speranţa ce-i creştea în suflet.

— M-am… m-am întors pentru că… Phoebe îşi căută cuvintele, încercă să pară guvernanta serioasă pe care o ştia atât de bine, dar ochii înlăcrimaţi o dădură de gol. Bună, zise ea în cele din urmă, coborându-şi braţul.

— Bună, îi răspunse el, luându-i mâna într-a lui. Intră.

— Nu, zise ea, scuturând din cap. Am… am venit pentru asta. Ţinea în mâna liberă bucata de hârtie pe care era scrisă suma oferită de Turner.

Nu… nu asta-mi doresc.

Ned simţi că i se frânge inima, doborându-l la pământ. Desigur, era prea mândră ca să ia bani de la el. De la dispreţuitul conte de Ashby.

— Phoebe, asta ţi se datorează. Trebuie să-i iei, indiferent de ce părere ai despre mine. E viitorul tău.

— Dar nu asta-mi doresc, zise ea din nou, cu un firicel de voce.

— Atunci ce vrei? o întrebă el, întinzându-se să-i dea o buclă pe după ureche. Îţi dau ce vrei, tu doar spune. Spune-mi… spune-mi cum să te conving să rămâi. Iartă-mă că te-am minţit. Îmi pare rău şi de pariu. Dar nu-mi poate părea rău chiar pentru tot, pentru că altfel nu te-aş fi cunoscut. Ridică mâinile lor împreunate, cu degetele lui într-ale ei. Phoebe, datorită ţie sunt mai bun. Şi te fac fericită, recunoaşte. Şi nu te mai las să-mi scapi de data asta. Nu pleci în America. Şi nici măcar de aici nu pleci. O să stau aici şi o să te ţin de mână până când îţi aminteşti primul nostru sărut pe alee şi momentele când am dansat în lumina stelelor. Până îţi aminteşti că mă cunoşti pe mine cu adevărat şi că poate m-ai şi iubit cândva. Îşi lipi fruntea de a ei şi o lipi cu blândeţe de el, căci nu dorea să lase nici măcar aerul să-i despartă. O să stăm aşa până la sfârşitul lumii, dacă asta vrei.

— Asta vreau, oftă ea.

Ned îi căută privirea.

— Poftim?

— Nu vreau să plec în America. Vreau să rămân, zise ea cu un nod în gât. Te… te vreau. Până la sfârşitul lumii.

Lui Ned abia îi venea să creadă ce auzea. De fapt, chiar nu-i venea să creadă. Pur şi simplu stătea acolo, încercând să priceapă vorbele lui Phoebe.

— N-aş putea să te urăsc, continuă ea, ridicându-şi privirea. Te-am iubit prea mult.

Ned simţea că pieptul i se umflase, gata să explodeze. Se aplecă şi o sărută – cu respect, cu bucurie. Era unul dintre milioanele de sărutări care aveau să vină. Când se rupse într-un final din vraja sărutului, văzu lacrimi în ochii ei şi gropiţe în obraji.

— Ei bine… începu el zâmbind şi o trase în casa lui – a lor. Bine ai venit acasă!

Din acel moment, şi pentru toţi anii ce aveau să vină, Ned ştiu fără nicio umbră de îndoială că îşi meritase cu adevărat porecla.

Era, într-adevăr, norocos.

Sfârşit